

# Stephen King

## Geraldova Hra

### 1

Jessie zaslechla, jak zadní dveře lehce a nepravidelně bouchají v říjnovém větříku vanoucím kolem domu. Zárubeň dveří vždy na podzim nabobtnala a dveřmi se muselo pořádně prásknout, aby se zavřely. Tentokrát na to zapomněli. Napadlo ji říct Geraldovi, aby šel dozadu a dveře zavřel dřív, než se do toho příliš zaberou nebo než se z toho bouchání zcvokne. Pak si uvědomila, jak směšné by to bylo za daných okolností. Zkazilo by to celou náladu.

*Jakou náladu?*

Dobrá otázka, opravdu.

A jak Gerald otáčel klíčkem v druhém zámku a jak zaslechla cvaknutí nad levým uchem, uvědomila si, že alespoň co se týká jí samotné, ta nálada nestála za to, aby zůstala zachovaná. Proto si přece všimla těch nezajištěných dveří. Hra na otroka ji už dál sexuálně nevzrušovala.

Ovšem totéž se nedalo říct o Geraldovi. Měl teď na sobě jen trenýrky a ani nemusela zvednout oči až k jeho tváři, aby viděla, že má o ni stále nezmenšený zájem.

*Je to hloupé*, pomyslela si, ale nebylo to jen hloupé. Bylo to také trochu děsivé. Nechtěla si to připustit, ale bylo to tak.

„Geralde, proč se na to prostě nevykašlem?“

Na okamžik zaváhal, trochu se zamračil a pak přešel přes pokoj k prádelníku nalevo od dveří do koupelny. Jeho tvář se přitom vyjasnila. Ležela v posteli s rukama roztaženými za hlavou a dívala se na něj. Trochu vypadala jako spoutaná Fay Wrayová čekající na obřího opičáka v King Kongovi. Zápěstí měla připoutaná k mahagonovým sloupkům v čele postele dvěma páry pout. Řetízek

pout dával každé ruce asi šestipalcovou volnost pohybu. Nebylo to zrovna moc.

Položil klíče na prádelník, ozvala se dvě cvaknutí, její sluch byl výjimečně jemný na středeční odpoledne, a pak se k ní otočil. Na vysokém bílém stropě nad jeho hlavou tancovaly a poskakovaly odlesky slunce na vlnách v jezeře.

„Co ty na to? Už to pro mě ztratilo hodně kouzla.“ *A vlastně ho nikdy moc nemělo*, to už ale nedodala.

Zašklebil se. Měl masitý, růžový obličej pod úzkým výběžkem vlasů, černých jako havraní křídlo, a ten úšklebek v ní vždy vzbuzoval nepříjemné pocity. Nemohla přijít na to, co to přesně bylo, ale...

*Ale samozřejmě můžeš. Vypadá hloupě. Vlastně je vidět, jak jeho IQ klesá o deset bodů dolů s každým palcem, o který se ten úšklebek rozšíří. A když je nejširší, tak ten tvůj dynamický podnikový právník vypadá jako propuštěný zřízenec z místního blázince.*

Bylo to kruté, ale ne zcela nepřesné. Ale jak říct téměř po dvaceti letech svému manželovi, že pokaždé, když se ušklíbne, tak vypadá, jako kdyby byl postižen lehkou mentální retardací? Odpověď byla snadná, samozřejmě že to nešlo. Jeho smích, to bylo něco zcela jiného. Měl roztomilý úsměv a napadlo ji, že to byl především ten úsměv, tak teplý a přívětivý, který ji přesvědčil, aby s ním začala chodit. Připomínal jí úsměv jejího otce, když před večeří rodině vyprávěl zábavné prožitky dne a usrkával k tomu gin- tonic.

Toto však nebyl úsměv. Byl to *úšklebek*, jeho zvláštní verze, určená pouze pro tyto sedánky. Napadlo ji, že Geraldovi, který byl uvnitř tohoto úšklebku, připadal jako vlčí škleb. Nebo možná jako pirátský. Ovšem z jejího zorného úhlu, jak tu ležela s rukama za hlavou, oblečená jen do bikini kalhotek, vypadal hloupě. Ne..., *retardovaně*. Nakonec, nebyl žádným z těch neohrožených dobrodruhů z časopisů pro pány, nad kterými prožil zuřivé ejakulace své osamělé, obtloustlé puberty. Byl to právník s růžovým, příliš širokým obličejem, rozkládajícím se pod výběžkem vlasů neúprosně se zužujícím až do úplné pleše. Prostě jen právník s vepředu vyboulenými, nepadnouchými trenkami. Jen mírně nepadnouchými.

Velikost jeho erekce nebyla však podstatná. Důležitý byl ten úšklebek. Nepohnul se ani o kousek, a to znamenalo, že ji Gerald nevzal vážně. *Měla protestovat, bylo to nakonec součástí hry.*

„Geralde? Myslím to vážně.“

Úšklebek se rozšířil. Ukázalo se několik dalších, malých, neškodných právnických zubů a jeho IQ spadlo o dalších dvacet nebo třicet bodů. A stále ji ještě neslyšel.

*Jseš si tím jistá?*

Byla. Neuměla v něm číst jako v otevřené knize, předpokládala, že je k tomu potřeba déle než sedmnácti let manželství, ale myslela si, že obvykle dost dobře ví, co mu zrovna prochází hlavou. Pomyslela si, že by to bylo pěkně v nepořádku, kdyby to nevěděla.

*Jestli je tomu tak, panenko, jak to, že on to nedokáže? Jak to, že nevidí, že toto není jen další nová scéna v té staré sexuální frašce?*

Teď byla řada na ní, aby se lehce zamračila. Odedávna slýchávala hlasy uvnitř své hlavy a domnívala se, že je slyší každý, ačkoliv lidé o tom obvykle nemluví, zrovna tak jako nemluví o funkci svých střev. Většina těch hlasů byla jako staří přátelé, příjemně přizpůsobiví, jako pohodlně obnošené pantofle. Tento hlas byl ovšem nový... a nebylo v něm nic pohodového. Byl to silný hlas, takový, co zní mladě a mocně. Také zněl netrpělivě. Teď znova promluvil a odpověděl na svou vlastní otázku.

To není tak, že by ti nemohl rozumět, panenko, to je jen tím, že někdy prostě rozumět nechce.

„Opravdu, Geralde, necítím se na to. Přines klíčky a odemkni mě. Uděláme něco jiného. Vlezu si na tebe, jestli chceš. Anebo tu můžeš jen ležet s rukama za hlavou a já ti to udělám tím druhým způsobem.“

Jseš si jistá, že to chceš udělat? zeptal se ten nový hlas. Jseš si opravdu jistá, že to vůbec chceš s tímhle chlapem nějak dělat?

Jessie zavřela oči, jako by tím mohla ten hlas umlčet. Když je znova otevřela, Gerald stál v nohou postele a přední díl jeho trenek se vypínal jako příď lodi. No... možná, jako příď dětské loďky. Jeho úšklebek se ještě rozšířil a obnažil několik dalších zubů se zlatými plombami na obou stranách. Nedalo se říct, že ten přihlouplý úšklebek neměla ráda, ona jej přímo nesnášela.

„*Nechám tě vlézt si na mě, ...když budeš moc a moc hodná. Ty umíš být moc a moc hodná, Jessie.*“

*Je to obehrané*, komentoval to ten nový neoblafnutelný hlas. *Trés obehrané.*

Zahákl palce do gumičky od trenek, jako by to byl nějaký absurdní pistolnický opasek. Trenky mu sjely rychle dolů, jakmile se dostaly přes jeho ne zrovna zanedbatelné pohlavní partie. A ty teď byly obnažené. Nebyl to žádný úžasný nástroj lásky jako ty, se kterými se poprvé setkala coby dospívající dívka na stránkách časopisu Fanny Hill, ale něco nevýrazného a růžového a obřezaného, prostě pět palců naprosto nevýznamné erekce. Během jedné z občasných cest do Bostonu, před dvěma nebo třemi roky, zhlédla film, který se jmenoval *Břicho architekta*. Správně, pomyslela si. A teď se dívám na *Penis právníka*. Musela se kousat do vnitřní strany tváří, aby se nerozesmála. Smát se v této chvíli by nebylo taktické.

Napadlo ji něco, co jí zahnal veškerou chuť na smích. Napadlo ji, že on neví, že se tváří vážně kvůli němu, ona, Jessie Mahout Burlingamová, žena Geralda, dcera Toma a Sally, matka nikoho, která tady vlastně vůbec není. Přestala tu být, když se klíčky otočily se slabým kovovým cvaknutím v zámcích pout. Dobrodružné časopisy pro pány z let Geraldova dospívání byly nahrazené stohem pornografických časopisů v dolní zásuvce jeho psacího stolu, časopisů, ve kterých ženy oděné pouze do perlových náhrdelníků klečí na předločkách z medvědí kůže, zatímco muži jim to dělají zezadu pohlavními ústrojími, vedle nichž to Geraldovo vypadalo jako provedené v jiném měřítku. Na zadních stranách těchto časopisů, mezi reklamami na erotické „horké“ linky s čísly začínajícími na 0609, byly reklamy na nafukovací ženy, které měly být anatomicky věrné, byl to nejbizarnější nápad, s nímž se Jessie kdy setkala. S chápavým úžasem myslela teď na ty vzduchem naplněné panny, na jejich růžovou pleť, hladká těla jak z kreslených filmů a bezvýrazné rysy. Nebylo to strašidelné, ne tak úplně, ale silný záblesk zazářil uvnitř ní a osvětlil krajinu, která byla určitě hrůznější, než celá ta hloupá hra nebo to, že ji tentokrát hráli v chatě u jezera dlouho poté, co léto uteklo před nadcházející zimou.

Ale nic z toho neovlivnilo její jemný sluch. Teď slyšela motorovou pilu vyjící někde daleko v lesích asi tak pět milí odsud. Někde blíž, u jezera Kashwakamak, opozdilá potáplice, která se ještě nevydala na svou každoroční pouť k jihu, prorazila modrý říjnový vzduch bláznivým pokřikem. Ještě blíže, někde tady na severním břehu, zaštěkal pes. Byl to ošklivý, kašlavý zvuk, ale Jessie připadal zvláště uklidňující. Znamenalo to, že tu nahoře byl ještě někdo jiný i přesto, že byl všední den, a k tomu ještě říjen. Jinak tu byl slyšet jen klepot dveří kývajících se jako zub v prohnílé dásni, narážejících do nabobtnalé zárubně. Cítila, že se zblázní, pokud to bude muset ještě déle poslouchat.

Gerald, teď až na brýle zcela nahý, si klekl na postel a začal k ní po kolenou lézt. Jeho oči stále svítily.

Napadlo ji, že to byl tento svět, který ji u té hry držel ještě dlouho poté, co její počáteční zvědavost byla uspokojena. Po celá léta neviděla v jeho pohledu tolik vášně. Nevypadala špatně, podařilo se jí udržet si váhu a stále ještě měla pěknou postavu, ale přesto Geraldův zájem o ni pohasl. Napadlo ji, že za to částečně mohlo jeho pití, pil zatraceně víc než v době, kdy se brali, ale věděla, že to není jenom vina alkoholu. Jak znělo to staré rčení o blízkém poznání, které přináší pohrdání? To se ale nemělo vztahovat na zamilované dvojice, alespoň ne podle romantických básníků, které četla v kursech anglické literatury, ale v letech po vysoké škole objevila, že existují určité životní zkušenosti, o nichž ani John Keats, ani Percy Shelley nikdy nepsali. Ale ovšem, oba zemřeli daleko mladší, než teď byli oni, ona i Gerald.

Na tom všem teď a tady moc nezáleželo. Faktem bylo, že zašla s tou hrou dál, než opravdu chtěla, protože měla ráda onu vášnivou záři v Geraldových očích: Připadala si mladá a hezká a žádoucí. Ale...

*...ale jestli, panenko, opravdu věříš, že viděl tebe, když se na tebe takhle díval, tak to tě pěkně převezl. Nebo jsi možná převezla sama sebe. A možná že teď se musíš opravdu rozhodnout, skutečně rozhodnout, jestli miníš pokračovat v tomto ponižování. Protože není to zrovna tak, jak se cítíš? Ponižená?*

Vzdychla. Ano. Je to zrovna tak.

„Geralde, já to *myslím* vážně.“ Mluvila teď hlasitěji a poprvé ten svit v jeho očích trochu pohasl. Dobře. Zdálo se, že ji konečně slyší. Takže možná že vše ještě bylo v pořádku. Ne zrovna skvělé, už to bylo dávno od dob, kdy to bylo skvělé, ale v pořádku. Pak se svit znovu objevil a za okamžik poté následoval i ten idiotský škleb.

„Já budu učit *tebe*, má hrdá krásko,“ řekl. Opravdu to *řekl*, vyslovuje *slovo kráska* takovým způsobem, jako by byl hradním pánem ve špatném viktoriánském dramatu.

*Ať si to udělá. Jen ho nech, ať si to udělá, a bude pokoj.*

Tento hlas jí byl daleko známější a rozhodla se, že bude následovat jeho rady. Nevěděla, jestli by Gloria Steinemová s tím souhlasila, ale bylo jí to jedno; tato rada ji přitahovala tím, že byla naprosto praktická. Nechat si to udělat a bude pokoj. Quod errat demonstrandum.

Pak se jeho ruka natáhla, jeho měkká ruka s krátkými prsty, s pletí růžovou jako ta, která pokrývala jeho penis, a chytla její ňadro. V té chvíli v jejím vnitřku cosi vystřelilo jak přepjatá šlacha. Prudce trhla boky a stáhla se směrem nahoru, shazujíc přitom jeho ruku.

„Nech toho, Geralde. Odemkni mi ty hloupý pouta a pusť mě. Už od minulého března tohle není žádná legrace, a to byl aspoň ještě venku sníh. Necítím se sexy, cítím se směšná.“

Tentokrát ji už plně vnímal. Věděla to podle toho, jak ten svit v jeho očích náhle zhasl, jako když svíčka zhasne v silném větru. Domnívala se, že ta dvě slova, která se k němu konečně dostala, byla *hloupý a směšný*. Býval to tlustý kluk, co nosil silné brýle, kluk, který neměl rande až do osmnácti let. Rok poté se dal na přísnou dietu a začal pracovat na tom, aby se zbavil tukového polštáře, který ho obepínal a dusil, dřív než ho sám udusí. V té době byl v prváku na vysoké škole. Sám Gerald popisoval svůj život jako „více či méně pod kontrolou“ (jako by život, jeho život, byl vyhazujícím mustangem, kterého mu přikázali zkrotit), ale ona věděla, že jeho léta na střední škole byla plná hrůzy, jež v něm zanechala odkaz pohrdání sebou samým a podezíravosti vůči druhým.

Jeho úspěch v zaměstnání podnikového právníka (a manželství s ní, jak věřila, také hrálo svoji roli, možná dokonce klíčovou) obnovil jeho důvěru v lidi i jeho sebeúctu, ale domnívala se, že některé z

nočních můr nikdy úplně neskončily. V hloubkách jeho mysli ho starší kluci stále ještě častují štulci v učebně, stále ještě se smějí jeho neschopnosti udělat víc než pár ubohých zženštilých kliků v hodinách tělocviku, a teď ta dvě slova, *hloupý* a *směšný*, která vše vrátila zpátky, jako by střední škola byla včera..., tak nějak to bylo. Psychologové mohou být v mnoha věcech neuvěřitelně hloupí, téměř umíněně hloupí, jak se jí často zdálo, ale ohledně toho strašného přetrvávání některých vzpomínek se trefili do černého. Některé vzpomínky jsou přísáté k lidské mysli jako pijavice a některá slova, například *hloupý* a *směšný*, je dokážou okamžitě přivést k novému horečnému životu.

Očekávala, že ucítí bodnutí studu za to, že udeřila takto pod pás, a potěšilo ji nebo se jí možná jen ulevilo, když se to bodnutí nedostavilo. *Možná že jsem jen unavená z toho předstírání*, pomyslela si a tato myšlenka ji přivedla k další: měla by mít svůj vlastní program sexuálního života a v tom případě by na něm tahle záležitost s pouty určitě nebyla. Cítila se kvůli nim ponížená. Celý ten nápad ji ponižoval. Ach, určité rozpačité vzrušení doprovázelo prvních několik experimentů, ty se šátky, a při pár příležitostech měla opakované orgasmy, což u ní bylo vzácné. V každém případě to mělo vedlejší účinky, o které se tehdy nestarala, a ten pocit ponížení byl pouze jedním z nich. Měla své vlastní noční můry, které následovaly po každé z těch raných verzí Geraldovy hry. Budila se z nich zpocená a udýchaná a ruce hluboko zabořené do rozkroku, těsně sevřené v pěstí. Rozpomenula se jen na jeden z těch snů a tato vzpomínka byla vzdálená a rozmazaná: hrála jen tak nahá krocket a najednou, z ničeho nic, slunce zhaslo.

*Na tom všem nezáleží, Jessie, to jsou věci, o kterých můžeš přemýšlet jindy. Právě teď jediná důležitá věc je přimět ho, aby tě pustil.*

Ano. Protože toto nebyla *jejich* hra, ta hra byla celá jen jeho. Pokračovala v ní prostě jen kvůli Geraldovi. A to jí už dál nestačilo.

Osamělý výkřik potáplice opět zazněl nad jezerem. Geraldův tupý úšklebek očekávání se změnil v trucovitý pohled plný zloby. *Rozbila jsi moji hračku, ty děvko*, říkal ten pohled.

Jessie se přistihla při vzpomínce na poslední příležitost, kdy u něj viděla takový výraz. V srpnu k ní Gerald přišel s lesklou brožurkou, ukázal jí v ní, co si vybral, a ona řekla ano, ovšem že si může koupit porsche, když chce porsche, mohli by si určitě *dovolit* porsche, ale myslela si, že by si měl spíš zaplatit členství ve Fitness klubu na Forest Avenue, jak poslední dva roky vyhrožoval. „Nemáš teď tělo na porsche,“ řekla, a věděla, že to není příliš diplomatické, ale cítila, že to nebyl vhodný moment pro diplomacii. Také ji tak naštvál, že se vůbec neohlížela na jeho city. To se stávalo v poslední době stále a stále častěji a cítila se z toho rozčarovaná, ale nevěděla co s tím.

„Co to má znamenat?“ zeptal se zaraženě. Nesnažila se odpovědět na jeho otázku; naučila se, že když Gerald kladl takové otázky, byly téměř vždy jen řečnické. Důležitý obsah spočíval v prostém podtextu: *Rozčiluješ mě, Jessie. Nehraješ hru.*

Ale tehdy si, možná při jakési nevědomé přípravě na tuto chvíli, zvolila ignorovat podtext a odpovědět na otázku.

„To znamená, že ti už bude čtyřicet šest tuhle zimu, ať máš porsche nebo ne, Geralde,... a stejně budeš mít pořád třicet liber nadváhu.“ Bylo to kruté, ano, ale ona uměla být naprosto lacině krutá; dokázala si vybavit ten pohled, který jí krátce vyvstal před očima, když se dívala na fotografii sportovních aut na titulní straně lesklé brožurky, kterou jí Gerald podával. V tom zlomku okamžiku uviděla na starém koupališti baculatého klučinu s růžovým obličejem a úzkým výběžkem vlasů, napalovaného do nafouknuté duše.

Gerald jí brožurku vytrhl z rukou a bez jediného slova odpochoďoval pryč. O porschi se už od té doby nebavili..., ale často jí ho připomněl jeho odmítavý „my se ale vůbec nebavíme“ pohled.

Právě v tomto okamžiku viděla ještě ohnivější verzi tohoto pohledu. „Řekla jsi, že to bude *legrace*. To byla přesně tvoje slova: Bude to legrace.“

Řekla to? Asi ano. Ale byl to omyl. Malý přehmat, to je vše, jen malé uklouznutí na staré banánové slupce. Zajisté. Ale jak to říct vlastnímu manželovi, když měl spodní ret našpulený jako rozmazlený chlapeček, který se chystá předvést záchvat dětského vzteku?

Nevěděla, tak sklopila oči... a viděla něco, co se jí vůbec nelíbilo. Geraldova verze pana Štěstíčka vůbec nepovadla. Zřejmě pan Štěstíčko neslyšel o změně plánu.

„Geralde, já se jen na to –“

„- necítím? No, tak to nás to přijde zatraceně draho, nemyslíš? Vzal jsem si na celý den v práci volno. A jestli tu strávíme noc, tak to znamená také volno na zítra dopoledne.“ Chvilí o tom zachmuřeně uvažoval a pak opakoval: „Řekla jsi, že to bude legrace.“

Začala se probírat vějířem obvyklých výmluv jako starý unavený hráč pokeru (Ano, ale teď mě bolí hlava; Ano, ale mám ty opravdu hrozné předmenstruační bolesti; Ano, ale jsem žena, a proto mám právo si to rozmyslet; Ano, ale teď; když jsme tady na té Velké Samotě, tak z tebe mám strach, ty krásné zlé zvíře, ty), lži, které živily buď jeho falešné představy, anebo jeho ego (často se daly zaměnit), ale než si stačila vybrat kartu, ten nový hlas znova promluvil. Bylo to poprvé, co promluvil nahlas, a Jessie byla fascinována zjištěním, že zněl stejně, jako když ho slyšela uvnitř své hlavy: silně, suše, rozhodně a svrchovaně.

Byl jí také podivně známý.

„Máš pravdu, asi jsem to skutečně *řekla*, ale to, co mi připadalo opravdu jako legrace, zmizelo od té doby, co sis napsal na dveře své jméno se všemi tituly. Myslela jsem, že bychom mohli jen trochu protáhnout péra matraci, pak si sednout na terasu a vychutnávat zdejší klid. Třeba si zahrát scrabble po západu slunce. Uráží tě to tolik, Geralde? Co myslíš? Řekni mi to, chci to opravdu vědět.“

„Ale řekla jsi –“

Během posledních pěti minut mu různými způsoby říkala, že se chce dostat z těch zatracených pout, ale on jí je pořád ještě nesundal. Její netrpělivost překypěla ve vztek. „Proboha, Geralde, tohle pro mě přestala být legrace už krátce poté, co jsme s tím začali, a kdybys nebyl tak natvrdlý, tak bys to už dávno poznal!“

„Ty tvoje kecy. Tvoje chytré, sarkastické kecy. Někdy jsem tak unavený z –“

„Geralde, ty když se na něco upneš, tak vůbec nevnímáš, co ti říkám po dobrém. A čím je to vina?“

„Nelíbí se mi, když jsi taková, Jessie. Nelíbí se mi to ani trochu, když jsi taková.“

Šlo to od desítky k pěti a nejhroznější na tom bylo, jak rychle se to vše odehrávalo. Najednou se cítila velmi unavená a napadla ji věta ze staré písničky Paula Simona: „Nechci ani trochu té bláznivé lásky.“ Správně, Paule. Jsi sice malý, ale ne hloupý.

„Já vím, že se ti to nelíbí. A to je v pořádku, protože to, o čem se teď bavíme, jsou ta pouta, a ne to, jak moc se ti líbí či nelíbí, když na něco změním názor. Chci ven z těch pout. Slyšíš mě vůbec?“

Ne, neslyší, začalo jí s úžasem svítat. On mě opravdu neslyší. Gerald byl stále ještě u starého námětu.

„Jsi tak zatraceně *rozháraná*, tak zpropadeně *sarkastická*. *Miluji* tě, Jess, ale nenávidím, když takhle mluvíš. A vždycky jsem to nenáviděl!“

Přešel si dlaní levé ruky přes našpulenou pusinku a smutně se na ni podíval, ubohý, zneužitý Gerald, kterého sem do panenského pralesa zatahla ženská, která pak odmítla dostát svým manželským povinnostem. Ubohý, zneužitý Gerald, který stále ještě nevypadal, že by došel pro klíčky k poutům, ležícím na prádelníku u dveří do koupelny.

Její nepokoj se změnil v něco jiného, zatímco ležela v této poloze. Změnil se ve směsici hněvu a strachu, v pocit, který, pokud si pamatovala, zažila předtím jen jednou. Když jí bylo asi dvanáct, její bratr Will ji ošklivě štípnul do zadku na oslavě narozenin. Všichni její přátelé to viděli a smáli se jí. *Cha, cha, to je sranda, žejó*. Jí to však k smíchu vůbec nebylo.

Will se smál ze všech nejvíc, tak moc, až se doslova zlomil v pase, s rukama na stehnech a vlasy padajícími do tváře. Bylo to asi rok po nástupu módy Beatles a Stones a Searchers a ostatních a Will měl pořádnou kštici. Ta mu zřejmě zabránila ve výhledu na Jessie, protože mu vůbec nedošlo, do jaké míry je rozzlobená..., a za normálních okolností si velice dobře všiml jejích nálad a rozpoložení. Smál se dál, až cítila, jak v ní kypí pěna rozrušení, a pochopila, že s tím musí něco udělat, nebo prostě vybuchne. Tak sevřela jednu ze svých malých pěstí a praštila milovaného bratříčka do pusy v okamžiku, kdy k ní konečně vzhlednut. Rána ho srazila

jako kuželku a začal strašně křičet. Později si snažila namluvit, že brečel spíš z překvapení než bolesti, ale i ve dvanácti letech věděla, že tomu tak není. Zranila ho, pořádně mu ublížila. Dolní ret měl na jednom místě rozražený, horní ret na dvou, byla to prostě pořádná pecka. A proč? Protože udělal něco hloupého? Ale vždyť mu bylo zrovna ten den jen devět let a v takovém věku jsou všechny děti hloupé. Ne, nebylo to kvůli jeho hlouposti. Bylo to kvůli jejímu vlastnímu strachu, strachu z toho, že když něco neudělá s tou ohavnou zelenou pěnou hněvu a studu, tak –

*(zhasne slunce)*

vybuchne. Ten den objevila, že v jejím nitru je studna s otrávenou vodou a tím, že ji William štípnut, jako by do ní hodil okov a vytáhl ho naplněný páchnoucím hlenem a třesoucím se slizem. Za to ho nenáviděla a domnívala se, že to byla opravdu ta její nenávist, která způsobila, že ho praštila. To, co vytáhl z té hlubiny, ji děsilo. A nyní, po všech těch letech, zjistila, že ji to stále ještě děsí... a také ji to stále ještě zlobí.

*Nezhasneš slunce*, pomyslela si, aniž měla sebemenší představu o tom, co to znamená. *Bud proklet, jestli to uděláš.*

„Nechci se s tebou hádat o prkotinách, Geralde. Jenom strč ty klíčky do těch zatracených pout a *odemkni mě!*“

A pak řekl něco, co ji tak ohromilo, že jí to zprvu ani nedošlo: „A co když ne?“

Co zaznamenala nejdříve, byla změna v tónu jeho hlasu. Obvykle mluvil drsným, srdečným hlasem, *Já to tady mám na starosti, a to je pro nás všechny pořádná klika, žejo?* zněl ten tón, ale tohle byl tichý, předoucí hlas, který vůbec neznala. Do jeho očí se zase vrátil ten svit, ten vášnivý svit, který ji vzrušoval, jako by to byla baterie silných reflektorů. Neviděla ho moc dobře, jeho oči byly přivřené v oteklé škvírky za brýlemi se zlatou obrubou, ale byl tam. Ano, opravdu.

A pak tady byl ten zvláštní případ pana Štěstíčka. Pan Štěstíčko ani trochu neuvadl. Dokonce se zdálo, že stál ještě více než kdy jindy předtím, ...i když to možná byla jen její představivost.

*Opravdu si to myslíš, panenko? Já ne.*

Probírala se všemi těmito informacemi, až se konečně dostala k té poslední věci, co řekl, k té ohromující otázce. A co *když ne*? Tentokrát se místo na tón hlasu zaměřila na význam slov, a když je plně pochopila, tak cítila, jak její zuřivost a strach poskakují o další stupeň výše. Někde uvnitř ten okov padal dolů pro další dávku slizkého hlenu pokrývajícího vodu plnou mikrobů, jedovatou jak voda ze stojatého močálu.

Kuchyňské dveře bouchly o zárubeň a pes opět začal někde v lese štěkat, tentokrát blíž než předtím. Byl to roztržštěný, zoufalý zvuk. Poslouchat něco takového příliš dlouho by vám určité přivodilo migrénu.

„Poslouchej, Geralde,“ slyšela říct svůj nový silný hlas. Byla si vědoma toho, že ten hlas si mohl vybrat lepší chvíli k tomu, aby přerušil své mlčení, ale koneckonců je tady na severním břehu jezera Kashwakamak připoutaná za ruce k čelu postele a na sobě má jen úsporné nylonové kalhotky, ale přesto se přistihla, jak ho obdivuje. Téměř proti své vůli se přistihla jak ho obdivuje. „Posloucháš mě? Víš, že poslední dobou mě moc neposloucháš, když zrovna mluvím, ale tentokrát je to opravdu důležité, abys mě slyšel. Tak... posloucháš mě už konečně?“

Klečel na posteli a díval se na ni, jako by byla nějaký dosud neznámý druh brouka. Jeho tváře, které se hemžily soustavou tenkých rudých žilek (myslela na ně jako na Geraldovy značky od pití alkoholu), byly zarudlé až do nachova. Podobný pruh mu šel přes čelo. Byl tak tmavý, tak přesně ohraničený, že vypadal jak mateřské znamení. „Ano,“ řekl tím svým novým předoucím hlasem a zaznělo to jako á-nó. „Poslouchám tě, Jessie. Docela jistě tě poslouchám.“

„Dobře. Tak půjdeš k tomu prádelníku a vezmeš ty klíčky. Pak odemkneš tenhle“ – zaťukala pravým zápěstím na čelo postele – „a potom tento.“ Poklepala podobně levým zápěstím. „Jestli to hned uděláš, můžeme si dát normální, bezbolestnou soulož, při které se uděláme oba, než se vrátíme k našemu normálnímu, bezbolestnému životu v Portlandu.“

*Bezpředmětnému*, pomyslela si. *To jsi vynechala. Normální, bezbolestné, bezpředmětné životy v Portlandu.* Možná to tak bylo, možná to trochu zdramatizovala (zjišťovala, že člověka přivázaného

k posteli k tomu myšlenky vedou), ale bylo možná dobře, že to vynechala. Zdálo se, že ten nový neoblafnutelný hlas není nakonec tak indiskrétní. Vzápětí, snad jako popření této myšlenky, uslyšela ten hlas, který koneckonců byl *jejím* hlasem, jak stoupá a chvěje se vzteky.

„Ale jestli budeš dál blbnout a otravovat mě, tak odsud půjdu rovnou k mé sestře, zjistím si, kdo jí dělal rozvod, a zavolám mu. Nedělám si legraci. Já *tuhle hru hrát nechci!*“

Nyní se stalo něco opravdu neuvěřitelného, něco, co by nikdy nepředpokládala ani za milion let: jeho úšklebek se zase objevil. Vynořoval se jako ponorka, která se po dlouhé a nebezpečné plavbě konečně dostala do přátelských vod. Avšak to nebylo to nejneuvěřitelnější. To opravdu neuvěřitelné bylo, že s tím úšklebkem už Gerald nevypadal tak neškodně retardovaný. Vypadal teď jak nebezpečný šílenec.

Jeho ruka se opět přikradla, pohládila její levé ňadro a pak ho bolestivě stiskla. Zakončil tuto nepříjemnou záležitost štípnutím do bradavky, něco, co nikdy předtím neudělal.

„Au, Geralde! To *bolí!*“

Slavnostně, souhlasně kývl hlavou, což vypadalo velice podivně společně s tím hrozným úšklebkem. „To je dobré, Jessie. Myslím to celé. Mohla bys být herečkou. Nebo děvkou. Jednou z těch pěkně drahých.“ Krátce zaváhal a pak dodal: „To má být poklona.“

„O čem to proboha mluvíš?“ Až na to, že ona to velmi dobře věděla. Teď se už doopravdy bála. Něco zlého bylo vypuštěno v místnosti, točilo se to kolem dokola jako černá káča.

Ale také byla ještě rozzlobená, stejně rozzlobená jako ten den, kdy ji Will štípl.

Gerald se zasmál. „O čem to *mluvím*? Na minutku jsi dokázala, že jsem tomu uvěřil. *To* je to o čem mluvím.“ Spustil ruku na její pravé stehno. Když opět promluvil, jeho hlas byl jasný a podivně obchodní. „Tak, roztáhneš je teď pro mě, nebo to mám udělat sám? Je to také součástí hry?“

„Nech mě vstát!“

„Jo... možná.“ Jeho druhá ruka vystřelila. Tentokrát jí našťípl pravé ňadro tak silně, že cítila, jak jí nervy až dolů k bokům

vzplanuly jako bílé jiskřičky. „A teď, roztáhni své rozmilé nožky, má hrdá krásko!“

Podívala se na něj pozorněji a spatřila něco hrozného, věděl o tom. Věděl, že nežertuje, když říká, že už v tom nechce pokračovat. Věděl to, ale zvolil si nevědět, že ví. Může být člověk vůbec schopný něco takového udělat?

*To se vsad', řekl ten neoblafnutelný hlas. Když jsi jednou advokátským žralokem v největší firmě v obchodním právu na sever od Bostonu a na jih od Montrealu, myslím, že víš vše, co vědět chceš, a nevíš to, co nechceš. Myslím, že jseš tady v pěkném průšvihů, zlatíčko. V takovém tom průšvihů, které končí manželství. Raději zatni zuby a zavři oči, protože si myslím, že se tu na tebe chystá zatracený píchání.*

Ten úšklebek. Ten ošklivý, přízemní úšklebek.

Předstírá nevědomost. A dělá to tak dobře, že by pak klidně mohl projít testem na detektoru lži. *Myslel jsem, že to bylo součástí hry,* řekl by, raněn a udiven. *Opravdu jsem si to myslel.* A kdyby naléhala, napadala ho ve svém vzteku, asi by se uchýlil k té jejich nejstarší obraně... a vklouzl by do ní jako ještěrka do pukliny ve skále: *Vždyť se ti to líbilo. Ty víš, že ano. Tak proč si to nepřiznáš?*

Předstírá až do nevědomosti. Ví to, ale stejně má v plánu, že bude pokračovat. Připoutal ji k čelu postele, udělal to s její vlastní spoluprací a teď, ach do háje, proč si to malovat na růžovo, chystal se ji *znásilnit*, zatímco pes štěkal, motorová pila ječela a potáplice jódlovala venku u jezera. Myslel to opravdu vážně. Jó páni, šup sem, šup tam, ty jsi ani předtím o svý píce nevěděla, že ji máš, dokud ti nezačala takhle tancovat, jako slepice na horký plotně. A pokud, až tohle ponižující cvičení skončí, *půjde* k Maddy, stejně bude dál tvrdit, že znásilnění bylo tou poslední věcí, kterou měl na mysli.

Opřel se jí svýma růžovýma rukama do stehů a začal jí rozevírat nohy. Moc se nebránila, alespoň v této chvíli byla příliš vydešená a užaslá z toho, co se dělo, než aby se příliš bránila.

*A přesně tak to je správné,* promluvil uvnitř ten známější hlas. *Jen tady klidně lež a nech ho, ať si stríkne. Nakonec o co jde? Už to předtím udělal alespoň tisíckrát a nikdy se ti neudělalo ani nevolno.*

*Kdybys náhodou zapomněla, už je to přece jen pár let od doby, kdy jsi byla červenající se panna.*

Co by se stalo, kdyby dál neposlušovala a podrobila se radám tohoto hlasu? Jaká by byla jiná alternativa? Strašný obraz vyvstal v její mysli coby odpověď. Viděla se, jak svědčí před rozvodovým soudem. Sice nevěděla, jestli v Maine mají něco takového jako rozvodový soud, ale to v žádném případě nemohlo zeslabit živost představy. Viděla se ve svém decentním růžovém kostýmku od Donny Karanové, v něm broskvovou hedvábnou blůzku. V klíně malou, bílou kabelku na klipsový uzávěr. Viděla se, jak říká soudci, který vypadá jako zesnulý Harry Reasoner, že ano, je to pravda, že jela na chatu s Geraldem dobrovolně, ano, dovolila mu, aby ji přivázal k čelu postele dvěma páry pout značky Kreig, také dobrovolně, a ano, vlastně takové hry už spolu hráli předtím, i když nikdy ne u jezera. Ano, Vaše Ctihodnosti. Ano.

Ano, ano, ano.

Jak jí Gerald dál roztahoval nohy, Jessie se slyšela, jak soudci, co vypadá jako Harry Reasoner, vypráví o tom, jak začali s hedvábnými šátky a jak dovolila, aby ta hra pokračovala dál, postupujíc od šátků přes provazy až k poutům, ačkoliv velmi brzy z toho všeho začala být unavená. Byla z toho zhnusená. Vlastně natolik zhnusená, že dovolila Geraldovi, aby ji odvezl osmdesát tři míle z Portlandu na jezero Kashwakamak, a to ve všední den v říjnu; natolik vzpurná, že mu opět dovolila, aby ji svázal jako psa; natolik znuděná, že na sobě neměla nic jiného než nylonové kalhotky, tak průsvitné, že by se přes ně dala číst inzertní rubrika v *The New York Times*. Soudce by tomu všemu věřil a hluboce by s ní cítil. Viděla se, jak sedí na místě pro svědky a říká: „Tak jsem tam ležela přivázaná za ruce k posteli, na sobě nic než úsměv a nějaké spodní prádlo z Victoria's Secret, ale v poslední chvíli jsem si to rozmyslela a Gerald to věděl, a proto je to znásilnění.“

Ano, pane, tak by to bylo, jasně. Dej na to krk.

Probrala se z této hrůzostrašné představy a přistihla Geralda, jak jí strhává kalhotky. Klečel mezi jejíma nohama; tvářil se tak přemýšlivě, že byste byli v pokušení věřit, že se chystá na státnici z

práv, a ne na svou nehodnou ženu. Z prostředku odulého spodního rtu mu vytékala bílá slina a tekla po bradě dolů.

*Nech ho si to udělat, Jessie. Nech ho, ať si stríká. Cvokátí kvůli tomu svinstvu, co má v koulích. Jsou z toho cvoci všichni. Až se toho zbaví, tak s ním budeš zase moci normálně mluvit. Budeš moci s ním pak jednat. Tak se neplaš a hezky tady lež a čekej, až to dostane z oběhu.*

Byla to dobrá rada a zřejmě by se jí řídila, nebýt té nové přítomnosti uvnitř. Tento bezejmenný nový příchozí si zcela jasně myslel o Jessiině obvyklém zdroji rad, o hlase, který po těch letech přejmenovala na Ženušku Burlingamovou, že je to slaboch nejhoršího druhu. Jessie ještě mohla nechat události jít svou cestou, když se ale zároveň staly dvě věci. První, že si uvědomila, že ačkoliv má zápěstí připoutaná k posteli, její nohy jsou volné. Ve stejném okamžiku si též uvědomila, že pramínek slin na Geraldově bradě začal kanout dolů. Chvilí se pohupoval, prodlužoval a pak skápnul na její trup, těsně nad pupkem. Něco na tomto pocitu jí bylo známé a projel jí příšerně silný dojem děja vu. Zdálo se jí, že pokoj kolem ní potemněl, jako by okna a vikýř byly nahrazeny tabulemi kouřového skla.

*Je to jeho semeno, pomyslela si, i když perfektně věděla, že tomu tak není. Je to jeho zatracené semeno.*

Její reakce nebyla ani tak moc zaměřená proti Geraldovi jako proti tomu odpornému pocitu, který ji zaplavoval z hloubky její mysli. Ve skutečnosti jednala docela bezmyšlenkovitě, prostě jen vyrazila v instinktivní, panické hrůze ženy, která zjistí, že ta věc, co má zamotanou ve vlasech, je vlastně netopýr.

Skrčila nohy, zvednuté koleno jen těsně minulo špičku brady, a nastavila holá chodidla směrem ven jako písty. Špička pravé nohy se až po nárt zabořila do jeho kulatého břicha. Pata levé nohy prudce narazila do ztvrdlého kořene jeho penisu a varlat visících pod ním jako blédý, zralý plod.

Zhoupnul se dozadu a zadek se dotkl jeho zakulacených, neochlupených lýtek. Trhnul hlavou směrem k vikýři a bílému stropu, na kterém odrazy slunce na vlnách vytvářely vzor, a vydal ze sebe vysoký, sípavý výkřik. Potáplice u jezera v té chvíli také

zakřičela v ďábelském kontrapunktu a Jessie to připadalo, jako by si dva samci vzájemně vyjadřovali soustrast.

Geraldovy oči už nebyly přivřené, ani už nezářily. Byly široce otevřené, modré, jako dnešní neposkvřená obloha (byla to právě představa takové oblohy nad podzimním liduprázdným jezerem, která ji přesvědčila, když Gerald volal z kanceláře a řekl že má odročení, tak jestli by si nechtěla vyjet na chatu alespoň na den nebo možná i přes noc), a v nich výraz vyhasínajícího svitu, který jen těžko mohla snést. Šlachy mu vystoupily na obou stranách krku. Jessie si pomyslela: *To jsem neviděla od toho deštivého léta, kdy nechal zahradničení a udělal si koníčka z J. W. Danta.*

Jeho křik začal utichat. Znělo to, jako by někdo ztišil zvuk speciálním Geraldovým dálkovým ovládáním. Samozřejmě to tak nebylo, křičel už úžasně dlouhou dobu, možná už třicet vteřin, a prostě mu došel dech. *Asi jsem mu pořádně ublížila*, pomyslela si. Červené skvrny na jeho lících a pruh na čele teď dostaly purpurovou barvu.

Udělalas to! křičel užaslý Ženuščin hlas. Ty jsi to opravdu udělala!

Jó, byl to zatraceně dobrý zásah, no ne? hloubal ten nový hlas.

*Kopla jsi svého manžela do koulí!* ječela Ženuška. *Co ti proboha dává právo udělat něco takového? Co ti dává právo o tom ještě vtipkovat?*

Na to znala odpověď nebo si myslela, že ji zná: udělala to, protože její manžel měl v úmyslu ji znásilnit a nechat to pak projít jako prosté nedorozumění mezi partnery, hrajícími neškodné sexuální hrátky v jinak harmonickém manželství. *Může za to ta hra, řekl by, krčíc rameny. Ta hra, ne já. Už to nebudeme hrát, Jessie, pokud nechceš.* Samozřejmě by dobře věděl, že nic z toho, co jí mohl nabídnout, by ji už nepřimělo k tomu, aby znova strčila ruce do pout. Ne, tentokrát to bylo naposledy, kdy si mohl užít. Gerald to věděl a chystal se toho náležitě využít.

Ta černá věc, kterou v pokoji cítila, se točila, jak se jí chtělo, přesně tak, jak se toho obávala. Gerald stále ještě vypadal, jako by křičel, i když žádný zvuk nevycházel z jeho sevřených agonizujících rtů (alespoň žádný neslyšela). Jeho obličej byl tak podlitý krví, že

vypadal místy černý. Viděla jeho krční žílu, nebo to možná byla tepna, pokud na tom v takovém okamžiku záleželo, jak zuřivě tepe pod hladce oholenou kůží na krku. Ať to byla tepna nebo žíla, vypadala, že brzy praskne, a Jessii projel ošklivý záblesk hrůzy.

„Geralde?“ Její hlas zněl slabě a nejistě jako hlas malé holčičky, která rozbila něco hodně drahého na oslavě narozenin u přátel. „Geralde, jsi v pořádku?“

Ovšem, byla to hloupá otázka, neskutečně hloupá, ale položit ji bylo mnohem lehčí než položit ty, které měla opravdu na mysli: *Geralde, jak těžce jsi zraněn? Geralde, myslíš, že z toho umřeš?*

Samozřejmě že neumře, řekla nervózně Ženuška. Pořádně jsi mu ublížila a měla bys toho litovat, ale neumře. Tady nikdo nebude umírat.

Geraldova sevřená, sešklebená ústa se dál neslyšně chvěla, ale na její otázku neodpověděl. Jednu rukou se držel za břicho, druhou si kryl raněná varlata. Teď obě ruce pomalu zvedl a položil je nad levou bradavku. Usedly nad ní jako párek baňatých růžových holubů, příliš unavených nato, aby letěli dál. Jessie viděla otisk bosé nohy, své bosé nohy, vyvstávající na manželově kulatém břichu. Měl vyčítavě jasnou červenou barvu na růžovém podkladě.

Vydechl nebo se o to spíš pokusil a jeho dech zavanul po smažené cibulce. *To je poslední dech*, pomyslela si. *Posledních deset procent kapacity našich plic je rezervováno pro tento poslední dech, neučili nás to v biologii na střední škole? Ano, myslím že ano. Poslední dech, ten poslední vybájený dech všech utopených a udušených. Jak ho jednou vydechneš, tak buď omdlíš, nebo...*

„Geralde!“ zakřičela ostrým, naříkavým hlasem. „Geralde, dýchej!“

Jeho oči vystoupily z důlků jako modré kuličky zasazené do kusu plastelíny a podařilo se mu nabrat jeden malý doušek vzduchu. Použil ho k tomu, aby jí řekl své poslední slovo, tento muž, který se někdy zdál být ze slov stvořen.

„... srdce...“

A to bylo všechno.

„Geralde!“ Teď to znělo šokovaně a zároveň naříkavě, jako staropanenská učitelka, když nachytá žákyni druhého ročníku, jak si

zvedá sukni, aby klukům ukázala králíčky na svých spodních kalhotkách. „*Geralde, proboha, přestaň blbnout a koukej dechat!*“

Gerald neposlechl. Místo toho se jeho oči obrátily v sloup a ukázalo se nažloutlé bělmo. Jeho jazyk vyjel z pusy a vydal při tom prdlavý zvuk. Z jeho povadlého penisu vyrazil proud kalné, oranžově zbarvené moče, která horkými kapičkami pokropila její kolena a stehna. Jessie vydala dlouhý, pronikavý výkřik. Tentokrát si ani neuvědomovala, že škube pouty a snaží se na nich vytáhnout co nejvíc nahoru a schoulit nohy pod sebou.

„*Nech toho, Geralde! Nech toho, než spadneš z p-*“

Příliš pozdě. I kdyby ji ještě mohl slyšet, o čemž její rozum pochyboval, bylo už příliš pozdě. Jeho ohnuté tělo se naklonilo přes okraj postele a zemská přitažlivost udělala své. Gerald Burlingame, se kterým kdysi v posteli pojídala šlehačkové rakvičky, padl dozadu, koleny nahoru a hlavou dolů, jako neohrabaný kluk, který se snaží udělat dojem na své kamarády ve školním bazénu. Při zvuku, který způsobila jeho hlava, když se setkala s podlahou z tvrdého dřeva, znova vykřikla. Znělo to, jako kdyby se nějaké obří vejce rozbilo o okraj kamenné mísy. Dala by všechno za to, aby to bývala nezaslechla.

Pak nastalo ticho, přerušované jen vzdáleným kvílením motorové pily. Velká šedivá růže se otevřela před Jessiiným prázdným pohledem. Její okvětní lístky se otvíraly a otvíraly, a když se okolo ní zase zavřely jako zaprášená křídla obrovského bezbarvého mola, zakrývající na chvíli veškerý výhled, tak jediné, co jasně cítila, byl pocit vděčnosti,

## 2

Měla sen, že se nachází v dlouhé, jakoby mlhou naplněné chodbě, prudce skloněné k jedné straně, jak bývají chodby ve filmových hororech typu Noční můry na Elm Street nebo v televizních seriálech jako Šerá zóna. Byla téměř nahá, začala jí být zima a svaly, zvláště za krkem a na zádech, ji začínaly bolet.

Musím se odsud dostat, nebo mi bude zle, pomyslela si, už z té mlhy a vlhka začínám mít křeče. (Ale dobře věděla, že to není ani mlhou, ani vlhkem.)

Také se něco stalo s Geraldem, nemohu si přesně vzpomenout, co to bylo, ale myslím, že se mu udělalo špatně. (Ale dobře věděla, že špatně není zrovna to správné slovo.)

Zdalo se jí zvláštní, že část jejího já vůbec nechce z té křivolaké, mlhou naplněné chodby uniknout. Říkala jí, že by udělala lépe, kdyby tam zůstala. Že by mohla litovat, kdyby šla pryč. Tak se rozhodla tam chvilku zůstat.

Nakonec ji přivedl k sobě štěkající pes. Byl to neskutečně ošklivý hluboký štěkot, který se ve vysokých polohách lámal v ostré skučení. Pokaždé, když zvíře zaštěkalo, znělo to, jako by ze sebe vyvrhávalo hrst ostrých třísek. Zaslechla ten štěkot již předtím, i když by pro ni bylo lepší si moc nepřipomínat, kdy nebo kde nebo co se při tom stalo.

Ale alespoň ji to přivedlo do pohybu, levá noha, pravá noha, seno, sláma, a najednou ji napadlo, že uvidí přes mlhu lépe, když otevře oči, a tak to udělala. Nespatřila žádnou strašidelnou chodbu ze Spirální zóny, ale manželskou ložnici v jejich letním domě na severním konci jezera Kashwakamak, v oblasti známé jako Notch Bay. Uvědomila si, že jí je chladno, protože na sobě nemá nic než úzké nylonové kalhotky, a že ji bolí krk a ramena, protože je připoutaná k čelu postele a dolní část jejího těla sklouzla dolů z postele, když omdlela. Žádná křivolaká chodba, žádné mlhavé vlhko. Pouze ten pes byl skutečný a stále ještě štěkal jak o závod. Zdalo se, že štěkot teď přichází z těsné blízkosti domu. Kdyby to Gerald slyšel tak –

Při myšlence na Geralda v ní pořádně hrklo a ztuhlými bicepsy a tricepsy projely záblesky citu. Hned zase zmizely a ona si s ospalým, sotva se probouzejícím zděšením uvědomila, že její předloktí jsou téměř bez citu a místo rukou by zrovna tak mohla mít rukavice vycpané ztuhlými šťouchanými bramborami.

*Tohle bude bolet*, pomyslela si a všechno se jí vybavilo zpět..., zvláště pohled na Geralda, jak padá po hlavě vedle postele. Její manžel leží na podlaze, buď mrtvý, nebo v bezvědomí, a ona tady leží na posteli a přemýšlí o tom, jaká je to otrava, že necítí ruce a předloktí. Až do jaké míry se člověk může stát sobeckým a egocentrickým?

*Jestli je mrtvý, je to zatraceně jeho vlastní chyba, řekl ten neoblafnutelný hlas. Snažil se dodat ještě několik postřehů zdravého rozumu, ale Jessie ho umlčela. Ve stavu ještě neúplného vědomí viděla jasněji do hlubin své paměti a najednou si uvědomila, komu tento lehce nosový, úsečný hlas, vždy na hranici sarkastického smíchu, patří. Patřil její spolubydlící na koleji Ruth Nearyové. Teď, když na to Jessie přišla, nebyla ani trochu překvapená. Ruth si nikdy nebrala servítky a její rady často skandalizovaly její nezkušenou devatenáctiletou spolubydlící ve Falmouth Foreside..., což také byl nepochybně i záměr nebo alespoň částečně, Ruth měla srdce na pravém místě a Jessie nikdy nepochybovala o tom, že Ruth skutečně věřila šedesáti procentům toho, co říkala, a skutečně dělala čtyřicet procent toho, co řekla, že udělala. Když přišlo na sex, procento bylo asi ještě větší. Ruth Nearyová, první žena, kterou Jessie znala, která naprosto odmítla holit si nohy a podpaždí, Ruth, která protivně dohlážitelce na poschodí naplnila povlak na polštář sprchovou pěnou s jahodovým parfémem, Ruth, která ze zásady chodila na každý studentský závod, na každé představení studentské experimentální scény. Když už se nic nepovede, panenke, tak si aspoň nějaký pěkný chlap sundá šaty, řekla užaslé, ale fascinované Jessie, poté co se vrátila domů ze studentské hry nazvané „Syn Noemova papouška“. Nemyslím, že se to stává vždycky, ale obvykle ano, nakonec k tomu přece studenty napsané a provedené hry jsou, tak si kluci a holky mohou sundat šaty a dělat to na veřejnosti.*

Nepomyslela na Ruth celé roky a teď je Ruth uvnitř její hlavy a podává jí střípky moudrostí, zrovna tak, jak to dělávala v dávných dobách. Dobře, proč ne? Kdo mohl být více kvalifikován k tomu, aby radil duševně zmateným a citově narušeným, než Ruth Nearyová, jež od dob na Newhampshirské univerzitě prošla třemi manželstvími, dvěma pokusy o sebevraždu a čtyřmi odvykacími kúrami na alkohol a drogy? Stará dobrá Ruth, další klasický případ toho, jak úspěšně se příslušníci bývalé Love Generation dokázali vyrovnat s přechodem do středního věku.

„Ježíš, to je to, co právě teď potřebuje, drahá pekelná Abby,“ řekla a sytý chrapot jejího vlastního hlasu ji vyděsil víc než ztráta citu v rukou a předloktích.

Pokusila se vyšvihnout zpátky do pozice vpolosedě, ve které byla předtím, než Gerald předvedl svou skokanskou exhibici (Byl ten hrozný zvuk, jako když se rozklepne vajíčko, součástí jejího snu? Modlila se, aby tomu tak bylo.), a myšlenky na Ruth byly smeteny záchvatem paniky, když zjistila, že se nemůže hýbat. Záblesky citu jí znovu provrtávaly svaly, ale nic jiného se nedělo. Ruce jí dál visely nad hlavou, nehybné a bez citu, jak vytesané z kamene. Pocit rozostření v její hlavě zmizel a ona přišla na to, že panika je nad všechny čichací soli, když jí srdce přefadilo na vyšší rychlost. Na okamžik jí vytanul před očima živý obrázek z nějakého dávného historického textu: kruh smějících se lidí, ukazujících si na mladou ženu s hlavou a rukama v kládě. Žena byla shrbená jako stará čarodějnice z pohádek a vlasy jí visely přes obličej jako kajícínické roucho.

*Její jméno je Ženuška Burlingamová a je potrestaná za to, že ublížila svému manželovi, pomyslela si. Trestají Ženušku, protože se nedokážou dostat na kobyliku té, která je za to opravdu odpovědná..., té, která zní úplně jako moje bývalá spolubydlíci.*

Ale bylo slovo *ublížila* to pravé? Nebylo spíše vhodné říct, že nyní sdílela tuto ložnici s mrtvým mužem? A nebylo také vhodné říct, že až se psem nebo bez, oblast jezera okolo Notch Bay byla naprosto liduprázdná? A že kdyby začala křičet, jediný, kdo by jí odpověděl, by byla potáplice? Jen ta a nikdo jiný?

Především díky této myšlence, znějící podivnou ozvěnou Poeova „Havrana“, náhle pochopila, co se tu vlastně děje, do čeho se to vůbec dostala, a padla na ni z toho náhlá a dokonaná hrůza. Po nějakých dvacet vteřin (kdyby se jí někdo zeptal, jak dlouho ten záchvat paniky trval, řekla by nejmíň tři nebo spíš až pět minut) jí byla úplně zaplavena. Zbyl jen ostrý trn racionálního myšlení zaklíněný hluboko v její mysli, který naprosto bezmocně, pouze jako užaslý divák, sledoval ženu svíjející se na posteli s vlasy šlehajícími ze strany na stranu v odmítavém gestu, a poslouchal její chraptivé, vydešené výkřiky.

Hluboká, pronikavá bolest v zátylku, těsně nad místem, kde začínalo její levé rameno, učinila přemítání konec. Byla to pořádná svalová křeč. Jessie se sténáním opřela hlavu o mahagonové laky,

kteřé tvořily čelo postele. Natažený sval zůstal ztuhlý v namáhané pozici a byl tvrdý jako kámen. To, že při svých pohybech pocítila od předloktí až po dlaně mravenčení, znamenalo málo vedle té hrozné bolesti a také přišla na to, že opíráním se o čelo postele jen zvyšuje tlak na přetažený sval.

Instinktivními, bezmyšlenkovitými pohyby se Jessie zapřela patami o přehoz na posteli, zvedla zadek a posunula se nahoru. Lokty se ohnuly a tlak na ramena a paže se zmenšil. O chvílku později se splašený kuň v jejích zádočných svalech dal na ústup. Vypustila ze sebe dlouhý a silný výdech ulehčení.

Poryvy větru, který, jak si všimla, již zesílil nad hranici vánku, sténaly mezi borovicemi na svahu mezi domem a jezerem. Někde v kuchyni (což pro Jessii byl nyní úplně jiný svět) bouchly dveře, které ona a Gerald zapomněli zavřít, o nabobtnalou zárubeň: jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát. Byly to jediné zvuky, které byly slyšet, jen to a nic jiného. Pes přestal štěkat, alespoň na chvíli, a motorová pila přestala kvílet. Dokonce i potáplice si asi dala pauzu na kafe.

Představa jezerního ptáka, jak popíjí kávu a přitom plave v nádržce na studenou vodu a konverzuje s několika ptačími dámami, vybudila suchý krákoravý zvuk v jejím hrdle. Za méně nepříjemných okolností by ten zvuk mohl být označen za zachechtnutí. Rozplynulo to zbytek její paniky, zanechalo ji to sice ještě vystrašenou, ale alespoň zase již s vládou nad svými myšlenkami a činy. Také to zanechalo nepříjemnou kovovou pachut' na jazyku.

*To je adrenalinem, panenke, anebo nějakým jiným hormonem, co tvé žlázy produkujou, když vystrčíš drápy a začneš lézt po zdi. Až se tě někdo zeptá, co je to panika, tak mu budeš moci odpovědět, že je to takové citové prázdno, které tě nechá s pocitem, že jsi cucala plnou hrst mincí.*

V předloktí jí běhali mravenci a také začínala cítit své prsty. Jessie se škubnutím několikrát zavřela a otevřela dlaně. Slyšela slabý zvuk řetízků pout, jak narážejí o čelo postele, a na chvíli ji napadlo, že oba s Geraldem zešíleli, alespoň se to tak teď zdálo, i když nepochybovala o tom, že tisíce lidí na celém světě hrají podobné hry den co den. Dokonce někde četla, že existují takoví sexuální odvázcanci, kteří se sami zavěsí do smyčky a nechají toho teprve

tehdy, až jim téměř přestane do mozku proudit krev. Takové zprávy v ní jen posilovaly víru, že mužům se dostalo pohlavního údu spíš jako prokletí než čeho jiného.

Ale jestli to *byla* jenom hra (jenom to a nic jiného), proč tedy Gerald považoval za nutné koupit pravá pouta? *To* byla zajímavá otázka, ne?

*Možná, ale nemyslím si, že by to byla tak důležitá otázka právě teď,* Jessie, prohlásila uvnitř její hlavy Ruth Nearyová. Je vskutku úžasné, na kolika různých úrovních je lidské vědomí schopné zároveň pracovat. Na jedné z nich se teď přistihla, jak se dohaduje s Ruth o tom, co se asi stalo, s Ruth, kterou naposledy viděla před deseti lety. Už o ní přinejmenším po tři roky neslyšela. Naposledy od ní dostala pohlednici, na které byl mladý muž ve zdobeném červeném sametovém obleku s kulatým renesančním límcem. Ústa mladého muže byla otevřená a z nich sugestivně trčel jeho dlouhý jazyk. JEDNOHO DNE HO NA MĚ MŮJ PRINC VYPLÁZNE, stálo na pohlednici. Prostě duch New Age, pomyslela si tehdy Jessie. Viktoriáni měli Anthony Trolopa, Ztracená Generace měla H.L. Menckena, a my jsme se spokojili s neslušnými pohlednicemi a vtípem z nálepek na autech jako: VE SKUTEČNOSTI MI TA SILNICE PATŘÍ.

Na pohlednici bylo rozmazané poštovní razítko z Arizony a zpráva, že se Ruth přidala k lesbické komunitě. Jessie tím nebyla příliš překvapená. Dokonce přemítala o tom, že snad její stará přítelkyně, která dokázala být jak divoce nesnesitelná, tak překvapivě něžná a sladká (někdy vše zároveň), konečně našla to správné políčko na velké šachovnici života, které bylo připraveno pro její prapodivnou figurku.

Uložila Ruthinu pohlednici do horní zásuvky svého psacího stolu, tam kam ukládala dopisy, na které asi nikdy neodpoví. To bylo naposledy, co si vzpomněla na svou starou spolubydlici, na Ruth Nearyovou, která toužila po tom, aby se stala majitelkou velkého Harleye Davidsona, a přitom nebyla schopná zvládnout nejobyčejnější převodovku, dokonce ani tu na Jessiině staré ojeté fordce, na Ruth, která se dokázala ztratit na univerzitním kampusu i po třech letech, co tam bydlela, na Ruth, která plakala, když

zapomněla, že má něco na vařiči a spálila to na uhel. To poslední se jí dařilo tak často, že to byl opravdu zázrak, že nikdy nepodpálila jejich pokoj nebo celou kolej. Jak zvláštní, že z toho neoblafnutelného hlasu se nakonec vyklubala Ruth.

Pes začal znova štekat. Neznělo to ani blíže, ani dále než předtím. Jeho majitel určitě nelovil ptáky, žádný lovec by si nevyrazil na lov s takovým uštěkancem. A pokud si pán se psem vyšli jen tak na odpolední procházku, jak to, že štěkot přicházel ze stejného místa jako před pěti minutami?

*Protože jsi předtím měla pravdu*, zašeptala její mysl. *Žádný pán tam není*. Tento hlas nepatřil ani Ruth, ani Ženušce Burlingamové, a zcela určitě to nebyl ten, na který myslela jako na svůj hlas (ať už byl jaký byl); ten hlas byl velmi mladý a velmi vystrašený. A zrovna tak jako Ruthin hlas, také jí byl podivně známý. *Je to jen toulavý pes a je tady sám. To ti nepomůže, Jessie. To ti nepomůže*.

Ale možná to viděla příliš černě. Nakonec ona přece *nevěděla*, že je to toulavý pes, ne? Určitě ne jistě. A dokud si v tom nebyla jistá, odmítala tomu věřit. „Jestli se ti to nelíbí, zažaluj mě,“ řekla tichým chraptivým hlasem.

Mezitím tady byla pořád otázka Geralda. V její panice a následující bolesti jí nějak vyklouzl z mysli.

„Geralde?“ Její hlas zněl stále zastřeně, neskutečně. Odkáslala si a zkusila to znovu. „Geralde!“

Nic. Ani ň. Žádná odpověď.

*To přece ale neznamená, že je mrtvý, tak buď ve střehu a připravená.*

Byla ve střehu a byla připravená. Zároveň však ucítila jakési rostoucí zoufalství v srdci, něco podobného silnému stesku po domově. To, že Gerald neodpověděl, sice neznamená, že je mrtvý, ale *znamenalo* to, že je přinejmenším v bezvědomí.

A pravděpodobně *mrtvý*, dodala Ruth Nearyová. *Nechci ti kazit zábavu, Jess, opravdu, ale slyšíš ho snad dýchat? Chci říct, že obvykle je slyšet lidi v bezvědomí dýchat, lapají tak chroptivě po vzduchu, ne?*

„Jak to mám do háje vědět?“ řekla, ale bylo to od ní hloupé. Věděla to, protože na střední škole nadšeně vypomáhala v místní

nemocnici a měla velice dobrou představu o tom, jak zní smrt. Zní to prostě nijak. Ruth věděla všechno o době, kterou strávila v městské portlandské nemocnici, o době, kterou Jessie sama někdy nazývala „má bažantí léta“, ale tento hlas by to věděl, i kdyby Ruth to nevěděla, protože tento hlas nebyla *Ruth*, tento hlas byla *ona*. Musela si to neustále připomínat, protože ten hlas byl tak podivně svůj.

*Jako ty hlasy, co jsi slyšela předtím, zašeptal ten mladý hlas. Jako ty hlasy, co jsi slyšela po tom temném dni.*

Ale ona na to nechtěla myslet. *Nikdy* na to už nechtěla myslet. Cožpak už tak neměla dost problémů?

Ruthin hlas měl však pravdu, lidé v bezvědomí, a zvláště ti, kteří se do bezvědomí dostali následkem pěkného klepnutí do hlavy, většinou *chrápou*. Což znamená, že...

„Je asi mrtvý,“ řekla tím zastřeným hlasem. „Okay, jó.“

Opatrným pohybem se natáhla vlevo, vědoma si svalu na šíji, který se tak bolestivě stáhl v křeči. Ještě se ani nedostala na konec vůle, kterou jí dával řetízek pouta na pravém zápěstí, když zahlédla růžovou baculatou paži a poslední dva prsty na jedné ruce. Byla to jeho pravá ruka. Věděla to, protože na prsteníku neměl snubní prsten. Viděla bílé pŕlměsíčky na jeho nehtech. Gerald byl vždy velice ješitný ohledně svých rukou a nehtů. Nikdy si až doted' neuvědomila, do *jaké míry*. Je to legrační, jak málo někdy víme. Jak málo jsme viděli, i když si myslíme, že jsme již viděli vše.

Předpokládám, že ano, ale řeknu ti něco, zlato: můžeš rovnou zatáhnout oponu, protože se na to už nechci dívat. Už vůbec na nic. Ale odmítat vidět bylo příliš velkým přepychem, který si, alespoň prozatím, nemohla dovolit.

Opatrným pohybem, aby co nejvíc uchránila šíji a rameno, sklouzla co nejvíc doleva, kam až jí to dovolil řetízek. Nebylo to mnoho, další dva tři palce, ale zvětšilo to její zorný úhel natolik, že viděla část Geraldova nadloktí, část jeho pravého ramene a maličký kousek jeho hlavy. Nebyla si jistá, ale myslela si, že vidí drobné korálky krve na konečcích jeho řidnoucích vlasů. Myslela si, že ač to bylo technicky možné, že to přece jen byla pouze její představivost. Doufala v to.

„Geralde?“ zašeptala. „Geralde, slyšíš mě? Prosím tě, řekni že ano.“ Žádná odpověď. Žádný pohyb. Cítila, jak v ní zase roste a roste to zoufalství, jako stesk po domově, jako otevřená rána. „Geralde?“ znova zašeptala.

*Proč šeptáš? Je mrtvý. Ten muž, který tě jednou překvapil víkendovým zájezdem do Aruby, právě do Aruby, ze všech míst na světě, a jednou dokonce měl tvé krokodýlí střevisky zavěšené na uších při jedné silvestrovské oslavě... ten muž je mrtvý. Tak proč k čertu šeptáš?*

„Geralde!“ Tentokrát jeho jméno zakřičela. „Geralde, probud’ se!“

Zvuk jejího vlastního křičícího hlasu ji málem znovu uvrhl do další panické mezihry, a nejstrašnější na tom bylo, že se Gerald stále nehýbal ani neodpovídal. Nejstrašnější bylo zjištění, že ta panika je stále zde, ano, právě *tady*, a neúnavně krouží jejím vědomím, trpělivě, jako dravec krouží okolo uhasínajícího ohniště ženy, která se jaksi oddělila od svých přátel a ztratila se v hlubokých, neproniknutelných lesích.

*Neztratila ses*, řekla Ženuška Burlingamová, ale Jessie tomu hlasu nedůvěrovala. Jeho sebejistota zněla falešně a jeho racionalita povrchně. *Víš moc dobře, kde právě jsi.*

Ano, věděla. Nacházela se na konci rozježděné polní cesty, plné zatáček, která ústila dvě míle jižně odsud na Bay Lane. Ta polní cesta byla vystlaná červeným a žlutým listím, po kterém sem s Geraldem přijeli. Listí bylo němým svědectvím o tom, že tento úsek, vedoucí k notchbayskému konci Kashwakamaku, byl během posledních tří týdnů, kdy listí začalo schnout a opadávat, velmi málo používán nebo možná vůbec ne. Na jejich straně jezera sídlili téměř výhradně jen chataři, a pokud Jessie věděla, tak tou cestou nemusel nikdo projet od Labour Day na začátku září. Museli jste jet celkem pět milí, po cestě a pak po Bay Lane, než jste narazili na státní silnici 117, kde bylo prvních několik trvale obydlených domků.

Jsem tady sama, můj manžel *tady leží mrtvý na podlaze* a já jsem *připoutaná k posteli. I kdybych se ukřičela, tak mi to nepomůže, protože mě nikdo neuslyší. Ten chlap s motorovou pilou je nejbliž, ale to je nejmén čtyři mile daleko. Ten pes mě asi uslyší, jenže je*

*skoro určitě toulavý. Geraldova smrt, je to strašná věc, ale nikdy jsem ho nechtěla opravdu zabít, a pokud jsem to skutečně udělala, jeho smrt byla alespoň rychlá. Moje rychlá nebude, pokud si někdo v Portlandu nezačne o nás dělat starost, a neexistuje žádný opravdový důvod, aby se tak stalo, alespoň prozatím...*

Neměla by takhle přemýšlet, přivádělo ji to ještě blíž k panice. Jestli její mysl z toho rychle nevybředne, brzy se panice podívá přímo do očí. Ne, rozhodně tak nesmí přemýšlet. Průšvih je v tom, že když se jednou začne, tak je to moc těžké pak zastavit.

*Možná si to zasloužíš, náhle promluvil rozkazovačný, horečnatý hlas Ženušky Burlingamové. Možná ano. Protože jsi ho zabila, Jessie. Nic si nenamlouvej, protože ti to nedovolím. Je mi jasné, že nebyl v nejlepší kondici, a je mi jasné, že by k tomu dříve nebo později došlo, tak nebo onak, srdeční záchvat v kanceláři nebo možná v noci cestou domů, když jede v levém pruhu dálnice, drží v ruce cigaretu a zapaluje si ji, vtom velký, pětinápravový nákladňák na něj zatroubí, aby uhnul napravo a udělal mu místo. Ale ty jsi nemohla počkat na to dříve nebo později, že ne? Ach ne, ne ty, malá Jessie, hodná holčička Torna Mahouta. Nemohla jsi jen tak zůstat ležet a nechat si ho stříknout, co? Kosmická dívka Jessie Burlingamová říká: „Žádný muž mi nenasadí okovy.“ Copak jsi ho musela kopnout do břicha a do koulí? A navíc v takové chvíli, kdy jeho termostat byl již na červené. Tak si možná zasloužíš tady být připoutaná k posteli. Možná –*

„Ach, to jsou ale kecy,“ řekla. S nevyjádřitelnou úlevou slyšela ten druhý hlas, Ruthin hlas, jak vychází z jejích úst. Občas (no... možná by bylo pravdě bližší říct často) nenáviděla Ženuščin hlas, nenáviděla ho a bála se ho. Bylo to bláhové a zbabělé, to uznávala, ale bylo to také velmi *silné*, těžko se tomu dalo říct ne.

Ženuška jí vždy s radostí přesvědčovala, že si koupila šaty, které jí nesluší, nebo že si vybrala toho nesprávného dodavatele pro letní slavnost, kterou Gerald každoročně pořádal pro své firemní partnery a jejich manželky (jenomže to byla ve skutečnosti Jessie, která ji pořádala, neboť Gerald jen tak postával kolem, kibicoval, a nakonec získal všechnu slávu). Ženuška vždy naléhala, aby shodila pět liber. Ten hlas by si nedal pokoj, ani kdyby jí koukala žebra. *Nestarej se o*

žebra! křičel pohoršeným tónem. *Podívej se na ty své kozy, stará bábo. A jestli ti to nestačí k tomu, aby ses z toho poblila, tak se koukni na své stehna!*

„Takový kecy,“ řekla, snažíc se, aby to znělo co nejsilněji, ale v té chvíli zaslechla, jak se jí hlas zachvěl, a to nebylo dobré. Vůbec to nebylo dobré. „Věděl, že to myslím vážně... on to *věděl*. Tak čí je to potom chyba?“

Ale byla to skutečně pravda? Na jedné straně ano, protože ho viděla, jak se rozhodl ignorovat to, co vidí v její tváři a slyší v jejím hlase, nebo by to zkazilo hru. Ale na druhé straně, a to té podstatnější, věděla, že to tak vůbec nebylo, protože ji Gerald během posledních deseti či dvanácti let společného života nikdy a v ničem nebral vážně. Udělal si téměř druhou přirozenost z toho, jak ji nevnímal, pokud zrovna nehovořila o jídle nebo o tom, kdy a kam který večer mají jít (tak na to, Geralde, nezapomeň). Jedinou další výjimku z tohoto pravidla hluchoty měly nepřátelské poznámky ohledně jeho váhy nebo pití. Slyšel její poznámky na tato témata a nelíbily se mu, ale byly nepodstatné, neboť tvořily součást jakéhosi mytického přírodního pořádku, v němž ryby plavou, ptáci létají a ženský otravují.

Tak co vlastně čekala od tohoto muže? Že řekne ano, miláčku, hned tě pustím, a mimochodem, děkuji ti za to, že jsi probudila mé svědomí?

Ano, podezírala jakousi naivní část sama sebe, tu malou nepolíbenou a oddanou holčičku uvnitř ní, jak tohle právě očekává.

Motorová pila, která už nějakou dobu řvala a kvílela, náhle utichla. Pes, potáplice a dokonce i vítr také utichli, alespoň na chvíli, a všude se rozhostilo ticho, hutné jako vrstva usazeného prachu v deset let prázdném domě. Nikde neslyšela žádné auto nebo motor, ani v dálce. A najednou ten hlas, který promluvil, patřil jí, a nikomu jinému. *Ach Bože, řekl. Ach Bože. Jsem tady sama. Úplně samotná.*

### 3

Jessie pevně zavřela oči. Před šesti lety strávila pět měsíců neúspěšnou psychoterapií, o které ani Geraldovi neřekla, protože věděla, že by by se jí jen vysmíval a zřejmě by se bál, jestli něco

nevyzvoní. Prohlásila, že má problémy se stresem, a Nora Callighanová, její psychoanalytička, ji naučila jednoduchou relaxační metodu.

*Většina lidí si při počítání do deseti vzpomene na kačera Donalda, když si počítá na uklidněnou, řekla tehdy Nora, ale ve skutečnosti počítání do deseti člověku dává příležitost vynulovat svá citová čidla... a každý, kdo toto neudělá alespoň jednou za den, má pravděpodobně daleko vážnější problémy než ty nebo já.*

Tento hlas byl také jasný, dostatečně jasný, aby na její tváři vyloudil nostalgický úsměv.

*Měla jsem Noru ráda. Moc ráda.*

Byla si toho Jessie tehdy vědoma? Zjištění, že si na to nemůže přesně vzpomenout o nic víc, než si nemůže přesně vzpomenout, proč přestala k Noře chodit každé úterní odpoledne, ji mírně překvapilo. Prostě všechny ty záležitosti jako dobročinné sbírky, útulek pro bezdomovce na Court Street nebo také kampaň za vybudování nové veřejné knihovny, se najednou nahromadily. Jde o hovno, vybavilo se jí jedno z těch nemastných, neslaných úsloví vlny New Age, která byla považovaná za moudrá. Přestat tam chodit jí stejně pravděpodobně prospělo. Jestli jste si sami někde nevytyčili konečnou hranici, psychoanalýza prostě pokračovala dál a dál, dokud jste se společně vy a váš psychoanalytik nedobelhali k tomu největšímu skupinovému sezení až v nebi.

*Nevadí. Jen pokračuj a počítej si, začni s prsty u nohou. Dělej to přesně tak, jak jsem tě to učila.*

Ano, proč ne?

*Jedna je za chodidla, za deset malých prstíčků, moje malá hezká prasátka, pěkně jedno v řadě za druhým.*

Až na to, že osm prstů bylo komicky zkrouceno a palce vypadaly jako dvě hlavice ševcovského kladívka.

*Dvě je za nohy, dlouhé a rozmilé.*

No, zas ne *tolik* dlouhé, nakonec byla vysoká jen pět stop a sedm palců a měla dlouhý trup, ale Gerald tvrdil, že jsou na ní to nejhezčí, alespoň podle klasických měřítek sex-appealu. Vždy ji toto tvrzení pobavilo a zdálo se to od něj naprosto upřímné. Nějak mu prostě ušla její sukovitá kolena a silná stehna.

*Tři je za mé pohlaví, co je správné, nemůže být špatné.*

Docela pěkné, trochu příliš pěkné, by mnozí řekli, ale ne žádný zázrak. Trochu pozvedla hlavu, jako by se na dotyčné místo chtěla podívat, ale její oči zůstaly zavřené. Ostatně nepotřebovala k tomu oči, aby viděla, neboť již s tímto zvláštním doplňkem žila dostatečně dlouho. Mezi jejími boky se nacházel trojúhelník kudrnatých chlupů zázvorové barvy, obklopující nenápadnou škvíru estetické krásy špatně zahojené jizvy. Tato věc, tento orgán, který byl opravdu něčím víc než jen hlubokým záhybem tkáně v kolíbce zkřížených svalů, jí připadal jako prazdroj všech mýtů, a určitě si udržoval postavení mýtu v mužském kolektivním vědomí. Byl tím kouzelným údolím, že ano? Byl tou oborou, kde byli věznění i divocí jednorozci?

„Ach matičko, co je to za pitominu,“ řekla s lehkým úsměvem, aniž otevřela oči.

Až na to, že to *nebyly* pitominy, ne tak úplně. Ta škvíra byla předmětem mužského chtíce, alespoň u heterosexuálů, ale zároveň byla předmětem jejich opovržení, nedůvěry a nenávisti. Ten temný hněv nebyl slyšet v jejich řečech pokaždé, ale byl přítomen v mnohých z nich a v některých zazněl přímo, syrově: *Co je to žena? Podpůrný udržovací systém pro kundu.*

*Nech toho, Jessie,* poručila Ženuška Burlingamová. Její hlas zněl rozčileně a znechuceně. *Nech toho, hned teď.*

To byl zatraceně dobrý nápad, řekla si Jessie a obrátila své myšlenky zpět k Nořině odpočítávání. Čtyři bylo za její boky (příliš široké) a pět za břicho (příliš velké). Šest bylo za její prsa, která, jak si *ona* myslela, byla na ní tím nejhezčím. Tušila, že Geralda trochu odpuzovala síť modrých žilek slabě prosvítajících pod zaoblenými křivkami, vždyť ňadra krásek v jeho časopisech takové známky inženýrských sítí pod povrchem neměla. Dívkám z časopisů také nerostly jemné chloupky okolo bradavky.

Sedm byla její příliš široká ramena, devět její krk (který býval pěkný, ale v posledních letech začínal vypadat jako krk kuřete), devět její ustupující brada, a deset –

*Počkej chvilku! Jenom chvilíčku, zatraceně!* ten neoblafnutelný hlas ji vztekle přerušil. *Co je tohle za hloupou hru?*

Jessie ještě pevněji zavřela oči, zděšená hloubkou hněvu v tom hlasu a vylekaná jeho cizostí. Ve své zlobě vůbec nezněl, jako by vycházel z hlubin její mysli, ale zněl jako vetřelec, jako nějaký cizí duch, který se jí chce zmocnit stejně, jako duch Pazuzu posedl to malé děvčátko ve *Vymítači d'ábla*.

*Nechceš mi na to odpovědět? zeptala se Ruth Nearyová alias Pazuzu. Dobrá, možná je to příliš těžká otázka. Tak já ti to podám jasně, Jess: kdo přeměnil tu špatně se rýmující relaxační litánii Nory Callighanové v mantru sebenenávisti?*

*Nikdo, zamyslela se nejistě, a hned věděla, že ten neoblafnutelný hlas na to neskočí, tak dodala: to Ženuška. To byla ona.*

Ne, ta to nebyla, Ruthin hlas tu byl zase. Znělo to, jako když je znechucená tím zfušovaným pokusem zbavit se odpovědnosti. Ženuška je trochu hloupá a právě teď je pořádně vystrašená, ale v jádru je opravdu hodná a její úmysly jsou vždy dobré. Ať už to byl kdokoliv, ten, kdo předělal Nořinu říkanku, jeho úmysly byly přímo zlé. Cožpak to nevidíš? Ne –

„Nic nevidím, protože mám zavřené oči,“ řekla chvějícím se dětským hlasem. Málem je otevřela, ale něco jí řeklo, že by to jen situaci zhoršilo, místo naopak.

*Kdo to byl, Jessie? Kdo tě naučil, že jsi ošklivá a k ničemu? Kdo si vybral Geralda Burlingama jako svého duchovního přítele a kouzelného prince již léta předtím, než jsi ho skutečně potkala na večírku republikánské strany? Kdo rozhodl, že on není pouze tím, koho jsi hledala, ale přesně tím, koho sis zasloužila?*

S ohromným úsilím Jessie vypudila ten hlas, všechny hlasy, jak doufala, ze své mysli. Začala znova recitovat svoji mantru, tentokrát nahlas.

„Jedna je za mé prsty u nohou, všechny v jedné řadě, dva je za mé nohy, rozmilé a dlouhé, tři je za mé pohlaví, co je dobré, není špatné, čtyři za mé boky oblé a sladké, pět za mé břicho, ve kterém je jídlo dobré.“ Nemohla si vzpomenout na zbytek slok (což nakonec bylo vůči ní samé velice milosrdné, jelikož silně Noru podezírala, že si je jen tak vymyslela, zřejmě v pozadí s myšlenkou na případnou publikaci v jednom z těch hlad'ounekých časopisů o zdravém životě,

které ležely na stolečku v její čekárně), a tak pokračovala bez nich: „Šest je za má prsa, sedm za má ramena, osm za můj krk...“

Zarazila se, aby nabrala dech, a ulevilo se jí, když zjistila, že se její tep zpomalil z trysku na rychlý poklus.

„... devět je má brada a deset moje oči. Oči, otevřte se dokořán!“

Akce následovala slova a pokoj se náhle vyhoupnut do jasné existence kolem ní a vypadal nově a alespoň prozatím i příjemně, jako tehdy, když v tomto domě se Geraldem strávili své první léto. Bylo to v roce 1979, datum, které kdysi mělo přidech sci-fi románu a dnes se zdálo nemožně starobylé.

Jessie se podívala na šedou prkennou zeď, vysoký bílý strop, na němž se odrážely odlesky z jezera, a na dvě velká okna po obou stranách postele. To nalevo vedlo na západní stranu s výhledem na terasu, na svah pod ní a na srdcervoucí jasnou jezerní modř. Okno napravo poskytovalo méně romantický pohled, příjezdovou cestu a její šedý přepychový Mercedes, nyní už šest let starý a začínající jevit první malé stopy po rzi na karoserii.

Na opačné zdi nad prádelníkem viděla zarámovaného batikovaného motýla a z pověřivosti předstírala, že ji vůbec nepřekvapuje, když si vzpomněla, že to byl dárek od Ruth k jejím třicátinám. Nemohla na tu vzdálenost vidět nenápadný podpis vyšíty červenou bavlnkou, ale věděla, že tam je: *Nearyová, '83*. Další rok jak ze science-fiction.

Kousek od motýla (se kterým se hrozně tloukl, ale nesebrala nikdy dostatek odvahy, aby to manželovi naznačila) visel na chromovaném háčku Geraldův pivní džbánek od bratrstva Alpha Gamma Rhó. Rhó se nedalo zrovna považovat za tu nejzářivější hvězdu ve vesmíru studentských bratrstev, členové ostatních bratrstev měli ve zvyku je nazývat Alpha vem si motyku, ale Gerald nosil jeho odznak s perverzní pýchou a ze džbánu na zdi pil každoročně své první letní pivo, když sem vždy v červnu poprvé přijeli. Byl to právě ten druh ceremonií, kvůli kterým si občas kladla otázku, zda byla psychicky svéprávná, když si Geralda brala.

*Někdo to měl zastavit, pomyslela si posmutněle. Někdo to měl opravdu zastavit, jen se podívejte, jak to dopadlo.*

Na židli vedle dveří do koupelny ležela její sexy kalhotová sukně a blůzka bez rukávů, které měla na sobě toho na podzimní sezónu teplého dne, a její podprsenka visela na klíce od dveří. Jasný pruh odpoledního slunce se táhl přes její nohy na postelovém přehozu a jemné chloupky na stehnech zářily jak zlaté drátky. Nebyl to ani ten čtverec světla, který ležel uprostřed postele v jednu hodinu, ani obdélník okolo druhé, ale byl to široký pruh, který se brzy zúží v proužek, a i když výpadek proudu zbláznil ciferník digitálního budíku na prádelníku (neustále tam blikalo 12:00 jak neonový nápis), šířka pruhu světlají ukazovala, že jde na čtvrtou hodinu. Nebude to dlouho trvat a proužek sklouzne z postele a v koutech a pod stolečkem u zdi vyvstanou stíny. A až se proužek stane pouhou čarou, nejprve sklouzne po podlaze, pak se vyšplhá na zed a zmizí tak náhle, jak se objevil. Všechny ty stíny se vyplíží se svých míst a rozlejou se po pokoji jako inkoustové skvrny a budou růst a přitom požírat denní světlo. Slunce se chýlilo k západu a za další hodinu nebo hodinu a půl nejdéle zapadne a nějakých čtyřicet minut poté bude tma.

Tato myšlenka v ní ještě nevzbudila paniku, prozatím ne, ale pokryla její mysl těžkou membránou smutku a její srdce obklopila syrová atmosféra děsu. Viděla samu sebe, jak tu leží připoutaná k posteli a vedle ní na podlaze leží mrtvý Gerald, viděla, jak tu oba leží ve tmě dlouho poté, co muž s motorovou pilou se vrátí k ženě a dětem do dobře osvětleného domu a pes půjde také pryč a zůstane tu jen ve společnosti té zatracené potáplice, nikoho víc.

Pan a paní Burlingamovi spolu tráví poslední noc.

Jessie se dívala na pivní džbánek a batikovaného motýla v nepravděpodobném sousedství, možném pouze na chatě, kam se jezdí jen na léto, a pomyslela si, že přemítání o minulosti je zrovna tak lehké (i když mnohem méně příjemné) jako vydat se do jednotlivých verzí budoucnosti. Zůstat v přítomnosti je nejtěžší, ale musí to zkusit. Tato ošklivá situace se pravděpodobně stane ještě ošklivější, když to neudělá. Nemohla se spolehnout na nějaký *deus ex machina*, který by ji z toho průšvihů vytáhl, a to byla bída, ale jestli si z toho pomůže sama, bude za to mít odměnu: uchránilo by ji to od hanby z toho, jak tu leží skoro nahá, zatímco jí nějaký šerifův

pomocník odemyká pouta, ptá se jí, co se stalo, a přitom si zálibně prohlíží hezké bílé tělo novopečené vdovy.

Ještě dvě věci ji teď trápily. Snažila se je odsunout ze své mysli, alespoň dočasně, ale nešlo to. Potřebovala na záchod a měla žízeň. Právě teď bylo její nutkání vydávat silnější než přijímat, ale byla to její touha po vodě, která ji znepokojovala. Ještě to nebylo tak zlé, ale to se změní, jestli nebude schopná se zbavit pout a dostat se ke kohoutku. Změní se to tak, že na to ani nechtěla myslet.

*Bylo by to směšné, kdybych zemřela žízni dvě stě yardů od devátého největšího jezera v Maine,* pomyslela si a pak potřásla hlavou. To přece není deváté největší jezero v Maine, na co myslela? To bylo jezero Dark Score, ke kterému s rodiči a sourozenci před dlouhými lety jezdili. Ještě před těmi hlasy. Před –

Přerušila to. Těžko. Bylo tomu už dávno, co nepomyslela na jezero Dark Score, a neměla v úmyslu s tím teď začít, pouta nepnuta. Raději bude myslet na to, že má žízeň.

*O čem chceš přemýšlet, panenko? Je to psychosomatické, to je vše. Máš žízeň, protože nemůžeš vstát a napít se. Je to takhle jednoduché.*

Ale nebylo. Pohádala se s manželem, a ty dva pořádné kopance, co mu uštědřila, zahájily řetězovou reakci, která skončila jeho smrtí. A ona sama trpěla následky zvýšeného vylučování hormonů. Odborný výraz pro to je šok a jedním z běžných příznaků šoku je žízeň. Mohla si vlastně jen blahopřát, že v jejích ústech není sucho nebo alespoň dosud není, a –

*Ale možná s tím něco mohu udělat.*

Pro Geralda platilo, že zvyk je železná košile a jedním z jeho zvyků bylo nechávat sklenici vody na jeho straně poličky nad čelem postele. Otočila hlavu doprava a ano, stála tam vysoká sklenice vody s několika kostkami tajícího ledu u hladiny. Sklenice byla bezpochyby postavená na podložce, aby nezanechala kolečko na polici, celý Gerald, tak pozorný na každou maličkost. Sklenice byla orosená, jako by se potila.

Jak se na ni dívala, Jessie poprvé pocítila pořádnou žízeň. Olízla si rty. Sklouzla co nejdál doprava, až kam jí to řetízek na levém poutu dovolil. Bylo to jenom šest palců, ale dostala se tak na

Geraldovo stranu postele. Pohyb odkryl několik tmavých skvrnek na levé straně přehozu. Prázdně na ně několik okamžiků zírala, než si vzpomněla, že Geraldův měchýř se v poslední agonii vyprázdnil. Pak rychle otočila svůj zrak ke sklenici vody na lepenkovém kolečku, nejspíš s nějakou přihlouplou reklamou na pivo.

Natáhla se, pěkně pomalu, aby dosáhla co nejdál. Nebylo to dost. Špičky jejích prstů se zastavily tři palce od skleničky. Palčivá žízeň, slabé zúžení hrdla, slabé pálení na jazyku, přišla a pominula.

*Jestli nikdo nepřijde nebo jestli se mi nepodaří dostat se na svobodu do zítřejšího rána, tak už ani nebudu mít sílu se na tu sklenici podívat.*

Ta myšlenka měla v sobě tolik studené racionality, že ji sama o sobě vyděsila. Ale ona tu už zítra ráno přece *nebude*. Byla to naprosto směšná myšlenka. Praštěná. Cáklá. Nestojí za to na ni myslet. Je –

*Stop*, řekl ten neoblafnutelný hlas. *Tak přece stop*. Přestala.

Musela se vyrovnat s tím, že ta myšlenka není úplně směšná. Samozřejmě že odmítala připustit nebo jenom pomyslet na možnost, že by tady mohla *zemřít*, to *bylo* praštěné, ale mohla tu pobýt několik dlouhých, nepohodlných hodin, pokud neopráší pavučiny ze své staré mozkovny a neuvede ji rychle do provozu.

*Dlouhých, nepohodlných... a možná bolestivých*, řekla nervózně Ženuška. *Ale ta bolest bude jako pokání, ne? Nakonec zavinila sis to sama. Doufám, že nejsem únavná, ale kdybys ho nechala si stříknout –*

„Jsi únavná, Ženuško,“ řekla Jessie. Nemohla si vzpomenout, zda někdy předtím mluvila na některý ze svých vnitřních hlasů nahlas. Říkala si, jestli už neblázní. Rozhodla se, že se na to prozatím vybodne.

Jessie opět zavřela oči.

#### 4

Na obraze, který jí vyvstal před zavřenýma očima, nebylo její tělo, ale celá místnost. Samozřejmě že ještě byla jeho středobodem, ano, ona, Jessie Mahout Burlingamová, o fous pod čtyřicítku, ještě pěkně vypadající, pět stop a sedm palců a sto dvacet pět liber, šedé

oči, nazrzlé vlasy (překrývala si přelivem šedivé vlasy, které se ukázaly asi před pěti lety, a byla si celkem jistá, že Gerald se o tom nikdy nedozvěděl). Jessie Mahout Burlingamová, která se dostala do tohoto průšvihy, aniž by věděla jak a proč. Jessie Mahout Burlingamová, nyní vdova po Geraldovi, stále ještě matka nikoho, a přivázaná k této proklaté posteli dvěma páry policejních pout.

Soustředila svou představivost na to předchozí. Vráška soustředění se objevila mezi jejími zavřenýma očima.

Celkem čtyři pouta, každý z párů spojený ocelovým řetízkiem potaženým gumou, na každém stojí M-17, asi číslo modelu, vyražené do oceli na bubínku zámku. Vzpomněla si, že jí Gerald říkal, že velikost pouta se dá upravit. Je také možné zkrátit řetízek tak, že věžňovy ruce se bolestivě srazí k sobě, zápěstí na zápěstí, ale Gerald jí řetízek povolil na maximum.

*A proč ne, k čertu?* pomyslela si. *Nakonec to byla jenom hra..., že ano, Geraldě?* Napadla ji teď ta její předchozí otázka a znova si říkala, jestli to pro Geralda byla opravdu jen hra.

*Co je to žena?* nějaký další hlas, UFO hlas, tiše zašeptal ze studně vnitřní temnoty. *Podpůrný udržovací systém pro kundu.*

Jdi pryč, pomyslela si Jessie. Jdi pryč, ty mi k ničemu nejsi.

Ale ufounský hlas neuposlechl rozkazu. Proč má žena hubu i kundu? zeptal se místo toho. Může tak chcát i rvát zároveň. Ještě nějaké otázky, slečinko?

Ne. Vzhledem k zneklidňující a nereálné povaze odpovědí žádné další otázky neměla. Rukama zavrtěla uvnitř pout. Otláčená kůže na zápěstích se dřela o ocel a zabořilo ji to, ale bolest byla malá a její ruce se v poutech pohybovaly celkem volně. Gerald mohl nebo nemusel věřit, že žena je jen podpůrný udržovací systém pro kundu, ale v každém případě neutáhl pouta tak, aby to bolelo. Samozřejmě by něco takového ani před dnešním dnem nepřipustila (to si teď říkala a žádný z vnitřních hlasů nebyl tak sprostý, aby se s ní o tom hádal). Ale stejně byla příliš těsná, než aby se z nich mohla vyvléci.

Skutečně byla?

Jessie jimi na zkoušku trhla. Pouta jí sklouzla po zápěstích, jak jimi šklubla směrem dolů, a pak se ocelové náramky zarazily na

místě, kde se kosti a chrupavky zápěstí setkávají v složitém a krásném spojení s rukou.

Trhla ještě silněji. Teď byla bolest silnější. Najednou si vzpomněla, jak tatínek jednou praštil dvířky na straně řidiče u jejich staré dodávky a přivřel Maddy levou ruku, protože si nevšiml, že leze z auta na jeho straně místo na své. Jak ta ječela! Zlomila si při tom nějakou kost, Jessie si už nemohla vzpomenout, jak se jmenovala, ale *vzpomněla si*, jak se Maddy hrdě chlubila svým škrobovým obvazem a říkala: „A taky jsem si přetrhla zadní vazivo.“ To se zdálo Jess a Willovi legrační, protože přece každý věděl, že zadní vazivo je vědecké jméno pro zadek. Strašně se smáli, spíš z překvapení než s výsměchem, ale Maddy stejně, s tváří temnou jako bouřkový mrak, vystřelila žalovat mamince.

Zadní vazivo, pomyslela si, a záměrně ještě víc zatlačila přes rostoucí bolest. Zadní vazivo a radio-ulna nebo něco takového. To nevádí. Jestli z těch pout dokážeš vyklouznout, tak to koukej udělat, panenko, a nech pak nějakého doktora, aby tě dal zase dohromady.

Pomalu zvýšila tah, snažíc se z pout vyvléct. Kdyby jen *trošku* povolila, alespoň tak o čtvrt palce, už to by pomohlo a o půl by to bylo skoro najisto, protáhla by tu nejsilnější část kosti a pak by už měla co dělat jen s poddajným masem. Tak alespoň doufala. V palcích byly také kosti, ale o ty se bude starat, až nastane vhodná doba.

Zatáhla ještě silněji a pootevřela přitom rty, které odhalily její zuby v grimase bolestného úsilí. Svaly na nadloktích se vypjaly jako bílé oblouky. Pot kanul po jejím obočí, tvářích, a dokonce i po jemně vykrojeném chřípí pod nosem. Vystrčila jazyk a nevědomky si ho olízla.

Hodně to bolelo, ale bolest ji nemohla zastavit. Nakonec ji zastavilo prosté zjištění, že dosáhla největšího tahu, kterého byly její svaly schopny, a přesto se pouta nehnula ani o vlásek. Její krátká naděje, že by se jimi mohla jednoduše protlačit, zablikala a zhasla.

Jseš si jistá, že jsi táhla tak silně, jak jen to bylo možné? Nebo si to jenom namlouváš, protože to tolik bolelo?

„Ne,“ řekla, stále ještě se zavřenýma očima. „Táhla jsem tak, jak to nejvíc šlo. Opravdu.“

Ale ten druhý hlas tu byl stále, vlastně ho spíš jen zahlédla, než slyšela: něco jako otazník v komiksových knížkách.

Do masa jejích zápěstí byly vyryté hluboké bílé rýhy, vedly pod palci, přes hřbety rukou, přes jemné pletivo žil, všude, kam se zakousla ocel. V zápěstích jí šhubalo, i když je už zbavila tlaku tím, že zvedla ruce a chytla se jedné z příček v čele postele.

„Do háje,“ řekla roztřeseným a nesvým hlasem. „To mně dalo.“

*Táhla* tak silně, jak to bylo možné? *Táhla* tak *opravdu*?

Na tom nezáleží, pomyslela si a dívala se na odrazy na stropě. Na tom nezáleží a řeknu vám, že kdybych byla schopná táhnout ještě silněji, stalo by se mi totéž co Maddy, když si přirazila ruku do dvířek auta: kosti by se zlomily, zadní vazivo by prasklo jako gumička a radio-ulnární nesmysl by se roztříštil jako hliněný holub na střelnici. Jediná změna by bylo to, že místo abych tu ležela spoutaná a žiznivá, tak bych tu ležela spoutaná, žiznivá a s párem zlomených zápěstí nádavkem. A taky by mi otekla. Tak mě napadá, že Gerald sice umřel předtím, než dosáhl svýho, ale přesto se mu podařilo mě pořádně zjebat.

Okay, jaké jsou tady jiné možnosti?

*Žádné*, řekla Ženuška Burlingamová plačtivým tónem ženy, která má slzy na krajičku.

Jessie byla zvědavá, jestli ten druhý hlas, Ruthin hlas, přijde se svou troškou do mlýna. Nepřišel. Pokud věděla, tak Ruth plavala kolem dokola v kancelářském chladiči na vodu spolu s ostatními potápicemi. V každém případě Ruthina abdikace donutila Jessie starat se jen sama o sebe.

Tak dobře, starej se, pomyslela si. Co teď budeš dělat s těmi náramky, teď, když jsi zjistila, že se z nich nedá jen tak vyklouznout? Co můžeš dělat?

V každém páru jsou dva náramky, promluvil váhavě ten mladý hlas, kterému ještě nenašla jméno. Pokusila ses dostat z těch, ve kterých máš ruce, a nepodařilo se to..., ale co ty druhé? Ty, co jsou zaháknuté za sloupky? Pomyslela jsi na ně?

Jessie zabořila zátylek do polštáře a vypjala krk, aby viděla na čelo postele a sloupky. Sotva si byla vědoma toho, že se dívá nohama vzhůru. Postel byla o něco větší než klasické dvoulůžko. Ta velikost

měla nějaké srandovní jméno, něco jako velikost Dvorního šaška nebo Těhotné dvorní dámy, ale čím byla starší, tím hůř si takové věci pamatovala, nevěděla, jestli to má nazvat zdravým rozumem nebo postupující senilitou. V každém případě postel, ve které se teď nacházela, byla tak akorát dobrá na šukání, ale příliš malá na to, aby se v ní oba pohodlně vyspali.

Pro ni a Geralda to nebyl žádný problém, protože už celých posledních pět let spali v oddělených pokojích jak tady, tak v jejich domě v Portlandu. Bylo to její rozhodnutí, ne jeho, už ji unavovalo jeho chrápání, které se zdálo každým rokem o něco horší. Při vzácných příležitostech, když měli hosty na noc, spali s Geraldem spolu, nepohodlně, v tomto pokoji, ale jinak byli v té posteli, jen když se milovali. Jeho chrápání nebylo tím pravým důvodem, proč se odstěhovala, byl to jen ten nejdiplomatičtější důvod. Ve skutečnosti to bylo kvůli jeho pachu. Jessie zprvu neměla ráda a později opravdu nesnášela pach manželova nočního potu. I když se před ulehnutím osprchoval, kyselý pach skotské se začal kolem druhé hodiny ráno linout z pórů jeho kůže.

Až do letoška to fungovalo tak, že si nejdříve odbyli rychlou, bezmyšlenkovitou soulož, pak následovala chvíle klimbání (to byla její oblíbená část celé té záležitosti), potom se osprchoval a nechal ji samotnou. Šátky a především pouta Geralda vyčerpaly natolik, jak se mu to při staré prosté souloži v misionářské pozici nikdy nestalo, že často upadl do hlubokého spánku přitisknutý k ní. Nevadilo jí to, protože většinou se tato setkání odehrávala dopoledne a Gerald páchl obyčejným potem místo po skotské. A dokonce ani nechrápal.

*Ale všechny ty sedánky, všechna ta dopoledne s šátky a pouty, se odehrávaly v jejich portlandském domě, pomyslela si. Strávili jsme většinu července a část srpna tady, ale když jsme se sice ne často, ale přece milovali, bylo to postaru: Tarzan navrchu, Jane vespod. Nikdy jsme tu hru tady nehráli, až do dneška. Tak mě napadá, proč?*

Zřejmě to bylo kvůli oknům, která byla příliš vysoká a příliš nepravidelného tvaru, než aby se na ně daly dát závěsy. Nikdy se nedostali k tomu, aby nahradili čisté sklo odrážející fólií, i když Gerald o tom stále mluvil... no...

Až dodneška, doplnila Ženuška a Jessie jí požehnala za její takt. Máš pravdu, asi to byla ta okna, asi nejvíc. Nelíbilo by se mu, kdyby se Fred Laguna nebo Jamie Brooks objevili na cestě, aby ho pozvali na partičku golfu, a viděli ho, jak si to rozdává s paní Burligamovou přivázanou k posteli párem pout značky Kreig. To by se pravděpodobně rozkřiklo. Fred a Jamie jsou sice docela dobří hoši, –

Je to párek obstarožních zvratků, jestli chceš moje mínění, přerušila ji kysele Ruth.

– *ale jsou to jenom lidi, a taková věc by byla příliš krásná, než aby o ní nevyprávěli. A ještě něco, Jessie...*

Jessie jí nenechala domluvit. To nebyla myšlenka, kterou by chtěla slyšet vyslovenou Ženuščiným příjemným, ale beznadějně upjatým hlasem.

Bylo možné, že Gerald po ní nikdy nechtěl, aby tu hru zde hráli, protože se bál nějakého vtipálka jukajícího na ně z terasy. Jakého vtipálka? *Dobře, myslela, řekněme, že část Geralda opravdu věřila, že žena je jen podpůrný udržovací systém pro kundu..., a další jeho část, ta, kterou bychom mohli nazvat „Geraldovo lepší já“, a bychom byli přesní, o tom věděla. Ta část se mohla bát, že by se jí to vymklo z rukou. Nakonec, nestalo se právě to?*

Té myšlence se dalo těžko odporovat. Jestli tomu se neříká vymknout se z rukou, tak Jessie nevěděla čemu ano.

Pocítila chvíli rozjímavého smutku a musela se přemoci, aby se nedívala na místo, kde ležel Gerald. Nevěděla, jestli cítí zármutek pro svého zesnulého manžela, jen *věděla*, že na to teď není ta správná chvíle. Ale stejně to bylo hezké, moci si vzpomenout na něco pěkného o muži, se kterým strávila tolik let, a vzpomínka na to, jak někdy po souloží vedle ní usnul, patřila k těm dobrým. Neměla ráda šátky a naučila se nenávidět pouta, ale líbilo se jí, když usínal, když se vrásky na jeho široké růžové tváři vyhladily.

A svým způsobem teď spal zase vedle ní... ne?

Ta myšlenka ji zamrazila dokonce i na horních stehnech, kam sahal zužující pruh slunečního světla. Odložila tu myšlenku opodál, nebo se o to aspoň pokusila, a vrátila se zpátky k problému čela postele.

Sloupky byly tak daleko od sebe, že její ruce nebyly příliš nepohodlně rozpažené, zvlášť se šesti palci vůle, kterou jí dával řetízek pout. Sloupky byly propojené čtyřmi příčkami. Ty byly také mahagonové, zdobené jednoduchou vyřezávanou vlnovkou. Gerald jednou navrhl, aby si nechali vyrýt své iniciály do prostřední příčky, znal někoho v Tashmore Glenu, kdo by to udělal, ale ona ho zchladila. Zdálo se jí to jak ostentativní, tak dětské, jako když pubertáci ryjou srdíčka do školních lavic.

Nad vrchní příčkou byla umístěná polička, dostatečně vysoko, aby se člověk neuhodil do hlavy, když se náhle zvedne. Byla na ní Geraldova sklenice vody, několik detektivek ještě z léta a na jejím konci pár kelímků kosmetiky. Zůstaly tam také od léta a musely být úplně vyschlé. To je hrozné, vždyť nic by tolik nepotěšilo spoutanou ženu jako Country růž na tváře. Všechny ženské časopisy to tvrdí.

Jessie pomalu zvedla ruce až k spodní straně poličky. Zaklonila hlavu, aby viděla na pouta na koncích řetízků. Byla zacvaknutá okolo sloupků mezi druhou a třetí příčkou. Jak zvedla zaťaté pěsti a vypadala při tom jako ženský svěrák držící neviditelný ostnatý drát, tak pouta sklouzla až k horním příčkám. Kdyby tu příčku mohla vytrhnout a také tu nad ní, mohla by prostě stáhnout pouta ze sloupků. *Voilà.*

Příliš hezké, než aby to byla pravda, zlato, příliš lehké, než aby to byla pravda, ale klidně o tom přemýšlej. Je to určitý způsob, jak zabít čas.

Uchopila oběma rukama vyřezávanou příčku, která bránila oběma poutům v pohybu. Zhluboka se nadechla, zadržela dech, a trhla. Jedno trhnutí jí stačilo, aby viděla, že tudy cesta také nevede, bylo to jako se pokoušet vyrvat železnou tyč se železobetonové konstrukce. Nepohnula se ani o milimetr.

*Mohla bych za ten krám trhat deset let a stejně by se nepohnul,* pomyslela si a nechala ruce klesnout do původní polohy, zavěšené na řetízích nad postelí. Unikl jí zoufalý vzlyk. Znělo jí to, jako když zakráká žízňivá vrána.

„Co budu dělat?“ zeptala se vlnek na stropě a spustila zoufalý, vyděšený pláč. „Co jen, k čertu, budu teď dělat?“

Jako by odpovídal, pes začal znovu zase štěkat, a tentokrát to bylo tak blízko, že strachy vykřikla. Přicházelo to kousek od východního okna, z přístupové cesty.

## 5

Pes nebyl na přístupové cestě, byl daleko blíž. Podle stínu, který sahal na asfaltu skoro až k přednímu nárazníku mercedesu, to vypadalo, že je před zadními dveřmi. Dlouhý, zkroucený stín vypadal, jako by patřil nějaké psí příšeře z panoptika, a na pohled v ní vzbuzoval nenávist.

Nebud' tak zatraceně hloupá, okřikla sama sebe. Ten stín jen tak vypadá, protože je slunce nízko nad obzorem. Ted', děvče, otevři pusku a vydej ze sebe nějaký zvuk, nakonec to přece nemusí být toulavý pes.

To je pravda, někde tam mohl být i pán, ale moc v to nedoufala. Předpokládala, že psa přilákal na zadní terasu drátěný odpadkový koš venku za dveřmi. Gerald někdy tuto úhlednou malou konstrukci, s víkem z cedrových prkýnek a dvojítm dnem ze zkřížených latěk, nazýval náš mývali magnet. Tentokrát místo mývala přitáhl psa, to je všechno, skoro jistě toulavého. Špatně krmeného, smolařského čokla.

Musela se o to ale stejně pokusit.

„Hej!“ vykřikla. „Hej! Je tam někdo? Potřebuji pomoc! Je tam někdo?“

Pes okamžitě přestal štěkat. Jeho pavoučí zkreslený stín sebou trhnul, otočil se, pohnul se kupředu... a pak se zas zastavil. Cestou z Portlandu s Geraldem jedli sendviče z bagety, velké chleby se salámem a sýrem, a první věc, kterou udělala, když sem přijeli, bylo, že sebrala zbytky a papír a vyhodila je do koše. Vábivá vůně omastku a masa zřejmě psa lákala a byla to nepochybně ona, která mu zabránila, aby uháněl zpátky do lesa při zvuku jejího hlasu. Vůně byla silnější než hlas jeho zdivočelého srdce.

„*Pomóc!*“ křičela Jessie a část její mysli ji varovala, že asi dělá chybu, protože si tím jenom vykřičí hlasivky a dostane jen ještě větší žízeň, ale ten racionální, opatrný hlas neměl vůbec žádnou šanci. Zachytila zápach svého vlastního strachu a ten byl pro ni zrovna tak silný a nutkavý jako zápach zbytků ze sendviče pro psa, a to poznání

ji rychle přivedlo do stavu, který nebyl pouhou panikou, ale druhem přechodného pominutí smyslů. „*POMÓC! POMÓZTE MI NĚKDO! POMÓC! POMÓC!*“

*Pomóóóóó!*“

Hlas se jí zlomil a otočila hlavou, co nejvíc mohla, doprava, rozčuchané vlasy přilepené na zpoceně tváře a čelo, oči vytřeštěné. Strach z toho, že by ji našli spoutanou a nahou, s jejím mrtvým manželem, ležícím vedle ní na podlaze, přestal hrát důležitou roli v jejích myšlenkách. Tento nový záchvat paniky byl jako nějaké podivné mentální zatmění, přefiltrovalo prudké světlo rozumu a naděje a umožňovalo jí vidět ty nejstrašnější alternativy jako hladovění, šílenství ze žízně, křeče, smrt. Nebyla ani Heather Locklearovou, ani Victorií Principalovou a tohle nebyl napínavý televizní film na americké kabelové televizi. Nikde nejsou žádné kamery, žádné reflektory, žádný režisér, který by řekl: stříh. Tohle se opravdu *dělo*, a jestli se jí nedostane pomoci, tak se to bude dít dál, až přestane existovat jako forma života. Dostala se už tak daleko, že jí ani nevadily okolnosti jejího zajetí a klidně by uvítala se slzami vděku i Mauryho Poviche s celým štábem televizního pořadu *Událost dne*.

Ale nikdo neodpověděl na její nepřičetný křik, žádný hlídač, který by sem přijel na obhlídku, žádný místní zvědavce potulující se tady se psem (a možná se snažící odhalit, kdo z jeho sousedů si pěstuje marihuanu pod šumícími borovicemi) a určitě ne Maury Povich. Byl tam jenom ten dlouhý, zvláště nepříjemný stín, který jí připomínal nějakého podivného psiho pavouka pohupujícího se na čtyřech dlouhých, pohyblivých nohou. Jessie se zhluboka přerývaně nadechla a pokusila se znovu nastolit kontrolu nad svou rozháranou myslí. V krku měla sucho a pátil ji, nos měla nepříjemně vlhký od slz.

*Co teď?*

Nevěděla. Hlava jí třeštila zklamáním, příliš velkým na to, aby byla schopná jakékoliv konstruktivní myšlenky. Jediné, čím si byla naprosto jistá, bylo, že ten pes nic neznamená. Jen tady venku na zadní terase chvíli stojí, než mu dojde, že to, co ho sem přilákalo, je mimo jeho dosah. Jessie unikl tichý, nešťastný vzlyk. Slzy jí

vyhrkly z očí a pomalu tekly dolů po tvářích. V pozdně odpoledním slunci vypadaly jako kapičky zlata.

*Co teď?* zeptala se znova. Vítr venku zavanul, rozšuměl borovice a bouchl dveřmi. *Co teď, Ženuško? Co teď, Ruth? Co teď, vy všichni ufouni a obejdové? Má někdo z vás, někdo z nás, nějaký nápad? Mám žízeň, chce se mi čůrat, můj manžel je mrtvý a mou jedinou společností je zdivočelý pes, jehož představou o ráji jsou zbytky ze sendviče s janovským salámem od Amata v Gorhamu. Brzy mu dojde, že tu nic nepořídí, a vypadne. Tak... co teď?*

Žádná odpověď. Všechny vnitřní hlasy umlkly. To bylo zlé, dělali jí alespoň společnost, ale panika ji už přešla, jen po sobě zanechala těžkou kovovou pachutí, a to bylo dobré znamení.

*Na chvíli si zdřímnu*, pomyslela si, překvapená, že najednou může udělat něco, co chce. *Na chvíli si zdřímnu, a až se probudím, tak mě možná něco napadne. Nakonec se tak aspoň na chvíli zbavím strachu.*

Vějíř jemných vrásek v koutcích jejích očí a dvě výraznější vrásky mezi obočím se začaly vyhlazovat. Cítila, jak se propadá. Nechala se unášet daleko od reality s pocitem úlevy a vděku. Nový poryv větru jí teď už připadal vzdálený a neúnavné bouchání dveří ještě vzdálenější: *bum-bum, bum-bum, bum.*

Její dýchání, které se zpomalovalo a prohlubovalo, jak upadala do spánku, se náhle zastavilo. Rozevřela prudce oči dokořán. Jediné, co v tom prvním okamžiku rozespalosti pocítila, byl osten výčitky: vždyť se jí to málem *podařilo*, zatraceně, a teď ty zatracené dveře...

Co je s těmi zatracenými dveřmi? Co je s nimi?

Ty zatracené dveře prostě nedokončily to druhé bouchnutí, to je s nimi. Jako by je ta myšlenka přivedla k životu, Jessie teď zaslechla jasné cvakání psích drápů na podlaze ve vstupní hale. Toulavý pes se dostal dovnitř pootevřenými dveřmi. Byl teď v domě.

Její reakce byla okamžitá a jednoznačná. „*Vypadni odsud!*“ vykřikla na něj, aniž si všimla, že její hlas zní jako protimlhový roh. „*Vypadni odsud, ty zkurvysynu! Slyšíš? VYPADNI, KURVA, Z MÝHO DOMU!*“

Zarazila se a s rozevřenýma očima rychle dýchala. Její pokožka byla jako protkaná spleť tenkých měděných drátů pod nízkým

napětím, jejichž dvě nebo tři horní vrstvy bzučely a hemžily se. Byla si jasně vědoma toho, že chloupky na jejím zátylku se naježily jako ježí bodliny. Myšlenka na spánek se vytratila z programu.

Zaslechla polekané škrábání psích drápů na podlaze u hlavního vchodu... a pak nic. Asi jsem ho vylekala. Asi hned vyběhl ze dveří. Myslím, že takový toulavý pes se musí bát lidí i domů.

Já ti nevím, panenko, řekl Ruthin hlas. Znělo to netypicky pochybovačně. Nevidím jeho stín na příjezdové cestě.

Samozřejmě že ho nevidíš. Asi oběhl dům a vrátil se zpátky do lesa. Nebo k jezeru. Utíkal jak o závod, vyděšený k smrti. Nezdá se ti to tak logické?

Ruthin hlas neodpověděl. Ani Ženuščin ne, i když by v tuto chvíli Jessie uvítala alespoň jeden z nich.

„Vyplašila jsem ho,“ řekla. „Jsem si tím jistá.“

Ležela tu dál a co nejpozorněji naslouchala, ale neslyšela nic než hukot krve v uších. Alespoň prozatím.

## 6

Nevyděsila ho.

Bál se lidí a domů, v tom se Jessie nezmýlila, ale podcenila jeho zoufalý stav. Jeho bývalé jméno, Princ, bylo teď jen krutou ironií. Za svého dlouhého hladového putování po březích jezera Kashwakamak, během tohoto podzimu, již našel mnoho takových odpadkových košů jako ten u Burlingamových a rychle se rozloučil s myšlenkou na salám, sýr a olivový olej, které z něj cítil. Vůně, která se z něj linula, byla přímo ochromující, ale hořká zkušenost Prince poučila, že zdroj té vůně se nachází mimo jeho dosah.

Byly tam avšak ještě jiné vůně, a pes je zavětril pokaždé, když vítr pootevřel dveře. Tyto vůně byly slabší než ta, co vycházela z koše, a jejich zdroj byl uvnitř domu, ale byly příliš příjemné na to, aby je mohl ignorovat. Pes věděl, že by byl asi vyhnán křičícími pány a zkopán jejich podivnými tvrdými nohama, ale ty vůně byly silnější než jeho strach. Jediná věc mu mohla pomoci proti jeho hroznému hladu, ale on ještě nevěděl nic o puškách. Což se změní, pokud přežije až do otevření lovecké sezóny za dva týdny, ale zatím

si myslel, že křičící pánové s tvrdýma zraňujícíma nohama jsou tou nejhorší věcí, kterou si mohl představit.

Vklouzl dveřmi dovnitř, když je vítr pootevřel, a vběhl do vstupní haly..., ale ne příliš daleko. Byl připraven se dát na spěšný ústup, kdyby hrozilo okamžité nebezpečí.

Jeho sluch mu napověděl, že v domě bydlí panička, která o něm určitě věděla, protože na něj zakřičela, ale to, co pes zaslechl v paniččině hlasu, byl strach, ne hněv. Poté co poprvé strachy uskočil, pes teď pevně stál na všech čtyřech. Čekal, až nějaký další pán se připojí ke křiku paničky nebo příběhne k němu, ale když se nic takového nestalo, natáhl čumák kupředu a nasál do sebe lehce zatuchlý vzduch v domě.

Nejdřív se vydal doprava, směrem ke kuchyni. Právě odsud vycházely závaný pachů, které cítil přes bouchající dveře. Necítil maso, ale vonělo to příjemně: burákové máslo, burizonové crackery, rozinky, kukuřičné lupínky (ta poslední vůně vycházela z krabice v jedné skřínce, jak hladový hraboš polní vykousal díru v jejím dnu).

Pes udělal jeden krok tím směrem a pak otočil hlavu dozadu, aby se ujistil, že na něj nikde nečíhá nějaký pán, páni většinou křičeli, ale někteří dokázali být také pěkně lstiví. V chodbě, která vedla doleva, nikdo nebyl, ale pes zachytil mnohem silnější pach přicházející z toho směru, pach, který mu sevřel žaludek strašnou touhou.

Pes se podíval do chodby a oči mu zasvítily šílenou směsí strachu a touhy, nakrabatil čenich, horní pysk se mu křečovitě zvedal a klesal v nervózním úšklebku, který odhaloval záblesky jeho zubů. Vystříkl z něj proud úzkostné moče a pokropil podlahu, označujíc vstupní halu a tím celý dům jako psí území. Tento zvuk byl příliš tichý a krátký, než aby ho i Jessiin jemný sluch pochytil.

Tím pachem byla krev. Vonělo to silně a nesprávně. Nakonec psův obrovský, hlad převážil misku vah, buď se brzy nají, nebo zemře. Bývalý Princ se pomalu vydal směrem k ložnici. Pach sílil každým krokem. Byla to krev, v pořádku, ale byla to ta nesprávná krev. Byla to krev pána. Ale přesto se ta vůně, příliš bohatá a vábivá na to, aby jí odolal, dostala až do jeho malého, zoufalého mozku. Pes pokračoval dál, a jak se blížil ke dveřím do ložnice, začal vrčet.

Jessie slyšela cvakot drápů a pochopila, že je stále ještě v domě a jde směrem k ní. Začala křičet. Věděla, že to je pravděpodobně to nejhorší, co může udělat, bylo to v přímém protikladu ke všem radám, které kdy slyšela a které říkaly, že člověk nikdy nemá potenciálně nebezpečnému zvířeti projevít svůj strach, ale nemohla si pomoci. Měla až příliš dobrou představu o tom, co toulavého psa přitahovalo do pokoje.

Přitáhla nohy k sobě a trhnutím za pouta se opřela o čelo postele. Přitom nespustila dveře do chodby z očí. Teď už slyšela psa vrčet. Přitom cítila, jak jí ve střevech vře.

Zastavil se ve dveřích. Tam už bylo dost šero a pro Jessie byl pes jen neurčitým tvarem na podlaze, nebyl moc velký, ale také to nebyl trpasličí pudl nebo čivava. Dva oranžovožlutě srpečky odraženého slunce zářily na místě jeho očí.

„*Jdi pryč!*“ zakřičela na něj Jessie. „*Jdi pryč! Vypadni! Neješ... nejšeš tady vítán!*“ To bylo směšné, říkat něco takového..., ale za daných okolností, co nebylo? *Řeknu mu, aby mi přinesl ty kličky na prádelníku, dřív než na to přijdeš*, pomyslela si.

Zadek toho stínového tvaru ve dveřích se pohnul: začal vrtět ocasem. V nějakém dívčím románku by to asi znamenalo, že si toulavý pes spletl hlas ženy na posteli s hlasem nějaké milované, ale dlouho ztracené paničky. Jessie věděla, proč vrtí ocasem. Psi to nedělají, jen když jsou šťastni, stejně jako kočky, vrtí ocasem také tehdy, když jsou nerozhodní a snaží se ohodnotit situaci. Pes se sotva pohnul při zvuku jejího hlasu, ale stále ještě nedůvěřoval zešeřelému pokoji. Alespoň prozatím ne.

Bývalý Princ se měl ještě co učit o puškách, ale už se toho dost naučil za nějakých posledních šest týdnů od konce srpna. Tehdy ho pan Charles Sutlin, právník z Braintree v Massachusetts, opustil v lese, aby se ho zbavil a nemusel za něj platit kombinovanou státní a obecní daň ze psa ve výšce sedmdesáti dolarů. Sedmdesát dolarů za čokla, který byl jenom nějaký Heinz Padesátý sedmý, byla podle Charlese Sutlina příliš vysoká suma. Trochu *příliš* vysoká. V červnu si koupil motorový člun, jehož cena šla zaručeně do desetitisíců, a mohli jste si říct, že to je nějaký zkurvený způsob uvažování, když

porovnáte cenu člunu a cenu psí daně, ovšem to byste si klidně mohli říct, *každý* by mohl, ale o to tady vůbec nešlo. Šlo o to, že koupě motorového člunu byl naplánovaný výdaj. Tu koupí starý Sutlin plánoval už přes dva roky. Na druhé straně byla koupě psa u stánku se zeleninou u silnice v Harlow jen výsledkem momentálního rozmaru. Nikdy by ho nekoupil, kdyby se jeho dcera do štěňátka nezamilovala. „Tohle, tatínku!“ řekla a ukázala na ně. „To s tou bílou skvrnou na čumáku, to, co stojí už samo jako malý princ.“ Tak jí koupil to štěně, nikdo ho nikdy nemohl nařknout z toho že by svou malou holčičku neuměl učinit šťastnou, ale sedmdesát dolarů (možná až sto, pokud by Princ byl zařazen do třídy B pro větší psy) už bylo dost peněz, když se jedná o podvratáka bez rodokmenu. Příliš mnoho peněz, rozhodl se pan Charles Sutlin, když se blížila doba k uzavření chaty na jezeře na zimní sezonu. Navíc brát ho s sebou zpátky do Braintree na zadním sedadle saaba by byla pěkná otrava, všechno by poslintal, možná by se i poblil nebo vysral na čalounění. Kdyby ho chtěl dát do psince, tam se za takové krasavce platí nejmíň 29,95 dolarů. Pes jako Princ by v psinci stejně nebyl šťastný. Byl by šťastnější na svobodě, s celými severními lesy jako svým královstvím. Ano, to si říkal Sutlin toho posledního srpnového dne, když zaparkoval na opuštěném odpočívadle na Bay Lane a pustil psa z auta. Starý Princ měl tulácké srdce, stačilo se na něj pořádně podívat, aby to každému bylo jasné. Sutlin nebyl hlupák a jedna část jeho já dobře věděla, že to jsou jen kecy, ale jeho druhá část z toho byla celá vzrušená. Když nasedl zpátky do auta a odjel, tak si pohvizdoval melodii z *Born Free* a chvílemi si prozpěvoval útržky textu: „Boorn freeee... to follow your heaaaart! Tu noc se mu dobře spalo a na Prince (brzy bývalého Prince), který tutéž noc strávil stočený do klubka pod spadlým stromem, třesoucí se a hladový, kňučící strachy při každém sovím zahoukání nebo pohybu v křoví bez zamhouření očí, na Prince ani nepomyslel.

Ted' ten pes, kterému Charles Sutlin zpíval, aby se zrodil svobodný a následoval své srdce, stál ve dveřích ložnice letního domu Burlingamových (chata Sutlinových stála na vzdáleném konci jezera a obě rodiny se nikdy nesetkaly, i když se poslední tři čtyři léta občas potkávaly v městském přístavu a vyměňovaly si lehká

kývnutí hlavou na pozdrav). Hlavu měl při zemi, oči doširoka rozevřené a tesáky vyceněné. Ani si neuvědomoval, že stále vrčí, úplně se soustředil na to, co se nacházelo v pokoji. Jakýmsi hlubokým instinktem pochopil, že pach krve ho brzy zbaví veškeré opatrnosti. Než se tak stane, musí se ujistit, že se tam neskrývá žádná léčka. Nechtěl být chycen pánem s tvrdou, zraňující nohou nebo těmi, co po něm házeli tvrdé hroudy hlíny.

„Jdi pryč!“ Jessie se pokusila zakřičet, ale její hlas byl slabý a chvěl se. Bylo jí jasné, že psa křikem nezažene, ten parchant nějak musel vědět, že z postele nemůže vstát a ublížit mu.

*Tohle se přece nemůže dít, pomyslela si. Jak by se to dít mohlo, když jen před třemi hodinami jsem seděla v mercedesu na sedadle vedle řidiče se zapnutým bezpečnostním pásem, poslouchala Runmakers na kazetovém přehrávači a připomínala si, že se mám podívat, co hrajou v kině v Mountain Walley, jen pro případ, že bychom se rozhodli zůstat přes noc? Jak může být můj manžel mrtvý, když jsme si spolu s Bobem Walkenhorstem zpívali? „Ještě jedno léto,“ jsme zpívali, „ještě jedno štěstí, ještě jedno zlomené srdce.“ Oba jsme znali slova té písničky, protože je prostě úžasná, a protože tomu tak bylo, jak by mohl být Gerald mrtvý? Je mi líto, vážení, ale tohle musí být sen. Je to příliš absurdní na to, aby to byla pravda.*

Toulavý pes pomalu vykročil do pokoje, nohy ztuhlé opatrností, svěšený ocas, oči do široka otevřené, ohrnuté pysky, za kterými byla vidět kompletní sada zubů. O takových pojmech jako absurdita neměl ani ponětí.

Bývalý Princ, se kterým si osmiletá Catherine Sutlinová vesele hrávala (alespoň do té doby, než dostala k narozeninám panenku Marnie a ztratila o vše jiné zájem), byl křížencem labradora a kolie, křížencem ano, ale určitě ne podvratákem. Když ho Sutlin koncem srpna nechal na Bay Lane, tak vážil osmdesát liber a jeho srst byla zdravě hustá a lesklá, ne nepřítažlivé černohnědé barvy (s výraznou bílou náprsenkou, jakou má kolie, na kaštanovém podkladu). Teď vážil sotva čtyřicet liber, dala by se mu počítat žebra, nemluvě o rychlém, horečnatém tepu jeho srdce. Jedno ucho měl ošklivě natržené. Jeho srst byla matná a urousaná a plná lopuchových kuliček. Napolo zahojená růžová jizva, vzpomínka na podlézání

plotu z ostnatého drátu, mu křížovala po jednom boku a několik ježuřích bodlin mu trčelo z mordy jak zakroucené licousy. Našel ježuru mrtvou pod kmenem stromu asi před deseti dny, ale vzdal to po první dávce bodlin v nose. Byl tehdy hladový, ale ne ještě zoufalý.

Ted' byl obojí. Jeho poslední potravou bylo několik zbytků prolezlých červy z vyhozeného pytle s odpadky z příkopu podél silnice 117, a to bylo už před dvěma dny. Pes, jenž se tak rychle naučil aportovat malé Catherine Sutlinové červený gumový balónek, který mu kutálela přes obývací pokoj až do předsíně, ted' doslova umíral hlady vestoje.

Ano, ale tady, právě tady, na podlaze, na dohled! byly libry a libry čerstvého masa a tuku, a kostí naplněných sladkým morkem. Bylo to jako dárek od boha toulavých psů.

Někdejší miláček Catheriny Sutlinové se dál přibližoval k tělu Geralda Burlingama.

## 8

To se přece nemůže stát, řekla si Jessie. V žádném případě ne, tak se jen uklidni.

Říkala si to až do chvíle, kdy jí horní část psího těla zmizela z dohledu za levou stranou postele. Vrtěl ocasem ještě silněji než předtím a pak zaslechla povědomý zvuk, mlaskání psa, který pije z kaluže za horkého letního dne. Až na to, že to tak docela nebylo. Zvuk byl nějaký drsnější, jako by spíš něco lízal, než chlemtal. Jessie zírala na rychle se vrtící ocas a v její mysli se náhle objevil obraz, který jejím očím zakrýval roh postele. Ten psí bezdomovec s rozcuchanou srstí, plnou lopuchových kuliček a unavenýma nedůvěřivýma očima, olizoval krev z řídnoucích manželových vlasů.

„NE!“ Nadzvedla se na posteli a vykoplá nohama doleva. „TÁHNI OD NĚJ! VYPADNI!“ Znovu vykoplá a pata jí přejela přes vystouplé obratle psí páteře.

Okamžitě se stáhl a zvedl čumák, oči tak doširoka rozevřené, že mu byl vidět jemný proužek bělma. Rozevřel čelisti a v ubývajícím odpoledním světle bylo vidět jemná, pavučinová vlákna slin, táhnoucích se jako zlaté nitě mezi horními a dolními tesáky. Chňapl

po jejích bosých nohách. Jessie jimi s výkřikem šklubla zpátky a ucítila přitom na kůži horký dech psa, ale zachránila si tím prsty u nohou. Znova skrčila nohy pod sebe, aniž si uvědomovala, co dělá, nebo aniž věnovala pozornost bolestivým výkřikům svalů svých přetažených ramen, aniž cítila klouby, jak se ztěžka pohybují ve svých pouzdrech.

Stále vrčíc, pes na ní vrhl dlouhý, výhrůžný pohled. Tak abychom si rozuměli, paničko, říkaly jeho oči. Každý si půjdeme po svém. Tak se *dohodneme. Zdá se ti to okay? Raději by mělo, protože jestli se mi postavíš do cesty, tak s tebou pěkně zatočím. Mimoto je mrtvý, víš to stejně dobře jako já, tak proč by se měl zkazit, když já tady umírám hladý? Udělala bys to samé. Pochybuji, že to teď víš, ale mohla bys začít myslet stejně jako já, dřív než se naděješ.*

„*TÁHNI!*“ zaječela. Seděla na patách s rozpráhnutýma rukama a vypadala teď víc než jindy jako Fay Wrayová na obětním oltáři uprostřed džungle. Její pozice, s bradou vystrčenou dopředu, vypnutým hrudníkem, rameny staženými co nejvíc dozadu, až byla místy bílá námahou, s hlubokou trojúhelníkovou prohlubní pod krkem, byla pozicí nějaké výjimečně rozpálené pin-up z časopisů pro dívky. Ovšem povinné vyzývavé našpulení úst tu chybělo. Měla na tváři výraz ženy, která se nachází velmi těsně u hranice mezi říší zdravého rozumu a říší šílenství. „*VYPADNI ODSUD!*“

Pes se na ni ještě chvíli dál díval a vrčel. Pak viditelně sám sebe uklidnil, že se kopanec už nebude opakovat, přestal si jí všimnout a opět sklonil hlavu. Tentokrát to nebylo žádné lízání nebo chlemtání. Místo toho Jessie zaslechla dlouhý mlaskavý zvuk. Připomnělo jí to nadšené polibky, které dával její bratr Will na tváře babičce Joan, když k ní přišli na návštěvu.

Vrčení ještě pár vteřin pokračovalo, ale bylo teď podivně zastřené, jako by psovi někdo navléknut povlak na polštář na hlavu. Ze své nové pozice vsedě, s vlasy téměř se dotýkajícími spodku police nad hlavou, Jessie viděla jen jednu z masitých Geraldových nohou stejně jako jeho pravou paži i ruku. Noha sebou trhala sem a tam, jako by Gerald tancoval na nějaký divoký rock-and-roll, jako například „Ještě jedno léto“ od Rainmakers.

Ze své nové polohy vsedě mohla psa lépe sledovat, jeho tělo teď bylo vidět celé, až po místo, kde mu začínal krk. Byla by mu vidět také hlava, kdyby ji měl vztyčenou. Což však neměl. Psova hlava byla skloněná a jeho zadní nohy pevně zapřené o zem. Najednou uslyšela sytý zvuk, jako když se něco trhá, jako odkašlávání někoho s ucpaným nosem, někoho, kdo je pořádně nachlazený a snaží si pročistit krk. Zasténala.

„Nech toho... ach, prosím tě, nemůžeš přestat?“

Pes tomu nevěnoval žádnou pozornost. Kdysi poslušně sedával a žebrol o zbytky jídla s očima, které jako by se smály, a tlamou, která jako by se usmívala, ale ty časy, zrovna tak jako jeho bývalé jméno, byly pryč a už se nikdy nevrátí. Teď bylo teď a věci byly takové, jaké byly. Přežití nebylo otázkou zdvořilosti nebo omluvy. Nežral už dva dny a tady leželo žrádlo, a i když tady byla panička, která nechtěla, aby si to žrádlo vzal (ty časy, kdy páníčkové se na něj smáli a poplácávali ho po hlavě a říkali mu HODNÝ PEJSEK a dávali mu zbytky ze stolu za odměnu za jeho malý repertoár kousků, byly už pryč), ta panička měla nohy malé a měkké, místo tvrdých a ubližujících, a její hlas napovídal, že je bezmocná.

Vrčení bývalého Prince se přeměnilo v tlumené hekání námahou a Jessie viděla, jak zbytek Geraldova těla sebou trhá spolu s nohou, nejprve jen sem a tam a potom začne *klouzat* sem a tam, jako by tam už mělo vyjetou stopu, mrtvé nebo živé.

*Prober se, Diskotékový Geralde! pomyslela si divoce Jessie. Nestarej se o ptákoviny, postarej se o psa!*

Toulavý pes by s ním nepohnul, kdyby byl položený koberec, ale Jessie zařídila navoskování podlahy týden po Labor Day. Bill Dunn, jejich hlídač, najal lidi ze Skipových podlah a ti odvedli pořádný kus práce. Chtěli, aby mladá paní plně ocenila jejich práci, až se tu příště zastaví; koberec nechali srolovaný ve skříni u vchodu, a jak jednou pes Diskotékového Geralda rozhýbal na lesklé podlaze, tak se hýbal s téměř stejnou lehkostí jako John Travolta v *Horečce sobotní noci*. Pes měl co dělat, aby také neklouzal. Jeho dlouhé, špinavé drápy mu v tom pomáhaly, zarývaly se do podlahy a zanechávaly v lesklém vosku krátké, zubaté rýhy, jak couval se zuby zakousnutými až po dásně v Geraldově ochablém nadloktí.

*Víš, já se na to nedívám. Nic z toho se ve skutečnosti neděje. Ještě před chvilkou jsme poslouchali Rainmakers a Gerald na chvíli ztlumil hudbu, aby mi sdělil, že ho napadlo, že by šli tuto sobotu do Orona na fotbal. U z M proti BU. Vzpomínám si, jak si při tom mnul lalůček pravého ucha. Tak jak by teď mohl být mrtvý a pes ho mohl táhnout za ruku přes naši ložnici?*

Geraldovy vlasy byly rozčuchané, asi jako následek toho, jak mu z nich pes olizoval krev, ale jeho brýle mu stále seděly na svém místě. Viděla jeho pootevřené a skelné oči, jak zpod oteklých víček hledí na blednoucí odrazy slunce na stropě. Jeho obličej byl stále ještě pokrytý ošklivými červenými a purpurovými skvrnami, jako by ani smrt nedokázala zmírnit zlost z toho, jak si to náhle z rozmaru (Viděl to jako rozmar? Samozřejmě že ano.) rozmyslela.

„Jdi od něj,“ řekla psovi, ale její hlas byl nevýrazný a smutný a slabý. Pes jenom sotva nastražil uši při jeho zvuku, ale ani na okamžik nepřestal. Teď už tu věc s vlasy s ustupujícími kouty a skvrnitou pletí přímo táhl. Ta věc už teď nevypadala ani trochu jako Diskotékový Gerald. Teď už to byl jen Mrtvý Gerald, klouzající přes ložnici po podlaze, s psími zuby zabořenými do ochablých bicepsů.

Roztřepený kus kůže visel přes psův čenich. Jessie se snažila si namluvit, že to vypadá jako tapeta, ale tapety, pokud věděla, se nedělají s pihami a s jizvami po očkování. Teď mohla vidět Geraldovo růžové, masité břicho s pupkem jako díra po kulce malého kalibru. Splasklý penis mu visel ve hnízdě černého ohanbí. Jeho zadek si šeptal spolu s palubkami z tvrdého dřeva v odporné, nedrhnoucí lehkosti.

Náhle dusivou atmosférou její hrůzy projelo kopí vzteku jako jasný blesk z nebe v její hlavě. Udělala víc, než jenom přijala tento nový pocit, uvítala ho. Vztek jí možná nepomůže dostat se z této noční můry, ale cítila, že jí může posloužit jako protilék na její stále rostoucí pocit šokované nereality.

„Ty hajzle,“ řekla tichým, chvějícím se hlasem. „Ty zbabělej, plíživěj hajzle.“

Ačkoliv nemohla dosáhnout na nic, co se nacházelo na Geraldově straně police, Jessie přišla na to, že když otočí své levé zápěstí uvnitř pouta tak, aby jí ruka ukazovala přes rameno, pak

může prsty dosáhnout na úzký pruh na své straně police. Nemohla natolik otočit hlavou, aby viděla předměty, na které sahá, byly ještě nezřetelnější než to, čemu se říká zahlédnout koutkem oka, ale to vůbec nevadilo. Měla dost dobrý přehled o tom, co tam nahoře je. Tápala prsty sem a tam, přejížděla lehce jejich špičkami přes tuby s líčidly, některé přitom zastrčila dozadu, jiné shodila dolů. Některé z nich pak dopadly na přehoz na posteli, jiné se odrazily od postele a přistály na podlaze. Ale žádný z nich se ani nepodobal tomu, co hledala. Její prsty se sevřely okolo kelímku s Niveou, a na okamžik si dovolila pomyslet, že by to mohlo být to pravé, ale byl to jen malý reklamní kelímek, příliš malý na to, aby mohl psu ublížit, i kdyby byl ze skla, a ne jen z umělé hmoty. Postavila jej zpátky na polici a pokračovala v hledání naslepo.

Když natáhla prsty co nejdál, setkaly se se zaobleným okrajem skleněného předmětu, který byl zatím tou největší věcí, jíž se dotkla. Na chvíli nevěděla, co to je, ale pak se jí rozjasnilo. Džbánek na zdi byl jen jedním ze suvenýrů na Geraldovy studentské časy, dotýkala se teď dalšího suvenýru. Byl to popelník a důvodem k tomu, proč jej hned nemohla poznat, bylo, že patřil na Geraldovo stranu police, vedle jeho sklenice s ledovou vodou. Někdo, možná uklízečka paní Dahlová nebo sám Gerald, jej přemístil na její stranu postele, možná při utírání prachu na polici nebo aby se uvolnilo místo pro něco jiného. Na důvodu stejně nezáleželo. Byl tam a to právě teď stačilo.

Jessie sevřela prsty kolem jeho oblých okrajů a ucítla na nich dvě prohlubně na cigarety. Pevně popelník uchopila, ruku napřáhla co nejdív dozadu a pak zase dopředu. Štěstí stálo při ní a vymrštila zápěstí právě ve chvíli, kdy se řetízek od pout napjal. Vypadala při tom, jako když profesionální nadhazovač při baseballu dává míči faleš. To vše bylo jen čistě impulsivní, hledala střelu, našla ji a vrhla jí dříve, než měla čas zkazit hod přemýšlením o tom, jak by bylo nepravděpodobné, že žena, která měla čtyřku z lukostřelby ve škole, by mohla trefit psa popelníkem, zvlášť když pes je vzdálený patnáct stop a ruka, která hází, je připoutaná k posteli.

Přesto se jí *podařilo* psa zasáhnout. Popelník se při letu jednou otočil a na okamžik se přitom objevilo motto Alphy Gammy Rhó. Z místa, kde ležela, je nemohla přechíst, ale znala je nazpaměť, latinská

slova o službě, růstu a odvaze napsaná kolem pochodně. Než se popelník stačil ještě jednou otočit, narazil do psových napjatých, kostnatých ramenou.

Pes vykviknul překvapením a bolestí a Jessie pocítila okamžik divokého, primitivního triumfu. Její ústa se doširoka otevřela ve vítězném úšklebku. Šíleně zavyla a prohnula přitom záda a natáhla nohy. Ani tentokrát si neuvědomovala bolest v ramenou, jak se šlachy natáhly, a klouby, které už dávno od jejích jednadvaceti ztratily tehdejší pružnost, byly tak zatížené, že se málem vykloubily. Ucítil to až později, při každém pohybu, trhnutí nebo otočení, ale prozatím byla unesená divokou slastí z úspěchu svého zásahu a cítila, že vybuchne, pokud nějak nevyjádří své vítězné delirium. Zadupala nohama na přehození a houpala tělem ze strany na stranu, zpocené vlasy jí přitom bičovaly tváře a šlachy na jejím krku vystoupily jako silná lana.

„HA!“ křičela. „JÁ... TĚ... *DÓÓÓSTALA! HA!*“

Pes sebou škubnul dozadu při nárazu popelníku a pak sebou škubnul ještě jednou, když se popelník od něj odrazil a roztříštil se o zem. Při změně paniččina hlasu stáhl uši dozadu. To, co teď v ní slyšel, nebyl strach, ale triumf. Brzy sleze z postele a začne ho častovat kopanci těch divných nohou, které nakonec zase tak měkké nebudou. Pes věděl, že když tu zůstane, tak to bude zase bolet, bude muset utéct.

Otočil hlavou, aby se ujistil, že ústupová cesta je stále volná, a opět, jako předtím, ucítil pach čerstvé krve a masa. Psův žaludek se bolestivě hlady sevřel a pes nešťastně zakňučel. Nevěděl teď kudy kam, tak vystříkl proud úzkostné moče. Pach jeho vlastní tekutiny, pach, z něhož cítil svou vlastní nejistotu a slabost namísto síly a sebedůvěry, jen přidal jeho frustraci a zmatku, a tak začal znova štěkat.

Jessie sebou při tom řezavém, nepříjemném zvuku trhla, nejraději by si zacpala uši, kdyby mohla, a pes ucítil další změnu v pachu, který naplňoval pokoj. Něco v paniččině pachu se změnilo. Její rozhodný pach se vytrácel, i když byl teprve nedávný a čerstvý, a pes začal cítit, že po prvním úderu do ramene by už asi žádný další nemusel přijít. Nakonec, ta první rána byla spíše překvapivá než

bolestivá. Pes udělal pokusný krok zpátky k ležící paži, kterou předtím pustil..., zpátky k tomu vyzývavě silnému závanu krve a masa. Pozorně přitom sledoval paničku. Jeho původní názor, že panička je neškodná a bezmocná, mohl být stejně správný jako nesprávný. Bude muset být velice opatrný.

Jessie ležela na posteli, slabě si uvědomovala šhubání v ramenou, více si byla vědoma toho, že ji teď skutečně bolí v krku, nejvíce si však byla vědoma toho, že – popelník nepopelník – pes byl stále ještě tady. V prvním horkém návalu triumfu se jí zdálo naprosto jasné, že uteče, ale nějak se stalo, že tu ještě stál. Ještě hůř, dokonce se k ní blížil. Sice opatrně a podezíravě, ale blížil. Cítila, jak někde uvnitř jejího těla tepe nafouklý měchýř jedu, hořkého a odporného jako pelyněk. Bála se, že jestli ten měchýř praskne, utopí se ve své vlastní frustrované zlosti.

„Vypadni, ty srágoro,“ řekla psovi drsným hlasem, který se ale už zpočátku začínal drolit. „Vypadni, nebo tě zabiju. Sice nevím jak, ale slibuju Bohu, že to udělám.“

Pes se opět zastavil a díval se na ni hluboce nesvým pohledem.

„Tak to je správný, raději si na mě dej pozor,“ řekla Jessie. „Raději bys měl, protože to myslím vážně. Každý slovo.“ Pak se její hlas pozvedl do křiku, který se však místy propadal do šepotu, jak ztrácela dech. *„Zabiju tě, zabiju, přísahám, že zabiju, TAK VYPADNI!“*

Pes, který kdysi býval Princem Catheriny Sutlinové, se podíval z paničky na maso, z masa na paničku a ještě jednou z paničky na maso. Došel k rozhodnutí, které by byl Catherinin otec nazval kompromisem. Natáhl se kupředu, pozorně přitom sledujíc Jessii, a uchopil utržený konec svalů, tlustý a šlachovitý, který byl kdysi pravým bicipsem Geralda Burlingama. Vrčíc, trhnul zpátky. Geraldova paže se zvedla; zdálo se, jako by jeho ochablé prsty ukazovaly východním oknem na mercedes na příjezdové cestě.

„Přestaň!“ zaječela Jessie. Její rozbolavělé hlasivky jí stále častěji vypovídaly službu ve vysokých polohách, ve kterých se křičí, a její křik se měnil ve falzetový šepot. *„To ti to ještě nestačilo? Prostě ho nech na pokoji!“*

Pes ji nebral vážně. Rychle hýbal hlavou ze strany na stranu, jak to často dělával, když si s Catherinou Sutlinovou hrával na přetahovanou s gumovými hračkami. Jenže tentokrát to nebyla hra. Z čelistí mu odlétávaly chuchvalce pěny, jak trhal maso od kosti. Geraldova pečlivě manikúrovaná ruka protínala vzduch sem a tam. Ted' vypadal jako dirigent udávající takt orchestru.

Jessie ted' znovu zaslechla ten sytý trhavý zvuk a náhle zjistila, že se jí chce zvracet.

*Jessie, ne!* To byl Ruthin hlas a zněl poplašeně. *Ne, to přece nemůžeš udělat! Zápach by ho mohl přivábit k tobě..., přivábit na tebe!*

Jessiin obličej se zkroutil v zoufalou grimasu, jak se snažila si udržet kontrolu nad svým jícnem. Trhavý zvuk se ozval znova, a než zavřela oči, zahlédla koutkem oka psa, který s nataženými a zapřenými předními běhy vypadal jako napnutý na gumičce. Pokusila se přikrýt si obličej rukama, jen ve svém pohnutí dočasně zapomněla, že je připoutaná. Ruce se jí zarazily nejméně dvě stopy od sebe a řetízky zachrastily. Jessie zasténala. Byl to zvuk, který sahal až za zoufalství, do beznaděje. Zněl jako kapitulace.

Ještě jednou zaslechla ten mokrý, trhavý zvuk. Byl zakončený dalším mlasknutím, jako mlaskavý polibek. Jessie nechala zavřené oči. Pes začal couvat směrem ke dveřím do chodby, aniž paničku v posteli spustil z očí. V čelistech držel velké, vlhké sousto z Geralda Burlingama. Pokusí-li se panička na posteli to sousto získat zpátky, tak se bude muset pohnout nyní. Pes neuměl myslet, alespoň ne v lidském slova smyslu, ale jeho složitý systém instinktů mu zajišťoval velmi účinnou alternativu k myšlení, a tak si byl vědom, že to, co udělal, a to, co se chystal udělat, bylo určitým druhem prokletí. Ale byl už dlouho o hladu. Byl opuštěn v lese mužem, který si cestou domů pohvizdoval melodii z *Born Free*, a ted' umíral hladem. Kdyby se ted' panička pokusila mu to žrádlo vzít, tak by bojoval.

Vrhl na ni poslední pohled, uviděl, že se nepohnula ve snaze dostat se z postele, a otočil se pryč. Odnesl maso do vstupní haly a lehl si, svou kořist uloženou mezi předními tlapami. Vítr krátce zavál, první závan otevřel dveře a další je s bouchnutím zavřel. Pes se jejich směrem krátce podíval a ujistil se svým psím, ne docela

myslicím způsobem, že by do dveří mohl strčit čenichem a rychle utéct, kdyby bylo potřeba. Poté, co tuto poslední záležitost vyřešil, začal žrát.

## 9

Nutkání k zvracení přecházelo pomalu, ale nakonec přešlo docela. Jessie ležela na zádech s pevně zavřenými očima a teprve nyní začala cítit bolestivé škrábání v ramenou. Přicházelo v nárazech a měla nejasný pocit, že je to jen začátek.

*Chce se mi spát*, pomyslela si. Byl to zase ten dětský hlásek. Ted' zněl šokovaně a vyděšeně. Nezajímal se o logiku nebo o to, co se může či nemůže. *Už jsem skoro spala, když přišel ten zlý pes, a to je to, co se mi chce ted'; jít spát.*

Z celého srdce s ní sympatizovala. Problém bylo, že se už nyní necítila ospalá. Právě viděla, jak si pes utrhl sousto z jejího manžela, a úplně se přestala cítit ospalá.

*Cítila se žízňivá.*

Jessie otevřela oči a první, co uviděla, byl Gerald, ležící ve svém vlastním odrazu na naleštěné podlaze ložnice jako nějaký groteskní lidský atol. Jeho oči byly stále ještě otevřené, stále vztekle hledící do stropu, ale brýle mu ted' visely nakřivo s jednou postranicí v uchu místo za uchem. Hlavu měl natolik vyvrácenou, že se jeho masitá levá tvář dotýkala ramena. Mezi jeho pravým ramenem a loktem se rozevíral temně rudý úsměv s roztřepenými bílými okraji.

„Ježíši,“ zamumlala Jessie. Rychle se odvrátila k oknu vedoucímu na západ. Zlaté světlo téměř již zapadajícího slunce ji oslepilo, a tak zase zavřela oči a pozorovala odliv a příliv červené a černé, jak srdce pumpovalo krev membránami skrz její zavřená víčka. Po chvíli si všimla, že některé vzory se stále opakují. Bylo to téměř jako pozorovat prvky pod mikroskopem na sklíčku obarveném na červenou. Ten stále se opakující vzor jí připadl zajímavý a uklidňující. Předpokládala, že člověk nemusí být génius, aby za daných okolností pochopil přitažlivost takových neustále se opakujících jednoduchých vzorů. Když se všechny normální vzory a mechanismy v lidském životě rozpadnou, a navíc s tak překvapivou náhlostí, musí si najít něco, na co se upne, něco, co je zároveň zdravé

a pře dpověditelné. A pokud to víření krve v tenkých vrstvičkách kůže mezi očními bulvami a posledním říjnovým sluníčkem je vše, co se dá najít, tak se s tím člověk spokojí a ještě řekne děkují pěkně. Protože když nenajde nic, na co by se mohl upnout, něco, co dává alespoň nějaký smysl, tak ty jednotlivé části, které tvoří nový světový pořádek, ho dovedou k šílenství.

Jako třeba ty zvuky, které přicházejí ze vstupní haly. Zvuky, které říkají, že ten špinavý, hladový, toulavý pes žere kus muže, který vás vzal na váš první Bergmanův film, muže, který vás vzal do zábavního parku v Old Orchard Beach, přesvědčil vás nastoupit do té velké víkínské lodi, co se houpala ve vzduchu sem a tam jako kyvadlo, a pak se smál, až mu vytryskly slzy, když jste mu řekla, že chcete jít ještě jednou. Toho muže, který se s vámi jednou miloval ve vaně tak, že jste doslova ječela blahem. Toho muže, jehož kousky teď klouzaly do psova jícnu.

Prostě takové věci.

„Jsou to divné časy, matičko,“ řekla. „Opravdu divné časy.“ Z jejího hlasu se stalo zastřené, bolestné krákání. Předpokládala, že by zrovna tak mohla zavřít pusu a dát si pohov, ale v tichu ložnice stále ještě tušila paniku, stále přítomnou, obcházející kolem na svých velkých měkkých tlapách, hledající, kudy do ní vniknout, čekající na chvíli, kdy sníží ostražitost. Mimoto tam nebylo *opravdové* ticho. Ten chlap s motorovou pilou to už pro dnešek zabalil, ale potáplice ještě tu a tam zakřičela a vítr se zvedal s přicházející nocí a dveře bouchaly hlasitěji a častěji než kdy jindy.

Navíc tady byly ty zvuky, které vydával pes večeřící jejího manžela. Zatímco Gerald čekal na sendviče v Amatu, Jessie stála vedle vchodu do Michaudovy tržnice. U Michauda bývaly vždy dobré ryby, téměř tak čerstvé, že by mohly skákat, jak by řekla její babička. Koupila krásná filátka z platýze s tím, že je udělá na pánvi, pokud se rozhodnou zůstat přes noc. Platýz byl dobrý pro Geralda, který by se jinak živil jen rostbífem nebo smaženými kuřaty, kdyby bylo jen na něm (příležitostně i smaženými žampiony, když chtěl jíst zdravě), ale po ní vyžadoval platýze. Koupila ho bez sebemenší předtuchy, že bude sněden dříve, než ho sám sní.

„Tam venku je džungle, miláčku,“ řekla Jessie tím zastřeným, krákavým hlasem a uvědomila si, že jí víc než jen *připomíná* hlas Ruth Nearyové, její hlas *zněl* opravdu jako hlas Ruth v době na vysoké škole, kdy by jejich jídelníček sestával pouze z whisky Dewar's a marlborek, kdyby to bylo jen na *ní*.

Ten drsný neoblafnutelný hlas najednou promluvil, jako by Jessie pohladila kouzelnou lampu. Pamatuješ si na tu písničku Nicka Lowa, kterou jsi slyšela na WBLM, když jsi šla domů z hrnčířského kursu, jednoho dne minulou zimu? Tu, která tě tak rozesmála?

Pamatovala si. Nechtěla, ale pamatovala si. Byla to písnička Nicka Lowa, která, jak se domnívala, se jmenovala „Byla zvyklá být vítězem /Teď je jen psím obědem/“, cynicky zábavná popová meditace na osamělost, provedená v nesourodě slunečném bigbitu. Zatraceně zábavná, tu minulou zimu, ano. V tom měla Ruth pravdu, ale teď už ta písnička moc zábavná nebyla.

„Nech toho, Ruth,“ zakrákala. „Když ses mi už navezla do hlavy jako černý pasažér, tak měj alespoň tu slušnost a nedělej si ze mě legraci.“

„*Dělat si z tebe legraci? Jéžíši, panenke, já si z tebe nedělám legraci, já se tě jen snažím probudit!*“

„Já jsem vzhůru!“ řekla hádavě. Potáplice na jezeře znova zakřičela, jako by ji v tom chtěla podpořit. „Zčásti díky tobě!“

*Ne, nejsi. Nebyla jsi vzhůru, opravdu vzhůru, už dlouho. Víš, co ty děláš, Jess, když se ti něco špatného přihodí? Řekneš si: „Ach, s tím se nemusím trápit, to je jen zlý sen. Vždycky jsem je mívala, nic to není, a jen co se převalím na záda, tak to bude zase v pořádku.“ A to právě teď děláš, ty troubo.*

Jessie otevřela ústa k odpovědi, takové kecy přece nemůže zanechat bez odpovědi, ať má sucho v ústech nebo bolavé hlasivky, ale Ženuška Burlingamová byla na koni dřív, než se Jessie zmohla na víc než si jen začít rovnat myšlenky.

*Jak můžeš říkat takové hrozné věci? Jsi hrozná! Jdi pryč!*

Ruthin neoblafnutelný hlas se znova štekavě zachechtal a Jessie si pomyslela, jak zneklidňující, jak *strašně* zneklidňující je slyšet se smát část vaší mysli tím důvěryhodným hlasem starého známého, který na dlouho odešel bůhví kam.

*Jít pryč? To by se ti líbilo, že ano? Panenka-Malenka, medový koláček, tatínkova malá holčička...Pokaždé, když je pravda příliš blízko, pokaždé, když začneš mít podezření, že ten sen možná není jen snem, tak utečeš.*

To je směšné.

*Fakt, jo? Tak co se potom stalo s Norou Cailighanovou?*

Na chvíli to umlčelo Ženuščin i její vlastní hlas, ten, kterým obvykle mluvila nahlas a který v duchu nazývala „já“. Nadešlo ticho, v němž vyvstal zvláštní známý obraz: kruh směřících se, ukazujících si lidí, převážně žen, stojících okolo mladé dívky s hlavou a rukama v kládě na pranýři. Bylo těžké rozpoznat její rysy, protože bylo velmi temno, mělo by být jasné denní světlo, ale z nějakého důvodu bylo velmi šero, ale stejně by dívčina tvář byla skrytá, i kdyby bylo jasno. Vlasy jí přes obličej visely jako kajícínickovo roucho, i když bylo těžko uvěřit, že by mohla udělat něco *příliš* hrozného; nemohlo jí být víc než kolem dvanácti let. Ať byla trestána za cokoliv, nemohlo to být za to, že ublížila svému manželovi. Tato dcera Evina byla ještě příliš mladá na to, aby měla měsíčky, na to, aby měla manžela.

Ne, to není pravda, najednou promluvil hlas z hlubin její mysli. Tento hlas byl jak melodický, tak zároveň děsivě mocný, jako zpěv velryby. Dostala je, když jí bylo jen deset a půl. Možná že v tom byl ten problém. Možná že ucítil krev, zrovna tak jako ten pes u vchodu. Možná že to ho dovedlo k nepřičetnosti.

*Drž hubu!* zakřičela Jessie. Najednou se sama cítila nepřičetná. *Drž hubu, o tom nebudeme mluvit!*

*A když už jsme u těch pachů, tak jaký byl tamten?* zeptala se Ruth. Nyní byl ten hlas v její mysli drsný a chtivý..., hlas hledače zlata, který konečně padl na žílu rudy, o které si dlouho myslel, že ji nenajde. *Ten přírodní pach, něco jako sůl a staré mince –*

O tom se přece nemluví, řekla jsem tak!

Ležela na přehozu, napjaté svaly pod prochladlou pokožkou a tváří v tvář této nové hrozbě, alespoň na chvíli, zapomněla jak na své uvěznění, tak na svého manžela. Cítila, jak Ruth nebo ta odtržená část jí samé, za kterou Ruth mluvila, jak se rozhoduje, zda má pokračovat dál. Když se rozhodla, že pokračovat nebude (alespoň ne teď), jak Jessie, tak Ženuška Burlingamová si oddechly úlevou.

Dobře, promluvme si místo toho o Noře, řekla Ruth. O Noře, tvé psychoanalytičce? O Noře, tvé poradkyni? O té, ke které jsi začala chodit, když jsi přestala malovat, protože tě některé z tvých obrazů děsily? Což bylo také v době, ať už to byla shoda okolností nebo ne, kdy se Geraldův sexuální zájem o tebe jako by vypařil a ty jsi začala očichávat límečky jeho košil, jestli na nich není něčí parfém? Pamatuješ si na Noru, ne?

Nora Callighanová byla pěkná mrcha! zavrčela Ženuška.

„Ne,“ zamumlala Jessie. „Myslela to dobře, o tom ani trochu nepochybuji, ale jen chtěla udělat o krok víc, než měla. O jednu otázku, která byla příliš.“

*Řeklas, že jsi ji měla moc ráda. Neslyšela jsem tě to říct?*

„Chci přestat myslet,“ řekla Jessie. Její hlas se chvěl a byl nejistý. „Zvláště chci přestat slyšet hlasy a odpovídat jim. Je to cáklé.“

*No tak bys přesto měla poslouchat, řekla zachmuřeně Ruth, protože před tímto nemůžeš utéct, jako jsi utekla před Norou..., zrovna tak jako jsi utekla přede mnou.*

*Nikdy jsem před tebou neutekla, Ruth!* Šokované zapření, nepříliš přesvědčivé. Samozřejmě že to udělala. Prostě se sbalila a odstěhovala se z ošuntělého, ale útulného bytu na koleji, který s Ruth sdílela. Neodstěhovala se kvůli tomu, že jí Ruth začala klást příliš mnoho nesprávných otázek, otázek o Jessiině dětství, otázek o jezeru Dark Score, otázek o tom, co se mohlo přihodit toho léta hned poté, co Jessie začala menstruat. Ne, pouze špatná přítelkyně by se odstěhovala z takových důvodů. Jessie se neodstěhovala proto, že jí Ruth začala klást otázky; odstěhovala se proto, že Ruth se jí nepřestala vyptávat, i když ji o to Jessie požádala. To, v Jessiiných očích, Ruth udělalo špatnou přítelkyni. Ruth viděla hranice, které Jessie narýsovala do prachu..., a pak je záměrně stejně překročila. Zrovna tak, jak to udělala Nora Callighanová o léta později.

Mimoto myšlenka na útěk za těchto okolností je pěkně směšná, ne? Koneckonců je připoutaná k posteli.

*Neurážej mou inteligenci, mazánku, řekla Ruth. Tvoje mysl není připoutaná k posteli, to víme přece obě. Pořád ještě můžeš utéct, jestli chceš, ale radím ti, naléhavě ti radím, abys to nedělala, protože*

*jsem ta jediná naděje, kterou máš. Pokud tady budeš pouze ležet a předstírat, že tohle je jen nějaký zlý sen, který máš z toho, jak sis přeležela levý bok, tak tu v těch poutech zemřeš. Je to to, co chceš? Je to tvá odměna za to, že jsi žila celý život v poutech, už od-*

„Já na to nebudu myslet!“ zaječela Jessie do prázdného pokoje.

Ruth se na chvíli odmlčela, ale než Jessie mohla udělat víc než jen začít doufat, že je po všem, tak byla Ruth zase zpět... zpět v ní a dorážela na ni jak ratlík.

*No tak, Jess, asi bys raději věřila tomu, že jsi se zbláznila, než se hrabat v tom starém hrobě, ale ty blázen opravdu nejsi, vždyť to víš. Já jsem ty, Ženuška je také ty, ...my všechny jsme nakonec ty. Mám docela dobrou představu o tom, co se stalo toho dne na Dark Score, když zbytek rodiny odjel. A to, nač jsem opravdu zvědavá, ani nemá moc co dělat s událostmi jako takovými. To, nač jsem opravdu zvědavá, je, je-li tam uvnitř tebe nějaká část, o které nevím, která by chtěla sdílet místo s Geraldem v útrobách toho psa touto dobou zítra? Jen se tak ptám, protože nezeptat se by nebylo důkazem přátelské věrnosti, ale šílenství.*

Slzy jí opět proudily po tvářích, ale nevěděla, jestli pláče, protože, jak bylo konečně řečeno, by opravdu mohla zemřít nebo protože se poprvé za poslední čtyři roky přiblížila k myšlence na ten druhý letní dům, na ten dům na jezeře Dark Score a na to, co se tam odehrálo toho dne, kdy slunce zhaslo.

Kdysi dávno málem prozradila toto tajemství na schůzi skupiny ženského sebeuvědomění..., stalo se to někdy začátkem sedmdesátých let a samozřejmě že jít tam byl nápad její spolubydlící, ale Jessie s ní šla dobrovolně, alespoň ze začátku; zdálo se to docela neškodné, jen jako další jednání pestrého karnevalu, kterým tehdy byla vysoká škola. Pro Jessie ty první dva roky na vysoké, zvláště s někým jako Ruth Nearyová, která ji vedla přes všechna úskalí her, vyjížděk a výstav, byly většinou úžasné, byly dobou, kdy nebojácnost se zdála obvyklá a úspěch neodvratný. Byly to časy, kdy v žádném pokoji na koleji nechyběl plakát Petera Maxe, a pokud jste byli unavení z Beatles, ne že by každý byl, tak jste si mohli trsnout na Hot Tuna nebo MC5. Bylo to všechno v příliš jasném provedení, než aby to bylo skutečné, jako když se díváme na svět v horečce,

kteřá není dost vysoká na to, aby byla životu nebezpečná. Ve skutečnosti ty dva roky byly síla.

Sílou být přestaly na té schůzi skupiny ženského sebeuvědomění. Tam Jessie objevila, že ten odporně šedivý svět, jenž jí dopředu ukazoval její dospělou budoucnost, která před ní ležela v osmdesátých letech, a zároveň jí šeptal o tajemstvích zasmušilého dětství, pohřbených zaživa v šedesátých letech... a neodpočívajících v pokoji. V obýváku fary, která patřila pod Neuworthskou ekumenickou církev, bylo dvacet žen, některé seděly na starém kanapi, jiné pokukovaly ze stínů opěradel širokých čalouněných pastorových křesel, většina z nich seděla v nepravdělném kruhu se zkříženými nohama na podlaze, dvacet žen ve věku mezi osmnácti a čtyřicítkou. Spojily ruce a sdílely společně chvíli ticha na začátku schůze. Poté byla Jessie vystavena útoku odporných příběhů o znásilnění, o incestu, o fyzickém mučení. I kdyby žila až do sta let, nikdy nezapomene na klidnou, hezkou blondýnku, která si vyhrnula svetr, aby ukázala staré jizvy od cigaretových nedopalků pod svými řadry.

Tehdy karneval pro Jessie Mahoutovou skončil. Skončil? Tak tomu přesně nebylo. Jako by jí bylo dovoleno nakouknout do zákulisí karnevalu, jako by jí bylo umožněno vidět ta šedivá a prázdná pole podzimu, která byla tou pravou pravdou: nic než prázdné krabičky od cigaret a použité prezervativy a pár roztrhaných šerp ve vysoké trávě, čekajících na závan větru nebo až je přikryjí zimní sněhy. Viděla ten tichý, hloupý, neplodný svět, který na ni čeká oddělen jen tenkým záplatovaným závěsem od rozjásaného jasu na půli cesty, od výkřiků pouťových vyvolávačů a od blýskavých výletů, a vyděsila se. Pomyšlení, že se před ní rozkládalo jen tohle, jen to a nic jiného, bylo hrozné; pomyšlení, že se to rozkládalo rovněž za ní, nedokonale skryto pod křiklavým záplatovaným závěsem jejích vlastních vykastrováných vzpomínek, bylo nesnesitelné.

Hezká blondýnka si zase stáhla svetr dolů poté, co jim ukázala spodek svých řader, a vysvětlovala jim, že rodičům nic nemohla říct o tom, co jí kamarádi jejího bratra udělali ten víkend, kdy rodiče odjeli do Montrealu, protože by tak možná vyšlo najevo to, co její

*bratr* jí dělal během celého minulého roku, a *tomu* by její rodiče nikdy neuvěřili.

Hlas blondýnky byl, zrovna tak jako její obličej, klidný a její tón dokonale racionální. Když skončila, nastalo hrobové ticho, při kterém Jessie ucítila, že něco uvnitř ní prasklo, a uslyšela stovku přízračných vnitřních hlasů ječících hrůzou smíšenou s nadějí, a pak Ruth promluvila.

„Proč by ti *neměli* věřit?“ zeptala se. „Ježíši, Liv, vždyť tě pálili hořícíma *cigaretami*! Chci říct, že jsi měla spáleniny jako *důkaz*! Proč by ti neměli věřit? Cožpak tě nemilovali?“

*Ano*, pomyslela si Jessie. *Ano, milovali ji. Ale –*

„Ano,“ odpověděla blondýnka. „Milovali mě. A stále mě ještě milují. Ale *zbožňovali* mého bratra Barryho.“

Jessie seděla vedle Ruth s čelem opřeným o ruku a zašeptala, „Mimoto by ji to zabilo.“

Ruth se k ní otočila a začala, „Cože – ?“ a blondýnka, která stále ještě neplakala, stále ještě mrazivě klidná, řekla: „Mimoto, kdyby se přišlo na něco podobného, určitě by to zabilo mou matku.“

A pak Jessie zjistila, že vybuchne, pokud rychle nevypadne. Tak vstala, vyskočila z křesla tak prudce, že ten mohutný, ošklivý kus nábytku málem převalila. Vyběhla z pokoje a věděla, že se na ni všechny dívají, ale bylo jí to jedno. Co si myslí, to není důležité. Důležité je, že slunce zhaslo, *samo slunce*, a kdyby vyprávěla svůj příběh, tak by tomu nikdo neuvěřil, jedině kdyby Bůh byl dobrý. Kdyby byl *Bůh* ve špatné náladě, tak by Jessii věřili..., a i kdyby to její matku nezabilo, tak by to celou rodinu rozmetalo na kusy, jako dynamitová nálož ve shnilé dýni.

Tak vyběhla z pokoje, pak přes kuchyni a chtěla proběhnout zadními dveřmi, ale dveře byly zamčené. Ruth, která běžela za ní, na ni volala, ať se zastaví, Jessie, stůj. Zůstala stát, ale jen kvůli těm zatraceným zamčeným dveřím. Opřela si obličej o studené tmavé sklo a chvíli uvažovala o tom, ano, jen chvíli, že by ho rozrazila hlavou a podržila si hrdlo, udělala by cokoliv, jen aby zmizela ta ohavná šedivá vize budoucnosti vpředu a minulosti vzadu, ale nakonec se jen prostě otočila a sklouzla na zemi, složila své holé nohy pod okrajem své krátké sukně, položila si čelo na kolena a

zavřela oči. Ruth si sedla vedle ní a ovinula kolem ní ruku, houpala jí dopředu a dozadu, prozpěvovala jí a hladila jí vlasy, dodávala jí odvalu k tomu, aby to vzdala, aby se toho zbavila, nechala to plavat.

Ted', když tu ležela na břehu jezera Kashwakamak, pomyslela na to, co se stalo s tou neplačící, mrazivě klidnou blondýnkou, která jim řekla o Barrym a Barryho kamarádech, mladících, kteří jasně cítili, že žena je jen podpůrný udržovací systém pro kundu, a to pálení bylo jen dokonale spravedlivým trestem pro mladou ženu, které celkem nevadilo šukat s vlastním bratrem, ale nechtěla to dělat s jeho kámoši. Zpátky k věci, Jessie pomyslela na to, co tehdy řekla Ruth, jak tam seděly zády opřené o zamčené zadní dveře a objímaly se. Jediné, na co si s jistotou vzpomínala, bylo něco jako „nikdy mě nespálil, nikdy mě nespálil, nikdy mi neublížil“. Ale musela tehdy říct víc než to, protože otázky, které Ruth odmítala přestat klást, jasně směřovaly jen jedním směrem: k jezeru Dark Score a ke dni, kdy slunce zhaslo.

Nakonec raději opustila Ruth, než aby řekla..., zrovna tak jako raději opustila Noru, než aby řekla. Utíkala tak rychle, co jí nohy stačily, ona, Jessie Mahout Burlingamová, též známá jako Úžasná Zázvorové Dívka, poslední div pochybného věku, co přežila ten den, kdy slunce zhaslo, nyní připoutaná k posteli a neschopná dál utíkat.

„Pomoz mi,“ řekla prázdné ložnici. Ted', co si vzpomněla na tu blondýnku s mrazivě klidným obličejem a hlasem a hroznem starých kruhovitých jizev na jinak krásných nadrech, na ni Jessie nemohla přestat myslet s vědomím, že to u ní nebyl opravdový klid, ale jakési ryzí odpoutání od té strašné věci, která se jí přihodila. Nějak se stalo, že blondýnčina tvář se stala její tváří, a když Jessie promluvila, bylo to třaslavým, poníženým hlasem ateisty, který byl připraven o vše, až na jednu poslední dlouhou modlitbu. „Prosím, pomoz mi.“

Nebyl to Bůh, kdo jí odpověděl, ale ta část jí samé, která zřejmě nemohla jinak mluvit, než když se předváděla jako Ruth Nearyová. Hlas zněl jemně..., ale ne příliš nadějně. *Pokusím se, ale budeš mi muset pomoci. Vím, že jsi připravená dělat bolestivé věci, ale měla bys také dokázat mít bolestivé myšlenky. Jsi na to připravená?*

„Tady nejde o myšlení,“ řekla roztřeseně Jessie a pomyslela si: „Tak asi zní Ženuška Burlingamová nahlas.“

„Tady jde... o...útěk.“

A asi jí budeš muset nasadit náhubek, řekla Ruth. *Je platnou součástí tebe, Jessie, vlastně nás, a není to skutečně špatný člověk, ale už to příliš dlouho tady měla na povel a v takovéto situaci si nedokáže dost dobře poradit. Chceš se o tom hádat?*

Jessie se o tom ani o něčem jiném hádat nechtěla. Byla na to příliš unavená. Světlo, které dopadalo dovnitř západním oknem, bylo čím dál tím teplejší a červenější, jak se slunce chýlilo k západu. Borovice zavzdychaly, zadní dveře bouchly, pes přestal a pak zas pokračoval v hlučném mlaskání a trhání a žvýkání.

„Mám takovou žízeň,“ řekla posmutněle.

*Dobře, tak tím začneme.*

Otočila hlavou na druhou stranu, až ucítila poslední teplo slunce na levé straně krku a vlhké vlasy se jí přilepily na tvář, a pak otevřela opět oči. Zjistila, že zírá přímo na Geraldovo sklenici vody, a z jejího hrdla vyrazil vyprahlý, naléhavý výkřik.

*Začneme tuto fázi celé operace tím, že zapomeneme na psa,* řekla Ruth. *Pes dělá jen to, co má dělat, a ty musíš dělat totéž.*

„Já nevím, jestli dokážu na něj zapomenout,“ řekla Jessie.

Myslím, že dokážeš, panenko, opravdu si to myslím. Pokud jsi dokázala zamést pod rohožku to, co se stalo toho dne, kdy slunce zhaslo, tak si myslím, že dokážeš cokoli zamést pod rohožku.

Na chvíli se jí to skoro všechno vrátilo a pochopila, že to *mohla* mít zpátky, jen opravdu chtít. Tajemství toho dne nikdy nebylo úplně ponořené v jejím podvědomí, jak taková tajemství bývají v televizních seriálech a ve filmových melodramatech; v nejlepším případě bylo pohřbeno v mělkém hrobě. Došlo u ní k jakési selektivní, ale naprosto dobrovolné amnézii. Myslela, že kdyby si chtěla vzpomenout na to, co se stalo toho dne, kdy slunce zhaslo, dokázala by to.

Jako by tato myšlenka byla výzvou, oko její mysli spatřilo se srdcervoucí jasností následující pohled: střep skla uchopený v grilovacích kleštích. Ruka v chňapce s ním pohybovala sem a tam v kouři nad ohýnkem z listí.

Jessie ztuhla na posteli a přála si, aby obraz zmizel.

A máme o něčem *jasno*, pomyslela si. Předpokládala, že to byl Ruthin hlas, který promluvil, ale nebyla si naprosto jistá; už si vůbec ničím nebyla jistá. Nechci si *vzpomenout*. *Je ti to jasný? Události tamtoho dne nemají nic společného s událostmi dne dnešního. Jsou jako jablka a pomeranče. Je lehké vidět souvislosti, dvě jezera, dvě chaty, dva případy*

*(tajemství ticho zraní ublíží)*

*pohlavního obtěžování, ale vzpomínání na to, co se stalo v roce 1963, mi nemůže pomoci, jenom to ještě přidá k mé celkové bídě. Tak se na to celé vykašleme, dobře? Zapomeňme na jezero Dark Score.*

„Co to říkáš, Ruth?“ zeptala se tichým hlasem a její pohled sklouzl po batikovém motýlu na protější zdi. Jen na okamžik se jí vybavil jiný obraz, malé děvčátko, něčí malá sladká Karkulka, vonící k sladké vůni vody po holení a dívající se na oblohu přes střep zakouřeného skla, a pak to milosrdně zmizelo.

Ještě chvílku se dívala na motýla, aby se ujistila, že ty staré vzpomínky zůstanou  *pryč*, a pak se podívala za sebe na Geraldovo sklenici vody. Bylo neuvěřitelné, že na hladině ještě plavalo několik zlomků ledu, ačkoliv se v zešeřelém pokoji drželo teplo odpoledního slunce a vypadalo to, že ještě chvíli vydrží.

Jessiin pohled sklouzl po sklenici orosené ledovými kapičkami vody. Neviděla na podložku, na které sklenice stála, protože jí v pohledu bránila police, ale nemusela tam vidět, aby si představila, jak to vlhké, tmavé kolečko roste, jak studené pramínky stékají po stěně sklenice a tvoří okolo jejího dna loužičku.

Jessie vystrčila jazyk a olízla si horní ret, který se tím ale moc nenavlhčil.

*Chci napít!* zaječel vyděšený, domáhající se dětský hlas, hlas něčí malé Karkulky. *Chci to a chci to teď'... TĚŽ!*

Ale nemohla dosáhnout na sklenici. Byl to jasný případ něčeho nablízku, a přitom tak vzdáleného.

Ruth: *Nevzdávej se tak lehce, když jsi dokázala trefit toho ztraceného psa popelníkem, tak se ti možná i podaří dostat tu sklenici. Možná to dokážeš.*

Jessie opět zvedla pravou ruku, až kam jí to šhubání v ramenou dovolilo, a pořád jí ještě chyběly nejméně dva a půl palce. Polkla a

ušklíbla se, když se jí hrdlo sevřelo, jako by ho protáhla smirkovým papírem.

„Vidíš?“ zeptala se. „Jsi teď spokojená?“

Ruth neodpověděla, ale Ženuška ano. Promluvila jemným a téměř omluvným hlasem uvnitř Jessiiny hlavy. *Řekla, dostaneš ji, ne dosáhneš na ni. To... to by nemuselo být to samé.* Ženuška se rozpačitě zasmála tím svým způsobem, jako „za koho se mám, že do toho strkám nos“, a Jessie se na okamžik zamyslela nad tím, jak úžasně zvláštní je cítit část vašeho já takto se smát, jako kdyby to byla úplně jiná bytost. *Kdybych měla ještě několik hlasů, pomyslela si Jessie, mohli bychom tu klidně uspořádat turnaj v bridži.*

Ještě na chvíli se zadívala na sklenici a pak se spustila zpátky na polštáře, aby si prohlídla spodní stranu police. Viděla, že není připevněná ke zdi; ležela na čtyřech ocelových vzpěrách ve tvaru obráceného L. A police k *nim* také připevněná nebyla, tím si byla jistá. Vzpomněla si, jak Gerald jednou telefonoval a bezmyšlenkovitě se pokusil o polici opřít. Konec police na její straně vyletěl do vzduchu jako dětská houpačka, a kdyby jej Gerald okamžitě nezachytil rukou, vyskočil by jako vymrštěný z praku.

Myšlenka na telefon na chvíli, ale *jen* na chvíli odvedla její pozornost. Ležel na nízkém stolku pod oknem na východní straně s panoramatickým výhledem na příjezdovou cestu a na mercedes, ale klidně mohl ležet na jiné planetě a bylo by jí to stejně platné. Stočila oči zpátky na spodek poličky a pečlivě studovala prkno i vzpěry ve tvaru L.

Když se Gerald opřel o svůj konec, *její* konec se zvedl. Kdyby vyvinula dostatečný tlak na své straně, aby se *jeho* strana nadzvedla, pak by sklenice vody...

„Mohla by sklouznout na můj konec,“ řekla chraplavým, zamyšleným hlasem. „Mohla by sklouznout na můj konec.“ Samozřejmě by také mohla vesele sklouznout přes něj a roztříštit se na podlaze anebo by se mohla zastavit o nějakou neviditelnou překážku tam nahoře a převrátit se dřív, než se k ní dostane, ale stálo za to se o to pokusit, ne?

*Určitě, myslím, že ano, pomyslela si. Vlastně jsem měla v plánu letět do New Yorku, najíst se v hotelu Four Seasons, protancovat noc*

*v Birdlandu, ale teď, když je Gerald mrtvý, tak by to nebylo úplně ono. A všechny dobré knihy mimo dosah, a ty špatné ostatně taky; možná bych se mohla pokusit alespoň o cenu útěchy.*

Dobrá, jak by tedy měla začít?

„Velmi opatrně,“ řekla. „Tak přece.“

Vzepřela se v poutech a pozorně si ještě jednou sklenici prohlédla. Pocítila teď jako silnou nevýhodu, že nevidí na povrch police. Měla dost dobrou představu o tom, co na ní leželo na její straně, ale byla si daleko méně jistá s Geraldovou stranou a tím, co se nacházelo na území nikoho uprostřed. Samozřejmě že to nebylo nic překvapujícího; kdo, kromě člověka s eidetickou pamětí, by si mohl vybavit celý inventář předmětů na polici v ložnici? Kdo by si kdy pomyslel, že by na něčem takovém mohlo záležet?

*No, teď na tom záleží. Žiji ve světě, jehož rozměr se celý úplně změnil.*

Ano, opravdu. V tomto světě může být toulavý pes strašidelnější než Freddy Krueger, telefon se nachází v Šeré zóně a místo vytoužené oázy v poušti, o které sní tisíce žíznivých legionářů, tu je sklenice vody s několika posledními úlomky ledu na hladině. V tomto novém světovém pořádku se polička v ložnici stala tak důležitou dopravní trasou jako Panamský průplav a starý rodokaps nebo detektivka na nevhodném místě by mohly být smrtelnou překážkou.

*Nemyslíš, že trochu přeháníš?* zeptala se sama sebe trochu nejistě, ale věděla, že tomu tak není. I za nejlepších okolností to bude pěkně hazardní operace, ale jestli je na startovací dráze nějaké harampádí, tak na to může rovnou zapomenout. Stačil by jen prostý útlý svazek Hercula Poirota nebo jeden z románů *Star Treku*, které měl Gerald ve zvyku přečíst a odhodit jako použitý ubrousek a které by nebylo vidět kvůli okraji police, ale které by víc než stačily k tomu, aby se sklenice s vodou zarazila nebo převrhla. Ne, nepřeháněla. Rozměr tohoto světa se opravdu *změnil*, dostatečně, aby jí to připomnělo ten sci-fi film, ve kterém se hrdina začal zmenšovat, až žil v domečku pro panenky své dcery a žil v hrůze z domácí kočky. Bude se muset rychle naučit jeho nová pravidla, ... a naučit se podle nich žít.

Neztrácej odvahu, Jessie, zašeptal Ruthin hlas.

„Neboj se,“ řekla. „Pokusím se o to, opravdu. Ale někdy je dobré vědět, proti čemu člověk jde. Myslím, že to někdy může být důležité.“

Vytočila pravé zápěstí ven, jak to nejvíc šlo, a pak zvedla paži. Vypadala jako kresba ženy na egyptských hieroglyfech. Začala znova tápat prsty po polici, aby ucítla překážky na místě, na kterém, jak předpokládala, se sklenice zastaví.

Dotkla se kusu silného papíru a chvíli ho mnula mezi prsty, snažíc se domyslet si, co by to mohlo být. Nejdřív si myslela, že to je list ze zápisníku, obvykle pohozeném v nepořádku na stolku s telefonem, ale na to byl příliš tenký. Její oči zachytily časopis, buď *Time*, nebo *Newsweek*, Gerald si s sebou přinesl oba dva, ležící titulní stranou dolů vedle telefonu. Vzpomněla si, jak jedním z těch časopisů listoval, zatímco si sundával ponožky a rozepínal košili. Kus papíru na polici byl asi jedním z těch otravných letáček s reklamou na předplatné, kterých byly časopisy v novinových stáncích plné. Gerald si často takové letáčky dával stranou a používal je pak jako záložku do knihy. Mohlo to být také něco jiného, ale Jessie se rozhodla, že to jejímu plánu nebrání. Nebyla to dostatečná překážka, aby se sklenice zastavila nebo převrhla. Nic takového tam nahoře nebylo, alespoň ne na dosah jejích roztažených prstů.

„Dobrá,“ řekla Jessie. Slyšela, jak se jí rozbušilo srdce. Nějaký sadistický pirátský vysílač v její mysli se pokusil vyslat obraz sklenice padající z police, ale rychle tento obraz vymazala. „Pomalou, pomaloučku. Pomaloučku a polehoučku ten závod vyhraje. Doufám.“

Bylo těžké udržet pravou ruku v té nepohodlné poloze a bolela jak čert. Jessie zvedla levou ruku (*Moje ruka na vrhání popelníků*, pomyslela si se zábleskem humoru) a uchopila polici za poslední vzpěrou na její straně postele.

*Tak do toho*, pomyslela si a začala tlačit směrem dolů levou rukou. Nic se nestalo.

*Asi tlačím příliš blízko poslední vzpěry a nemám dost velkou páku. To kvůli tomu ztracenému řetízku pout. Nedává mi to dostatečnou vůli, abych dosáhla dostatečně daleko.*

Měla asi pravdu, ale to vědomí nijak nezměnilo skutečnost, že levou rukou polici ani nepohnula. Bylo to jako fyzikální příklad z nedělní přílohy novin, jednoduchý a smrtelný. Ironií přitom bylo, že mohla dosáhnout pod polici a tlačit ji *nahoru*, kdykoliv se jí zachtělo. Ovšem mělo to jeden malý háček: sklenice by se svezla na špatnou stranu, na Geraldův konec, a pak na podlahu. Při pozorném pohledu situace opravdu měla své zábavné stránky; bylo to jako příspěvek do „Neváhej a toč“, zaslaný přímo z pekel.

Vítr venku náhle ztlchl a zvuky přicházející zvenku se najednou zdály velmi hlasité. „*Chutná ti, ty hajzle?*“ zařvala Jessie. Bolest jí projela hrdlem, ale nemohla se zastavit. „*Doufám, že jo, protože první věc, co udělám, až se dostanu z těch náramků, bude, že ti ustrélím hlavu.*“

Velkohubý kecy, pomyslela si. Velkohubý kecy na ženskou, která si už ani nevzpomíná, jestli je Geraldova stará puška, ta, která patřila jeho otci, tady nebo na půdě portlandského domu.

Nicméně odměnila ji chvíle ticha ze světa stínů, který se rozkládal za dveřmi ložnice. Zdálo se téměř, jako by pes o té hrozbě na chvíli střízlivě a přemýšlivě zauvažoval.

Pak mlaskání a žvýkání začalo znova.

V Jessiině pravém zápěstí varovně trhlo, cítila, že jí hrozí křeč, a brala to jako varování, že by se už raději měla do toho pustit..., jestli bylo opravdu do čeho.

Natáhla se vlevo a natáhla ruku tak daleko, jak jí to řetízek dovolil. Pak znova začala táhnout za polici. Nejdřív se nic nedělo. Zatlačila ještě silněji, oči přivřené do úzké škvírky, koutky úst ohnuté dolů. Měla výraz dítěte, které čeká, až dostane nechutný lék. A těsně předtím, než dosáhla maximálního výkonu, pocítila slabý posun prkna, změnu v uniformním tahu zemské přitažlivosti, tak malý posun, že ho spíš jen tušila, než skutečně cítila.

*Pleteš si přání s realitou, Jess, to jsi cítila. Jen to, a nic víc.*

Ne. Snad její smysly byly hrůzou zostřené jako břitva, ale určité si nepletla přání s realitou.

Pustila polici a jen tak několik okamžiků ležela, zvolna hluboce dýchala a uvolňovala si svaly. Nechtěla, aby do nich v kritickém okamžiku dostala křeče; měla už bez toho dost problémů. Ve chvíli,

kdy se cítila už tak připravená, jak by měla *být*, volně obepnula sloupek postele levou rukou a jezdila s ní nahoru a dolů, až se pot na její dlani vysušil a mahagon zaskřípal. Pak natáhla ruku a uchopila znova polici. Už bylo na čase.

*Ale stejně budu muset být opatrná. O tom, že se police pohnula, není žádných pochyb a určitě se pohne ještě jednou, ale to, abych dostala tu sklenici do pohybu, vyčerpá všechnu moji sílu... a je otázka, jestli se mi to vůbec podaří. A když se člověk dostane na konec svých sil, sebeovládání pak pokulhává.*

Byla to pravda, ale v tom nebyl ten háček. Háček byl v tom, že vůbec neměla tušení, kde má police těžiště. Absolutně žádné.

Jessie si vzpomněla jak se se sestrou Maddy houpávaly na hřišti za falmouthskou základní školou. Jednou v létě se vrátily od jezera příliš brzy a zdálo se jí, že se celý srpen jen houpala nahoru a dolů. Byla Maddyiným partnerem na těch houpacích prknech s olupující se barvou a kdykoliv se jim zachtělo, dokázaly se perfektně rozhoupat. Jen to chtělo, aby se Maddy, která vážila o trochu více, posunula o jednu délku posedu blíže ke středu. Dlouhá horká odpoledne, při cvičení za zpěvu dětských popěveků, které jedna druhé prozpěvovaly, jak střídavé létaly nahoru a dolů, je naučila najít těžiště u každé houpačky s téměř vědeckou exaktností. Každé z toho půltuctu zelených, zkroucených prken vyrovnaných v zákrytu jim připadalo téměř jako živá bytost. Nyní už z toho někdejšího pocitu života tepajícího pod prsty necítila vůbec nic. Bude se prostě muset snažit udělat to co nejlépe a doufat, že to bude stačit.

*A at už o tom bible říká cokoli, nenech svou levou ruku zapomenout na to, co tvá pravá ruka má dělat. Tvoje levačka je možná tvá ruka na vrhání popelníků, ale tvoje pravačka by raději měla být tvou rukou na chytání sklenic, Jessie. Úsek, na kterém ji budeš moci zachytit, měří jen několik palců. Jestli sklenice sklouzne dál, už nebude záležet na tom, aby se nepřekotila, bude zrovna tak mimo dosah, jako je právě teď.*

Jessie si nemyslela, že by *mohla* zapomenout na to, co dělá její pravá ruka, příliš ji na to bolela. Jestli dokáže nebo nedokáže udělat to, co od ní potřebovala, to však byla úplně jiná otázka. Zvětšila tlak na levé straně police tak stejnoměrně a povlovně, jak jen mohla.

Pálící pramínek potu jí vtekl do koutku oka, mrknutím se ho zbavila. Zadní dveře někde zase bouchly, ale pro ni už patřily i s telefonem do jiného vesmíru. Tady v tomto vesmíru byla jenom sklenice, police a Jessie. Jedna její část očekávala, že police najednou vyskočí jako čertík z krabičky a vše na ní vyletí do vzduchu, a tak se snažila obrnit se co nejvíce proti možnému zklamání.

*Potrap se tím, až když se to stane, panenka. Prozatím neztrat' svou soustředěnost. Myslím, že se něco děje.*

Něco se dělo. Cítila zase ten malý posun, ten pocit, jako by se Geraldův konec police uvolnil. Jessie tentokrát tlak neuvolnila, ale zvýšila jej, svaly jí na levém nadloktí vyvstaly jako malé tuhé obloučky, chvějící se vypětím. Vyrážela při tom ze sebe krátká heknutí. Pocit, že je police uvolněná, dále sílil.

A najednou se plochá, kruhová hladina vody v Geraldově sklenici stala nakloněnou rovinou a Jessie zaslechla, jak poslední kousky ledu slabounce zazvonily o stěny sklenice, když se pravá strana police opravdu nadzvedla. Sklenice samotná se však nepohnula a napadla ji strašná myšlenka: co když trocha vody stékající po stěnách sklenice vnikla pod papírovou podložku, na které stála? Co když je tak přilepená k polici?

„Ne, to se nemůže stát.“ Slova z ní vycházela v nezřetelném šepotu, jako když unavené dítě drmolí nazpaměť naučenou modlitbu. Zatáhla ještě silněji za levou stranu police, dávajíc do toho všechnu svou sílu. Všichni koně teď byli zapřaženi do postroje, stáj zela prázdnotou. „Prosím, at' se to nestane. Prosím.“

Geraldova strana police se dál zvedala a jeho konec divoce poskakoval. Tuba červeně na tváře od Maxe Factora se skutálela z Jessiina konce a přistála na podlaze kousek od místa, kde ležela Geraldova hlava předtím, než přišel pes a odtáhl ho pryč od postele. Nyní ji napadla další možnost, spíše pravděpodobnost. Kdyby ještě mnohem více zvýšila úhel zvednutí police, sklouzne ze vzpěr ve tvaru L a vše včetně sklenice sjede dolů jako po klouzačce na zasněženém kopci. Myslet na polici jako na houpačku by ji mohlo dostat do maléru. *Nebyla* to houpačka, neměla žádný centrální bod, k němuž by byla připevněná.

„*Sklouzni, ty parchante!*“ zaječela na sklenici vysokým, udýchaným hlasem: Zapomněla na Geralda, zapomněla, že má žízeň, zapomněla na vše kromě sklenice, nyní nakloněné v tak ostrém úhlu, že voda málem přetékala přes okraj a ona jen nechápala, jak to, že se ještě nepřevrhla. Přesto se tak nestalo, jen dál pokračovala ve stání tam, kde pořád stála, jako přilepená k tomu místu. „*Sklouzni!*“

Najednou sklouzla.

Ten pohyb byl natolik v protikladu s jejími černými představami, že byla téměř neschopná pochopit, co se děje. Později ji napadlo, že ta příhoda s klouzající sklenicí naznačila něco nepříliš lichotivého o jejím vlastním rozpoložení; svým způsobem byla připravená na neúspěch. Byl to úspěch, který jí otřásl a ohromil ji.

Krátké, hladké putování sklenice po polici dolů až k její pravé ruce tak Jessie ohromilo, že málem zatlačila ještě silněji levačkou, což by zcela určitě převážilo nebezpečně nakloněnou polici a způsobilo by její pád na zem. Pak se její prsty dotkly sklenice a ona znova zaječela. Byl to potěšený křik beze slov, křik někoho, kdo právě vyhrál v loterii.

Police se pohnula, začala klouzat dolů, pak se zastavila, jako by měla svůj vlastní zdravý rozum a uvažovala o tom, jestli to opravdu chce udělat nebo ne.

*Nemáš moc času, panenko, varovala ji Ruth. Chytni tu ztracenou věc, dokud ještě můžeš.*

Jessie se o to pokusila, ale konečky jejích prstů jen sklouzly po kluzkém povrchu sklenice. Nebylo co chytit, zdálo se jí, neměla se čeho zachytit na té natříkrát proklaté věci, kterou chytala. Voda jí cákla na ruku, a ucítila, že i kdyby police nespadla, tak se sklenice brzy převrátí.

*To jsou jen představy, panenko, jen tvá stará představa o tom, že taková malá smutná Karkulka jako ty nikdy nic nemůže udělat správně.*

Netrefila se do terče, mohlo ji utěšit, že byla celkem blízko, ale ne *přímo* v terči, ne protentokrát. Sklenice se *připravovala* k tomu, že se převrhne, to bylo zcela jisté, a ona neměla sebemenší nápad, jak tomu zabránit. Proč musí mít takové krátké, tlusté, ošklivé prsty? *Proč?* Kdyby jen jimi dosáhla kousek dál okolo sklenice...

Vzpomněla si na příšerný záběr, jako ze zlého snu ze staré televizní reklamy: usmívající se žena v účesu z padesátých let s párem modrých gumových rukavic navlečených na ruku. *Tak jemné, že s nimi můžete sebrat i desetník!* ječela žena skrz svůj úsměv. *To je velmi špatné, že také nemáš jeden pár, malá Karkulko, nebo Ženuško, nebo kdokoliv k čertu jsi! Možná bys tak mohla chytit tu zasranou sklenici dřív, než všechno z té proklaté police sjede na zem jak expresním výtahem!*

Jessie si najednou uvědomila, že ta usmívající se, ječící žena v gumových rukavicích značky Playtex je její matka, a uniklo jí suché vzlyknutí.

*Nevzdávej se, Jessie!* křičela Ruth. *Ještě ne! Jsi blízko! Přísahám, že jsi!*

Zatlačila s posledním zbytkem síly na levou stranu police a nesouvisle se přitom modlila, aby nesklouzla, teď ještě ne, *ach Bože, nebo kdokoliv jsi, prosím, nenech ji sklouznout, ne teď; ještě ne teď.*

Prkno *sklouzlo*,... ale jen trochu. Pak se znovu zastavilo, snad dočasně zadržené nějakou třískou nebo nerovností dřeva. Sklenice sklouzla trochu dále do její ruky a nyní, bylo to čím dál tím bláznivější, *ta zatracená sklenice* vypadala, že také mluví. Znělo to jako jeden z těch ustěžovaných velkoměstských taxikářů, kteří mají věčně něco proti světu: *Jézuskote, paničko, co vodemě eště chcete? Mám si snad nechat narůst náký zasraný ucho a změnit se ve žbánek káli vám?* Studený cákanec vody dopadl na Jessiinu nataženou pravou ruku. Teď sklenice spadne, bylo to nevyhnutelné. V duchu již cítila mrazení, jak jí ledová voda skropila zátylek.

„Ne!“

Ještě o trochu víc vytočila pravé rameno, ještě o trochu víc rozevěřela prsty a nechala sklenici sklouznout o malinko hlouběji do kapsy tvořené její rukou. Pouto se jí zařezávalo do hřbetu ruky a bolest vystřelovala až nahoru k lokti, ale Jessie to nevnímala. Ve svalech její levé paže to teď divoce škubalo a škubnutí se přenášela na nakloněnou, vychýlenou polici. Další tuba s make-upem spadla na podlahu. Několik posledních úlomků ledu slabě zachrastilo. Nad policií viděla stín, který sklenice vrhala na zeď. V pozdním

zapadajícím slunci vypadal jako obilné silo vyvrácené silnou préríjní vichřicí.

*Ještě trochu..., ještě trochu víc...*

*Žádné ještě víc NENÍ možné!*

*Mělo by raději být.*

*Musí být.*

Natáhla pravou ruku až k prasknutí a ucítla, jak sklenice sklouzla ještě malý kousek dolů po polici. Pak znovu sevřela prsty a modlila se přitom, aby to konečně stačilo, protože už opravdu nebylo žádné ještě víc, protože se dostala až na absolutní hranici svých schopností. Málem to nestačilo, stále ještě cítila, jak se mokrá sklenice snaží vyklouznout. Začala jí připadat jako živá bytost, rozumný tvor s povahou černou jako noc. Jeho cílem bylo vždy se k ní trochu přiblížit a pak ucuknout, až se její zdravý rozum zhroutí a ona tady bude ležet ve stínech příšeří, spoutaná a blábolící.

*Nenech to vyklouznout, Jessie, neopovažuj se! NEOPOVAŽUJ SE TU ZASRANOU SKLENICI NECHAT VYKLOUZNOUT –*

A ačkoliv už víc nemohla, ani trochu víc zatlačit, ani se o čtvrt palce víc natáhnout, přesto se jí podařilo otočit pravé zápěstí o konečný malý kousek. A tentokrát, když obepjala prsty sklenici, zůstala bez pohybu.

*Myslím, že jsem to dokázala. Nejsem si tím jistá, ale je to možné. Možná.*

A nebo se možná zase dostala k záměně přání za realitu. Nestarala se o to. Možná to a možná ono, ale na žádném z těch možná už teď nezáleželo a to byla skutečná úleva. Měla jen jednu jistotu, moc dlouho již tu polici neudrží. Sice ji nadzvedla jen o tři nebo čtyři palce, nanejvýš o pět, ale cítila se, jako by nadzvedla celý dům. To byla jistota.

*Všechno záleží na tom, odkud se díváme..., a asi na těch hlasech, které ti popisují svět, pomyslela si. Na nich záleží. Na hlasech uvnitř tvé hlavy.*

S nesouvislou modlitbou, aby jí sklenice zůstala v ruce, až už tam police dál nebude, povolila levou ruku. Police s bouchnutím spadla na vzpěry, jen lehce našikmo, a posunula se jen o nějaký palec

nebo dva doleva. Sklenice *zůstala* v její ruce a teď viděla i podložku. Byla přichycená ke dnu jako létající talíř.

*Prosím, Bože, nenech mě ji teď upustit. Nenech mě ji upus-*

Křeč zkroutila její levou paži, až narazila do čela postele. Její obličej se také zkroutil a rty se tak sevřely, že vypadaly jako bílá jizva a oči jako agonizující škvíry.

*Počkej, to přejde... to přejde...*

Ano, samozřejmě že to přejde. Měla už v životě dost svalových křečí, aby to věděla, ale mezitím, ach *Bože*, to bolelo. Věděla, že kdyby si mohla na biceps na levé paži sáhnout pravou rukou, ucítla by kůži napjatou jakoby přes spoustu malých kamínků a prošíitou neviditelnou chytráckou nití. Necítla to jako namožený sval, cítila to jako mizerný rigor mortis.

*Ne, je to jen namožený sval, Jessie. Jako tehdy předtím. Počkej, až to přejde. Počkej a pro Kristovu sladkou spásu, nepusť tu sklenici vody.*

Počkala a po době, která trvala věčnost nebo dvě, se svaly na její paži začaly uvolňovat a bolest přecházet. Jessie vydechla dlouhý drsný vzdech úlevy a připravila se vypít svoji odměnu. *Ano, pij, pomyslela si Ženuška, ale myslím, že si zaslouhuješ trochu víc než jen studený nápoj, má drahá. Vychutnej svou odměnu..., ale vychutnej ji důstojně. Žádné prasečí chlemtání!*

*Ženuško, ty se nikdy nezměníš*, pomyslela si, ale když pozvedla sklenici, učinila tak s ledovým klidem hosta na večeri soudního dvora, ignorujíc zásadité sucho na patře v ústech a hořký tep žízně ve svém krku. Protože i když jste Ženušce toho mohli hodně vyčítat, prakticky si o to někdy říkala, chovat se tak s trochou důstojnosti za daných okolností (*zvláště* za těchto okolností) nebyla tak špatná myšlenka. Tu vodu si tvrdě odpracovala, tak proč si nevzdat čest tím, že si ji vychutná? Ten první studený doušek, co vklouzne přes její rty a obalí tu rozpálenou rohožku jejího jazyka, bude mít chuť vítězství... a po té ustavičné smůle, co jí právě prošla, to bude opravdu něco na vychutnání.

Jessie pozvedla sklenici k ústům a soustředila se přitom v očekávání mokré sladkosti zavlajícího proudu. Chuťové buňky se jí sevřely očekáváním, prsty u nohou se zkroutily a ucítla zuřivý tep

pod dolní čelistí. Uvědomila si, že jí ztvrdly bradavky, jak se jí někdy stávalo, když se vzrušila. *Tajemství ženské sexuality, o kterých se ti nikdy ani nesnilo, Geralde, pomyslela si. Připoutej mě k posteli a nic se nestane. Avšak ukaž mi sklenici vody a stane se ze mě blábolící nymfomanka.*

Musela se té myšlence pousmát, a když se sklenice prudce zarazila asi stopu od jejího obličejce a voda jí vycákla na nahé stehno, na kterém vyrazila husí kůže, úsměv jí ztuhl na rtech. V těch prvních několika vteřinách necítila nic jiného než určitý druh přihlouplého úžasu a nepochopení. Co nebylo v pořádku? Co se *mohlo* stát?

*Ty víš co,* řekl jeden z ufounských hlasů. Promluvil s klidnou jistotou, která Jessii připadla hrůzostrašná. Ano, asi to *věděla*, někde uvnitř, ale nechtěla tu pravdu nechat vkročit do světla reflektoru, kterým bylo její vědomí. Některé pravdy prostě byly příliš drsné na to, aby si je člověk uvědomil. Příliš nefér.

Bohužel některé pravdy byly také příliš zřejmé. Jak Jessie upřeně zírala na sklenici, její krví podlité, opuchlé oči se naplnily zhrozeným pochopením. To kvůli tomu *řetízku* se nemohla napít. Ten zkurvenej řetízek pout byl prostě příliš krátký. Bylo to tak zřejmé, že jí to vůbec nedošlo.

Jessie si najednou uvědomila, že vzpomíná na večer, kdy byl George Bush zvolen presidentem. Byli s Geraldem pozváni na snobskou oslavu v restauraci na střeše hotelu Sonesta. Senátor William Cohen byl čestným hostem a právě zvolený prezident, sám Osamělý George, měl vystoupit v „televizním projevu“ na uzavřeném televizním okruhu krátce před půlnocí. Gerald pro tuto příležitost pronajal limuzínu kouřové barvy a přijel s ní v sedm hodin na jejich příjezdovou cestu, přesný jako hodinky, ale deset minut poté stále ještě seděla na posteli ve svých nejlepších černých šatech a prohrabovala se ve schránce na šperky a nadávala, jak hledala jedny zlaté náušnice. Gerald strčil hlavu netrpělivě do pokoje, aby se podíval, co ji zdrželo, vyslechl ji s tím výrazem „Proč vy holky jste vždycky tak nemožně hloupé?“, který u něj absolutně *nenáviděla*, a pak řekl, že si sice není jistý, ale že se domnívá, že ty náušnice, co hledá, má na sobě. Měla. Způsobilo to, že se cítila malá a hloupá, jako dokonalé ospravedlnění jeho povýšeneckého výrazu. Také to

způsobilo, že dostala chuť se na něj vrhnout a vyrazit mu jeho bělostné zuby jednou z těch sexy lodiček na vysokém podpatku, kterou právě měla obutou. Ovšem to, co tehdy cítila, nebylo nic proti tomu, jak se cítila nyní, a pokud si někdo zasloužil vykopnout zuby, tak to byla ona.

Natáhla hlavu co nejvíc dopředu, našpulila rty jako hrdinka z nějakého starého černobílého melodramatu. Sklenice byla tak blízko, že viděla droboučké vzdušné bubliny, zachycené mezi několika posledními úlomky ledu, tak blízko, že cítila pach nerostů ve vodě ze studny (nebo si představovala, že jej cítí), ale ne tak blízko, aby se z ní mohla napít. Když dosáhla bodu, ve kterém už prostě nemohla dál dopředu, její našpulené rty byly ještě dobré čtyři palce od sklenice. Bylo to skoro dost, ale jen skoro, a jak Gerald (a její otec také, když na to teď pomyslela) rád říkal, skoro je dobré, jen když se hází podkovami.

„Nevěřím tomu,“ slyšela se říct svým novým drsným Scotch-and-Marlboro hlasem. „Já tomu prostě nevěřím.“

Náhle se v jejím vnitřku probudil vztek a zařval na ni hlasem Ruth Nearyové, aby tou sklenicí raději mrštila přes pokoj, když ji už nemůže vypít. Ruthin hlas drsně kázal, že ji tak potrestá; když nemůže uspokojit svou žízeň jejím obsahem, tak alespoň může uspokojit svou mysl zvukem, při kterém se roztříští na tisíce kousků o zed'.

Uvolnila trochu prsty sevřené okolo sklenice a ocelový řetízek se prohnul do volného oblouku, jak se připravovala k hodů. To bylo nefér! To bylo přece tak nefér!

Zastavil ji měkký, nejistý hlas Ženušky Burlingamové.

*Možná že se to ještě dá nějak udělat, Jessie. Ještě se nevzdávej, možná, že to nějak půjde.*

Ruth na to neřekla ani slovo, ale její nevěřící pch! promluvilo samo za sebe, bylo těžké jako železo a kyselé jako citronová šťáva. Ruth stále ještě chtěla, aby tou sklenicí hodila. Nora Callighanová by bezpochyby prohlásila, že Ruth je těžce závislá na principu splácení viny.

*Nevšímej si jí, řekla Ženuška. Její hlas, který ztratil svou obvyklou nerozhodnost, zněl teď téměř vzrušeně. Polož ji zpátky na polici.*

A co pak? zeptala se Ruth. Co pak, ó Velká Bílá Učitelko, ó Bohyně z Tupperware a Svatá Patronko Církve Korespondenčního Prodeje?

Ženuška jí to pověděla a Ruthin hlas utichl, jak Jessie a všechny ostatní hlasy jí naslouchaly.

## 10

Pozorně položila sklenici zpátky na polici, tak aby nepřesahovala přes okraj. Její jazyk teď byl hrubý jako kus smírkového papíru č. 5 a její hrdlo se zdálo doslova *infikováno* žizní. Připomnělo jí to, jak se cítila tehdy na podzim, když jí šlo na desátý rok a vinou chřipky, zkomplikované zánětem průdušek, nechodila půldruhého měsíce do školy. Během těch dlouhých nocí nemoci se probouzela ze zmatených, šílených snů, na které si již nemohla vzpomenout

*(až na to, že můžeš, Jessie, vždyť jsi snila o zakouřeném skle; snila jsi o tom, jak slunce zhaslo; snila jsi o prázdném a slzavém pachu nerostů ve vodě ze studny; snila jsi o jeho rukou)*

a byla splavená potem, ale příliš slabá na to, aby se natáhla pro džbánek s vodou na nočním stolku. Pamatovala si, jak tam ležela, navenek mokrá a lepkavá a páchnoucí horečkou, a uvnitř vyprahlá a plná přízraků; jak tam ležela a říkala si, že její opravdová nemoc není zánět průdušek, ale žízeň. Nyní, po všech těch letech, se cítila přesně stejně.

Její mysl se pokoušela vrátit se k tomu strašnému okamžiku, kdy zjistila, že nebude moci překlenout ten poslední úsek mezi sklenicí a ústy. Stále před sebou viděla ty malinké vzduchové bublinky, zachycené v tajícím ledu, stále cítila ten slabý pach nerostů zachycených v podloží pod jezerem. Ty představy se jí vysmívaly, jak nedosažitelné svědění mezi lopatkami.

Nicméně donutila se k čekání. Ta část jí samé, která byla Ženuškou Burlingamovou, řekla, že potřebuje trochu času i přes ty vysmívající se představy a cukající hrdlo. Potřebovala počkat, až se

tep jejího srdce zpomalí, až se její svaly přestanou třást, až se její city trochu uklidní.

Venku bledly poslední barvy, svět se oděl do slavnostní a melancholické šedi. Večerní zasmušilost nad jezerem prot'al pronikavý výkřik potáplice.

„Držte zobák, pane Potáplíčku,“ řekla Jessie a zakuckala se. Znělo to jako skřípání zrezavělého pantu.

*Dobrá, má drahá, řekla Ženuška. Myslím, že je pravý čas to zkusit. Dřív než se setmí. Raději si však nejdřív zase vysuš ruce.*

Tentokrát obepnula sloupky v čele postele oběma rukama a třela je nahoru a dolů, až se ozvalo skřípání. Podržela si pravou ruku před očima a zahýbala prsty. *Smáli se, když jsem si sedla k pianu*, pomyslela si. Potom opatrně sáhla za sklenici na okraji police. Začala opět prsty ohmatávat dřevo. Pouto cinklo o stěnu sklenice a ona ztuhla v očekávání, že se převrhne. Když se tak nestalo, pokračovala dále v opatrném průzkumu.

Už byla téměř přesvědčená, že to, co hledá, sklouzlo hlouběji na polici nebo přímo z ní na zem, když konečně nahmatala roh letáčku. Stiskla ho mezi ukazováčkem a prostředníkem pravé ruky a opatrně ho zdvihla a přenesla pryč od police a sklenice. Jessie ještě zpevnila sevření palcem a zvědavě se na letáček zadívala.

Byl rudý, s písmeny přiopile tancujícími podél horního okraje. Konfety a papíroví hadi se vznášeli mezi písmeny. *Newsweek* oslavuje VELKÉ ÚSPORY, oznamoval letáček, a zval jí, aby se přidala. Redaktoři *Newsweeku* ji budou informovat o nejnovějších událostech ve světě, vezmou ji do zákulisí se světovými politiky a nabídnou jí důkladný přehled o umění, politice a sportu. Ačkoliv to tam nebylo přímo napsáno, letáček vlastně naznačoval, že *Newsweek* může Jessie pomoci pochopit i fungování vesmíru. A nejlepší nakonec, ti pomilováníhodní blázni z oddělení předplatných v *Newsweeku* jí nabízeli tak úžasnou příležitost, že by se vám z toho začala vařit moč a kouřit z hlavy: jestli použije TENTO LETÁČEK a objedná si předplatné *Newsweeku* na tři roky, dostane každý výtisk ZA MÉNĚ NEŽ POLOVINU CENY U STÁNKU! A jestli má problémy se zaplacením? Žádný problém! Dostane účet později.

*Zajímalo by mě, jestli mají také PPS (přímou postelovou službu) pro spoutané dámy, pomyslela si Jessie. Možná s Georgem Willem nebo Jane Bryant Quinnovou nebo jiným blbem, aby mi obraceli stránky, s pouty je to tak hrozně nesnadné, víte.*

Přes veškerý sarkasmus cítila jakýsi podivný nervózní údiv, a zdálo se, že se neodtrhne od rudého letáčku, který pozorně studovala, se všemi těmi ozdůbkami, místem pro vyplnění jejího jména a malými čtverečky označenými DiCI, MC, Visa a AMEX. *Celý život jsem tyto letáčky proklínala, zvláště když jsem se projeden z nich musela shýbnout nebo si připadat jako čuně, a netušila jsem, že jednou moje duševní zdraví, anebo možná dokonce můj život budou záviset na jednom z nich.*

Její život? Bylo to opravdu možné? Musela opravdu zahrnout takovou ohavnou myšlenku do svých kalkulací? Jessie nechtěně docházela k závěru, že ano. Mohla tu nějakou dobu zůstat, než ji někdo najde, a ano, předpokládala, že bylo zhruba možné, aby se rozdíl mezi životem a smrtí mohl smršknout na pouhé napití vody. Ta myšlenka byla přízračná, ale už se jí nezdála přímo směšná.

*Stejně jako předtím, drahá, pomalu a lehce zvítězíme.*

Ano... ale kdo by kdy věřil, že cílová páska bude umístěna v takové divné krajině?

Ale přesto se pomalu a opatrně pohnula a ulevilo se jí, když zjistila, že manipulovat s letáčkem jednou rukou není tak obtížné, jak se obávala. Bylo to zčásti proto, že měřil jen asi šest na čtyři palce, byla to téměř velikost dvou hracích karet položených vedle sebe, ale nejvíce proto, že se s ním nepokoušela udělat nic světoborného.

Držela letáček po délce mezi ukazováčkem a prostředníčkem a palcem se ho pokoušela podélně přeložit asi půl palce od okraje. Překlad nebyl rovný, ale myslela si, že to stačí. Mimoto, nikdo nepřijde, aby soudil její práci; čtvrtční večírky ručních prací v metodistickém kostele ve Falmouthu byly už dávno pryč.

Znova pevně stiskla rudý letáček mezi ukazováčkem a prostředníčkem a pak jej palcem přeložila o dalšího půl palce po celé délce. Trvalo jí to skoro tři minuty a sedm ohybů, než se dostala na konec letáčku. Nakonec její výrobek vypadal jako obří joint, ubalený do veselého rudého papírku.

Anebo když jste trochu potrápili svou představivost, tak to vypadalo jako slámka.

Jessie ji strčila do pusy a snažila se při tom zuby udržet zohýbané okraje pohromadě. Když se jí to podařilo tak, jak to bylo nejlépe možné, začala tápat znova po sklenici.

*Bud' dál opatrná, Jessie. Nezkaz to všechno teď svou netrpělivostí!*

*Díky za radu. Taky za ten nápad. Bylo to skvělé, myslím to vážně. Ale teď bych byla ráda, abys držela hubu aspoň tak dlouho, než se o to pokusím. Okay?*

Když se špičky jejích prstů dotkly hladké stěny sklenice, sklouzly po ní tak jemně a opatrně, jako když ruka mladé dívky poprvé v životě vklouzne chlapci do poklopce.

Uchopit sklenici bylo díky její nové pozici relativně lehké. Přitáhla si ji co nejvíc k sobě a pozdvihla ji co nejvýš, co jí dovolil řetízek pout. Viděla, že poslední kousíčky ledu už roztály; *tempus* vesele *fugitoval* dál i přes její pocit, že se zastavil ve svých kolejích někdy v té době, kdy se poprvé objevil ten pes. Ale teď by neměla myslet na psa. Vlastně bude muset na tom pořádně zapracovat, aby uvěřila, že tady žádný pes nikdy nebyl.

*Vtom jsi dobrá, panenka-malenko, abys to, co se stalo, odestala, že ano?*

*Hej, Ruth, snažím se držet se stejně, jako držím tu zatracenou sklenici, pokud sis toho ještě nevšimla. A pomůže-li mi v tom pár duševních her, tak nevím, co je na tom špatného? Jen na chvíli zavři hubu, dobrá? Dej si pohov a nech mě, abych se starala o své záležitosti.*

Ruth však zřejmě neměla v úmyslu dát si pohov. *Drž hubu!* zajásala. *Já, to je jako za starých dobrých časů, to je lepší než stará písnička od Beach Boys v rádiu. Vždycky jsi uměla pořádně zařvat drž hubu, Jessie, vzpomínáš si na tu noc na koleji, když jsme se vrátily z tvé první a poslední schůze skupiny ženského sebeuvědomění v Neuworthu?*

Nechci na to vzpomínat, Ruth.

Mně je jasné, že nechceš, tak budu vzpomínat za nás obě, co ty na to? Trvala jsi na tom, že tě tak rozrušila ta dívka s jizvami na

prsou, jen to, a nic jiného, a když jsem se ti snažila povědět, co jsi mi vykládala tam v kuchyni, o tom, jak jste s tvým otcem byli sami na vaší chatě u jezera Dark Score, když slunce zhaslo v roce 1963, a o tom, jak ti něco udělal, tak jsi mi řekla, drž hubu. A když jsem to neudělala, tak jsi se mě pokoušela zfackovat. A když i přesto jsem ji nedržela, tak jsi sebrala kabát, vyběhla ven a strávila noc někde jinde, asi v té zblešené chajdě Susie Timmelové, které jsme říkali hotel U blešky Susie. Koncem dne jsi našla nějaká děvčata, která měla ve středu města pronajaty byt a potřebovala ještě někoho do party. Rychlá jako blesk..., ale taková jsi byla, ty jsi byla vždycky velmi rychlá, když ses o něčem rozhodla, Jess, to ti musím nechat. A jak jsem říkala, vždycky jsi uměla pořádně zařvat drž hubu.

*Do –*

*No vidíš! Co jsem ti říkala?*

*Nech mě být!*

Tak tohle znám taky dobře. Víš, co mě nejvíc bolelo, Jessie? To nebyla otázka důvěry, věděla jsem, že to není osobní, že jsi cítila, že s tím, co se toho dne stalo, se nemůžeš nikomu svěřit, ani sobě ne. Bolelo mě vědomí, jak blízko jsi byla toho, abys mi to vykecala, tehdy v té kuchyni na neuworthské faře. Seděly jsme se zády opřenými o dveře, jedna s druhou v objetí, a ty jsi začala mluvit. Řekla jsi: „Nemůžu to nikdy říct, protože by to mámu zabilo, ona by se s ním rozešla, a já ho milovala. Všichni jsme ho milovali, všichni jsme ho potřebovali, dávali by mi to pak za vinu a on nic vlastně neudělal, ne doopravdy.“ Zeptala jsem se tě, kdo nic neudělal, a vyjelo to z tebe tak rychle, jako bys těch posledních devět let jen čekala, až se tě někdo konečně zeptá. „Můj otec,“ řekla jsi. „Byli jsme u jezera Dark Score ten den, kdy slunce zhaslo.“ Bývala bys mi řekla všechno, kdyby ta pitomá kráva nevešla dovnitř a nezeptala se: „Je v pořádku?“ Jako bys vypadala v pořádku, víš, co myslím? Ježíši, někdy nemohu uvěřit, jak mohou být lidé tak hloupí. Měl by na to být zákon, aby každý musel mít průkaz nebo být alespoň zapsaný v kursu předtím, než se mu dovolí mluvit. A dokud nesloží mluvičskou zkoušku, tak by musel mlčet. To by vyřešilo spoustu problémů. Ale tak tomu prostě není a od toho okamžiku, co Hart Hallová vešla dovnitř v přestrojení za Florence Nightingalovou, zavřela ses jako

ústřice. A nebylo nic, co by tě znovu otevřelo, ačkoliv Bůh ví, jak jsem se snažila.

*Měla jsi mě nechat na pokoji!* odpověděla Jessie. Sklenice vody v jejích rukou se začala třást a rudá slámka se jí chvěla mezi rty. *Měla jsi přestat se do toho plést! To se tě netýkalo!*

Někdy si přátelé nemohou pomoci, aby se nepletli, Jessie, řekl ten vnitřní hlas a byl natolik naplněn laskavostí, že to Jessie umlčelo. Domyslela jsem si to, víš? Představila jsem si, o čem to asi mluvíš, a domyslela jsem si to. Vůbec jsem si nedokázala vzpomenout na zatmění slunce začátkem šedesátých let. Byla jsem tehdy samozřejmě na Floridě a víc mě zajímalo potápění a Delrayův plavčík, do kterého jsem tehdy byla neuvěřitelně zaláskovaná, než nějaké astronomické jevy. Možná že jsem si chtěla být jistá, že to celé není jen tak nějaký bláznivý výmysl, možná vyprovokovaný tou dívkou se strašnými spáleninami na prsou nebo něco takového. Nebyl to žádný výmysl. V Maine opravdu došlo k úplnému zatmění slunce a vaše chata na jezeře Dark Score se nacházela v místech, kde bylo zatmění nejlépe vidět. Stalo se to v červenci roku 1963. Jen malé děvčátko a její tatínek, kteří se dívali na zatmění. Neřekla jsi mi, co ti ten tvůj dobrý tatíček provedl, ale dvě věci mi byly jasné, Jessie: že to byl tvůj otec, kdo se zachoval nesprávně, a to bylo moc zlé samo o sobě, a pak, že ti šlo teprve na jedenáctý rok, byla jsi zrovna mezi dětstvím a pubertou, a to bylo ještě horší.

*Ruth, prosím tě, přestaň. Nemohla sis vybrat horší čas k vyhrabávání těch starých –*

Ale Ruth se nedala zastavit. Tamta Ruth, která kdysi bývala Jessiinou spolubydlící, byla vždy odhodlaná říct do písmene svůj názor a tato Ruth, která teď byla Jessiinou spolumyslicí, zcela jasně nebyla jiná.

*Další, co jsem se o tobě dozvěděla, bylo, že žiješ mimo kampus s třemi dívkami z dívčího studentského klubu, princezničkami, co nosily šatové sukně do zvonu a námořnické halenky a každá určitě měla sadu spodních kalhotek s vyšitými dny v týdnu. Myslím, že to bylo někdy v té době, když ses rozhodla trénovat s tím olympijským oprašovacím a voskovacím družstvem. Odestála jsi tu noc na neuworthské faře, odestála jsi své siny i pocit zranění i svůj vztek,*

*odešlála jsi i mne. Ach ano, občas jsme se ještě scházely, snědly spolu pizzu a spláchly ji džbánkem molsonského piva u Pata, ale naše přátelství už bylo pryč, ne? Když sis měla vybrat mezi mnou a tím, co se ti přihodilo v červenci roku 1963, vybrala sis zatmění.*

Sklenice s vodou se ještě víc roztrásla.

„Proč teď, Ruth?“ zeptala se a neuvědomovala si, že ta slova říká nahlas v setmělé ložnici. *Proč teď, to bych opravdu chtěla vědět, když už tedy jsi v mém současném převtělení mou součástí, proč teď? Proč zrovna teď, když si mohu co nejméně dovolit nechat se rozrušit nebo být nepozorná?*

Očividná odpověď na tuto otázku byla také ta nejnechutnější: protože má uvnitř nepřítelkyni, smutnou, zlou mrchu, která ji má ráda jen takovou, jaká teď právě je, spoutanou, rozbolavělou, žízňovou, vydešenou a zuboženou, jen taková se jí líbí. A ani v nejmenším si nepřeje, aby se její situace nějak zlepšila. A která by se neštítla žádné špinavosti, aby tomu zabránila.

*Toho dne trvalo úplné zatmění slunce jen něco přes minutu, Jessie..., ale ne v tvé mysli. Tam stále ještě trvá, že ano?*

Zavřela oči a soustředila všechny své myšlenky a vůli na skleničku ve své ruce, která se už přestávala chvět. V duchu teď promlouvala k Ruthinu hlasu naprosto bez trémy, stejně jako by skutečně mluvila s jinou osobou místo s částí svého vlastního mozku, která se náhle rozhodla, že nadešel vhodný okamžik k tomu, aby se sebou něco udělala, jak by to řekla Nora Callighanová.

*Nech mě na pokoji, Ruth. Jestli si stále ještě chceš promluvit o těchto věcech, tak si počkej, až se zalknu při mém prvním doušku, dobře? Ale prozatím, držela bys laskavě „– tu zasranou hubu,“ dokončila hlubokým šepotem.*

*Ano, najednou odpověděla Ruth. Teď vím, že je uvnitř tebe něco nebo někdo, kdo se to snaží pokazit a kdo někdy používá můj hlas, je to dobrý břichomluvec, o tom není pochyby, ale nejsem to já. Já tě tehdy milovala a stále tě miluji. Proto jsem se tak dlouho snažila s tebou udržet kontakt..., protože jsem tě milovala. A myslím také proto, že my mazaný ženský máme držet pospolu.*

Jessie se pousmála, nebo se spíš o to pokusila, přes vyrobenou slámku. *Tak, teď se do toho pusťte, Jessie, a pořádně.*

Jessie ještě chvilku vyčkávala, ale už se nic jiného neozvalo. Ruth byla pryč, alespoň prozatím. Znova otevřela oči, pak pomalu naklonila hlavu kupředu, se srolovaným letáčkem trčícím z pusy jako cigaretová špička Franklina Delano Roosevelta.

*Prosím, Bože, prosím tě..., udělej, ať se to povede.*

Zimprovizovaná slámka vklouzla do vody. Jessie zavřela oči a nasála. Nejdřív se nic nedělo a v její mysli vyvstalo čisté zoufalství. Pak ale naplnila její ústa voda, studená a sladká, a byla *tam* a zaskočila ji úplnou extází. Vzlykala by vděčností, kdyby její ústa nebyla pevně sešpučená okolo srolovaného letáčku na předplatné; za dané situace se vzmohla jen na nezřetelné zahuhlání nosem.

Spolkla vodu a cítila, jak jí pokrývá jícen jako tekutý satén, a pak znovu nasála. Věnovala se tomu s takovým rozohněním a bezmyšlenkovitostí, jako se hladové tele věnuje matčinu vemeni. Její slámka byla daleko od dokonalého výrobku, nasávala jí jen loky a srky namísto stálého proudu a většina toho, co nasála do trubičky, unikala netěsnými záhyby. Někde v sobě o tom věděla, slyšela přece, jak voda bubnuje na pokrývku jako kapky deště, ale její vděčná mysl stále ještě horoucně věřila, že její slámka je jeden z největších vynálezů, vytvořených kdy ženským duchem, a že tento okamžik, toto napití ze sklenice jejího mrtvého manžela, je vrcholem jejího života.

*Nevypij to všechno, Jess, nech si něco na později.*

Nevěděla, který z jejích přízračných společníků tentokrát promluvil, ale bylo to jedno. Byla to skvělá rada, ale stejně tak platná, jako říkat osmnáctiletému mladíkovi, napůl šílenému po šestiměsíčním miliskování, že i když to jeho dívka teď už konečně chce, tak by měl stejně počkat, když u sebe nemá špregumu. Jak právě objevila, někdy je nemožné poslechnout radu své mysli, ať je jakkoliv dobrá. Někdy prostě tělo vstane a smete všechny dobré rady stranou. Také ještě objevila, že poddat se těm prostým fyzickým potřebám může přinést neuvěřitelnou úlevu.

Jessie dál pila srolovaným letáčkem, naklánějíc sklenici, aby udržovala hladinu vody nad vzdáleným koncem té promočené, zubožené věčičky. Kdesi uvnitř si uvědomovala, že letáček čím dál

tím víc prosakuje a že je úplný cvok, jestli hned nepřestane pít a nenechá jej usušit, ale nemohla se zastavit.

Nakonec ji zastavilo, když zjistila, že saje jen vzduch, a to už několik vteřin. V Geraldově sklenici voda ještě byla, ale špička zhotovené slámky se jí už nedotýkala. Pokrývka pod srolovaným letáčkem vlhkostí ztmavla.

Mohla bych vypít i to, co zbylo, mohla. Jestli jsem předtím mohla ještě kousek vytočit ruku v té nepřírozené pozici, když jsem potřebovala tu nešťastnou sklenici chytit, tak si myslím, že dokážu natáhnout krk taky trochu víc dopředu, abych dostala těch několik posledních doušků vody. Myslím, že dokážu? Já vím, že dokážu.

*Věděla to a později si tu myšlenku ověří, ale prozatím úředníci z posledního patra zase jednou vyrvali vládu nádeníkům a prodavačům ve strojovně a bylo po vzpouře. Její žízeň nebyla zdaleka úplně ukojená, ale v krku jí už neškubalo a cítila se mnohem lépe... jak duševně tak fyzicky. Bystřejší v myšlení a okrajově jasnější ve vzezření.*

Zjistila, že je ráda, že ve sklenici nechala malý zbytek. Dva doušky vody unikající slámkou asi už nebudou hrát žádnou roli v tom, jestli zůstane připoutaná k posteli nebo najde způsob, jak se z toho maléru dostat vlastními silami. Ale možná jí ten poslední pár doušků zaměstná mysl v okamžiku, kdy by zase sjížděla z cesty. Koneckonců blížila se noc, její manžel ležel opodál mrtvý a vypadlo to, že tady bude tábořit.

Nebyl to pěkný obraz, zvlášť když přidáte hladového toulavého psa, který tu tábořil s ní, ale Jessie již byla tak ospalá, že jí to bylo jedno. Pokoušela se najít důvody, proč by měla bojovat proti rostoucí ospalosti, ale nemohla na žádné přijít. Dokonce ani myšlenka, že by se mohla probudit s pažemi zmrtnělými až k loktům, s ní zvlášť nehnula. Prostě by jimi hýbala tak dlouho, až by se jí krev zase rozproudila. Nebylo by to příjemné, ale nepochybovala o tom, že by toho byla schopná.

*Také je možné, že dostaneš nějaký nápad ve spánku, má drahá, řekla Ženuška Burlingamová. To se vždycky stává v knížkách.*

„Možná že *ty* jej dostaneš,“ řekla Jessie. „Nakonec ty nejlepší jsi dosud měla *ty*.“

Spustila se co nejtíž a lopatkami zatlačila polštář co nejvýš k čelu postele. Ramena ji bolela, v pažích (zvlášť v té levé) jí škubalo a břišní svaly se křečovitě svíraly námahou, jak se snažila držet horní polovinu těla co nejvíc nakloněnou kupředu, aby mohla pít slámkou..., ale přesto se cítila podivně uspokojená. V míru sama se sebou.

*Spokojená? Jak se můžeš cítit uspokojená. Tvůj manžel je mrtvý a koneckonců ty jsi v tom hrála určitou roli, Jessie. A co když tě najdou? Co když tě zachrání? Pomyslela jsi na to, jak bude tato situace připadat komukoliv, kdo tě najde? Jak bude připadat strážmistrovi Teagardenovi, když už jsme u toho? Jak dlouho, myslíš, mu bude trvat, než se rozhodne zavolat státní policii? Třicet vteřin? Možná čtyřicet? Tady na venkově jim to myslí trochu pomaleji, tak by mu to mohlo trvat i celé dvě minuty.*

Tomu se nedalo odporovat. Byla to pravda.

*Tak jak se můžeš cítit spokojená, Jessie? Jak se vůbec můžeš cítit spokojená, když nad tebou visí takový malér?*

Nevěděla, ale cítila se tak. Měla pocit hlubokého klidu, hlubokého jako noc v posteli s pérovou matrací za březnové plískanice se skučícím severozápadním větrem, a teplého jako načechraná peřina na té samé posteli. Měla podezření, že z větší části tento pocit zavinily příčiny, které byly čistě fyzického rázu: pokud jste dostatečně žízňaví, je zřejmě možné se zmrskat už po půl sklence vody.

Ale mělo to též svou duchovní stránku. Před deseti lety se neochotně vzdala svého zaměstnání učitelky a ustoupila tak tlaku Geraldovy tvrdošíjné (nebo možná „neúnavné“ bylo to správné slovo, které hledala) logiky. Vydělával tehdy téměř sto tisíc dolarů ročně a vedle nich jejich pět až sedm vypadalo jako pakatel. A v okamžiku, kdy došlo ke zdanění, byly skutečně na obtíž, protože finanční úřad stejně z nich většinu spolknul a ještě se začal vrtat v jejich účetnictví a hledal, kam ulili zbytek.

Když si mu stěžovala na jejich podezíravost, Gerald na ni vrhl pohled naplněný směsí lásky a podráždění. Nebyl to ještě tak docela ten jeho výraz „Proč, vy ženský, jste vždycky tak pitomý?“, ten se u něj začal objevovat až po dalších pěti nebo šesti letech, ale už se mu

podobal. *Vědí, kolik vydělávám, řekl jí, vidí dvě velká německá auta v garáži, podívají se na obrázky chaty u jezera a pak se podívají na tvé daňové přiznání a uvidí, že pracuješ za něco, co oni považují za spropitné. Tomu nemohou uvěřit, zdá se jim to divné a považují to za záštitku pro něco jiného. No a teď tady všude slídí a hledají, co by to něco mohlo být. Prostě tě tak dobře neznají jako já.*

Nebyla schopná Geraldovi vysvětlit, co pro ni to učitelské místo znamená... anebo to možná bylo tak, že on nechtěl poslouchat. V každém případě to bylo jedno: díky učení, i když jen na půl úvazku, dosahovala pocitu určitého naplnění a to Gerald vůbec nepochopil. Stejně tak nepochopil, že škola jí sloužila jako spojovací článek s životem, který vedla předtím, než potkala Geralda na republikánském večírku, když ještě učila angličtinu na plný úvazek na watervillské střední škole a byla nezávislou ženou, která si sama vydělává, je oblíbená a respektovaná svými kolegy a nikomu se nemusí zodpovídat. Nebyla schopná mu vysvětlit (anebo on nechtěl poslouchat), jak moc smutná a ztracená a zbytečná se bude cítit, když přestane učit i na ten poloviční úvazek.

Ten pocit ztráty, zřejmě zaviněný stejně tak tím, že nemohla přijít do jiného stavu, jako opuštěním učitelského místa, se jí vytratil z mysli asi tak o rok později, ale stále přetrvával v hloubi jejího srdce. Někdy se cítila sama jako klišé, mladá učitelka, která si vzala úspěšného právníka, jehož hvězda začíná zářit již ve třicítce. Tato mladá (no, *relativně* mladá) žena vstoupí do předpokojů záhadného paláce, známého jako střední věk, podívá se kolem sebe a zjistí, že je náhle úplně sama, žádná práce, žádné děti a manžel, který je úplně zaměřený (člověk by neměl říkat zafixovaný, je to možná přesnější, ale není to příliš laskavé) na zdolání toho bájného vrcholu, kterým je úspěch.

Tato žena, kterou brzy přepadne čtyřicítka, je přesně ten druh ženy, která se nejspíše dostane do průšvihů s drogami, pitím nebo jiným mužem. Mladším mužem, většinou. Nic z toho se nestalo *této* mladé (no... *původně* mladé) ženě, ale Jessie stále měla spoustu času, čas na zahradničení, na nákupy, na kurzy (malířství, keramiky, poezie... a mohla si i začít s mužem, který ji učil poezii, kdyby chtěla, a málem opravdu chtěla). Také bylo na čase, aby se sebou

něco udělala, a tak potkala Noru. Ale žádná z těchto věcí jí nedala takový pocit uspokojení, jako cítila teď, jako by únava a bolest byly odznaky za statečnost a ospalost byla zaslouženou odměnou..., dalo by se říct, nová verze Millerova Času pro spoutané dámy.

*Hej, Jess, to, jak se ti to povedlo s tou vodou, bylo opravdu úžasné.*

Byl to další ufoun, ale tentokrát to Jessie nevadilo. Dokud se neobjeví Ruth. Ruth byla zajímavá, ale také vyčerpávající.

Hodně lidí by nedostalo ani tu sklenici, pokračoval její ufounský fanoušek, a to, jak jsi udělala z toho letáčku slámku..., to byl mistrovský tah. Tak pokračuj a měj se fajn. Máš to dovoleno. Máš i dovoleno si trochu zdřímnout.

*Ale co ten pes, zapochybovala Ženuška.*

*Ten pes tě nebude ani trochu otravovat... a ty víš proč.*

Ano. Důvod, kvůli kterému ji pes nebude otravovat, ležel blízko ní v ložnici na podlaze. Gerald teď byl jen jedním ze stínů, za což byla Jessie vděčná. Venku se opět ozval poryv větru. Poslouchat, jak pročešává borovice, ji tišilo, ukolébávalo. Jessie zavřela oči.

*Dej si pozor na to, co se ti zdá!* volala na ni vyplašená Ženuška, ale její hlas byl vzdálený a ani ne moc naléhavý. Ještě jednou se pokusil: *Dej pozor na to, o čem se ti zdá, Jessie! Myslím to vážně!*

Ovšem že to myslela vážně. Ženuška to vždy myslela vážně, proto také často byla tak únavná.

Ať už se mi bude zdát o čemkoliv, pomyslela si Jessie, nebude to o tom, jak mám žízeň. V posledních deseti letech jsem moc často nedosáhla velkých vítězství, většinou to byly jen usmolené šarvátky, ale to, jak jsem se napila vody, bylo jasným vítězstvím na celé čáře. Nebylo?

*Ano,* souhlasil ufounský hlas. Byl to nejasně mužský hlas a zjistila, že ospale přemýšlí o tom, zda by to nemohl být hlas jejího bratra Willa... Willa, který byl v šedesátých letech ještě dítětem. *To si teda piš. To bylo úžasný.*

O pět minut později Jessie hluboce spala s rukama roztaženými do mělkého V, se zápěstími volně připoutanými k sloupkům čela postele, s hlavou svěřenou na pravém rameni (na tom, které méně bolelo) a z úst jí unikalo dlouhé pomalé chrápání. A pak se v jedné

chvíli, dlouho poté, co se setmělo a co se bílý kotouč měsíce se na východě vyhoupl na oblohu, pes znovu objevil ve dveřích.

Stejně jako Jessie, i on se uklidnil tím, že uspokojil svou nejnaléhavější potřebu a trochu ztišil kručení v žaludku. Dlouhou chvíli se na ni díval, zdravé ucho vztyčené a čenich nahoru a snažil se uhodnout, zdali opravdu spí, nebo to jen předstírá. Rozhodl se (především na základě pachu usychajícího potu a naprosté absence pronikavého smradu adrenalinu), že spí. Tentokrát nebudou žádné kopance a křik, ne, pokud bude dostatečně opatrný a nevzbudí ji.

Pes opatrně našlapoval až k hromadě masa uprostřed podlahy. Ačkoliv teď měl menší hlad, maso přesto vonělo ještě lépe než předtím. To bylo tím, že se ke svému prvnímu jídlu musel dlouze proboujet přes starodávné, vypěstované tabu, které zakazovalo jíst tento druh masa. Pes sice o něm nevěděl, ale stejně by mu to bylo fuk.

Sklonil hlavu, nejprve jako správný gurmán znalecky nasál vábivou vůni mrtvého právníka a pak jeho zuby jemně sevřely Geraldův dolní ret. Tahal tak silně, až se kůže vytáhla a Gerald vypadal, jako by se hrůzně šklebil. Ret se konečně utrlh a odhalil dolní zuby ve velkém mrtvém šklebu. Pes spolknul tuto malou pochoutku naráz a olíznul si tesáky. Začal zase vrtět ocasem, tentokrát pomalými spokojenými pohyby. Nahoře na stropě tancovaly dva drobné odrazy světla, bylo to měsíční světlo, odrážející se od plomb ve dvou Geraldových stoličkách. Ty plomby mu dělali teprve před týdnem, takže byly ještě nové a lesklé jako čerstvě vyražené čtvrtáky.

Pes si ještě jednou olíznul tesáky a zamilovaně se při tom na Geralda podíval. Pak natáhl krk kupředu, téměř stejně jako Jessie natahovala svůj vlastní krk, aby dosáhla slámkou do vody. Pes očíhával Geraldův obličej, ale nebylo to *jen* očíhávání. Vlastně dopřál svému nosu čichací posvícení, nejprve malá degustace voskového pachu hnědého ušního mazu, hluboce pohřbeného v pánově levém uchu, potom proplétající se zápachy potu a vlasové vody tam, kde začínaly vlasy, a nakonec ostrý, vyzývavý zápach sražené krve na vršku Geraldovy hlavy. Zvláště dlouho se zabýval Geraldovým nosem a pozorně prohlížel teď už bezdeché chrípí svým

poškrábaným, špinavým, ale ó, jak citlivým čenichem. Dělal to dojem, že pes jen debužiruje, že si vybírá to nejlepší z mnoha lahůdek. Nakonec zabořil ostré tesáky do Geraldovy levé tváře, stisknul ji a zatáhl.

Jessiiny oči se začaly pod víčky rychle pohybovat sem a tam a v tomto okamžiku vydala vysoký, chvějící se sten, plný hrůzy a poznání. Pes vzhlédl a instinktivně se vinou a strachem celý schoulil. Dlouho to netrvalo, už si zvykl považovat tu hromadu masa za svou vlastní spižirnu, za kterou by bojoval a možná i zemřel, kdyby to bylo nutné. Mimoto ten zvuk vydala jen panička, o které si pes byl teď zcela jistý, že je bezmocná.

Sklonil hlavu, chňapnul Geralda Burlingama ještě jednou za tvář a táhl dozadu a třepal při tom hlavou ze strany na stranu. Dlouhý pruh se z tváře mrtvého muže utrl se zvukem trhané lepicí pásky. Gerald teď měl krutý, dravčí úsměv člověka, kterému právě vyšel čistý flush při vysoké hře v pokeru.

Jessie znova zasténala. Poté následovalo hrdelní a nesrozumitelné mluvení ze snu. Pes se na ni ještě jednou podíval. Přestože si byl jistý, že se nemůže zvednout a o něco se pokusit, ty zvuky mu nebyly příjemné. Staré tabu vybledlo, ale nezmizelo. Mimoto už ukojil svůj hlad, teď už nejedl, ale jen mlsal. Otočil se a vyběhl zase z pokoje. Velký kus Geraldovy tváře mu visel z huby jako dětský skalp.

## **11**

Je 14. srpna 1965 a uplynulo něco přes dva roky od toho dne kdy slunce zhaslo. Jsou Willovy narozeniny. Celý den všude chodil a každému vykládal, že už žije tolik let, kolik má baseballová hra setů. Jessie nemůže pochopit, proč s tím její bratr tolik nadělá, ale pak si řekne, že když chce Will přirovnávat svůj život k baseballu, tak je to naprosto jeho věc.

Po nějakou dobu je vše, co se odehrává na oslavě narozenin jejího malého bratra, v naprostém pořádku. Marvin Gaye zpívá z kazetáku, pravda, ale není to ta zlá, ta nebezpečná píseň. „Nebudu prokletej,“ zpívá Marvin, napolo posměšně, napolo hrozebně, „ale toulavej... bejby.“ Je to opravdu moc pěkná písnička a je fakt, že se

ten den, alespoň dosud, velice vydařil, byl, jak říkala Jessiina prarabka Katherine, „lepší než fidlovačka“. Dokonce i táta si to myslí, ačkoliv nebyl moc nadšený návratem do Falmouthu na Willovy narozeniny, když to bylo poprvé nadhozeno. Jessie zaslechla, jak mamince říká *myslím, že to byl nakonec moc dobrý nápad*, a to jí udělalo radost, protože to byla ona, kdo s tím nápadem přišel, ona, Jessie Mahoutová, dcera Toma a Sally, sestra Willa a Maddy, manželka nikoho. Kvůli ní jsou tady, a ne ve vnitrozemí, v Sunset Trails.

Sunset Trails je rodinná chata (i když po třech generacích nekontrolované rodinné expanze se z ní stala spíš už vila) na severním konci jezera Dark Score. Tento rok přerušili svých obvyklých tamních devět týdnů samoty, protože to chtěl Will. Jen jednou, řekl rodičům s důstojným trpitelským výrazem španělského granda, který ví, že už zubaté daleko neuteče, jen jednou by chtěl mít oslavu narozenin jak se svými přáteli, se kterými se kamarádí po zbytek roku, tak se svou rodinou.

Tom Mahout nejdřív ten nápad tvrdě zamítne. Je to burzovní makléř, který tráví svůj čas mezi Portlandem a Bostonem a po léta svou rodinu učil, aby nevěřili tomu, co se povídá o chlapech, kteří chodí do práce v kravatách a košilích s bílými límečky a celé dny se flákají, buď se poflakují okolo fontánky se studenou vodou nebo diktují pozvání na oběd hezkým blondýnám z píšárny. „Ani ten nejnuznější nádeník v Dolní Lhotě se nenadře víc než já,“ říkal jim často. „Udržet se na trhu není lehké a také to není nic zvlášť kouzelného, ať už jste o tom slyšeli pravý opak.“ Pravdou bylo, že o tom nikdo z nich nic neslyšel, natož pravý opak, zato všichni (pravděpodobně včetně jeho ženy, ačkoliv Sally by to nikdy neřekla) si mysleli, že jeho práce je víc než k smrti nudná a jediná Maddy měla jakousi matnou představu o tom, co vlastně dělá.

Tom argumentoval tím, že tu dovolenou u jezera potřebuje, aby se vzpamatoval z pracovního stresu, a tím, že jeho syn bude moci později slavit ještě spoustu narozenin spolu s přáteli. Willovi bude přece devět, a ne devadesát. „A navíc,“ dodal Tom, „oslavý narozenin s kamarády, to není pořádná sranda, dokud nejste dost staří na to, abyste si dali pár piv.“

A tak by pravděpodobně Willova žádost, aby se narozeniny slavily ve stálé rodinné rezidenci na pobřeží, byla odmítnuta, kdyby nebylo náhlé, překvapivé podpory ze strany Jessie (nejvíc překvapený je Will, Jessie je o tři roky starší a často si ani není jistý, zda si pamatuje, že má bratra). Když poslouchá, jak říká, zpočátku tichým hlasem, že by to možná bylo prima vrátit se domů, jen tak na dva tři dny samozřejmě, a uspořádat zahradní slavnost s kroketem a badmintonem a rozdělat si barbecue a se setměním rozsvítit japonské lampionky, Tom se začíná rozehrávat pro její myšlenku. Je to druh muže, který si sám o sobě myslí, že má „železnou vůli“, a o kterém si ostatní často myslí, že je to „tvrdohlavý starý kozel“, ale ať to vezmete, jak chcete, faktem zůstává, že Tom je člověk, se kterým se těžko pohne, když se pro něco rozhodl.

Když jde o to ho přimět, aby změnil názor, má u něj jeho mladší dcera víc štěstí než celý zbytek rodiny dohromady. Sally se domnívá, a to docela oprávněně, že jejich prostřední dítě vždycky bylo Tomovým mazlíčkem, a Tom je bláhový, pokud se domnívá, že o tom nikdo neví. Pro Maddy a Willa to je prostší: věří, že Jessie mu podlézá a on ji rozmazluje. „Kdyby táta nachytl Jessii, jak kouří,“ řekl Will před rokem své starší sestře, která dostala domácí vězení, protože ji při tom nachytl, „tak by jí asi koupil zapalovač.“ Maddy se zasmála, přikývla a objala svého bratra. Ani oni, ani jejich matka neměli sebemenší ponětí o tajemství, které leželo mezi Tomem Mahoutem a jeho mladší dcerou jako hniající mršina.

Jessie sama věří, že jen podporovala žádost svého malého bratra, prostě se ho jen zastala. Vůbec neví, alespoň ne na povrchu svého vědomí, nakolik začala nenávidět Sunset Trails a jak odtud ráda vypadne. Začala nenávidět to jezero, které dříve milovala, zvláště ten jeho slabý, nevýrazný nerostný zápach. Okolo roku 1965 už jen těžko snese se tam jít vykoupat i za těch nejteplejších dnů. Ví, že si její matka myslí, že to je kvůli tomu, že se Jessie začala již předčasně rozvíjet, zrovna tak jako ona sama, Sally, která už ve dvanácti měla téměř ženskou postavu, ale nebylo to postavou. Na tu si už zvykla a věděla, že je daleko od nahých krasavic v *Playboyi*. Ne, nebyla to její nadra ani její boky, ani její zadek. Byl to ten *zápach*.

Ať už jsou názory a motivy jakékoliv, žádost Willa Mahouta je nakonec schválena hlavním hlavounem Mahoutovic rodiny. Vrátili se na pobřeží již včera, aby Sally (s nadšenou pomocí obou děvčat) měla dost času vše připravit na oslavu. A nyní je 14. srpna a 14. srpna ve státu Maine vrcholí léto, je to den s oblohou vybledlou jako staré džíny, po které plují vypasené bílé mraky, do kterých fouká solí nasycený vítr od moře.

Ve vnitrozemí, které také zahrnuje jezerní oblast se Sunset Trails, kde dědeček Toma Mahouta postavil původní chatu v roce 1923 na břehu jezera Dark Score, se lesy a jezera a rybníky a močály paří za teplot okolo pětaosmdesáti stupňů Fahrenheita a vlhkost je téměř stoprocentní, zatímco tady na mořském pobřeží je jen osmdesát stupňů. A k tomu nádavkem mořský vítr, který vysouší vlhkost a odhání komáry a písečné blechy. Trávník je plný dětí, většinou přátel Willa, ale jsou tu i Maddyiny a Jessiiny kamarádky, a projednou, *mirabile dictu*, se zdá, že všichni spolu vycházejí po dobrém. Nikdo se jedinkrát nepohádal a okolo páté hodiny odpoledne, když Tom zdvihá první dnešní martini k ústům, pohlédne na Jessie. Ta stojí opodál s kroketovou palicí přes rameno jako hlídka na obchůzce (a je jasně v doslechu rozhovoru, jenž se může na první pohled zdát jako běžná manželská konverzace, ale který ve skutečnosti by mohl být chytře zastřenou poklonou určenou dceři). Pak pohlédne zpátky na svou ženu a řekne: „Myslím, že to byl nakonec skutečně dobrý nápad.“

*Lepší než dobrý*, pomyslí si Jessie. *Absolutně úžasný a totálně monstrózní, jestli chceš vědět pravdu.* Ale ve skutečnosti si myslela něco jiného, ale bylo to příliš nebezpečné, aby to řekla nahlas, mohlo by to nazlobit bohy. Skutečně si myslela, že je to dokonalý den bez poskvrny, jako sladká, sametová broskev. Dokonce i ta písnička, kterou vyřvává Maddyin přenosný kazeťák (Jessiina starší sestra ho vesele dovezla na dvorek pro tuto příležitost, ačkoliv jindy to byla Velká Nedotknutelná Ikona), je v pořádku. Jessie nikdy nebude mít opravdu ráda Marvinu Gaye, ne víc než ten slabý nerostný zápach, který stoupá z jezera za horkých letních odpolední, ale tato píseň je v pořádku. Ať jsem prokletý, jestli nejsi pěkný kus... bejby: hloupá, ale neškodná.

Je 14. srpna 1965, je to den, který utkvěl a který stále ještě *tkví* v mysli snící ženy, připoutané k posteli v domě na pobřeží jezera, čtyřicet mil na jih od Dark Score (ale se stejným nerostným zápachem, tím ošklivým, povědomým zápachem za horkých, stále ještě letních dnů). Ta dvanáctiletá dívka, kterou tehdy Jessie je, nevidí Willa, jak se za ní plíží, když se předklonila, aby odpálila kroketový míček a proměnila tak svůj zadek v příliš lákavý cíl, než aby chlapec, který zatím žil jen tolik roků, kolik má baseballová hra setů, mu mohl odolat. Ale část jejího vědomí dobře ví, že je za m, a to je ten zlom, ve kterém sen přechází v noční můru.

Zaměřuje úder na branku, asi šest stop vzdálenou. Těžký úder, ale ne *nemožný*, a jestli se jí podaří trefit se do branky, tak možná i dohoní Carolinu. To by bylo moc pěkné, protože Carolina skoro vždycky v kroketu *vyhrává*. Pak v okamžiku, kdy se napřáhne palicí, z kazeťáku zazní nová melodie.

„*Ouu, poslouchajte všichni,*“ zpívá Marvin Gaye, a Jessie to tentokrát připadá mnohem víc než napolo posměšné a napolo hrozebné, „*zvlášť vy, děvčata...*“

Návaly husí kůže proběhnou po Jessiiných opálených pažích.

„...*je správné být doma sám, když ta, kterou miluji, nikdy není doma?*“

...*Příliš tě miluji, říkají mi někdy moji přátelé...*“

Prsty jí ochromly a přestává cítit palici v ruce. Zápěstí ji brní jako sevřená v

*(kládě Ženuška je v kládě pojd'te a podívejte se na Ženušku v kládě přijd'te a vysmějte se Ženušce v kládě)*

neviditelném svěráku a srdce je najednou naplněno zděšením. Je to ta nová písnička, ta špatná písnička, ta *zlá* písnička.

„... *ale věřím..., já věřím..., že žena by měla být takto milována...*“

Vzhledne k malé skupině dívek čekajících na její úder a vidí, že Carolina je pryč. Místo ní, na jejím místě stojí Nora Callighanová. Vlasy má spletené do copů, špičku nosu umazanou od bílé barvy, má na sobě Carolininy žluté tenisky a Carolinin medailonek, uvnitř s malou fotkou Paula McCartneye, ale jsou to ty Nořiny zelené oči a ty se na ni dívají s hlubokým dospělým soucitem. Jessie se najednou

vybavilo, jak se Will krčí za ní, nepochybně navedený svými kamarády, milovníky kokakoly a šlehačkových dortů s čokoládou stejně jako on sám, a připravuje se ji štípnout. A jak se ona v přemrštěné reakci vzteká a mlátí kolem sebe a praští ho pěstí do pusy, a i když tím úplně oslavu nezkazí, tak na její dokonalosti udělá alespoň pěknou skvrnu. Pokouší se odhodit palici, aby se mohla narovnat a otočit dřív, než se tohle všechno stane. Chce změnit minulost, ale minulost je příliš hutná, a jak se o to pokouší, zjišťuje, že to je tak těžké, jako by se pokusila chytit dům za roh a nadzvednout jej, aby se mohla pod něj podívat, zdali tam něco nezapadlo nebo jestli tam někdo něco neukryl.

Za jejími zády ještě víc zesílil malý Maddyin kazeťák a ta strašná písnička triumfálně a třpytivě a sadisticky vyřvává ještě hlasitěji než kdy jindy: „*BOLÍ MĚ UVNITŘ..., ŽE JE TAK NA MĚ ZLÁ..., NĚKDO, NĚKDE... ŘEKNĚTE JÍ, ŽE TO NENÍ FÉR...*“

Znovu se pokouší zbavit se palice, zahodit ji, ale nemůže, jako by ji k ní někdo přikoval.

*Noro! křičí. Noro, musíš mi pomoci! Zastav ho!*

(To bylo v této chvíli, kdy poprvé zasténala a na chvíli vylekala psa nad Geraldovým tělem.)

Nora zavrtí pomalu a vážně hlavou. *Nemohu ti pomoci, Jessie. Jsi sama, my všichni jsme sami. Obvykle to svým pacientům neříkám, ale myslím, že v tvém případě je lepší být upřímná.*

*Vždyť tomu nerozumíš! Já to nemohu znova prožít! JÁ NEMOHU!*

*Ach, nebud' tak hloupá,* řekne najednou netrpělivě Nora. Začíná se odvracet, jako by už nemohla dále snést pohled na Jessiinu zvrácenou, nepřičetnou tvář. *Však nezemřeš, není to jed.*

Jessie se kolem sebe divoce rozhlédne (zatímco se stále nemůže narovnat, aby přestala poskytovat takový lákavý cíl svému neposednému bratrovi) a vidí, že její přítelkyně Tammy Houghová také zmizela, místo ní tam stojí, v Tammyiných bílých šortkách a žluté halence bez ramínek, Ruth Nearyová. V jedné ruce drží Tammymu červeně pruhovanou palici a v druhé ruce má marlborku. Koutky jejích úst jsou pokleslé v jejím obvyklém sardonickém úšklebku, ale oči jsou vážné a plné žalu.

Ruth, pomoz mi! křičí Jessie. Ty mně musíš pomoci!

Ruth dlouze potáhne ze své cigarety, pak ji zašlápne do trávy jedním ze sandálů s korkovou podrážkou Tammy Houghové. Ježkovy voči, vždyť tě jen trochu štípne, to je toho. Víš zrovna tak dobře jako já, že už jsi tím vším prošla. Tak o co tedy jde?

To není jenom štípnutí! To není, a ty to víš!

Stará uhučená sova hučela staré uštípané huse... řekla Ruth. Cože? Co to má znam-

To znamená, jak mohu vědět něco o NIČEM? vrací jí to Ruth. Na povrchu jejího hlasu je vztek, hlouběji pod ním hluboké zranění. Neřekla jsi mi to, neřekla bys to nikomu. Utekla jsi. Utekla jsi jako vyplašený králík, který se bojí i dravčího stínu.

*Já to NEMOHLA říct!* ječí Jessie. Najednou na trávníku vedle sebe vidí stín, jako by ho Ruthina slova přivolala. Ovšem není to stín dravce, je to stín jejího bratra. Slyší potlačené chichotání jeho přátel, ví, že natahuje ruku, ale stále se nemůže narovnat, pohnout se o své vůli. Je příliš bezmocná na to, aby změnila, co se stane, a pochopí, že to je ta pravá podstata jejích nočních můr i celé té tragédie.

*NEMOHLA JSEM!* znova zaječí na Ruth. *Nikdy jsem nemohla! Bylo by to zabilo mou maminku... nebo zničilo rodinu... nebo obojí! Řekl to! Tatínek to řekl!*

*Nerada, ale musím ti oznámit, panenko-malenko, že tvůj milovaný tatíček bude v prosinci už dvanáct let po smrti. A nemohly bychom si toto melodrama alespoň zčásti odpustit? Není to zrovna tak, jako by tě pověsil za bradavky na šňůru na prádlo a pak tě podpálil, víš.*

Ale ona to nechce poslouchat, nechce si jen představit, že by mohla, třeba jen ve snu, zase prožívat svou pohřbenou minulost; jak jednou kostky domina začnou padat, kdo ví, kde až se zastaví? Tak si zacpe uši před tím, co říká Ruth, a dál se na ni dívá tím pohledem, který tak často způsobil, že se Ruth (jejíž drsnáctví bylo jen pózou) rozesmála a udělala cokoliv, co od ní Jessie chtěla.

Ruth, musíš mi pomoci! Ty musíš!

Ale tentokrát prosebný pohled nezabral. *Já si to nemyslím, panenko. Ta děvčata, co jsi s nimi bydlela, jsou pryč, čas k držení huby je taky pryč, utéct nepřichází v úvahu a probudit se nedá. Tohle*

*je tajemný vlak, Jessie. Ty jsi koťátko a já jsem sova. A všichni se spolu vezeme. Zapni si bezpečnostní pás a pořádně ho utáhni. Tohle je vyjížďka pátou třídou.*

*Ne!*

Vtom se, k Jessiině hrůze, začíná smrákat. Může to být jen tím, že slunce zašlo za mrak, ale ona ví, že to tak není. Slunce zhasíná. Brzy se rozsvítí hvězdy na letní odpolední obloze a stará uhučená sova bude hučet holubici. Nadešel čas zatmění.

Ne! opět zaječí. To bylo před dvěma roky!

To jsi teda na omylu, panenke, říká Ruth Neary. Pro tebe to ještě neskončilo. Pro tebe slunce nikdy nezačalo znova svítit.

Otvírá pusu, aby to zapřela, aby řekla Ruth, že to přehnaně dramatizuje, stejně jako Nora, která ji neustále postřkovala ke dveřím, jež nechtěla otevřít, která ji neustále ujišťovala, že se její přítomnost může zlepšit tím, že prozkoumá svou minulost, jako by se dala vylepšit chuť dnešní večeře tím, že by se řízla zbytky ze včerejška, prolezlými červy. Chce Ruth říct to, co řekla Noře onoho dne, kdy s ní nadobro skončila: že je velký rozdíl mezi žitím s něčím a žitím jako vězeň něčeho. *Cožpak, vy dvě husy, nechápete, že kult sebepoznání je prostě jen další kult?* chce říct, ale dřív, než se jí podaří otevřít pusu, přijde vpád: ruka mezi jejím lehce rozkročeným nohama, palec tvrdě se zarývající do její zadnice, prsty přitisknuté na látku šortek kousek nad pochvou, ale tentokrát to není nevinná ručka jejího bratra; ta ruka mezi jejími stehny je mnohem větší než Willova a není ani trochu nevinná. Rádio hraje zlou píseň, hvězdy vyšly ve tři hodiny odpoledne a takhle

*(však nezemřeš, není to jed)*

se štípají dospělí.

Otočila se na podpatku a čekala, že uvidí svého otce. Udělal jí něco takového během zatmění, něco, co by takové ukňourané stoupenkyně kultu sebezpytovačů a minulostimilců, jako jsou Nora a Ruth, nazvaly pohlavním zneužitím dítěte. Ať už to bylo cokoliv, byl to on, je si tím naprosto jistá a teď se obává, že ho bude muset strašlivě potrestat za to, co udělal: zvedne kroketovou palici a namíří mu ji na obličej, rozplácne mu nos a vyrazí mu zuby, a až spadne do trávy, tak přijdou psi a sežerou ho.

Až na to, že tam nestojí Tom Mahout, ale Gerald. Je nahý. Zpod ochablé kopule růžového břicha na ni trčí Právnickův penis. Na každé ruce má pár policejních pout značky Kreig. V tom podivném odpoledním soumraku jí je nastavuje. Nepřirozený svit hvězd se odráží od roztažených čelistí, na kterých je vyraženo M-17, protože jeho dodavatel nebyl schopný mu sehnat F-23.

*Tak pojď, Jess, říká s úšklebkem. Nedělej, jako bys nevěděla, jak to dopadne. Mimoto, líbilo se ti to. Tehdy poprvé ses tak udělala, že jsi málem lítala. Rád ti řeknu, že to bylo ta nejlepší šoustačka, jakou jsem kdy v životě zažil, tak dobrá, že se mi o ní někdy i zdá. A víš ty, proč to bylo tak dobrý? Protože jsi nemusela nést žádnou odpovědnost. Skoro všechny ženy mají raději, když muž vše vezme do vlastních rukou, to je prokázaný fakt v ženské psychologii. Také ses udělala, když tě tvůj otec obtěžoval? Vsadím se, že ses tak udělala, že jsi málem lítala. Kult sebezpytovačů by s tím možná nesouhlasil, ale my dva známe pravdu, ne? Některé ženy dokážou samy říct, že to potřebují, ale některým to musí říct sám muž. Ty patříš mezi ty druhé. Ale to je v pořádku, Jessie, k tomu ta pouta jsou. Vlastně nikdy nebyla opravdovými pouty. Jsou to náramky lásky. Tak si je nasad', miláčku. Nandej si je.*

Ustupuje, vrtí hlavou a neví, jestli se jí chce smát nebo brečet. Téma, samo o sobě, je nové, ale styl řečnění je příliš oposlouchaný. *Ty právnické kličky na mě neplatí, Geralde, už jsem na to příliš dlouho za tebe vdaná. Oba dva dobře víme, že to s těmi pouty nebylo kvůli mně. Bylo to kvůli tobě..., aby se ti ten tvůj ocas, nasáklý kořalkou, vůbec postavil, neslušně řečeno. Tak si tu svou zasranou verzi s ženskou psychologií můžeš strčit někam, okay?*

Gerald se usměje zvláštním, vševědoucím úsměvem. *Dobřej úder, kotě. Ne dost dobrej na to, abys vyhrála, ale byl to zatraceně dobrej úder. Nejlepší obrana je útok, správně? Myslím, že jsem tě to učil. Ale nevadí. Právě teď se musíš rozhodnout. Bud si nasadíš ty náramky, nebo se rozpráhneš tou palicí a ještě jednou mě zabiješ.*

Rozhlédne se a s rodící se panikou a zděšením si uvědomí, že všichni na Willově oslavě se dívají na její střetnutí s tímto nahým (až na brýle, ovšem), obézním, pohlavně vzrušeným mužem..., a nejsou to jen příbuzní nebo její přátelé z dětství. Paní Hendersonová, která

bude její studentskou poradkyní na vysoké škole, stojí u punčové mísy; Bobby Hagen, který ji vezme na mazácký ples a pak ji ošuká na zadním sedadle tátovho oldsmobilu 88, stojí na dvorku vedle té blondýnky z neuworthské fary, té, kterou sice její rodiče milovali, ale zbožňovali jejího bratra.

Barry, přemýšlí Jessie. Ona se jmenuje Olivie a její bratr Barry.

Blondýnka s klidným, ale podivně přepadlým obličejem naslouchá Bobby Hagenovi, ale dívá se na Jessii. Má na sobě mikinu s obrázkem od R. Hajzla, jak pan Přirozený spěchá městskými ulicemi. V bublině, vycházející z úst pana Přirozeného, stojí „Hřích je jen hřích, ale incest má říz“. Za Olivii stojí Kendall Wilson, který nabídne Jessii její první učitelské místo a krájí kus čokoládového narozeninového dortu pro paní Paigeovou, její učitelku piana z dětství. Paní Paigeová vypadá pozoruhodně živá na ženu, která zemřela na mrtvici před dvěma roky, když trhala jablka v sadě Corritových v Alfredu.

Jessie přemýšlí, *Tohle není jako snění, to je, jako bych se topila. Zdá se, že všichni lidé, které znám, tu stojí pod tou divnou odpolední oblohou, zalitou světlem hvězd, dívají se, jak se mi můj nahý manžel snaží nasadit pouta, zatímco Marvin Gaye zpívá „Najdu svědka... „. Jestli mě něco ještě může utěšit, tak je to tohle: už se to nemůže stát ještě horší.*

Pak se to stane. Paní Wertzová, její učitelka ze základní školy, se začne smát. Starý pan Cobb, který u nich pracoval jako zahradník až do svého odchodu do důchodu v roce 1964, se směje s ní. Maddy se přidá taky, i Ruth, i Olivie se zjizvenými řadry. Kendall Wilson a Bobby Hagen se oba prohýbají smíchy a plácají se navzájem do zad jako muži, kteří právě vyslechli ten nejvousatější z košilatých vtipů u místního holiče. Možná ti samí, jejichž heslem je, že *Ženská je jen podpůrný udržovací systém pro kundu.*

Jessie se podívá dolů na sebe a zjistí, že je teď také nahá. Přes její prsa jsou pepermintovou Mňam-Mňam rtěnkou napsaná tři proklatá slova: TATÍNKOVA MALÁ HOLČIČKA.

*Musím se probudit, pomyslí si. Zemřu hanbou, jestli to neudělám.*

Ale zůstane naživu, alespoň prozatím. Vzhledne k Geraldovi a vidí, jak se ten jeho zvláštní vševědoucí úsměv změnil v zející ránu. Najednou se mezi jeho zuby vynoří krev nasáklý čenich toulavého psa. Tem se také rozšklebí a hlava, která se ukáže mezi jeho tesáky jako předzvěst nějakého obscenního porodu, patří jejímu otci. Jeho oči, vždy tak jasně modré, jsou teď šedé a vpadlé nad jeho úšklebkem. Uvědomuje si, že to jsou oči Olivie, a ještě něco jiného si uvědomuje: ten nevýrazný nerostný zápach jezerní vody, tak nasládlý a tak strašný, je tu všude.

*„Že příliš tě miluji, říkají mi někdy moji přátelé,“* zpívá její otec z vnitřku psí hlavy, která je sama uvnitř hlavy jejího manžela, *„Ale věřím, já věřím, já věřím, že žena by měla být takto milována...“*

Pohodí palici vedle sebe a s křikem utíká. Když běží okolo té příšerné kreatury s hlavami zasazenými do sebe jak ruské bábušky, Gerald zaklapne jedna pouta kolem jejího zápěstí.

*Dostal jsem tě!* zařve triumfálně. *Dostal jsem tě, má hrdá krásko!*

Nejprve si pomyslela, že zatmění ještě nedosáhlo vrcholu, protože se udělalo ještě větší šero. Pak ji napadlo, že asi omdlívá. Tuto myšlenku provází pocit hluboké úlevy a vděku.

*Nebud' bláhová, Jess, nemůžeš omdlít ve snu.*

Ale ona si myslí, že to je to, co právě teď dělá, a koneckonců na tom moc nezáleží, jestli je to omdlení nebo jen hluboká jeskyně spánku, do které se utekla jako trosečník, který se ukrývá před živly přírody. Důležité je, že konečně uniká tomu snu, který ji zranil do živého, daleko víc než to, co jí udělal její otec tehdy na terase, konečně mu uniká a za takových okolností se vděk zdá být krásně normální reakcí.

Už se téměř dostala do té tišivé jeskyně temnoty, když se tam vetřel zvuk: řezavý, ošklivý zvuk jako záchvat kašle. Pokouší se tomu zvuku uniknout, ale zjišťuje, že to nejde. Drží ji jako na háčku a jako zaseknutou na udici ji začíná přitahovat k nekonečné, ale křehké stříbrné obloze, která odděluje spánek od vědomí.

Bývalý Princ, který byl kdysi dávno pýchou a radostí ladě Catheriny Sutlinové, seděl u dveří do kuchyně už dobrých deset minut poté, co se vrátil ze své poslední výpravy za žrádlem do ložnice. Seděl se vztyčenou hlavou a prázdným, nehybným pohledem. Poslední dva měsíce žil na velice úsporné stravě a dnes večer se velmi dobře nažral, vlastně až přežral, takže by se měl cítit otupělý a ospalý. Cítil se tak před malou chvílí, ale teď ho veškerá ospalost přešla. Nahradil ji pocit nervozity, který stále vzrůstal. Così se dotklo několika z vlasově tenkých rozbuškových drátů, natažených v té tajemné části mozku, kterou pes cítí, a nastražilo jeho intuici. Panička dál sténala vedle v pokoji a občas něco ze spaní řekla, ale tyto zvuky nebyly příčinou psovy nervozity, nebyly to ony, které způsobily, že si znova sedl, když už chvílku předtím byl na pokraji blaženého plynutí ke spánku, a nebyly tou příčinou, kvůli které bylo teď jeho zdravé ucho nastražené a čenich nakrabacený natolik dozadu, že odkrýval špičky tesáků.

Bylo to něco jiného..., něco nedobrého..., něco, co by mohlo být nebezpečné.

Jak se Jessiin sen vznesl a pak začal v kruzích sestupovat do temnoty, pes najednou vyskočil na všechny čtyři, neschopný dál snášet, jak mu hrají nervy. Otočil se, čenichem otevřel nezajištěné zadní dveře a vyběhl do větrné temnoty. V té chvíli ucítil jakýsi podivný, neidentifikovatelný pach. V tom pachu bylo nebezpečí..., zcela jistě nebezpečí.

Pes utíkal lesem tak rychle, jak mu to jeho plné, nacpané břicho dovolilo. Když se dostal do bezpečí lesního podrostu, otočil se směrem k domu a zaváhal. Byla pravda, že tentokrát vyklidil pole, ale muselo by se v něm spustit mnohem více poplašných signálů, než by začal uvažovat o trvalém vyklizení a opuštění té nádherné zásoby jídla, kterou tam našel.

Z bezpečného úkrytu, s unaveným výrazem, křížovaným stíny měsíčního světla, toulavý pes začal štěkat a to byl ten zvuk, který Jessií navrátil k vědomí.

Během letních pobytů u jezera začátkem šedesátých let, když se ještě William sotva dokázal jen tak plácát na mělčině s párem nafukovacích křídýlek, Maddy a Jessie, vždy dobré přítelkyně i přes věkový rozdíl, často chodily plavat k Niedermeyerovým. U Niedermeyerových byl plovák se skokanským můstkem a Jessie si tam začala budovat fyzickou kondici, díky které se stala jedničkou plaveckého týmu na střední škole a později, v roce 1971, i celostátní reprezentace. Druhým nejlepším zážitkem při skákání z Niedermayerovic plováku (prvním, samozřejmě, bylo, když letěla horkým letním vzduchem k modrému třpytu klidné hladiny) byl v jejích vzpomínkách pocit, který prožívala, když plavala zpátky z hlubiny k povrchu skrz rozdílné vrstvy teplé a studené vody.

Návrat zpátky z jejího neklidného spánku byl podobný.

Nejdříve tu byl černý, hlučný zmatek, který se nacházel uvnitř bouřkového mračna. Proklestila si jím cestu a neměla sebemenší tušení o tom, kdo je nebo kdy je a proč je tak sama. Pak přišla teplejší, klidnější vrstva: byla lapená v nejstrašnější noční můře v celých známých dějinách (přínejmenším v jí známých dějinách), ale zlý sen byl jen zlým snem a teď už byl pryč. Avšak jak se blížila k hladině, setkala se s novou mrazivou vrstvou: myšlenkou na to, že to, co ji čeká dále, by mohlo být téměř tak strašné jako ten zlý sen. Možná ještě horší.

*Co je to?* ptala se sama sebe. *Co by mohlo být ještě horšího než to, čím jsem teď právě prošla?*

Odmítala o tom přemýšlet. Odpověď byla na dosah, ale napadlo ji, že by se mohla otočit a odplout zpátky do hlubiny. Znamenalo by to utopit se, a zatímco utopit se by nemuselo být tou nejhorší cestou ven, ne tak špatnou jako třeba najet s Halleyem plnou rychlostí do skály nebo skočit padákem do drátů vysokého napětí; myšlenka na to, že by zase otevřela své tělo tomu nevýraznému, nerostnému zápachu, který jí připomínal zároveň měď a ústřice, byla nesnesitelná. Jessie dál plavala odhodlanými tempy a říkala si, že se bude starat o realitu až ve chvíli, kdy skutečně prorazí hladinu.

Poslední vrstva, kterou pronikla, byla teplá a hrůzná jako čerstvě prolitá krev: její paže budou nehybné jako mrtvé pahýly. Jen doufala,

že bude schopná je rozhýbat alespoň natolik, aby v nich zase začala proudit krev.

Jessie zalapala po dechu, trhla sebou a otevřela oči. Vůbec netušila, jak dlouho spala, a budík na prádelníku, který si stále posedle opakoval to samé (dvanáct-dvanáct-dvanáct, blikalo do tmy, jako by se čas navždy zastavil o půlnoci), jí také neporadil. Byla si jistá jen tím, že je úplná tma a měsíc teď svítí dovnitř vikýřem místo východním oknem.

V pažích jí bodalo tisíce jehel v divokém rejí. Obvykle ten pocit silně nenáviděla, ale ne teď: bylo to tisíckrát lepší než svalové křeče, kterých se obávala, jako ceny za přivedení svých zmrtvělých údů k životu. Na jeden okamžik či dva si všimla šířící se vlhkosti pod zadkem a stehny a uvědomila si, že už se jí nechce močit. Její tělo ten problém vyřešilo, zatímco spala.

Začala pěsti a opatrně se trochu vzepřela. Při bolesti, kterou pohyb přivodil v zápěstích a hřbetech jejích rukou, se málem rozplakala. *Většina té bolesti je z toho, jak ses snažila dostat se z pout*, pomyslela si. *Za to můžeš dávat vinu jen sama sobě, miláčku.*

Pes začal znova štěkat. Při každém zaštěknutí měla pocit, jako by jí někdo vrážel jehly do ušních bubínků, a uvědomila si, že to je tentýž zvuk, který ji vytáhl ze spánku k vědomí, zrovna když se chystala potopit se pod zlým snem. Podle místa, odkud se zvuky ozývaly, usoudila, že pes je venku. Byla ráda, že opustil dům, ale trochu ji to překvapilo. Možná že se po tak dlouhé době strávené venku necítí pod střechem dobře. Tato myšlenka dávala určitý smysl..., zrovna tak jako každá jiná v této situaci.

„Srovnej si to v hlavě, Jess,“ poradila sama sobě slavnostním, spánkem zastřeným hlasem a trochu se o to pokusila. Panika a nesmyslná hanba, které pocítila ve snu, ji opouštěly. Zdálo se jí, že samotný sen se vytrácí a začíná vypadat jako podivně vybledlá, přeexponovaná fotografie. Uvědomila si, že brzy se vytratí docela. Sny o probuzení jsou jako prázdné motýlí kukly nebo jako vyprázdněné lusky hrachu, mrtvé obaly, ve kterých krátce, ale křehce zabouřil život. Byly časy, kdy jí tato amnézie, jestli se to tak dá nazvat, připadala smutná. Ne teď. Nikdy v životě si nemyslela, že by zapomnění mohlo být natolik milosrdné.

Vždyť na tom nezáleží, myslela si. Nakonec to byl jenom sen. Co třeba všechny ty hlavy trčící z jiných hlav? Sny mají být symbolické, ovšem, já vím a předpokládám, že v tomto snu je skrytá také nějaká symbolika..., možná i nějaká pravda. Když už nic jiného, tak si myslím, že teď už chápu, proč jsem tehdy praštila Willa poté, co mě štípl. Nora Callighanová by byla nepochybně nadšená, určitě by tomu řekla průlom. Asi to je. Ale stejně mi to nepomůže, abych se dostala z těch zatracenejch věžeňskejch náramků, ačkoliv je to ještě stále moje nejvyšší priorita. Nesouhlasí se mnou někdo?

Ani Ruth, ani Ženuška se neozvaly a ufounské hlasy byly podobně zticha. Jediná odezva přišla z jejího žaludku, kterému sice bylo strašně líto, že se to všechno seběhlo, ale přesto se cítil nucený protestovat proti vynechání večeře dlouhým, hlubokým zakručením. Svým způsobem to bylo směšné..., ale bude to asi méně směšné zítra. To se k ní v divokém nájezdu vrátí žízeň a nedělala si žádné iluze o tom, na jak dlouho ji ty dva poslední doušky zastaví.

*Musím se soustředit, prostě musím. Problém není ani jídlo, ani voda. Právě teď na tom záleží tak málo jako na tom, proč jsem dala Willovi ránu pěstí do pusy na oslavě jeho devátých narozenin. Problém je teď, jak –*

Tok jejích myšlenek se zarazil tak prudce, jako když v ohni zapraská hořící suk. Její oči, které dosud bezcílně bloudily setmělým pokojem, se zastavily na vzdáleném koutě, kde se stíny větrem roztancovaných borovic mísily s perleťovým světlem dopadajícím vikýřem.

Stál tam muž.

Přehlnala se přes ni vlna největší hrůzy, jakou kdy poznala. Její močový měchýř, který si předtím ulevil jen od toho nejnesnesitelnějšího tlaku, se teď vyprázdnil bezbolestným horkým proudem. Jessie si nic z toho neuvědomovala. Děs hnal její dočasně čistou mysl ode zdi ke zdi a od podlahy ke stropu. Nevydala ze sebe žádný zvuk, ani to nejmenší zajeknutí; byla zrovna tak neschopná hlasových projevů jako myšlení. Svaly na její šíji, ramenou a pažích se proměnily v něco, co se podobalo teplé vodě, a sklouzla dolů po čelu postele a zůstala bezvládně na poutech viset. Neomdlela ani jí nebylo na omdlení, ale ta psychická prázdnota a fyzická neschopnost,

kteřá ji doprovázela, byly horší než mdloby. Když se myšlení pokusilo se vrátit, hned bylo zastaveno černou, beztvářou zdi děsu.

Muž. Muž v koutě.

Viděla jeho černé oči, zirájící na ni s upřenou, idiotskou pozorností. Viděla voskovou sinalost jeho příliš úzkých tváří a vysokého čela, ačkoliv vetřelcovy skutečné rysy byly zastřeny hrou křižujících se stínů. Viděla jeho svěšená ramena a pohupující se opičí paže, zakončené dlouhýma rukama; tušila jeho nohy někde v trojúhelníku stínu vrhaného prádelníkem, ale to bylo vše.

Neměla ponětí o tom, jak dlouho ležela v těch hrůzných polomdlbách, paralyzovaná, ale při vědomí, jako pavoučí kořist: Zdálo se jí to hodně dlouhé. Vteřiny plynuly kolem ní, ale ona byla neschopná byt' jen zavřít oči, aby se nemusela dívat na svého podivného hosta. Její první děs z něj začal trochu opadat, ale to, co jej nahradilo, bylo ještě horší: hrůza a nesmyslný, atavistický odpor. Jessie si později myslela, že prapůvod těchto pocitů, nejsilnějších záporných pocitů, jaké kdy v životě zažila, včetně těch, které pocítila, když se dívala, jak se toulavý pes připravuje povečeřet Geralda, třeba hledat v naprostém mlčení toho stvoření. Vplížilo se dovnitř, zatímco spala, a teď tady stálo v koutě, maskované nepřetržitým přílivem a odlivem stínů přes svůj obličej a tělo a zíralo na ni těma zvláště chtivýma očima, tak velkýma a uchvacujícíma očima, že jí připomínaly prázdné důlky lidské lebky.

Její návštěvník jen tak stál v koutě, jen to a nic jiného.

Ležela visíc v poutech, s rukama roztaženýma nad sebou, a cítila se, jako by se nacházela na dně hluboké studny. Čas běžel dál, značený jen idiotským blikáním budíku, které tvrdilo, že je dvanáct, dvanáct, dvanáct, a konečně se první souvislá myšlenka vkradla zpátky do jejího mozku, taková, která se zdála být zároveň nebezpečná i velmi uklidňující.

*Nikdo jiný tady není, Jessie, jseš tu jenom ty. Ten muž, kterého vidíš tam v koutě, je jen kombinace stínů a tvé představivosti, nic víc.*

Snažila se dostat zpátky do polohy vsedě, vzepřela se na svých pažích a tvář se jí zkřivila bolestí v namožených ramenou, odstrkovala se nohama, snažila se zarýt bosé paty do přehozu na

posteli, námahou se při tom zadýchala... a při tom všem nespouštěla odporně vytáhlou postavu v koutě z očí.

*Je příliš vysoký a hubený na to, aby to byl skutečný člověk, Jess, je ti to jasné, ne? Není to nic jiného než vítr, stíny a špetka měsíčního světla... a nějaké zbytky z tvého zlého snu, bych řekla. Dobře?*

Skoro bylo. Začala se uvolňovat. Pak zvenku přišla další hysterická salva psího štěkotu. A ta postava v koutě, ta postava, která nebyla ničím jiným než trochou větru, stínu a špetky měsíčního světla, neotočila ta neexistující postava lehce hlavu v jeho směru?

Ne, určitě ne. Určitě to byl jen další kousek z těch, co provádějí vítr, tma a stíny.

Mohlo to tak být, vlastně si byla skoro jistá, že to s tou otočenou hlavou byla jenom iluze. A ten zbytek? Sama ta postava? Nemohla dost dobře sama sebe přesvědčit, že to *všechno* byla pouhá představitost. Určitě by žádná postava, která *tak moc* vypadá jako člověk, nemohla být jen iluzí..., nebo mohla?

Ženuška Burlingamová náhle promluvila, a ač její hlas byl ustrašený, nebylo v něm ani stopy po hysterii, alespoň prozatím ne. Kupodivu to byla Ruthina část jejího já, která nejvíc trpěla tou nejstrašnější hrůzou při myšlence, že by nemusela být v pokoji sama, byla to Ruthina část, která se vzdala jen na něco podobného blábolení.

*Jestli ta věc není skutečná, řekla Ženuška, tak proč šel ten pes ven? Nemyslím, že by to udělal bez vážných důvodů, co ty na to?*

Přesto pochopila, že Ženuška je hluboce vyděšená a touží po takovém vysvětlení psího útoku, které by nezahrnovalo ten tvar, který Jessie buď viděla, nebo si myslela, že vidí stát v koutě pokoje. Ženuška ji prosila, aby řekla, že ten její původní nápad, že pes utekl jen proto, že se už necítil dobře uvnitř domu, byl mnohem pravděpodobnější. Také je možné, pomyslela si, že odešel z toho nejstaršího důvodu ze všech: ucítil jiné toulavé zvíře, tentokrát hárající fenu. Představovala si jako možné, že psa vylekal nějaký zvuk, třeba větev klepající na okno nahoře. Tato verze se jí líbila nejvíce, protože naznačovala jistý druh kruté spravedlnosti: že pes byl také vystrašen nějakým imaginárním vetřelcem a teď měl jeho štěkot

odstrašit tohoto neexistujícího přichozího od snědení jeho vlastní večeře.

*Ano, říkej dál takové věci,* zaprosila ji náhle Ženuška, *a jestli tomu všemu sama nemůžeš věřit, tak mě přesvědč, ať tomu já uvěřím.*

Ale nemyslela si, že se jí to podaří, důvod k tomu stál v koutě vedle prádelníku. Někdo tam *byl*. Nebyla to halucinace, nebyla to kombinace větrem ohýbaných stínů a její vlastní představivosti, nebyl to pozůstatek jejího snu, nebyl to chvilkový přelud, který se vetřel do té vjemové oblasti nikoho mezi spánkem a probuzením. Byl to

*(strašák je strašák; strašidlo, přijď mě sežrat)*

člověk, žádné strašidlo, ale *muž*, který tam nehybně stál, zatímco dům praštel v poryvech větru a stíny tančily po jeho zvláštním zpola viditelném obličejí.

Tentokrát se myšlenka *Strašidlo! Strašák!* vynořila z nízkých hladin její mysli na jasněji osvětlené jeviště jejího vědomí. Opět ji zahнала, ale cítila, že se její děs přese všechno zase vrací. To stvoření na vzdálenějším konci pokoje je možná člověk, ale i kdyby, byla si čím dál tím jistější, že něco s jeho tváří bylo zatraceně v nepořádku. Jen kdyby na něj lépe viděla!

*Ani bys nechtěla,* poradil jí šeptavý, zlověstný, ufounský hlas.

*Ale musím s tím mluvit, navázat kontakt,* pomyslela si Jessie a hned se okřikla nervózním, napomínavým hlasem, který zněl jako Ruth a Ženuška smíchané dohromady: *Nemysli na to jako na to, Jessie, myslí na to jako na něj. Mysli si, že je to člověk, někdo, kdo se ztratil v lese, někdo, kdo je možná zrovna tak vyděšený jako ty.*

Byla to možná dobrá rada, ale Jessie zjistila, že se *nemůže* přimět k tomu, aby na tu postavu v koutě myslela jako na něj, stejně jako tak nemohla myslet na toho toulavého psa. Ani si nemyslela, že to stvoření ve stínu je ztracené nebo vyděšené. Z rohu cítila přicházet dlouhé, pomalé vlny zloby.

*To je přece hloupé! Promluv s tím, Jessie! Promluv s ním!*

Pokusila si pročistit hrdlo a zjistila, že není co si pročišťovat, bylo vyprahlé jako poušť a hrubé jako struhadlo. Slyšela, jak jí v hrudi bije srdce, lehce, velmi rychle, velmi nepravidelně.

Ozval se poryv větru. Stíny se rozprostřely v černobílých vzorech po stěnách a stropě a začala se cítit jako lapená do pasti

uvnitř nějakého kaleidoskopu pro barvoslepé. Na chvilku si myslela, že vidí nos, tenký a dlouhý a bílý, pod těma černýma, nehybnýma očima.

„Kdo –“

Nejprve se vzdala jen na jedno slabé zašeptání, které by stejně nebylo slyšet na vzdáleném konci pokoje. Zarazila se, olízla si rty a zkusila to znova. Byla si vědomá toho, že má ruce až bolestivě zaťaté v pěsti, a snažila se donutit své prsty, aby se uvolnily.

„Kdo jste?“ Stále ještě šepot, ale už o trochu lepší než předtím.

Postava neodpověděla, jen tam tak stála s úzkýma bílýma rukama pohupujícíma se u kolenou, a Jessie si pomyslela: *U kolenou? Kolena? To přece není možné, Jess, když něčí ruce visí podél těla, tak končí v půlce stehen.*

Teď promluvila Ruth, tak bojácným a tichým hlasem, že jej Jessie málem nepoznala. *Ruce normálního člověka sahají do půli stehen, to jsi chtěla říct, ne? Ale myslíš, že by se normální člověk vplížil do něčího domu uprostřed noci jen proto, aby tam pak stál v koutě a koukal se, jak na posteli leží připoutaná paní domu? Jen tak stál a nic?*

Pak pohnul jednou nohou... nebo to možná opět byl jen rušivý pohyb stínů, tentokrát zachycený v nižším kvadrantu jejího zorného pole. Kombinace stínů a měsíčního světla a větru propůjčila celé scéně příšernou dvojznačnost a Jessie zjistila, že pochybuje o tom, že návštěvník je skutečný. Napadlo ji, že možná vlastně ještě spí, že se ten sen o oslavě Willových narozenin nějak zvrtnul do jiného směru..., ale nemohla tomu opravdu uvěřit. Dobře, byla tedy vzhůru.

Ať už se ve skutečnosti noha pohnula nebo ne (nebo jestli tam vůbec byla noha), Jessiin pohled byl momentálně upoután dole. Myslela, že vidí nějaký černý předmět položený na podlaze mezi nohama postavy. Nedalo se říct, co by to mohlo být, protože díky stínu prádelníku bylo to místo z celého pokoje nejtemnější, ale její mysl se náhle vrátila k tomu odpoledni, kdy se snažila Geralda přesvědčit o tom, že myslí vážně, co říká. Jedinými zvuky, které tehdy slyšeli, byl vítr, bouchající dveře, štěkající pes, potáplice a...

Ta věc ležící mezi návštěvníkovými nohama byla motorová pila.

Jessie si tím byla okamžitě jistá. Její návštěvník ji už používal předtím, ale ne na řezání dřeva. Řezal s ní *lidi* a pes utekl jen proto, protože ucítil, jak se ten šílenec přibližuje po pěšině okolo jezera a v jedné ruce s natáhnutou rukavicí pohupuje pilou značky Stihl –

Nech toho! zakřičela rozzlobeně Ženuška. Hned přestaň s těmi hloupostmi a vzpamatuj se!

Ale zjistila, že přestat *nemůže*, protože to není žádný sen, a také proto, že si byla čím dál tím jistější, že ta postava stojící v koutě, mlčenlivá jak Frankensteinova příšera předtím, než do ní uhodil blesk, je skutečná. Ale i kdyby byla skutečná, tak přece nestrávila celý den tím, že krájela lidi na kotlety motorovou pilou. Samozřejmě že ne, to byla jen filmy inspirovaná variace na téma prostých, ponurých příběhů, vyprávěných u táborového ohně na letním táboře, které se zdály tak legrační, když jste seděly okolo ohně a s ostatními děvčaty si pekly brambory, a tak hrůzné později, když jste se třásly ve spacáku a věřily, že každé zapraskání větvičky znamená, že se blíží Muž z Lakeview, ten legendární navrátilce z korejské války s vypáleným mozkem.

Ta věc, co stála v rohu, nebyla Mužem z Lakeview ani vrahem s motorovou pilou. Na podlaze něco *leželo* (nebo si alespoň byla docela jistá, že tam leží) a Jessie předpokládala, že by to *mohla* být motorová pila, ale zrovna tak to mohl být kufřík... nebo batoh... nebo kufřík se vzorky obchodního cestujícího.

*Nebo moje představivost.*

Ano. I když se dívala přímo na to, ať už to bylo cokoliv, věděla, že *nemůže* vyloučit možnost své představivosti. Dokonce to v ní jakýmsi perverzním způsobem ještě posilovalo myšlenku, že to stvoření *samo* je skutečné a bylo tím víc, čím těžší bylo nevšímat si toho pocitu zloby, který se linul z klubka černých stínů a prachového měsíčního světla jako nepřestávající tiché vrčení.

*Ono mě to nenávidí*, pomyslela si. *Ať je to cokoliv, tak mě to nenávidí. Musí. Proč by jinak tady stál a nepomohl mně?*

Opět pohlédla na tu jen zpola viditelnou tvář, do očí, které se v kulatých černých důlcích leskly takovou chtivostí, až se z toho rozeškala.

„Prosím, je tam někdo?“ Hlas měla pokorný, vzlyky přerývané. „Jestli tam někdo jste, pomohl byste mi? Vidíte ta pouta? Klíčky jsou hned vedle vás, na desce prádelníku...“

Nic. Žádný pohyb. Žádná odpověď. Jen to tam stálo, pokud to tam skutečně bylo, a dívalo se to na ni zpod své divé masky stínů.

„Jestli nechcete, abych řekla, že jsem vás viděla, tak já nic neřeknu,“ zkusila to znova. Její hlas se zazmítal, začal se vytrácet, pak vzlétnul a vzápětí sklouzl. „Určitě ne! A budu vám tak... tak vděčná...“

Dívalo se to na ni.

Jen to a nic víc.

Jessie cítila, jak jí po tvářích pomalu kanou slzy. „Mám z vás strach, víte,“ řekla. „Neřekl byste něco? Neumíte mluvit? *Jestli tam opravdu jste, nemohl byste, prosím, na mě promluvit?*“

Zmocnila se jí hrůzná hysterie a pak zase odlétla s jakousi cennou, nenahraditelnou částí jejího já v zahnutých pařátech. Vzlykala a prosila tu příšernou postavu stojící nehybně v rohu ložnice, celou tu dobu byla při vědomí, ale občas sklouzla do té podivné prázdnoty, určené těm, jejichž hrůza přerostla až k vytržení. Slyšela se ještě, jak ochraptělým, plačtivým hlasem žádá tu postavu, aby ji *prosím* vysvobodil z pout, aby prosím, ach prosím, ach *prosím* ji vysvobodil z pout, a pak zase upadla do toho zvláštního prázdna. Věděla, že se její ústa ještě pohybují, protože to cítila. Také slyšela zvuky, které z nich vycházejí, ale pokud byla v tom prázdném místě, slyšela místo slov jen zvuk nesouvislého blábolení. Také slyšela vanutí větru a štěkot psa, vědomá, ale nevědoucí, vnímající, ale nechápající, ztrácející se ve své hrůze z té zcela viditelné postavy, toho příšerného návštěvníka, nezvaného hosta. Nemohla se přestat dívat na jeho úzkou, nepovedenou hlavu, bledé tváře, svěšená ramena..., ale čím dál tím víc ji přitahovaly ruce, ty kývající se ruce s dlouhými prsty, které sahaly mnohem níž, než by si normální ruce mohly kdy dovolit. Takto naprázdno strávila neznámý časový úsek (*dvanáct-dvanáct-dvanáct*, hlásil budík na prádelníku; odsud žádná pomoc nepříjde) a pak začala pomalu přicházet k sobě, začala mít myšlenky místo nekonečného roje nesouvislých představ a začala slyšet slova plynoucí z jejích rtů, místo pouhého blábolení. Zatímco

se nacházela v té prázdnotě, udělala pokroky, její slova už teď neměla nic společného s pouty nebo klíčky na prádelníku. Místo toho nyní zaslechla slabý, vykřičený šepot ženy, které nezbývá než žebrotit o odpověď... jakoukoliv odpověď.

„Co jste?“ vzlykala. „Muž? Dábel? Co, v božím jméně, jste?“ Zavál porыв větru.

Dveře bouchly.

Před jejíma očima se tvář postavy začala měnit..., jako by se zvrátila v úšklebek. Ten úšklebek jí byl něčím strašně povědomý, a Jessie cítila, jak se silné jádro jejího zdravého rozumu, které až dosud snášelo všechny útoky s pozoruhodnou silou, konečně začíná hroutit.

„Tatínku?“ zašeptala. „Tatínku, jsi to ty?“

*Nebud pitomá!* zakřičela Ženuška, ale Jessie cítila, že i její odhodlaný hlas sklouzává k hysterii. *Nebud' husa, Jessie! Tvůj otec je už od roku 1980 mrtvý!*

Místo aby to pomohlo, jen to udělalo věci horší. *Mnohem* horší. Tom Mahout byl pohřbený do rodinné hrobky a ta se nacházela méně než sto milí odsud, ve Falmouthu. Jessiina palčivá, vyděšená mysl si v tom libovala a promítala jí vizi shrbené postavy s šaty a botami pokrytými zelenomodrou plísní, plížící se přes pole zalitá měsíčním svitem a spěchající zanedbaným porostem okolo předměstských sídlišť, viděla, jak zemská přitažlivost působí na rozpadající se svaly jeho paží a postupně je natahuje, až se ruce téměř dotýkají kolenou. Byl to její otec. Byl to ten muž, na kterém, s nadšením, ve třech letech jezdila jako na koni, který ji v šesti letech utěšoval, když ji poskakující cirkusový klaun vyděsil k slzám, který jí vyprávěl pohádky na dobrou noc až do jejích osmi let, kdy už byla dost stará, jak říkal, aby si je četla již sama. Její otec, který doma na koleně vyrobil sluneční filtry pro odpolední zatmění a držel ji na klíně ve chvíli, kdy se zatmění blížilo, její otec, který jí řekl *Ničeho se neboj..., ničeho se neboj a nedívej se kolem*. Ale ona si myslela, že on se bojí, protože jeho hlas byl zhrublý a třásl se, sotva se podobal jeho obvyklému hlasu.

Úšklebek té věci v koutě se ještě rozšířil a najednou pokoj naplnil zápach, ten nevýrazný, napůl kovový, napůl organický pach; pach, který jí připomínal ústřice na smetaně, a to, jak je ruka cítit

poté, co se v ní svírala hrst mincí, a to, jak vzduch voní těsně před bouřkou.

„Tatínku, jsi to ty?“ zeptala se té stínové věci v rohu a odkudsi se ozval vzdálený křik potáplice. Jessie cítila, jak jí po tvářích zvolna tečou slzy. A v té chvíli se stalo něco podivného, něco, co by nikdy neočekávala ani za tisíc let. Jak rostla její jistota, že to *je* její otec, že tam v rohu stojí Tom Mahout, ať už dvanáct let po smrti nebo ne, začala ji hrůza opouštět. Měla předtím nohy přitažené k tělu, ale teď uvolněně sklouzly dolů a rozevřely se. Přitom se jí vrátil útržek jejího snu, TATÍNKOVA MALÁ HOLČÍČKA napsané pepermintovou Mňam-Mňam rtěnkou přes její prsa.

„Dobře, tak dělej,“ řekla té postavě. Hlas měla chraplavý, ale pevný. „To je, proč ses vrátil, ne? Tak si posluž. Jak bych tě vůbec mohla zadržet? *Jen mi slib, že mě pak odemkneš. Že mě odemkneš a necháš mě jít.*“

Postava nikterak neodpověděla. Jen tak stála v přízračném hávu, utkaném ze stínů a měsíčního světla, a šklebila se na ni. A jak vteřiny ubíhaly (*dvanáct-dvanáct-dvanáct*, říkal budík na prádelníku, jako by naznačoval, že celá myšlenka ubíhajícího času je jen iluzí, protože čas ve skutečnosti zamrzl), Jessie si pomyslela, že snad možná měla pravdu hned ze začátku, že tam opravdu nikdo s ní není. Začala se cítit jako korouhvička vydaná napospas měnícím se poryvům větru, jež někdy vanou před silnou bouřkou nebo tornádem.

*Tvůj otec nemohl vstát z mrtvých*, řekla Ženuška Burlingamová hlasem,

který se snažil vypadat pevně, ale s ubohým výsledkem. Stejně jí Jessie byla vděčná alespoň za snahu. Ať je horko nebo mráz, Ženuška stále bdí.

*Tohle není žádný filmový horor nebo další epizoda ze Zóny šera, Jess, tohle je skutečný život.*

Ale něco uvnitř ní, ta část, která byla asi domovem těch několika hlasů, které byly *opravdovými* ufony a ne jen pouhými odposlechy, jež si podvědomí občas nasazovalo do jejího vědomí, naléhavě upozorňovala, že tu ještě existuje černější pravda, něco, co se jí táhlo v patách jako iracionální (a možná přízračný) stín. Tento hlas naléhal, že věci se ve tmě *mění*. *Věci se ve tmě zvláště mění*, říkal,

když je člověk sám. Když k tomu dojde, tak zámky klece, ve které je představitost ukrytá, spadnou a cokoliv, jakákoliv věc se může dostat na svobodu.

*To nemůže být tvůj tatínek, zašeptala ta podstatná cizí část jejího já a Jessie se zamražením pozorovala, jak se hlasy šílenství a rozumu mísí dohromady. To se může stát, o tom není pochyb. Lidé jsou téměř vždy v bezpečí před duchy a strašidly a živoucími mrtvolami za bílého dne a většinou jsou před nimi v bezpečí i v noci, pokud jsou spolu s jinými lidmi, ale když je člověk sám ve tmě, může se přihodit cokoliv. Muži i ženy, sami ve tmě, jsou jak otevřené dveře, Jessie, a když zavolají nebo zakřičí o pomoc, kdo ví, jaké příšerné věci jimi vstoupí? Kdo ví, co někteří muži či ženy viděli v hodině jejich osamělé smrti? Je tak těžké uvěřit, že někteří z nich mohli zemřít strachy, ať už úmrtní listy říkají cokoliv?*

„Já tomu nevěřím,“ řekla zastřeným, chvějícím se hlasem. Mluvila hlasitěji, snažila se vypadat rozhodně, i když se tak necítila. „Vy nejste můj otec! Nemyslím, že vůbec někdo jste! Myslím, že jste jen měsíční světlo!“

Jako v odpověď se postava nachýlila dopředu v jakési ironické pokloně a na chvíličku její tvář, tvář, která vypadala nad všechny pochybnosti skutečná, vyklouzla ze stínu. Jessie ze sebe vydala ochraptělý výkřik, jak sinalé paprsky dopadající vikýřem namalovaly na jeho rysy divokou karnevalovou masku. Nebyl to její otec, v porovnání se zlem a šílenstvím, které viděla ve tváři svého návštěvníka, byla by raději uvítala i po dvanácti letech svého otce ve studené rakvi. Krví podlité, odporně jiskřící oči se na ni upíraly z hlubokých, vráskami lemovaných důlků. Tenké rty měl vyhrnuté vzhůru v ironickém úšklebku, jenž odhaloval jeho bezbarvé stoličky a špičaté řezáky, které se zdály téměř tak dlouhé jako tesáky toulavého psa.

Jednou bílou rukou nadzvedl předmět, který polo-viděla, polocítila v temnotě u jeho nohou. Nejprve si myslela, že vzal Geraldův kufřík z malého pokoje, který tady používal jako pracovnu, ale když postava zvedla ten hranatý předmět do světla, viděla, že je daleko větší a daleko starší než Geraldův kufřík. Ta věc vypadala jako staromódní zavazadlo na vzorky, jaké kdysi nosili obchodní cestující.

„Prosím,“ zašeptala bezmocným, vyčerpaným hláskem. „Ať už jste co jste, neubližujte mi, prosím. Jestli nechcete, tak mě nepouštějte, to je v pořádku, ale jen mi, prosím, neubližujte.“

Úšklebek se ještě rozšířil a vzadu v jeho ústech zahlédla zlaté záblesky, její návštěvník zřejmě měl stejně jako Gerald zlaté zuby nebo zlaté plomby. Zdálo se, že se beze zvuku směje, jako by se bavil její hrůzou. Pak jeho dlouhé prsty rozepnuly přezky na zavazadle

*(já sním, myslím, teď to vypadá jako sen, ach, děkuji ti Bože, že to tak vypadá)*

a otevřené jí je nastavily. Kufřík byl plný kostí a šperků. Viděla články prstů a prsteny a zuby a náramky a dlouhé kosti a přívěsky, viděla diamant, kterým by se zalknul i nosorožec, jak odráží široké paprsky měsíčního světla na poklidné, delikátní křivky žeber dětského hrudníku. Viděla to všechno a chtěla, aby to byl jen sen, ano, *chtěla* to tak, ale jestli tomu tak bylo, pak to byl takový sen, jaký se jí ještě nikdy nezdál. To ta *situace*, ve které se nacházela, připoutaná k posteli, zatímco jí jen zpola viditelný maniak v tichosti ukazuje své poklady, byla jako ze snu. Ten pocit, avšak...

Ten pocit byl skutečný. To se nedalo zapřít. *Ten pocit byl skutečný.*

Ta věc, co stála v rohu, držela jednou rukou zespoda otevřený kufřík, aby si ho mohla dobře prohlédnout. Druhou rukou hrábla do změti kostí a šperků a zamíchala ji, zaharašilo to jak ponuré cvakání špínou ulepených kastanět. Ta věc přitom na ni zírala a jaksi nedodělané rysy jejího podivného obličej se zvrásnily do pobaveného výrazu, její ústa dále zela dokořán v tichém úšklebku, svěšená ramena sebou pravidelně škubala v potlačovaném záchvatu smíchu.

*Ne!* vykřikla Jessie, ale žádný zvuk jí nevyšel z úst.

Najednou někoho ucítila, nejspíš Ženušku, ach, jak kdy mohla podceňovat vnitřní kuráž *této* dámy, jak běží k hlavnímu vypínači, který ovládá pojistky v její hlavě. Ženuška zpozorovala pramínky kouře začínající unikat prasklinami v zavřených skříňkách ovladačů, pochopila, co to znamená, a udělala poslední, zoufalý pokus odstavit stroje, než se motory přehřejí a ložiska zadřou.

Šklebící se postava na druhém konci pokoje hrábla hlouběji do kufříku a v záři měsíčního světla k Jessii natáhla hrst plnou kostí a zlata.

Hlavou jí projel nesnesitelně ostrý záblesk a pak světla zhasla. Neomdlela s grácií, jako hrdinka v květnaté divadelní hře, ale brutálně sebou trhla dozadu, jako odsouzenec k smrti, přivázaný na elektrickém křesle, který právě dostal první dávku šťávy. V každém případě to učinilo konec hrůze, a to bylo víc než dost. Jessie Burlingamová se ponořila do temnot bez jediného protestu.

## 14

O něco později, když se probojovala zpátky k vědomí, věděla jen dvě věci: měsíc teď svítil oknem na západ a měla strašný strach... Z čeho, o tom neměla zprvu ani ponětí. Pak jí to došlo: byl tady tatínek, možná je tu ještě. To stvoření se mu sice nepodobalo, to byla pravda, ale jen proto, protože tatínek měl na sobě tu tvář jako při zatmění.

Jessie se vytáhla nahoru, nohama se tak silně odstrkávala, že shrnula pokrývku pod sebe. Avšak s rukama nemohla udělat nic. Palčivé píchání a mravenčení z nich zmizelo během jejího bezvědomí a teď v nich neměla víc citu, než by našla v páru nohou od židle. Hleděla do kouta u prádelníku široce otevřeným, náměsíčným pohledem. Vítr utichl a stíny se, alespoň na chvíli, nehýbaly. V koutě nic nebylo. Její návštěvník byl pryč.

*Možná že ne, Jess, možná že je jen někde jinde. Možná že se schovává pod postelí, co si o tom myslíš? Jestli je tam, tak by mohl kdykoliv po tobě hmátnout a položit ti jednu z těch svých rukou na bok.*

Závan větru, jen malý závan, žádný poryv, slabě bouchl zadními dveřmi. To byly jediné zvuky. Ani pes nebyl slyšet, a to ji víc než co jiného přesvědčilo, že neznámý odešel. Měla celý dům sama pro sebe.

Jessiin pohled padl na velkou tmavou hromadu na podlaze.

Oprava, pomyslela si. Je tady Gerald. Na toho nemůžeš zapomenout.

Opřela hlavu zpátky a zavřela oči, byla si vědomá stálého, pomalého tepání v hrdle a nechťelo se jí probrat se natolik, aby se to tepání proměnilo v to, čím skutečně bylo: v žízeň. Nevěděla, jestli se dá z černého bezvědomí přejít do obyčejného spánku, ale věděla, že to, co si nejvíce ze všeho přála, snad ještě kromě toho, aby sem někdo přijel a zachránil ji, byl spánek.

*Nikdo tady nebyl, Jessie, ty to přece víš, že ano?* Byl to, ó absurdito všech absurdit, Ruthin hlas. Ruthiny silácké řeči, jejichž motto, opsané z písničky Nancy Sinatrové, bylo „A jednou tě ty boty pošlapou“. Ruth, kterou ta postava v měsíčním světle proměnila v hromádku třesoucího se sulcu.

Jen do toho, panenko, řekla Ruth. Dělej si ze mě srandu, jestli chceš, možná že si to i zasloužím, ale nesnaž se něco si namlouvat. Nikdo tady nebyl. Tvoje představitivost ti sehrála pěkné představení, to je vše. Tím je všechno o tom řečeno.

Mýlíš se, Ruth, klidně odpověděla Ženuška. Někdo tady byl, dobrá, a Jessie i já, obě víme, kdo to byl. Nevypadal úplně jako tatínek, ale to jen proto, že měl na sobě tu tvář jako při zatmění. Ta tvář není důležitá, ani to, jak dlouhý vypadal, mohl mít na sobě boty se speciálními vysokými podpatky nebo možná boty s vložkami. Co já vím, tak mohl třeba stát na chůdách.

Chůdy! vykřikla s úžasem Ruth. Ach drahý Bože, to je největší blbost,

jakou jsem kdy slyšela. Není důležité, že ten člověk zemřel dřív, než se mu stačil vrátit z čistírny smoking, který měl na sobě na inaugurační Reaganově slavnosti, důležité je, že Tom Mahout byl tak neohrabaný, že by správně měl mít pojistku i na chození dolů ze schodů. Chůdy? Musíš si ze mě dělat legraci!

Na tom nezáleží, řekla Ženuška s jakousi vážnou tvrdošíjností. Byl to on. Poznala bych ten pach všude, ten silný, horkokrevný pach. Žádný pach ústřic nebo mincí. Dokonce ani pach krve. Pach...

Myšlenka se rozpadla a rozplynula se.

Jessie spala.

Toho odpoledne 20. července 1963 se ocitla sama s otcem na Sunset Trails ze dvou důvodů. Jeden jen předstírala před ostatními. Předstírala, že se stále ještě trochu bojí paní Gilettové, ačkoliv už uplynulo přinejmenším pět let (a možná spíš šest) od té příhody se sušenkou a plesknutím přes ruku. Ten pravý důvod byl jednoduchý a prostý: chtěla být se svým tatínkem během takové zvláštní příležitosti, jaká se naskytne jen jednou za život.

Její matka ji z toho podezírala, a proto se jí nelíbilo, že s ní její manžel a desetiletá dcera postrkují jako šachovou figurkou, ale byla prakticky postavená před hotovou věc. Jessie šla nejdříve za otcem. Chybělo jí sice ještě několik měsíců do jedenáctých narozenin, ale hloupá nebyla. Podezření Sally Mahoutové bylo správné: Jessie zahájila vědomou, pečlivě promyšlenou kampaň, která by jí umožnila strávit den zatmění se svým otcem. Mnohem později si Jessie myslela, že toto byl ještě jeden důvod navíc, proč mlčela o tom, co se toho dne stalo, někteří lidé, jako například její matka, by řekli, že nemá právo si stěžovat; že vlastně dostala, co si vysloužila.

Den před zatměním Jessie našla svého otce, jak sedí venku na terase na svém místěčku a čte si v brožovaném vydání Profilů odvážných, zatímco jeho žena, syn a starší dcera se smějí a plavou dole v jezeře. Usmál se na ni, když se posadila vedle něho, a ona mu úsměv vrátila. Zvýraznila si, zvlášť pro tuto příležitost, ústa peppermintovou Mňam-Mňam rtěnkou, kterou dostala od Maddy k narozeninám. Jessii se nejdřív nelíbila, když si ji poprvé vyzkoušela, myslela si, že to je miminkovský odstín, a navíc chutnala jako zubní pasta, ale tatínek řekl, že je pěkná, a to ji proměnilo v její nejcennější poklad mezi kosmetickými prostředky, používaný jen při zvláštních příležitostech, jako byla tato.

Pozorně ji naslouchal, ale nijak zvlášť se nesnažil zakrýt záblesk pobaveného skepticismu ve svých očích. *To chceš opravdu říct, že se pořád ještě bojíš Adrienny Gilettové?* zeptal se, když skončila s přemíláním staré historky o tom, jak ji paní Gilettové pleskla přes ruku, když sáhla po poslední sušence na talíři. *To muselo být někdy v..., ani nevím, ale to jsem ještě pracoval pro Dunningera, tak to*

*muselo být před rokem 1959. A ty se stále ještě bojíš, po všech těch letech? Jak naprosto freudovské, má drahá!*

*Nóó... víš... jen tak trochu.* Široce rozevřela oči, snažíc se mu vsugerovat myšlenku, že sice *říká* trochu, ale *miní* hodně. Ve skutečnosti nevěděla, jestli se ještě bojí staré Smradlavé Huby nebo ne, ale věděla, že paní Gilettové je nudná, stará otrava s modrým přelivem a že nemá vůbec v úmyslu strávit jediné úplné sluneční zatmění, které kdy v životě pravděpodobně uvidí, v její společnosti, když to může zařídit tak, aby jej mohla vidět se svým tatínkem, kterého milovala nad všechna slova.

Uvědomila si, že jeho nevěřícnost je spíše přátelská, dokonce snad i spiklenecká. Usmála se a dodala: A taky bych chtěla zůstat s tebou.

Zvedl její ruku k ústům a galantně ji políbil na prsty. Toho dne se neholil, často se neholil, když byli na chatě, a z drsného dotyku jeho tvrdých vousů jí naskočila husí kůže na rukou a na zádech.

*Comme tu est douce,* řekl. *Ma jolie mademoiselle. Je t'aime.*

Zachichotala se, nerozumíc jeho neohrabané francouzštině, a najednou jí bylo jasné, že všechno dopadne přesně tak, jak si to přeje.

*Bylo by to bezva,* řekla šťastně. *Jenom my dva. Udělala bych dřív večeři a mohli bychom ji sníst rovnou tady, na terase.*

*Zakřenil se. Zatemnělé hamburgery pro dva?*

Se smíchem souhlasně přikyvovala a radostně tleskala.

Pak řekl něco, co jí již tehdy připadlo divné, protože to nebyl muž, který by se zajímal o šaty a módu: *Mohla bys sis obléknout ty hezké nové letní šaty.*

*Ovšem, jestli chceš,* řekla, ačkoliv si už předtím v duchu říkala, že musí požádat svou matku, aby se pokusila ty letní šaty vrátit. Byly docela hezké, pokud vám nevadily až téměř křiklavé, jasné červené a žluté pruhy, ale byly příliš krátké a těsné. Její matka je koupila na dobírku od Searse a velikost objednala odhadem tak, že vyplnila o jedno číslo větší velikost, než jakou Jessie nosila loňský rok. Ale stalo se, že i jiné věci, jí tentokrát byly menší než jen o jedno číslo. No ale jestli se tatínkovi líbí... a jestli se ohledně toho zatmění postaví na její stranu a trochu zatlačí...

Postavil se na její stranu a tlačil jako sám Herkules. Začal již tentýž večer, když po večeři (a dvou či třech opojných sklenkách vin rouge) své ženě navrhl, aby se Jessie nemusela účastnit zítřejšího pozorování zatmění slunce na vrcholku Mount Washington. Většina jejich sousedů tam šla; hned po Memorial Day začali pořádat neformální schůzky o tom, jak a kde pozorovat nadcházející sluneční fenomén (tyto schůzky Jessie připadaly stejné jako obvyklé letní koktejlové večírky), a dali si dokonce i jméno – Služebníci Slunce z Dark Score. Služebníci Slunce si pro tuto příležitost pronajali školní mikrobús a plánovali výlet na vrcholek nejvyšší hory New Hampshiru, vybaveni krabicemi se svačinou, slunečními brýlemi značky Polaroid, speciálně vyrobenými kukátkami, kamerami se speciálními filtry... a, samozřejmě, šampaňským. Mnoho a mnoho šampaňského. To celé se její matce a starší sestře zdálo jako samotná definice lehké, rafinované zábavy. Pro Jessii to bylo zosobněním nudy..., a to ještě předtím, než jste do rovnice dosadili Smradlavou Hubu.

Ten večer, devatenáctého, šla po večeři na terasu, aby si, než slunce zapadne, přečetla nějakých dvacet či třicet stránek *Vzpomínek na Tichou planetu* od pana C. S. Lewise, alespoň navenek. Její pravý důvod byl daleko méně intelektuální: chtěla si poslechnout, jak její otec za ni, *za ně* bude bojovat, a tiše mu přitom držet palce. Ona i Maddy už léta věděly, že jídelna spojená s obývacím pokojem je obdařená zvláštními akustickými vlastnostmi, způsobenými pravděpodobně vysokým, ostře vyklenutým stropem: Jessie dokonce podezírala i Willa, že ví o tom, jak se odtamtud šíří zvuky až sem na terasu. Zdálo se, že pouze jejich rodiče si nejsou vědomi toho, že pokoj je prakticky na odposlechu a že většina důležitých rozhodnutí učiněných v tomto pokoji při večerním upíjení koňaku nebo kávy byla známa (přinejmenším jejich dcerám) dlouho předtím, než se štábní rozkazy dostaly k mužstvu.

Jessie si všimla, že drží Lewisovu knihu vzhůru nohama, a rychle ji obrátila, než se tam objeví Maddy a vysměje se jí svým koňským němým smíchem. Cítila se trochu provinile kvůli tomu, co právě dělala, vždyť to vlastně vypadalo spíš jako špehování než držení palců, ale ne dost provinile na to, aby přestala. A také měla za

to, že k tomu má určité morální právo. Nakonec to nebylo, jako by se schovávala ve skříni nebo něco takového; seděla tady, přímo ve výhledu, zalitá jasným světlem zapadajícího slunce. Seděla tady se svou knihou a říkala si, jestli jsou na Marsu někdy také zatmění a jestli tam nahoře jsou také nějakí marťané, kteří by se na ně mohli dívat. Jestli si její rodiče myslí, že nikdo nemůže slyšet, co si povídají u stolu, je to snad *její* chyba? Má snad jít dovnitř *a říct* jim to?

„To se tedy *nedomnívám*, má dvahá,“ Jessie potichu co nejsnobštěji zaráčkovala hlasem Elizabeth Taylorové v *Kočce na rozpálené plechové střeše* a rychle si zakryla rukama přihlouplý úsměv. Věděla, že je před svou velkou sestrou prozatím v bezpečí, protože slyšela Maddy a Willa, jak se v herně dobromyslně pošťuchují kvůli nějaké hře.

Opravdu si nemyslím, že by jí to ublížilo, kdyby tady se mnou zítra *zůstala, co myslíš?* ptal se otec svým optimistickým, dobře naladěným hlasem.

*Ne, ovšem že ne*, odpověděla matka, *ale také by ji to nezabilo, kdyby také pro jednu letos šla někam, kam jdou všichni ostatní. Stala se z ní úplná tatínkova holčička.*

*Byla s tebou a Willem minulý týden na loutkovém divadle v Bethelu. Vlastně neříkala jsi mi, že zůstala s Willem a dokonce mu koupila zmrzlinu ze svého vlastního kapesného, zatímco ses šla podívat na aukci?*

*To pro naši Jessii nebyla žádná oběť*, namítla matka. Znělo to téměř mrzutě.

*Co tím myslíš?*

*Myslím tím, že šla na loutkové divadlo, protože se jí chtělo, a že hlídala Willa, protože se jí chtělo.* Mrzutost ustoupila mnohem obvyklejšímu tónu: podrážděnosti. *Jak můžeš pochopit, co tím myslím?* ptal se ten tón. *Jak bys vůbec mohl, když jsi mužský?*

Tento tón v hlasu své matky slyšela Jessie během posledních let čím dál tím častěji. Věděla, že to bylo zčásti proto, že rostla a víc věcí chápala, ale byla si pěkně jistá, že to bylo také tím, že její matka toho tónu používala teď daleko častěji než dřív. Jessie nemohla pochopit, proč otcova logika vždy matku tak vyvádí z míry.

*A co je najednou na tom, že udělala to, co chtěla, podivného? ptal se teď Tom. Máme jí to snad mít za zlé? Co uděláme, až začne být společenská a rodina jí už nebude stačit, Sal? Dáme ji do ústavu pro padlé dívky?*

*Nepoučuj mne, Tome. Víš moc dobře, co tím myslím.*

*Kdepak, tentokrát to neberu, miláčku. Tohle má být naše letní dovolená, pamatuješ si? Vždycky jsem si myslel, že když jsou lidé na dovolené, tak by měli dělat to, co chtějí dělat, a být s tím, s kým být chtějí. To je vlastně celý ten nápad.*

Jessie se usmála, věděla, že už se to blíží k dobrému konci. Až zítra odpoledne začne zatmění, tak bude s tatínkem tady, místo aby byla na vrcholku Mount Washingtonu se Smradlavou Hubou a zbytkem Služebníků Slunce z Dark Score. Její otec byl jako nějaký šachový velmistr, kterému talentovaná amatérka zaplatila, aby si s ní zahrál, a on ji teď roznáší na kopytech.

*Mohl jsi také jít, Tome, Jessie by určitě šla s námi, kdybys šel ty. To bylo nebezpečné. Jessie zatajila dech.*

*Nemohu, má lásko, čekám důležitý hovor s Davidem Adamsem ohledně akcii Brookings Pharmaceuticals. Je to velmi důležité..., také je v tom velké riziko. V tomto stadiu je tak nebezpečné hrát si s Brookingsem jako hrát si s rozbuškami. Ale dovol mi být k tobě upřímný: i kdybych mohl, nejsem si jistý“, že bych chtěl. Nejsem do té Gilettové blázen, ale dokážu s ní vyjít. Ale na druhou stranu, toho hajzla Sleeforta –*

*mlč, Tome!*

*Neboj se, Maddy a Will jsou dole a Jessie je venku na přední terase..., vidíš ji?*

V tom okamžiku si Jessie najednou byla jistá, že její otec přesně ví o zvláštnosti akustiky jídelny a obývacího pokoje, že ví, že jeho dcera slyší každé slovo tohoto rozhovoru. *Chtěl, aby slyšela každé slovo. Teplé, slabé zachvění jí projelo zády až dolů po nohou.*

*Měla jsem vědět, že dojde na Dicka Sleeforta!* Její matka vypadala hněvivě pobavená, nad takovou kombinací Jessie jen vrtěla hlavou. Zdálo se jí, že jen dospělí dokážou kombinovat city takovými praštěnými způsoby. Kdyby byly city potravinami, pak city dospělých by byly jako čokoládou politý biftek, šťouchané brambory

s kousky ananasu, kukuřičné lupínky poprášené pálivou paprikou místo cukrem. Jessie si myslela, že být dospělým je spíš za trest než za odměnu.

Tohle Oje opravdu únavné, Tome, vždyť ten člověk se o mě pokusil před šesti lety. Byl opilý. Tehdy býval pořád opilý, ale od té doby se už napravil. Polly Bergeronová mi řekla, že chodí k Anonymním alkoholikům a –

Dobře mu tak, řekl její otec suše. Máme mu snad poslat gratulaci nebo odznak za zásluhy, Sally?

*Nebud' tak prudký. Málem jsi mu zlomil nos –*

*Ano, opravdu. Když totiž člověk přijde do kuchyně, aby si dal do sklenice led, a najde toho ochlastu, co bydlí dole u cesty, jak má jednu ruku na zadku jeho ženy a druhou dole na její –*

*Tak toho necháme,* řekla rychle, ale Jessie si pomyslela, že z nějakého důvodu matka vypadala skoro *potěšená*. Bylo to čím dál tím zvláštnější. *Fakt je, že už je na čase, abys přišel na to, že Dick Sleefort není žádný démon z hlubin, zrovna tak je na čase, aby Jessie přišla na to, že Adrienna Gilettové je jen stará osamělá ženská, která ji jednou na zahradní slavnosti ze žertu pleskla přes ruku. Nedívej se na mě tak, Tome, netvrdím, že to byl dobrý žert, nebyl. Já jen říkám, že Adrienna to nevěděla. Nebyl v tom žádný špatný úmysl.*

Jessie pohlédla dolů a viděla, že se jí brožovaná knížka, kterou držela v pravé ruce, skoro napůl přehnula. Jak mohla její matka, žena, která vystudovala *cum laude* (ať už to znamená cokoliv) na Vassaru, být tak hloupá? Odpověď byla pro Jessii zcela jasná: nemohla být. Bud o tom věděla, nebo odmítala vidět pravdu. Ať už byla pravda kdekoliv, dalo se dospět jen k jednomu závěru: když si musela vybrat komu věřit, jestli staré ošklivé ženě bydlící v létě nahoře u cesty, nebo své vlastní dceři, Sally Mahoutová si vybrala Smradlavou Hubu. To je dobré, co?

*Protože jsem tatínkova holčička, proto. To a ještě další věci. To je ten důvod, ale to jí nikdy nemohu říct, a ona si to nikdy neuvědomí. Ani za miliardu let.*

Jessie se pokusila uvolnit sevření ruky na knížce. Paní Gilettové to tehdy tak *myslela*, byl v tom zlý úmysl, ale stejně podezření jejího otce, že už se té staré sůvy nebojí, bylo pravděpodobně spíš správné

než naopak. A nakonec se jí to stejně podaří a bude moci zůstat se svým otcem, takže na žádných matčiných kecech už vůbec nezáleží, že ne? Bude tady se svým tatínkem, nebude se muset starat o Smradlavou Hubu a všechny tyto příjemné věci se stanou, protože...

„Protože se mnou drží,“ zašeptala.

Ano, to bylo v podtextu. Její otec s ní drží a její matka je proti ní vysazená.

Jessie spatřila Večernici, jak se měkce třpytí na potemnělé obloze, a najednou si uvědomila, že je venku na terase a poslouchá, jak stále krouží kolem otázky zatmění a také otázky Jessie už skoro třičtvrtě hodiny. Toho večera objevila nepodstatný, ale zajímavý poznatek o životě: čas nejrychleji plyne, když odposloucháváte rozhovor, který se týká vás.

Téměř bezmyšlenkovitě zvedla ruku a vytvořila z prstů kukátko, které zaměřila na hvězdu, a poslala jí staré zaříkávání: chci, abych mohla, chci, abych směla. *Jejím* přáním, teď už na dobré cestě ke splnění, bylo, aby jí zítra bylo dovoleno zůstat tady s tatínkem. Zůstat s ním za každou cenu. Prostě jen dva lidé, kteří vědí, jak držet při sobě, sedět venku na terase a pojídat Zatemnělé hamburgery pro dva... jako staří manželé.

*A co se týká Dicka Sleeforta, tak ten se mi později omluvil, Tome. Nepamatuji si, jestli jsem ti o tom někdy řekla nebo ne –*

*Řekla, ale nepamatuji si, že by se někdy omlouval mně.*

*Asi se bál, že bys mu urazil hlavu nebo se o to alespoň pokusil,* odpověděla Sally hlasem, který už předtím Jessie shledala tak podivným, zdálo se jí, že se v něm mísí štěstí, dobrá nálada a hněv. Jessie se na chvilku podivila, zda je možné přitom ještě zachovat naprosté duševní zdraví, a pak tyto myšlenky rychle a nadobro zamítla. *Také bych ještě předtím, než o té věci přestaneme mluvit, chtěla něco říct o Adrienně Gilettové...*

*Posluž si.*

*Řekla mi, že v devětapadesátém, to jest o celá dvě léta později, že toho roku byla v přechodu. Nikdy přímo nemluvila o Jessie a té příhodě se sušenkou, ale myslím si, že se tak snažila omluvit.*

Ach. To bylo to otcovo nejchladnější, nejadvokátštější „ach“. A napadlo některou z vás, dámy, předat tuto informaci Jessii... a vysvětlit jí, co to znamená?

Její matka mlčela. Jessie, která měla jen velmi nejasnou představu o tom, co znamená „být v přechodu“, se podívala dolů a viděla, že zase svírala svou knížku příliš silně, až se zase celá přehnula, a znova se pokusila sevření rukou uvolnit.

Nebo se omluvit? Tón jeho hlasu byl mírný..., hladivý..., vražedný. Přestaň mě vyslýchat! vybuchla Sally po dalším, uvážlivém tichu. Tady jsi doma a ne u soudu, jestli sis ještě nevšiml!

Ty jsi s tím přišla, ne já, řekl. Já se jen ptal –

*Ach, já už jsem tak unavená z toho, jak všechno překroutíš,* řekla Sally. Jessie z tónu jejího hlasu poznala, že bud pláče, nebo k tomu brzy dojde.

Poprvé, kam až její paměť sahala, nevzbudily v jejím srdci slzy její matky žádný soucit, žádnou potřebu k ní běžet a utěšovat ji (a většinou se přitom také dát do pláče). Místo toho cítila podivné, toporné zadostiučinění,

*Sally, jsi rozrušená. Proč jen –*

*To máš teda zatracenou pravdu, že jsem. Občas se mi to stává, když se pohádám se svým manželem, není to podivné? Není to ta nejpodivnější věc, co jsi kdy slyšel? A víš, o čem jsme se hádali? Já ti napovím. Tome, to není o Adrienně Gilettové a není to o Dicku Sleefortovi a není to o zítřejším zatmění slunce. Hádali jsme se o Jessie, o naší dceři, a to je všechno, pokud nemáš něco nového?*

Smála se skrze slzy. Zaznělo suché syknutí, jak škrtla zápalkou a zapálila si cigaretu.

*Neříká se, že skřipající kolo vždycky někdo namaže? A to je naše Jessie, že ano? Skřipající kolo. Nikdy s ničím není spokojená, pokud si to nemůže upravit podle svého. Nikdy není spokojená, když někdo jiný něco naplánuje. Nikdy se úplně nevzdává.*

Jessie slyšela v matčině hlase něco hodně blízkého nenávisti a zdrtilo ji to.

*Sally –*

*Nevadí, Tome. Chce tady zůstat s tebou? Dobře. Nestálo by to s ní stejně za nic, kdybychom ji vzali s sebou. Jenom by vyhledávala*

*příležitosti k hádkám se svou sestrou nebo by kňourala, protože musí hlídat Willa. Prostě by, jinými slovy, jen skřípala.*

*Sally, Jessie skoro nikdy nekňourá a je velice hodná na –*

*Ach, ty ji nevidíš! vykřikla Sally Mahoutová a pohrdání v jejím hlase způsobilo, že se Jessie schoulila v křesle. Přisahám Bohu, že se někdy chováš, jako by to bylo tvoje děvče, a ne tvoje dcera!*

Tentokrát se nadlouho odmlčel její otec, a když opět promluvil, jeho hlas byl tichý a ledový. *Tohle je ta nejhnusnější, nejpodlejší věc, co jsi kdy mohla říct, nakonec odpověděl.*

Jessie seděla na terase, dívala se na Večernici a cítila úzkost, která přerůstala až v hrůzu. Pocítila náhlou potřebu si zase z ruky udělat kukátko a zachytit v něm ještě jednou hvězdu, tentokrát aby si to všechno zase odepřála, počínaje svou prosbou, aby to tatínek zařídil a mohla s ním zítra zůstat v Sunset Trails.

Pak se ozval zvuk odstrkávané židle její matky. *Omlouvám se,* řekla Sally, a ačkoliv v jejím hlasu ještě zněl vztek, Jessie si pomyslela, že v něm teď také slyší strach. *Tak si jí tady zítra nech, jestli to tak chceš! Fajn! Dobře! Bude jen ráda!*

Pak bylo už slyšet jen zvuk jejich vysokých podpatků, klapajících rychle pryč, a o chvíli později *cvak* otcova zapalovače Zippo, když si zapálil cigaretu.

Jessii, sedící na terase, vytryskly z očí horké slzy, slzy studu, bolesti a úlevy, že hádka skončila, než se mohla stát ještě horší..., protože, nevšimla si snad obě děvčata, ona i Maddy, že hádky jejich rodičů jsou poslední dobou čím dál tím hlasitější a vášnivější? Že chlad, který po nich zavládne, se čím dál tím hůře překonává? Přece by nebylo možné, že by se –

Ne, přerušila svou myšlenku dříve, než ji mohla dokončit. Ne, to není možné. To přece vůbec není možné, tak zavři pusu.

Možná že změna prostředí jí pomůže přijít na jiné myšlenky. Jessie vstala, seběhla po schodech z terasy a kráčela po pěšině ke břehu jezera. Tam si sedla a házela žabky, dokud její otec za půldruhé hodiny nepřišel za ní.

„Zatemnělé hamburgery pro dva, zítra na terase,“ řekl a políbil ji na šíji. Byl už oholený, ale přesto znova pocítila ten slabý, lahodný záchvěv. „Je to zařízené.“

„Zlobila se?“

„Kdepak,“ zvesela řekl její otec. „Řekla, že to je dobře, protože jsi tento týden vykonala všechny své povinnosti a –“

Zapomněla na své předchozí tušení, že by mohl vědět víc o akustické zvláštnosti jídelny a obývacího pokoje, než kdy dal najevo, a velkorysost jeho lži ji dojala až skoro k slzám. Otočila se, vrhla se mu kolem krku a pokryla jeho tváře a rty vášnivými polibky. Jeho první reakcí bylo překvapení. Jeho ruce sebou trhly dozadu a na chvíli spočinuly na zárodcích jejích nader. Ten chvějivý pocit jí projel znova, ale tentokrát byl mnohem silnější, téměř až bolestivý, jako šok, a s ním, jako nějaké podivné *déja vu*, ten stále se navracející pocit zvláštních protikladů světa dospělých; světa, kde si můžete kdykoliv objednat sekanou z černého rybízu nebo vajíčka smažená na citrónové šťávě.... a kde to někteří lidé opravdu *dělali*. Pak jeho ruce sklouzly kolem jejího těla a skončily na jejích lopatkách v něžném objetí, a kdyby se nezastavily o chvíli déle tam, kde neměly, ani by to nezpozorovala.

*Miluji tě, tatínku.*

*Já tě také miluji, Karkulko. Stomilionkrát tě miluji*

## 16

V den zatmění slunce bylo od rána horko a dusno, ale obloha byla celkem čistá, a nesplnila se tak, alespoň v západní části státu Maine, meteorologická předpověď varující před nebezpečím nízké oblačnosti, která by mohla zakrýt očekávaný přírodní jev.

Sally, Maddy a Will odešli, aby chytli okolo desáté hodiny autobus Služebníků Slunce z Dark Score (Sally dala Jessii toporný, tichý polibek na tvář, když odcházela, a Jessie jí ho oplatila) a zanechali Toma Mahouta s děvčetem, jež jeho žena večer předtím nazvala „skřípajícím kolem“.

Jessie se převlékla z šortek a trička s nápisem Camp Ossippee do svých nových letních šatů, těch hezkých (pokud vám nevadily až téměř křiklavé, jasně červené a žluté pruhy), ale příliš těsných. Navoněla se Maddyinou voňavkou Můj hřích, trochou matčina deodorantu Yodora a čerstvě se nalíčila pepermintovou Mňam-Mňam rtěnkou. A ačkoliv nebyla jednou z těch, které se natrásají před

zrcadlem a pořád se šlechtí (to byl výraz její matky, jako když říkala „Maddy, přestaň se šlechtit a vylez odtamtud!“), dala si tu práci a vyčesala si toho dne vlasy nahoru, protože jí její otec jednou řekl, že jí to tak sluší.

Poté, co zapíchla poslední sponku do účesu, sáhla po vypínači světla v koupelně a zarazila se. Děvče, které se na ni dívalo ze zrcadla, nevypadalo jako děvče, ale jako dospívající dívka. Nebylo to tím, jak šaty zdůrazňovaly nepatrné oblíny, které ještě po další dva roky budou mít daleko do řader, ani to nebylo rtěnkou a ani to nebylo jejími vlasy, upravenými do neohrabaného, ale podivně slušivého drdolu; byly to všechny tyto věci dohromady, celek, který je větší než součet jeho částí, protože... co? Nevěděla. Možná něco v tom, jak jí nahoru vyčesané vlasy zvýraznily lícní kosti. Nebo odhalená křivka jejího krku, daleko víc sexy než prsa, která vypadala jako komáři kousnutí, nebo její chlapecké tělo bez boků. Nebo to byl možná ten pohled jejích očí, nějaká jiskra, která byla až do dnešního dne bud dobře skrytá, nebo ji nikdy neměla.

Ať to bylo cokoliv, na chvíli ji to zarazilo. Dívala se na svůj odraz a najednou uslyšela svou matku, jak říká: *Přisahám Bohu, že se někdy chováš, jako by to bylo tvoje děvče, a ne tvoje dcera!*

Skousla růžový dolní ret a trochu svařila obočí při vzpomínce na včerejší večer, na ten záchvěv, který jí projel při jeho doteku, ten pocit, který měla, když cítila jeho ruce na svých prsou. Cítila, jak se ten pocit skoro zase vrací, ale nepoddala se mu. Nemělo cenu trást se kvůli nějakým hloupostem, kterým člověk nerozumí. Nebo na ně myslet.

Dobrá rada, pomyslela si a zhasla světlo v koupelně.

Zjistila, že jak čas plyne nadcházejícím odpolednem k okamžiku zatmění, je čím dál tím víc vzrušená. Naladila tranzistorák na stanici WNCH, rock-and-rollovou stanici v North Conwayi. Její matka stanici nenáviděla a po půl hodině Del Shannona a Dee Dee Sharpa a Garyho „U.S.“ Bondse ji ten, kdo ji naladil (obvykle Jessie nebo Maddy, ale někdy i Will), musel přeladit na stanici s vážnou hudbou, která vysílala z vrcholku Mount Washingtonu. Naopak, jejímu otci se opravdu moderní hudba líbila a poluskával si při ní prsty a prozpěvoval. Jednou, při písničce „You Belong to Me“ od The

Duprees, chytil krátce Jessii do náruče a tancoval s ní na terase. Když Jessie okolo půl čtvrté zapálila barbecue, do začátku zatmění scházela ještě hodina. Šla se zeptat otce, jestli chce dva hamburgery nebo jen jeden.

Byl na jižní straně domu, pod terasou, na které stála. Měl na sobě jen bavlněné šortky (YALE PHYS ED bylo vytisknuté na jedné nohavici) a prošívanou kuchyňskou chňapku. Kolem hlavy si uvázal pásku, aby mu pot netekl do očí. Dřepěl nahrbený nad kouřícím ohníčkem. Ta kombinace šortek a pásky přes čelo mu dodávala zvláštní, ale příjemné mladistvé vzezření; poprvé v životě Jessie před sebou viděla toho muže, do kterého se její matka poslední léto na vysoké zamilovala.

Vedle něj bylo na sobě naskládáno několik čtvercových úlomků skla, opatrně vyříznutých z drolicího se kytu z okna staré kůlny. Jeden z nich držel ve stoupajícím kouři a přitom sklo otáčel sem a tam krbovými kleštěmi, jako by připravoval nějakou tábornickou pochoutku. Jessie se začala smát, přišla jí k smíchu hlavně ta chňapka, a on se také s úsměvem otočil. Přelétlo jí myslí, že z toho úhlu nemůže vidět její šaty. Byl to konečně její *otec*, a ne nějaký klučina jako Duane Corson z přístaviště.

Co to děláš? zachichotala se. Myslela jsem, že máme k obědu hamburgery, a ne skleněné sendviče!

Filtr na zatmění, žádné sendviče, Karkulko, řekl. Když dáš dva nebo tři na sebe, můžeš se dívat na zatmění celou dobu jeho trvání, aniž by sis poškodila oči. Četl jsem, že člověk musí být velmi opatrný, můžeš si spálit sítnice a ani o tom hned nevědět.

*Fuj!* řekla Jessie a trochu se zachvěla. Myšlenka, že by se člověk mohl spálit a ani o tom nevědět, jí připadla neuvěřitelně hnusná. *Jak dlouho bude trvat úplně zatmění, tatínku?*

*Ne moc dlouho. Asi minutu nebo tak.*

*Tak udělej ještě pár těchto skleněných koukadel, protože já si nechci spálit oči. Jeden Zatemnělý hamburger, nebo dva?*

*Jeden bude stačit. Jestli je velký.*

*Dobře.*

*Otočila se k odchodu.*

*Karkulko?*

Pohlédla opět na něj, na malého, sporého muže s drobnými kapičkami potu na čele, muže s tak řídkým ochlupením na těle, stejně jako muž, za kterého se později vdá, ale bez Geraldových silných brýlí a břicha, a na chvíli se ten fakt, že tento muž je jejím otcem, zdál tou nejméně podstatnou věcí o něm. Znovu si uvědomila, jak je hezký a jak mladě vypadá. Jak se na něj dívala, pramínek potu mu pomalu stékal po břiše, pak si to namířil východně od pupku a skončil jako malá tmavá skvrna na elastickém pasu jeho yaleských šortek. Podívala se mu opět do obličeje a náhle si byla naprosto vědoma jeho očí ve svých. I když měl teď oči přivřené kvůli kouři, tyto oči byly absolutně nádherné, jako zářivá šed' rozbřesku nad zimní hladinou. Jessie zjistila, že si musí polknout, aby mohla odpovědět, jak měla v krku sucho. Možná to byl ten štiplavý kouř z ohně. Nebo možná ne.

*Ano, tatínku?*

Chvíli se na ni beze slova díval a pot mu pomalu stékal po tvářích a čele a hrudi a břichu a najednou se Jessie začala bát. Pak se znova usmál a všechno bylo v pořádku.

*Vypadáš dnes, Karkulko, moc pěkně. Vlastně, pokud to nezni příliš srandovně, tak vypadáš moc krásně.*

*Děkuji ti, vůbec to srandovně nezni.*

Jeho komentář se jí tak moc líbil (zvláště po matčině poznámkách předchozího večera nebo možná právě kvůli nim), že jí v krku narostl knedlík a cítila se, jako by se měla rozplakat. Místo toho se usmála a naznačila mu poklonu a pak pospíchala zpátky k barbecue a srdce jí přitom v hrudi bušilo jak splašené. Jedna z věcí, které její matka řekla, ta nejstrašnější, se pokusila dostat do její mysli

*(chováš se, jako by to byla tvoje)*

a Jessie ji rozmáčkla tak bezohledně, jako by rozmáčkla rozzuřenou vosu. Najednou se cítila v sevření jedné z těch bláznivých směsí pocitů dospělých, jako zmrzlina s ovesnou kaší nebo pečené kuře s angreštem, a nemohla se jí zbavit. Ani si nebyla jistá, zda vůbec *chce*. V duchu stále viděla tu jednu kapku potu, jak lenivě stéká po jeho břichu, je pohlcená měkkou bavlnou jeho šortek, nechávajíc po sobě jen to maličké tmavé místo. Zdálo se, že její

citové rozrušení se zrodilo právě z tohoto obrazu. Stále ho viděla a viděla a viděla. Bylo to bláznivé.

Dobře, a co? Byl to bláznivý den, to je vše. Dokonce i slunce se chystalo udělat něco bláznivého. Proč to tak nenechat?

*Ano, hlas, přisvědčil hlas, který se jednou bude maskovat za Ruth Nearyovou. Proč ne?*

Zatemnělé hamburgery s oblohou z opečených hub a sladké červené cibule byly zkrátka pohádkové. *Rozhodně zatemní ty poslední, co dělala tvoje matka*, řekl jí otec a Jessie se divoce zachichotala. Jedli venku na terase, na oblíbeném místě Toma Mahouta s podnosy na klíně. Mezi nimi stál kulatý zahradní stůl, překypující kořením, papírovými talířky a nástroji na pozorování zatmění. Pozorovací výbava obsahovala dvoje sluneční brýle značky Polaroid, dvě podomácku vyrobená lepenková kukátka, stejná jako ta, která si zbytek rodiny vzal sebou na Mount Washington, úlomky zakouřeného skla a štos izolačních podložek ze zásuvky u kuchyňského sporáku. Kusy zakouřeného skla už nejsou horké, řekl Tom své dceři, ale neumím to moc dobře s diamantem na řezání skla a bojím se, že by na jejich hranách mohly být ostré zuby.

Poslední věc, co bych potřeboval, řekl jí, by bylo, aby tvoje matka přišla domů a našla vzkaz, že jsem tě vzal na pohotovost v nemocnici Oxford Hills, aby se ti tam pokusili přišít pár uřezaných prstů.

Matce se tohle moc nelíbilo, že? zeptala se Jessie.

Tatínek ji krátce objal. *Ne*, řekl, *ale mně ano. Mně se to dostatečně líbilo za nás oba*. A tak zářivě se na ni usmál, že nemohla než se usmát také.

Začátek zatmění, v 4:29 p.m. východního letního času, se blížil a museli sáhnout po kukátkách. Slunce uprostřed Jessiina kukátka nebylo větší než zátka od láhve, ale bylo tak zářivě jasné, že se vrhla po slunečních brýlích na stolku a nasadila si je. Podle jejích hodinek Timex už zatmění muselo začít, ukazovaly 4:30.

Asi se mi předcházejí hodinky, řekla nervózně. Buď to, anebo znám ve světě pár astronomů s máslem na hlavě.

*Zkus to znova*, řekl Tom s úsměvem.

Když se opět podívala do kukátka, viděla, že zářivý kruh již není dokonalým kruhem, a zátylkem jí projelo zachvění. Tom, který se místo do svého kukátka díval na ni, si toho všiml.

*Karkulko? Jsi v pořádku?*

*Ano, ale... je to trochu strašidelné, že?*

Ano, řekl. Pohlédla na něj a hluboce se jí ulevilo, že to myslí vážně. Vypadal skoro tak vyděšeně, jak ona se vyděšená cítila, a to ještě dodalo jeho chlapecké přitažlivosti. To, že by se mohl bát něčeho úplně jiného, ji nikdy nenapadlo. *Chceš si mi sednout na klín, Jess?*

*Můžu?*

*To víš, že jo.*

Vklouzla mu na klín a v rukách svírala kukátko. Zavrtěla se, aby se pohodlně usadila. Měla ráda pach jeho trochu zpocené, sluncem přehřáté kůže a slabé stopy nějaké kolínské, Redwood, tak se asi nějak jmenovala. Šaty se jí vyhrnuly nahoru po stehnech (těžko mohly udělat něco jiného, jak byly krátké) a ona sotva postřehla, když jí položil jednu ruku na nohu. Byl to její otec, přece *tatínek*, žádný Duan Corson z přístaviště nebo Richie Ashlocke, ten chlapec, kvůli kterému ve škole ona a její kamarádky pořád vzdychaly a chichotaly se.

Minuty pomalu plynuly. Každou chvíli se zavrtěla, aby si udělala pohodlí. Jeho klín byl tohoto odpoledne podivně tvrdý a v jednom okamžiku si asi na tři čtyři minuty zdřímala. Možná že dokonce trochu déle, protože ten závan větru, který se prohnal po terase a probudil ji, byl překvapivě chladný na jejích zpocených pažích. I celé odpoledne se nějak změnilo, barvy, které se zdály jasné předtím, než se mu opřela o rameno a zavřela oči, byly teď vybledle pastelové a světlo samo nějak zesláblo. Bylo to, jako by den byl cezený přes síto na tvaroh. Podívala se do svého kukátka a byla překvapená, vlastně skoro v šoku, že vidí, že tam je teď jen půlka slunce. Podívala se na hodinky a viděla, že je devět minut po páté.

*Už se to děje, tatínku! Slunce zhasíná!*

Ano, souhlasil. Jeho hlas byl zvláštní, uvážlivý a zamyšlený na povrchu, ale hlouběji jako rozmazaný. *Přesně na čas.*

Matně si všimla, že jeho ruka sklouzla na její noze výše, vlastně o dost výše, zatímco poklímbovala.

*Můžu se už dívat přes zakouřené sklo, tatínku?*

*Ještě ne,* řekl a jeho ruka se posunula ještě výše po stehně. Byla teplá a zpocená, ale ne nepříjemná. Položila svou ruku na jeho, otočila se k němu a zazubila se.

*Je to vzrušující, že?*

Ano, řekl zase tím svým divným rozmazaným hlasem. Ano, to je, Karkulko. Docela víc, než jsem si myslel, že to bude.

Čas běžel dál. V pět dvacet pět měsíc v kukátku dál uždiboval ze slunce a bylo najednou pět třicet. Téměř všechna její pozornost teď byla zaměřená na zmenšující se obraz v kukátku, ale někde vevnitř si slabě uvědomovala, jak zvláště tvrdý je dnes odpoledne jeho klín. Nebolelo to, ale bylo to vtíravé. Jessii to připadalo jako násada nějakého náradí, šroubováku nebo matčina čalounického kladívka.

Jessie se znova zavrtěla, snažíc se najít co nejpohodlnější místo na jeho klíně, a Tom se se sykotem nadechl.

*Tatínku? Jsem moc těžká? Bolí tě to?*

*Ne. Jsi v pořádku.*

Podívala se na hodinky. Bylo teď pět třicet sedm, zbývaly čtyři minuty do úplného zatmění, možná o něco víc, pokud se její hodinky předcházejí.

*Mohu se už podívat kouřovým sklem?*

*Ještě ne, Karkulko. Ale brzy už budeš moci.*

Slyšela, jak Debbie Reynolds zpívá něco z Dark Ages na WNCH: „*Stará uhučená sova hučela holubici... Tammy... Tammy... Tammy je zamilovaná.*“ Konečně to skončilo v lepkavém víru smyčců a ozval se diskžokej, který jim oznámil, že se nad Městem Lyžařů v USA (toto označení diskžokejové rádia s oblibou používali, když mluvili o North Conwayi) stmívá, ale že obloha nad celou newhampshirskou stranou hranice je příliš oblačná, než aby bylo zatmění opravdu vidět. Diskžokej také řekl, že ulice ve městě jsou plné zklamaných lidí se slunečními brýlemi.

*My nejsme zklamaní lidé, že ne, tatínku?*

Ani trochu, přisvědčil a opět se pod ní posunul. Myslím, že jsme jedni z nejšťastnějších lidí ve vesmíru.

Jessie se opět zadívala do kukátka a zapomněla na všechno kolem kromě malého obrázku, na který se teď dívala přes silně zbarvené sluneční brýle značky Polaroid bez přimhuřování očí v ochranné šterbiny. Černý půlměsíc vpravo, kterým se zatmění ohlašovalo, se teď změnil v hořící půlměsíc slunečního světla vlevo. Byl tak jasný, až se zdálo, že přetéká přes hranice kukátka.

*Podívej se na jezero, Jessie!*

Podívala se a za slunečními brýlemi se její oči rozšířily údivem. Ve svém uchvácení, se kterým pozorovala scvrkávající se obraz v kukátku, si nevšimla, co se děje kolem. Pastelové barvy vybledly jako starý akvarel. Předčasné šero, pro desetiletou dívku zároveň vyzývavé i hrůzostrašné, se rozprostíralo přes jezero Dark Score. Někde v lesích stará uhučená sova slabě zahoukala a Jessie pocítila, jak silné zachvění projelo celým jejím tělem. V rádiu skončila reklama na Aamco Transmission a Marvin Gaye začal zpívat: „66, poslouchajte všichni, zvláště vy děvčata, je správné být doma sám, když ta, kterou miluji, není nikdy doma?“

Sova znova v lesích, někde na severní straně, zahoukala. Jessie si najednou uvědomila, že je to děsivý zvuk, *velmi* děsivý zvuk. Tentokrát, když se zachvěla, Tom okolo ní ovinul paži. Jessie se s povděkem zády opřela o jeho hrud.

*Je to strašidelné, tati.*

*Už to nebude dlouho trvat, miláčku, a pravděpodobně už nikdy jiné neuvidíš. Pokus se příliš se nebát a užít si to.*

Podívala se do kukátka. Nic tam nebylo.

*„Příliš tě miluji, říkají mi někdy moji přátelé...“*

*Tati? Tatínku. Je to pryč. Můžu se...*

*Ano. Ted' už můžeš. Ale až ti řeknu konec, tak toho budeš muset nechat. Bez odmlouvání, rozumíš?*

Rozuměla dobře. Myšlenka na spálenou sítnici, popáleninu, o které člověk neví, dokud není příliš pozdě, aby se s tím něco dalo dělat, byla daleko hrůzostrašnější než houkání sovy v lesích. Ale *nic* na světě by jí nezabránilo, aby teď, když to tady bylo, když se to opravdu dělo, aby se alespoň nekoukla. Nic na světě.

*„Ale věřím,“* Marvin zpíval s vroucností obráceného na víru, *„ano já věřím..., že žena by měla být takto milována...“*

Tom Mahout jí podal jednu z podložek a tři kousky skla položené na sebe. Rychle dýchal a Jessie ho najednou bylo líto. Asi se také bál zatmění, ale samozřejmě jako dospělý to nemohl dát najevo. Z mnoha hledisek byli dospělí smutná stvoření. Nejdříve se k němu chtěla otočit a utěšit ho, ale pak rozhodla, že by se kvůli tomu mohl cítit ještě hůře. Cítit se hloupě. Jessie s ním soucítila. Nejvíc ze všeho nesnášela cítit se hloupě. Místo toho zvedla před sebe zakouřená skla a pak zvolna pozdvihla hlavu od kukátka a podívala se přes ně.

„*Ted*“, *vy kočky, se mnou musíte všechny souhlasit*,“ zpíval Marvin, „*že tohle není tak, jak by mělo. Tak mi dej vědět! Dej mi vědět, já, já!*“ Co Jessie spatřila, když se podívala přes –

## 17

V této chvíli si Jessie, připoutaná k posteli v chatě na severním břehu jezera Kashwakamak, ta Jessie, které nebylo deset, ale třicet devět let a byla už skoro dvanáct hodin vdovou, náhle uvědomila dvě věci: že spala a že vlastně *nesnila o* dnu, kdy bylo zatmění, ale spíše jej *znova prožívala*. Pokračovala v něm dál, zatímco si myslela, že to *je* sen, pouze sen, stejně jako její sen o Willově oslavě, kde většina hostů byla už buď mrtvá, nebo už je po léta neviděla. Tento nový film, který se jí odvíjel v paměti, byl stejně přízračný, ale smysluplný jako ten předchozí, ale na to se nedalo příliš spoléhat, jelikož celý *ten den* byl přízračný a snový. Nejdříve to zatmění a pak její otec –

*Tak dost*, rozhodla se Jessie. *Tak dost, musím se z toho dostat ven*.

Učinila křečovitý pokus, aby se dostala ze snu nebo vzpomínek nebo co to vlastně bylo. Její duševní úsilí se přeneslo do celého těla, které se začalo divoce zmitat ze strany na stranu, a řetízky pout při tom začaly tlumeně cinkat. Téměř se jí to podařilo, téměř se z toho dostala. *A mohla se z toho dostat, byla by se z toho dostala*, kdyby si to v poslední chvíli nerozmyslela. Co jí zastavilo, byla nevyslovitelná, ale vše pohlcující hrůza, hrůza z nějaké temné postavy chystající se k něčemu, co by z toho, co se stalo onoho dne na terase, udělalo úplně bezvýznamnou událost... kdyby k tomu došlo, ovšem.

*Ale možná se to nestane. Ještě ne.*

A také je možné, že touha po spánku nebyla tak silná, možná v tom také bylo ještě něco jiného. Něco v ní chtělo, aby se to v ní vyřešilo, za každou cenu a jednou provždy.

„Zvláště vy, děvčata,“ zašeptala do tmy. „Zvláště vy, děvčata.“

Zabořila se zpátky do polštáře a den zatmění si ji znova povolal.

## 18

To, co Jessie spatřila přes sluneční brýle a podomácku vyrobený filtr, bylo tak podivuhodné, že to její mysl nejprve odmítala pochopit. Vypadalo to, jako by obrovské kulaté mateřské znamínko, takové jako to, co má Anne Francisová pod koutkem úst, viselo na odpoledním nebi.

*„A jestli mluvím ze spaní, ... to je proto, že jsem neviděl svou holku už sedm dní...“*

Přesně v tuto chvíli poprvé ucítila otcovu ruku, jak se dotýká zárodku jejího pravého nadra. Lehce je na okamžik stiskl, přejel přes ně k levému nadru a pak se znova vrátil k pravému, jako by porovnával jejich velikost. Dýchal teď velice rychle; jeho dech jí funěl do ucha jako parní lokomotiva a znova si uvědomila, že ji ta tvrdá věc tlačí do zadku.

*„Najdu nějakého svědka?“* vykřikoval soulový vyvolávač Marvin Gaye. *„Svědka, svědka?“*

*„Tatínku? Jsi v pořádku?“*

Jessie znova pocítila jemné píchnutí na prsou, potěšení i bolest, jako pečený krocan s čokoládovou polevou, ale tentokrát se cítila zmatená a vyplašená.

*Ano, řekl, ale jeho hlas zněl cize. Ano, v pořádku, ale nedívej se kolem.* Pohnul se. Ruka, která jí spočívala na prsou, se přesunula jinam, druhá ruka na stehně se posunula ještě výše a hrnula před sebou lem letních šatů.

*Tatínku, co to děláš?*

Její otázka nebyla ani tak vystrašená, jako zvědavá. Přesto, jako tenká červená nit, se v ní vinul podtón strachu. Na temně modrém nebi nad její hlavou visel červený kruh obklopený hořící korunou podivného světla.

*Miluješ mě, Karkulko?*

*Ano, ovšem, že –*

*Tak se ničeho neboj. Já ti nikdy neublížím. Chci na tebe být hodný. Jen se hezky dívej na zatmění a nech mě být na tebe hodný.*

Já nevím, jestli se mi chce, tatínku. Pocit zmatku se stále prohluboval, červená nit nabývala na síle. Bojím se, že si spálím oči. Že si spálím ty moje koukadla.

„Ale já věřím,“ zpíval Marvin, „že žena je nejlepší přítel muže..., a proto s ní zůstanu... až do úplného konce.“

Neboj se. Těžce teď oddychoval. Zbývá ti ještě dvacet vteřin. Přinejmenším. Tak se neboj. A nedívej se kolem.

Uslyšela brnknutí natahované a puštěné prádelní gumy, ale byla to jeho, ne její, její kalhotky byly na svém místě, a uvědomila si v té chvíli, že kdyby pohlédla dolů, viděla by na ně, tak vysoko jí vyhrnul šaty.

*Miluješ mě?* zeptal se ještě jednou, a třebaže byla v sevření hrůzné předtuchy, že ta správná odpověď na tuto otázku se stala nesprávnou, bylo jí jen deset let a byla to jediná odpověď, jakou mu mohla říct. Řekla mu, že ano.

„Svědka, svědka,“ prosil Marvinův zkomírající hlas.

Otec se znova posunul a tlačil tou tvrdou věcí ještě silněji do jejího zadku. Jessie si náhle jasně uvědomila, že to asi není žádná rukojeť šroubováku nebo čalounického kladívka z krabice na nářadí v kumbále. Cítila se zároveň poplašená i trucovitě potěšená, což mělo co dělat spíše s její matkou než otcem.

*To máš za to, že jsi nestála při mně,* pomyslela si a zadívala se do tmavého kruhu na obloze přes vrstvy zakouřeného skla. A potom ještě: *Asi to máme obě za to.* Zrak se jí najednou zakalil a potěšení bylo pryč, zbyl jen rostoucí pocit strachu. *Páni,* pomyslela si. *To budou mé sítnice..., to musí být mé sítnice, jak se začínají pálit.*

Ruka na jejím stehně se teď pohnula a klouzala mezi jejíma nohama, až se zastavila o rozkrok, okolo kterého se pevně sevřela. To by neměl dělat, pomyslela si. To není správné místo pro jeho ruku. Pokud ovšem –

*Jen tě štípe,* náhle promluvil hlas v jejím vnitřku.

V pozdějších letech ji ten hlas, který pak pojmenovala Ženuška, často naplňoval podrážděním: byl někdy hlasem opatrnosti, často hlasem káravým a téměř vždy hlasem odmítavým. Věci nepříjemné, věci potupné, věci bolestné..., ty všechny zmizí, pokud je budete s dostatečnou energií ignorovat, to byl Ženuščin názor. Ten hlas byl schopný tvrdohlavě trvat na tom, že i to naprosto jasné zlo je v podstatě dobro, protože je součástí jakéhosi blahodárného plánu, příliš rozsáhlého a složitého na to, aby jej normální smrtelník mohl pochopit. Přejde doba (především okolo jejího jedenáctého a dvanáctého roku, kdy tento hlas pojmenuje podle své učitelky na druhém stupni slečna Petriová), kdy si bude (samozřejmě marně, neboť hlas přicházel z té strany uší mimo její dosah) zacpávat uši, aby se mu pokusila uniknout. Ale v této chvíli rodičí se úzkosti, zatímco zatmění potemnělo nebe nad západní částí státu Maine a odrazy hvězd plápolaly v hlubinách jezera Dark Score, v té chvíli, kdy si uvědomila (tak trochu), co ta ruka mezi jejíma nohama dělá, v něm slyšela jen laskavost a praktičnost a upnula se na to, co hlas říká, s panickou úlevou.

*Je to jen štípanec, nic víc, Jessie.*

*Jseš si jistá? zakřičela v odpověď.*

Ano, pevně odpověděl hlas a s plynoucími lety Jessie objevila, že tento hlas si byl skoro vždy jistý, ať už měl pravdu nebo ne. Jen si tak dělá legraci, to je vše. Neví, že tě tím polekal, tak neotvírej pusu a nekaž překrásné odpoledne. Nic to přece není.

Nevěř tomu, panenko! odvětil druhý, ten drsný hlas. Někdy se chová, jako bys byla spíš jeho ztracené děvče než jeho dcera, zrovna jako v této chvíli! On tě neštípe, Jessie!

On tě šuká!

Byla si téměř jistá, že je to lež, téměř jistá, že to podivné a zakázané slovo, odposlechnuté na školním dvorku, se vztahuje k něčemu, co se nedá dělat jen tak rukou, ale přesto měla pochyby. S náhlou úzkostí si vzpomněla, jak jí Karen Aucoinová řekla, aby nikdy žádného chlapce nenechala jí strčit jazyk do pusy, protože by to mohlo v jejím krku udělat dítě. Karen jí řekla, že se to někdy stává, ale že pak žena, která musí své dítě vyzvrátit, skoro vždycky zemře a dítě většinou také. *Nikdy žádného kluka nenechám, aby mi*

*dal francouzáka, řekla Karen. Možná že některého nechám, jestli ho budu opravdu milovat, ale nikdy nechci mít miminko v krku. Jak bych pak JEDLA?*

Tato představa těhotenství připadla Jessie svého času tak bláznivá, že se jí zdála až kouzelná, a vůbec, kdo jiný než Karen Aucoinová, která se zajímala o to, jestli světlo v lednici zhasne nebo ne, když se u ní zavřou dvířka, by přišel s takovou věcí? Avšak nyní se tento nápad zableskl svou vlastní podivnou logikou. Představte si, jenom *si představte*, že by to byla pravda? Jestli může mít dítě jen z chlapcova jazyku, jestli se *to* může stát, pak –

A pak je tady ta tvrdá věc, co ji tlačí do zadku. Ta věc, co není ani rukojetí od šroubováku, ani od maminčina čalounického kladívka.

Jessie se pokusila stisknout nohy k sobě mimovolným pohybem, který pro ni nic konkrétního neznamenal, ale pro něj ano. Zachroptěl, byl to bolestný, děsivý zvuk, a ještě hlouběji zabořil své prsty do citlivého pahorku nad rozkrokem jejích kalhotek. Trochu to zabořelo. Opřela se o něj a zasténala.

Mnohem později ji napadlo, že si její otec ten zvuk zřejmě omylem vyložil jako projev vášně, což byla asi pravda. Ať si to vyložil jakkoliv, znamenalo to vyvrcholení tohoto podivného zážitku. Náhle se pod ní prohnul dopředu, až vyletěla do vzduchu. Ten pohyb byl zároveň strašidelný, ale i podivně příjemný..., že je tak silný, že si s ní může takto pohazovat. Na okamžik málem pochopila podstatu nebezpečného, ale přitažlivého chemického pochodu, který tu teď probíhal, jehož ovládnutí jí bylo na dosah, kdyby jej ovšem ovládnout *chtěla*. *Nechci*, pomyslela si. *Nechci s tím mít nic společného. Ať je to cokoliv, je to ošklivé a hrozné a děsivé.*

Pak se ta tvrdá věc, tlačící ji do zadku, která nebyla rukojetí od šroubováku ani od čalounického kladívka její maminky, začala křečovitě pohybovat a nějaká tekutina se tam rozlila a promáčela horkou skvrnu skrz její kalhotky.

To je pot, řekl hbitě hlas, který jednou bude patřit Ženušce. To je tím. Cítil, že se ho bojíš, že se bojíš být na jeho klíně, a z toho znervózněl. Mělo by ti ho být líto.

Houby pot! odvětil ten druhý hlas, který jednoho dne bude patřit Ruth. Mluvil klidně, naléhavě, bázlivě. Ty víš, co to je, Jessie. Je to přece to, o čem jsi slyšela mluvit Maddy s holkami tu noc, co držely černou hodinku, když si myslely, že už spíš. Řekla, že je to bílé a že to stříká z té mužské věci jako zubní pasta. Z toho se dělají děti, ne z francouzáků.

Chvilí se houpala na ztuhlém hřebenu vlny jeho vášně, zmatená a vystrašená a tak nějak vzrušená a poslouchala, jak se snaží chytit dech ve vlhkém vzduchu. Pak se jeho boky a stehna pomalu uvolnily a spustil ji dolů.

*Už se na to nedívej, Karkulko*, řekl, a ačkoliv ještě zhluboka oddechoval, jeho hlas byl zase skoro normální. To děsivé vzrušení již bylo pryč a v jejích pocitech už nebyla žádná dvojakost: jen prostá hluboká úleva. Cokoliv se stalo, pokud se opravdu něco stalo, bylo to už pryč.

*Tatínku –*

*Kdepak, neodmlouvej. Čas ti vypršel.*

Jemně jí vzal na sebe narovnaná zakouřená sklíčka z ruky. Zároveň ji přitom, ještě jemněji, políbil na krk. Jessie se upřeně dívala na podivnou temnotu halící jezero. Byla si slabě vědoma toho, že sova ještě houká, že cvrčci jsou tak popletení, že spustili svůj večerní koncert o dvě tři hodiny dřív než obvykle. Před očima se jí vznášel obraz jakoby vytetovaného černého kruhu, obklopeného nepravidelnou kruhovou aureolou zeleného ohně, a pomyslela si: *A co když jsem se na to dívala příliš dlouho, jestli jsem si spálila sítnici, tak toto asi budu vidět po zbytek svého života, jako to, co člověk vidí poté, co se podíval do žárovky fotoblesku.*

*Proč nejdeš dovnitř a nepřevlékneš se do džínů, Karkulko? Možná že s těmi letními šaty to nebyl ten nejlepší nápad.*

Hovořil tak prázdným chladným hlasem, který jako by naznačoval, že obléknout si ty letní šaty byl její nápad (*I kdyby nebyl, měla jsi to vědět*, řekl hned hlas slečny Petriové), a napadlo ji něco jiného: Co jestli se rozhodne, že mámě řekne o tom, co se stalo? Tato možnost byla tak strašná, že Jessie propukla v pláč.

*Je mi to líto, tatínku*, zavzlykala a vrhla se mu kolem krku. Vtiskla obličej do prohlubně jeho krku a cítila slabou a přízračnou

vůni jeho vody po holení nebo kolínské nebo co to vlastně bylo. *Jestli jsem udělala něco špatně, tak je mi to opravdu, opravdu, opravdu hrozně líto.*

Bože, ne, řekl stále tím svým prázdným starostlivým hlasem, jako by se snažil se rozhodnout, zda má Sally povědět, co Jessie provedla, nebo jestli se to dá jen tak zamést pod práh. *Ty jsi nic špatného neprovedla, Karkulko.*

*Pořád mě ještě miluješ?* naléhala. Napadlo ji, že to je šílené, ptát se, šílené, riskovat odpověď, která by ji mohla zničit, ale musela se zeptat. *Musela.*

*Samozřejmě,* odpověděl rychle. Jeho hlas se přitom trochu oživil, dostatečně, aby pochopila, že mluví pravdu (a ach, jaká to byla úleva), ale ona stále ještě měla podezření, že se věci změnily, a to kvůli něčemu, čemu sotva rozuměla. Věděla, že

*(štípanec je štípanec, jen prostě štípanec)*

to mělo něco společného se sexem, ale nevěděla, do jaké míry a jak vážně. Pravděpodobně to nebylo to, čemu děvčata při černé hodině říkala „jít až na doraz“ (mimo podezřele dobře poučenou Cindy Lessardovou, která tomu říkala „hlubinné potápění s dlouhou bílou holí“; výraz, který Jessie připadal zároveň strašlivý i komický), ale to, že nestrčil tu jeho věc do té její, stále ještě nemuselo znamenat, že je v bezpečí před tím, co některá děvčata, dokonce i v její škole, nazývala „jináč“. Vzpomněla si na to, co jí loni jednou cestou ze školy řekla Karen Aucoinová, a snažila se to umlčet. Skoro určitě to nebyla pravda, a i kdyby byla, přece jen jí nestrčil jazyk do pusy.

V duchu slyšela hlasitý a rozzlobený matčin hlas: *Neříká se, že skřípající kolo vždycky někdo namaže?*

Na zadku cítila mokrou horkou skvrnu. Stále se rozšiřovala. Ano, pomyslela si. Asi je to tak. Asi skřípající kolo vždycky někdo namaže. Tatínku –

Zvedl ruku, gesto, které často dělal při večeři u rodinného stolu, když se její matka nebo Maddy (obvykle to byla její matka) začaly kvůli něčemu rozčilovat. Jessie si nepamatovala, že by tatínek kdy takové gesto udělal na ni, a to jen posílilo její pocit, že došlo k nějaké hrozné změně v důsledku jakési hrozné chyby (pravděpodobně když

souhlasila s tím, že si oblékne ty letní šaty), které se ona dopustila. Tato myšlenka jí způsobila pocit hlubokého žalu, jako by ji neviditelné prsty svíraly a nemilosrdně hnětly a propíraly její vnitřnosti.

Koutkem oka zahlédla, že otcovy sportovní šortky jsou nakřivo. Něco z nich vyčuhovalo, něco růžového, a bylo nad slunce jasnější, že to není rukojeť od šroubováku.

Ještě než stačila odvrátit pohled, Tom Mahout si toho všiml, rychle si šortky upravil a ta růžová věc zmizela. Jeho obličej se stáhl do chvilkově zhnuseného výrazu a Jessie se vnitřně celá schoulila. Nachytal ji, jak se dívá, a zaměnil její náhodný pohled za nepatřičnou zvědavost.

To, co se právě stalo, začal a odkašlal si,...musíme si promluvit o tom, co se právě stalo, Karkulko, ale ne teď hned. Utíkej dovnitř a převlékni se, můžeš se přitom také rychle osprchovat. Pospěš si, ať nezmeškáš konec zatmění.

Zatmění ji už vůbec nezajímalo, ačkoliv by mu to nikdy neřekla. Místo toho kývla a otočila se k němu. Tatínku, *jsem v pořádku?*

Vypadal překvapeně, nejistě a pozorně, kombinace, která jen zhoršovala ten pocit, jako by jí rozzlobené ruce zauzlovaly vnitřnosti..., a najednou pochopila, že on se cítí stejně špatně jako ona. Možná hůře. A v okamžiku jasnozřivosti, nedotčené žádným z hlasů mimo jejího vlastního, si pomyslela: To bys teda měl! Jéžíši, vždyť jsi to *začal!*

*Ano, řekl...*, ale jeho tón ji zcela nepřesvědčil. *Úplně v pořádku, Jess.*

*Ted' jdi dovnitř a dej se do pořádku.*

*Dobře.*

Snažila se se usmát, hodně se snažila a nakonec se jí to podařilo. Její otec na okamžik vypadal překvapeně a pak se na ni také usmál. To ji trochu uklidnilo a ruce, které ji uvnitř hnětly, dočasně uvolnily své sevření. Ovšem ve chvíli, kdy došla do velkého pokoje v prvním patře, který sdílela s Maddy, její staré pocity se opět začaly vracet. Ze všeho nejhorší byl strach, že by mohl chtít říci její matce o tom, co se stalo. A co by si její matka pomyslela?

*To je přece celá naše Jessie, ne? Skřípající kolo.*

Pokoj byl uprostřed improvizovaně rozdělený nataženým závěsem. Spolu s Maddy pověsila na šňůru stará prostěradla a pak je vesele pomalovala Willovými fixy. Malování na prostěradla a rozdělení pokoje se jí teď najednou zdálo hloupé a dětské a to, jak její obrovitý stín tancuje uprostřed prostěradla, ji opravdu děsilo, vypadalo to jako stín jakéhosi netvora. Dokonce i svěží vůně piniové smoly, kterou obvykle měla tak ráda, se jí teď zdála těžká a lepkavá, jako by kolem nastříkala osvěžovač vzduchu, aby zakryla nějaký nepříjemný zápach.

*A to je celá naše Jessie, nikdy s ničím není spokojená, pokud si to nemůže upravit podle svého. Nikdy není spokojená, když někdo jiný něco naplánuje. Nikdy se úplně nevzdává.*

Pospíšila si do koupelny, aby tomu hlasu utekla, ale dobře věděla, že se jí to nepodaří. Rozsvítila světlo a prudkým trhnutím si přetáhla šaty přes hlavu. Hodila je do koše na špinavé prádlo, ráda, že se jich zbavila. Podívala se na sebe do zrcadla a viděla tvář malé holčičky, korunovanou účesem dospívající dívky,... který se teď uvolnil a pramínky vlasů jí vyklouzly ze sponek. Její tělo bylo také tělem malé holčičky, s plochou hrudí a hubenými boky, ale již ne nadlouho. Už se začínalo měnit a to nějak zapůsobilo na jejího otce.

Nikdy nechci mít prsa a oblé boky, pomyslela si tupě. Jestli se pak kvůli tomu dějí takové věci, kdo by to chtěl?

Tato myšlenka jí znova připomněla mokrou skvrnu na spodku kalhotek. Vyklouzla z nich, z bavlněných kalhotek od Searse, kdysi zelených, nyní tak vybledlých, že už byly spíš došeda, a zvědavě je pozdvihla s rukama roztahujícíma gumičku v pase. Na jejich zadní straně něco bylo, ale nebyl to pot. Ani to nevypadalo jako nějaká zubní pasta. Vypadalo to spíš jako nějaký perleťově šedý prostředek na nádobí. Jessie sklonila hlavu a opatrně to očichala. Ucítila slabý zápach, který jí připomínal vodu z pramene a vůbec jezero po vlně horkého dusného počasí. Jednou otci přinesla sklenici vody, která zvlášť byla cítit, a požádala ho, zda by si k ní nečichl.

Zavrtěl hlavou. Kdepak, řekl vesele, ale to neznamená, že to není cítit. To jen znamená, že zatraceně moc kouřím. Asi by to mohlo být železo, Karkulko. Stopové nerostné prvky, to je vše!

Trochu to zapáchá a znamená to, že tvá matka musí vydat velké peníze za změkčovač vody, ale tobě to neublíží. Přísámbohu.

*Stopové prvky*, pomyslela si a ještě jednou nasála mdlou vůni. Nebyla schopná přemýšlet o tom, proč ji to tak fascinuje, ale nemohla tomu odolat. *Mohlo by to být železo, to je vše. Vůně –*

Pak ten rozhodnější hlas opět promluvil. Toho odpoledne, kdy bylo zatmění, zněl trochu jako hlas její matky (říkala jí panenka, jak Sally měla často ve zvyku, když byla rozladěná, protože Jessie se vyhnula nějaké domácí práci či zapomněla na některou ze svých povinností), ale Jessie se zdálo, že to je hlas jejího vlastního dospělého já. Pokud jeho bojovné hýkání bylo poněkud rušivé, bylo to tím, že na ten hlas bylo ještě příliš brzo, stručně řečeno. Ale přesto tady byl. Byl tady a snažil se udělat maximum pro to, aby ji dal zase dohromady. Jeho ryčná hlasitost jí připadala podivně uklidňující.

*Je to ta věc, o které mluvila Cindy Lessardová, to je ono, to je to semeno, panenka. Myslím, že můžeš být ráda, že to skončilo na tvých kalhotkách, a ne někde jinde, ale nenamlouvej si nějaké pohádky o tom, že je to vůně jezera nebo stopových prvků z hlubin nebo cokoliv jiného. Karet Aucoínová je ukecaná, protože nikdy v dějinách se nestalo, aby nějaké ženě narostlo dítě v krku, a ty to dobře víš, ale Cindy Lessardová ukecaná není. Myslím, že to opravdu viděla, a teď jsi to viděla též. Ta mužská věc. Semeno.*

Jessie hodila kalhotky na šaty v koši na prádlo s náhlým odporem. Ovšem ne tak velkým jako její odpor k tomu, co to vše způsobilo. Pak si představila matku, jak vyprazdňuje koše ve vlhké prádelně v přízemí a nachází zrovna tyto kalhotky a na nich tento škraloup. A co si asi pomyslí? Že to otravné skřípající kolo naší rodiny někdo namazal..., co jiného?

Její odpor se změnil v hrůzný pocit viny a Jessie rychle vylovila kalhotky nazpátek. Znova se jí zdálo, že jí ten nevýrazný zápach naplnil celý nos a byl cítit silně a mdle a na zvracení. *Ústřice a měď*, pomyslela si a to bylo vše. Klesla na kolena před záchodovou mísou, kalhotky navlečené na ohnuté paži, a zvracela. Rychle spláchla, dřív než se zápach zčásti stráveného hamburgeru dostal do vzduchu, pak pustila studenou vodu v umyvadle a vypláchla si ústa. Strach z toho, že by mohla strávit příští hodinu nebo déle tady, v kleku před

záchodem a zvracejíc, začal ustupovat. Vypadalo to, že se její žaludek uklidňuje. Kdyby se jen mohla vyhnout dalšímu závanu toho mdlého, měděno-ústřicového pachu...

Se zatajeným dechem hodila kalhotky pod proud studené vody, vymáchala je a vyždímala a hodila je zpátky do koše. Pak se zhluboka nadechla a odhodila vlasy ze spánků hřbetu mokrých rukou. Kdyby se jí matka ptala, co mokré kalhotky dělají mezi špinavým prádlem –

*Už začínáš myslet jako zločinec, zasýčkoval hlas, který jednoho dne bude patřit Ženušce. Vidiš, jak to dopadá, když jsi špatná holka, Jessie? Vidiš to? Doufám, že –*

Bud zticha, ty čmuchalko, zavrčel na ni ten druhý hlas. Později si můžeš rýpat, jak budeš chtít, ale zrovna teď se tady něco snažíme vyřešit, jestli ti to nevadí. Dobře?

Žádná odpověď. To bylo dobře. Jessie si znova pročísla vlasy, i když nebyly téměř rozcuchané. Kdyby se jí matka ptala, co mokré kalhotky dělají v koši na špinavé prádlo, Jessie by prostě řekla, že bylo takové horko, že se šla smočit, aniž by se převlékla do plavek. Všichni tři to často během tohoto léta dělali.

Pak bys neměla zapomenout namočit si šortky a tričko též. Dobře, panenko?

Dobře, souhlasila. Dobrý nápad.

Vklouzla do županu, pověšeného na dveřích koupelny, a vrátila se do ložnice pro šortky a tričko, které měla na sobě, když její matka, bratr a starší sestra dnes ráno... zdálo se to před tisícem let... odcházeli. Nejprve je nemohla najít, tak si klekla, aby se podívala pod postel.

*Ta druhá žena je také na kolenou, poznamenal hlas, a cítí tentýž zápach. Ten, co je cítit jako měď a ústřice na smetaně.*

Jessie naslouchala, ale neslyšela. Myšlenkami teď byla u šortek a trička a té vymyšlené historky. Jak předpokládala, byly pod postelí. Natáhla se pro ně.

Přichází to ze studny, dále poznamenal hlas. Je to vůně, jako když někdo stůně.

Ano, ano, pomyslela si Jessie, sebrala oblečení a vystartovala zpátky do koupelny. Vůně, jako když někdo stůně, velmi dobré, jsi úplný básník a ani o tom nevíš.

*Shodila ho do studny*, řekl ten hlas a konečně prorazil až do jejích myšlenek. Jessie se náhle zarazila ve dveřích do koupelny a oči se jí rozšířily. Dostala najednou úplně nový, hrozný strach. Nyní, když se do něj doopravdy zaposlouchala, uvědomila si, že tento hlas není jako ostatní, že tento hlas je jako jeden z těch, které se dají chytit pozdě v noci v rádiu, když jsou dobré příjmové podmínky, hlas, který přichází zdaleka, z velmi daleka.

Ne tak zdaleka, Jessie, ona je také tam, kde je zatmění.

Na malý okamžik se jí zdálo, že horní část domu na jezeře Dark Score zmizela. Místo ní se objevilo houští z ostružinových keřů, bez stínů pod nebem zešeřelým zatměním, a zavanul jasný zápach mořské soli. Jessie spatřila vychrtlou ženu v domácích šatech s prošedivělými vlasy sepnutými do drdůlku. Klečela na naštipnutém prkenném poklopu. Vedle ní byla zchumlaná bílá látka, Jessie si byla docela jistá, že to jsou kalhotky té vychrtlé ženy. Kdo jste? zeptala se jí Jessie, ale ta už zatím zmizela... pokud tam předtím vůbec někdy byla.

Jessie se opravdu ohlédla přes rameno, jestli ta strašidelná vychrtlá žena nestojí za ní. Chodba však byla prázdná, byla sama.

Podívala se na své paže a viděla, že jsou pokryté husí kůží.

Začínáš bláznit, opět zasýčkoval hlas, který jednou bude hlasem Ženušky Burlingamové. *Ach Jessie, byla jsi špatná holka, moc zlá a špatná a teď za to budeš muset zaplatit tím, že se zblázníš.*

„Nezblázním,“ řekla. Podívala se do zrcadla v koupelně na svůj bledý, napjatý obličej. „Nezblázním se!“

Vyčkala chvíli a s hrůzou očekávala, jestli se neobjeví další hlasy nebo obraz té ženy, klečící na prkenném poklopu se zmačkanými kalhotkami vedle sebe, ale nic neviděla ani neslyšela. To strašidelné něco *jiného*, co Jessie řeklo ty nesmysly o studni, bylo zřejmě pryč.

*Vzchop se, panenke*, poradil jí hlas, který jednou bude patřit Ruth, a Jessii bylo jasné, že i když tomu ten hlas sám doopravdy nevěří, snaží se ji neustále postrkávat dopředu. *Myslela jsi na tu ženu*

*s kalhotkami vedle sebe kvůli tomu, že máš dnes odpoledne hlavu plnou spodního prádla, to je vše. Na tvém místě bych na to všechno prostě zapomněla.*

To byla skvělá rada. Jessie rychle namočila šortky a tričko pod kohoutkem, vyždímala je a pak vlezla do sprchy. Namydlila se, spláchla, osušila a pak pospíchala zpátky do ložnice. Obvykle si na sebe na to rychlé přeběhnutí chodby nebrala ani župan, ale tentokrát to udělala, ale jen si ho přes sebe přehodila, místo aby si ho převázala páskem.

Znova zůstala stát v ložnici, kousala se do rtů, modlíc se, aby už neměla žádnou další bláznivou halucinaci nebo vidinu nebo cokoliv jiného to bylo. Nic se nestalo. Spustila župan na postel, běžela přes pokoj k prádelníku a vytáhla z něj čisté prádlo a šortky.

*Je cítit stejně, pomyslela si. Kdokoliv je ta žena, je cítit stejně jako to, co bylo cítit ze studně, do které teď, během zatmění; strčila toho muže. Jsem si jistá –*

Otočila se s čistou blůzkou v ruce a ztuhla. Její otec stál ve dveřích a díval se na ni.

## **19**

Jessie se probudila v měkkém, mléčném světle svítání se zmatenou a zlověstnou vzpomínkou na ženu se šedivějícími vlasy, stáhnutými do pevného drdůlku venkovanky, na ženu klečící v ostružinovém houští se zmuchlanými kalhotkami vedle sebe, na ženu, která se dívala děravým poklopem dolů a byla cítit tím hrozným, mdlým zápachem. Jessie si na tu ženu nevzpomněla již celá léta a teď, pod čerstvým vlivem svého snu z roku 1963, který nebyl skutečným snem, ale vzpomínkou, se jí zdálo, že se jí toho dne dostalo jakéhosi nadpřirozeného vidění, vidění, které snad mohlo být způsobeno stresem a pak zase ze stejného důvodu zaniklo.

Ale na tom nezáleželo, ne na tom, co se jí přihodilo s otcem venku na terase, ne na tom, co se stalo potom, co se otočila a viděla ho, jak stojí ve dveřích do pokoje. To vše se událo již dávno a co se týče toho, co se děje právě teď –

*Jsem v průšvihů. Myslím, že jsem v pořádném průšvihů.*

Ležela opřená o polštáře a dívala se na své zavěšené paže. Cítila se jako omámená a bezmocná jako moucha v pavučině a nepřála si nic jiného než zase usnout, tentokrát pokud možno beze snů, se zmrtvenými pažemi a vyprahlým hrdlem v jiném vesmíru.

Nedostalo se jí takového štěstí.

Někde blízko slyšela pomalé, ospalé bzučení. Nejprve ji napadlo, že je to *budík*. Další myšlenka jí napadla poté, co dvě tři minuty proklímala, že by to mohl být *detektor kouře*. Toto pomyšlení v ní vzbudilo krátký bezdůvodný záblesk naděje, který ji téměř probral. Uvědomila si, že to, co slyší, vůbec nezní jako detektor kouře. Znělo to jako... no... jako...

Jsou to mouchy, panenka, jasný? Neoblafnutelný hlas teď zněl slabě a unaveně. Už jsi přece slyšela o Letních chórístech, ne? Tak tohle jsou Podzimní mouchy a jejich verze Stvoření světa, kterou teď hrají na Geraldu Burlingamovi, uznávaném advokátovi a fetišistovi přes policejní pouta.

„Ježíši, já musím vstát,“ řekla krákoravým, chraplavým hlasem, který stěží poznávala jako vlastní.

*Co to do háje má znamenat?* pomyslela si, a teprve odpověď. Vůbec nic, děkuji pěkně, ji konečně přivedla zpět k plnému vědomí. Nechtělo se jí být vzhůru, ale bylo jí jasné, že by se s tím raději měla smířit a pokusit se udělat, co se dá, dokud může.

*A asi bys měla začít tím, že si rozhybeš ruce a paže. Jestli se to podaří, tak máš vyhráno.*

Pohlédla na svou pravou paži, pak otočila hlavu na zrezivělém čepu svého krku (který byl jen částečně zmrtvělý) a podívala se doleva. S náhlým šokem si uvědomila, že se na ni dívá úplně jinak, jako by se dívala na kus nábytku ve výkladní skříni. Zdálo se, že s Jessií Burlingamovou nemá nic společného, a domnívala se, že na tom není nic divného, neboť koneckonců je úplně bez citu. Cit začínal teprve kousek pod podpažím.

Pokusila se vzepřít a mnohem víc, než si myslela, ji vyděsilo, že ji paže neposlouchají. Nejen že odmítly *tělem* pohnout, ony se odmítaly hýbat *samy*. Příkazy jejího mozku byly naprosto ignorovány. Opět na ně pohlédla a už jí nepřipadaly jako kus dřeva.

Nyní vypadaly jako neživé kusy masa visící na řeznických hácích, a to z ní vyloudilo chraplavý výkřik děsu a vzteku.

Ale to nebylo podstatné. Na pažích, alespoň prozatím, tolik nezáleželo a zcvoknout se nebo mít vztek také nic nezmění. Což takhle prsty? Kdyby jimi mohla obejmout sloupky postele, pak možná...

...anebo možná ne. Její prsty vypadaly stejně zbytečně jako její paže. Po téměř celé minutě úsilí byla Jessie odměněna jen necitlivým škusnutím pravého palce.

„Bože můj,“ řekla škrábavým, vyprahlým hlasem. Již v něm nebylo slyšet vztek, jen strach.

Ovšem že lidé umírají při nehodách, za život viděla možná stovky, snad tisíce „záběrů smrti“ v televizních novinách. Těla v plastických pytlicích, odnášená od nabouraných aut nebo vyprošťovaná z džungle, nohy trčící zpod chvatně rozprostřených pokrývek, zatímco v pozadí hoří domy, svědkové s pobledlými obličejí a přerývanými hlasy ukazující na kaluže tmavé lepkavé tekutiny v úzkých uličkách nebo na barových podlahách. Viděla bílou zhroucenou formu, která bývala Johnem Belushim, vynášenou z hotelu Chateau Marmont v Los Angeles, viděla provazolezce Karla Wallendu, jak ztrácí rovnováhu a padá z lana, které se pokusil přejít (zdálo se jí, že si vzpomíná, že lano bylo natažené mezi dvěma sousedními hotely), na okamžik se ho zachytí a pak se vrhá střemhlav vstříc smrti pod sebou. V televizních novinách ten záběr neustále opakovali, jako by jím byli posedlí. Takže věděla, že lidé umírají při nehodách, *samozřejmě* že to věděla, ale až dodneška si neuvědomila, že *uvnitř* těch lidí jsou lidé jako ona, lidé, kteří vůbec ani trochu netuší, že už si nikdy nebudou moci dát další cheesburger, nepodívají se na další kolo Risku (a prosím, nezapomeňte napsat výši vaší sázky) nebo zavolat svým přátelům, že by to byl *bezva* nápad jít si zahrát ve čtvrtek večer poker nebo jít v sobotu odpoledne nakupovat. Už žádné pivo, žádné polibky a představy o milování se za bouřky v hamace nedojdou naplnění, neboť budete příliš zaměstnaní tím, že prostě budete mrtví. Kterékoliv ráno, když se vykulíte z postele, může být vaše poslední.

*Dnešního rána je to víc než možné, pomyslela si Jessie. Myslím, teď je to spíš pravděpodobné. Tento dům, náš krásný klidný domek na jezeře, se klidně může dostat do pátečních nebo sobotních zpráv. Bude tam Doug Rowe v bílém trenčkotu, který tak nenávídím, jak říká do mikrofonu, „dům, kde známý portlandský právník Gerald Burlingame a jeho žena zemřeli.“ Pak vrátí slovo do studia a Bill Green přečte sportovní zprávy. Tak, a to nejsem morbidní Jessie, to není ukňourané Ženuška nebo velkohubá Ruth. To je...*

Ale Jessie věděla. Byla to pravda. Byla to jen malá hloupá nehoda, takového druhu, že člověk jen zavrtí hlavou, když o tom čte při snídani v novinách, řekne: „Miláčku, poslechni si tohle,“ a přečte zprávu manželovi, který právě vydlabává grapefruit. Jen malá hloupá nehoda, jenže tentokrát se to děje právě jí. Naléhavé konstatování její mysli, že to je jen omyl, bylo pochopitelné, ale bezvýznamné. Nikde nebylo k dispozici oddělení stížností a reklamací, kde by mohla vysvětlit, že ta pouta, to byl Geraldův nápad, a tak by bylo jedině fér, kdyby ji pustili. Pokud ten omyl měl být napraven, bude si s tím muset poradit sama.

Jessie si odkašlala, zavřela oči a promluvila ke stropu. „Bože? Mohl bys mě na minutku poslouchat? Opravdu tady potřebuji pomoc. Nevím, co dělat, a bojím se. Pomohl bys mi z toho, prosím? Já... ehm... prosím tě ve jménu Ježíše Krista.“ Chvilku v duchu hledala, čím by tuto modlitbu posílila, a jediné, co ji napadlo, byla modlitba, kterou ji naučila Nora Callaghanová a kterou dnes má na rtech každý šarlatánský léčitel nebo guru na světě: „Bože, dopřej mi rozvahu, abych uměla přijmout věci, které nemohu změnit, odvahu, abych změnila věci, které změnit mohu, a moudrost, abych to dokázala rozpoznat. Amen.“

Nic se nezměnilo. Necítila ani rozvahu, ani odvahu, a určitě ne moudrost. Byla stále ještě jen ženou se zmrtvělými pažemi a mrtvým manželem, připoutaná k posteli jako podvrtařák uvázaný u boudy a bez povšimnutí umírající hladu na zaprášeném dvorku, zatímco jeho pán-ochlasta sedí třicet dní v obecní šatlavě za jízdu bez řidičáku a pod vlivem alkoholu.

„Ach, prosím, jen ať to nebolí,“ řekla tichým, chvějícím se hlasem. „Jestli mám, Bože, umřít, tak jen ať to nebolí. Strašně se bojím bolesti.“

*Myslet v této chvíli na umírání je asi opravdu špatný nápad, panenko. Ruthin hlas se zarazil a pak dodal. Když o tom tak přemýšlím, vypusť to asi.*

Dobře, nebudeme se hádat, myslet na umírání je špatný nápad. Tak co jí zbývá?

*Život. Řekly Ruth i Ženuška Burlingamová najednou.*

Dobře, život. Což ji vrátilo zpátky k jejím bezvládným pažím.

*Jsou zmrtvělé, protože jsem na nich celou noc visela. Ještě teď na nich visím. Prvním krokem bude, že z nich tu váhu sejmu.*

Znova se pokusila se nadzvednout a odstrčit se nohama dozadu a najednou propadla panice, neboť ji nejprve také odmítly poslechnout. Na chvíli o sobě nevěděla, a když zas přišla k sobě, rychle nohama šlapala nahoru a dolů, shrnula přitom pokrývku, prostěradlo i potah matrace dolů, do nohou postele. Lapala po dechu jako cyklista, který se šplhá do posledního kopečku etapy. Do zadku, který byl také umrtvený, ji píchaly tisíce jehliček probuzení.

Strachy se už docela probírala, ale potřebovala tu přibližlou rozcvíčku k tomu, aby se její kuráž přeradila na rozjezdovou rychlost. Konečně začala cítit ve svých pažích záchrvěvy citu, vycházejícího z morku kosti a zlověstného jako hromy a blesky.

*Jestli nic jiného nepomůže, panenko, soustřed' se na ty poslední dva nebo tři doušky vody. Připomínej sama sobě, že už se ti nikdy nepodaří znova uchopit tu sklenici, pokud tvé paže a ruce nebudou fungovat, a natož se z ní napít.*

Jak se rozednívalo, Jessie dál šlapala. Zpocené vlasy se jí přilepily ke spánkům a pot jí stékal dolů po tvářích. Byla si matně vědoma toho, že každým pohybem jen zvětšuje nedostatek vody v těle, ale neviděla jiné cesty.

Protože žádná jiná není, panenko, vůbec žádná.

Panenko sem, panenko tam, pomyslela si roztržitě. Zavřela bys laskavě hubu, ty ukecaná děvko?

Konečně se její zadek pohnul nahoru směrem k čelu postele. Pokaždé, když se pohnula, Jessie stáhla břišní svaly a udělala jakýsi

mini-zhyb. Úhel sevřený horní a dolní částí jejího těla se pomalu přibližoval devadesáti stupňům. Lokty se trochu ohnuly a jak se váha jejího těla začala přesunovat z paží a ramen, záchvěvy citu probíhající jejím svalstvem zesílily. Nepřestala šlapat, ani když už se konečně posadila, ale pokračovala dál, aby se jí zrychlil tep.

Kapka štiplavého potu jí vtekla do levého oka. Netrpělivým pohybem hlavy se oklepala a šlapala dál. Záchvěvy citu stále sílily a projížděly nahoru a dolů od jejich loktů a asi pět minut poté, co se dostala do své obvyklé zhroucené pozice (vypadala jako vyčouhlý teenager obtočený kolem sedadla v kině), ji chytla první křeč. Bylo to jako rána tupým koncem sekáčku na maso.

Jessie prudce zvrátila hlavu dozadu, z hlavy a vlasů se jí přitom snesla sprška kapiček potu, a vykřikla. Když nabírala dech, aby vykřikla podruhé, chytla ji další křeč. Tato byla ještě mnohem horší. Připadalo jí, jako by jí někdo hodil smyčku lana obaleného skleněnými střepy okolo levého ramena a s trhnutím utáhl. Zavyla a ruce se jí sevřely v pěsti tak prudce, že se jí dva nehty vylomily z lůžka a začaly krváčet. Oči, zapadlé v nahnědlých důlcích oteklého obličeje, byly pevně sevřené, ale slzy z nich přesto vyhrkly a stékaly jí po tvářích a mísily se s čůrky potu stékajícího zpod vlasů.

*Šlapej dál, panenko, nepřestávej ještě.*

„Neříkej mi panenko!“ zařvala Jessie.

Toulavý pes, který se těsně před rozedněním připlížil k zadním dveřím, při zvuku jejího hlasu prudce uskočil dozadu. Vypadal až komicky překvapeně.

*„Neříkej mi tak, ty děvko! Ty hnusná děv-“*

Další křeč, tentokrát tak prudká a nečekaná jako náhlá srdeční příhoda, jí probodla celý triceps až k podpaždí a její slova se rozplynula v dlouhém kvílivém výkřiku agonie. Ale přesto stále šlapala.

Nějak se jí dařilo stále dál šlapat.

## 20

Když nejhorší křeče pominuly, alespoň *doufala*, že to byly ty nejhorší, hluboce se nadechla, opřela se o vyřezávané mahagonové příčky v čele postele, zavřela oči a dýchání se jí začalo postupně

zklidňovat od dýchání jako při skocích, přes poklus, až k chůzi. Žízeň nežízeň, cítila se překvapivě dobře. Pomyslela si, že je to jako v tom starém vtipu, v tom s podtitulkem „Cítím se tak dobře, když přestanu.“ Ale ještě před pěti lety (no dobrá, možná spíš před deseti) bývala atletickou dívkou a atletickou ženou a stále ještě dokázala rozpoznat nával endorfinu. Za daných okolností to bylo absurdní, ale také velmi příjemné.

*Možná že to není tak absurdní, Jess. Možná že je to užitečné. Endorfin čistí mysl, což je jeden z důvodů, proč lidé lépe pracují po tělesném cvičení.*

Její mysl byla jasná. Ta nejhorší panika byla odváta, jako když silný vítr odvane mrak průmyslového smogu, a cítila se víc než rozumně, cítila se přímo duševně zdravá. Nikdy by tomu nevěřila a tento důkaz neúnavné přizpůsobivosti mysli a téměř hmyzí odhodlanosti přežít ji tak trochu vyděsily. *Tohle všechno se stalo a to jsem ještě ani neměla svůj ranní šálek černé kávy*, pomyslela si.

Při představě kávy, černé kávy ve svém oblíbeném hrnečku s modrými květy uvnitř, si olízla rty. Také jí to připomnělo ranní pořad *Dnešní den*. Pokud její vnitřní hodiny správně fungovaly, pořad *Dnešní den* právě začínal. Muži i ženy v celé Americe, většinou bez pout, seděli v této chvíli u kuchyňských stolů, upíjeli džus nebo kávu, jedli bagety a míchaná vajíčka (nebo možná jedny z těch obilovin, které mají zároveň ukonejšit srdce a vzrušit střeva). Dívají se na Bryanta Gumbela a Katie Couricovou vtipkující s Joem Garagiolou. O něco později se budou dívat na Willarda Scotta, jak dvojici staletých staříků přeje šťastný den. Budou tam i hosté, jeden, který bude mluvit o sledovanosti pořadů na federální úrovni, a druhý bude divákům radit, jak vašim domácím mazlíčkům zabránit v okusování pánových pantoflí, a další se bude snažit prosadit svůj poslední film a žádný z nich nebude vědět, že v západní části státu Maine právě dochází k nehodě, že jedna z jejich víceméně věrných divaček si je dnes ráno nemohla pustit, neboť je připoutaná k posteli méně než dvacet stop od svého nahého, psem ožraného, mouchami obletovaného manžela.

Otočila hlavou doprava a vzhledla ke sklenici, kterou Gerald bezstarostně položil na svou stranu police předtím, než ta sláva

začala. Před pěti lety, uvažovala, by tam ta sklenice pravděpodobně nebyla, ale jak stoupala Geraldova noční konzumace skotské, tak také stoupala jeho spotřeba jiných nápojů přes den, většinou vody, ale také pil hektolitry coly light a ice tea. Alespoň pro Geralda se výraz „problém s pitím“ nezdál být pouhým eufemismem, ale bylo třeba brát ho doslova.

*Dobrá, pomyslela si ponuře, pokud měl problém s pitím, tak teď už je určitě vyléčen, ne?*

Sklenice stála samozřejmě přesně tam, kam ji předtím postavila. Pokud její návštěvník z minulé noci nebyl jen přeludem (*Nebud' hloupá, samozřejmě že to byl jen přelud*, řekla nervózně Ženuška), tak určitě neměl žízeň.

*Musím dostat tu sklenici*, pomyslela si Jessie. *A také musím být nesmírně opatrná, pro případ, že bych dostala další svalové křeče. Ještě nějaké otázky?*

Žádné nebyly a tentokrát se ukázalo, že uchopit sklenici je hračka, protože byla snadněji na dosah a nemusela kvůli ní nic přehupovat. Přišla na další bezva objev, když vzala do ruky svou podomácku vyrobenou slámku. Jak uschnula, tak se letáček zkroutil podle ohybů, které na něm nadělala. Tento zvláštní geometrický útvar vypadal jako jedna z těch originálních japonských skládaček a fungoval daleko lépe než předchozího večera. Vypít zbytek vody bylo ještě lehčí než dosáhnout na sklenici a jak Jessie naslouchala srkání naprázdno, které se ozývalo ze dna sklenice, jak se její podivuhodná slámka snažila nasát těch posledních pár kapek, napadlo ji, že by bývala ztratila méně vody, kdyby věděla, že se slámka z letáčku dá takto vytvrdit. Příliš pozdě teď plakat nad rozlitou vodou.

Těch pár hltů jí stěží pomohlo, spíš jen probudilo žízeň, ale bude s tím muset vystačit. Postavila sklenici zpátky na polici a pak se sama sobě zasmála. Zvyk je opravdu železná košile. Dokonce i za těchto bizarních okolností zůstal železnou košilí. Raději riskovala, že ji zase chytanou křeče, a vrátila prázdnou sklenici na polici, místo aby ji prostě pustila vedle postele a nechala rozbít o podlahu. A proč? Protože pořádek musí být, proto. To byla jedna z věcí, které Sally Mahoutová naučila svoji panenku, své malé skřípající kolo, které

nikdy není dost namazané a které to vždy musí mít po svém, svoji malou panenku, která je schopná jít i tak daleko, že svede svého vlastního otce, jen aby bylo po jejím.

Ve svých vzpomínkách Jessie viděla Sally Mahoutovou tak, jak tehdy vypadala: tváře zarudlé podrážděním, rty pevně sevřené, ruce zaťaté v pěstě a položené v bok.

„A ty bys tomu tehdy věřila, že,“ řekla potichu Jessie. „Že jo, ty mrcho?“

*To není fér*, zareagovala neklidně část její mysli. *To není fér, Jessie!* Sally měla daleko k ideální matce, zvláště během těch let, kdy se její manželství s Tomem vleklo jako staré auto se zanesenou převodovkou. Její chování v té době často bývalo paranoidní a nerozumné. Will byl z nějakého důvodu téměř vždy ušetřen jejích tirád a podezírání, ale občas obě své dcery opravdu zle vyděsila.

Ta špatná stránka věci teď už byla pryč. Dopisy, které Jessie dostávala z Arizony, oplývaly banálními nudnými zprávami staré dámy, která žila jen bingem o čtvrtetních večerech a na výchovu svých dětí vzpomínala jako na pokojné, šťastné časy. Zdálo se, že si již nevzpomíná, jak si málem vykřičela plíce, když řvala na Maddy, že ji zabije, jestli zase příště zapomene zabalit použitou vložku do toaletního papíru, než ji hodí do odpadků, nebo jak jednoho nedělního rána z nějakého důvodu, který Jessie nikdy nepochopila, vtrhla do Jessiina pokoje, hodila po ní párem lodiček na vysokém podpatku a pak zase z pokoje vyběhla.

Když někdy dostávala matčina psaní a pohledy jako: *Je tu vše v pořádku, miláčku, mám zprávy od Maddy, píše mi tak často, chuť k jídlu se mi zlepšila od té doby, co se ochladilo*, Jessie cítila nutkání skočit po telefonu, zavolat své matce a zařvat: *Cožpak jsi všechno zapoměla, mami? Cožpak jsi zapomněla na ten den, kdy jsi po mě hodila těmi botami a rozbila jsi moji oblíbenou vázu a já jsem brečela, protože jsem si myslela, že to víš, že se konečně zlomil a přiznal se ti, i když to už tehdy bylo tři roky ode dne zatmění? Cožpak jsi zapomněla, jak často jsi nás vyděsila svými slzami a křikem?*

*To není fér, Jessie. To není fér a není to ani spravedlivé. Možná to není fér, ale tím není řečeno, že to není pravda. Kdyby věděla, co se toho dne stalo –*

Vrátil se jí zase záblesk představy té ženy v kládě na pranýři a zmizel téměř příliš rychle na to, aby ho rozpoznala, úplně jak subliminální reklama: uvězněné ruce, vlasy pokrývající obličej jako kajicnické roucho, malý hlouček pohrdlivých lidí, ukazujících zvědavců. Převážně žen.

Její matka by to možná přímo neřekla, ale ano, ona *by věřila*, že je to Jessiina vina, a opravdu by si mohla myslet, že to bylo vědomé svedení. Od skřípajícího kola nebylo zase tak daleko k Lolitě, že ano? A vědomí toho, že mezi jejím manželem a její dcerou došlo k nějakému sexuálnímu zážitku, by velmi pravděpodobně způsobilo, že by přestala přemýšlet o tom, že ho opustí, ale skutečně by to udělala.

Uvěřila by tomu? To se můžete *vsadit*, že by tomu uvěřila.

Tentokrát se hlas rozumu nevzmohl ani na předstíraný protest a Jessie náhle prozřela: její otec okamžitě pochopil to, k čemu ona potřebovala téměř třicet let. Věděl, o co kráčí, již od té chvíle, kdy se dozvěděl o podivné akustice jídelny-obývacího pokoje v domě na jezeře.

Její otec ji toho dne zneužil více než jen jedním způsobem.

Jessie po tomto smutném zjištění očekávala příliv záporných pocitů, koneckonců zahrával si s ní muž, jehož základní funkcí mělo být ji milovat a chránit. Nic takového se nedostavilo. Možná že to bylo částečně proto, že se stále ještě vznášela na endorfinovém oblaku, ale spíš se jí zdálo, že to má co dělat s úlevou: ať už to byla jak chtěla špinavá záležitost, konečně se z toho teď dostala. Cítila především úžas nad tím, že tak dlouho vše udržela v tajnosti, a pocit úzkostného zmatku. Kolik rozhodnutí bylo od toho dne přímo či nepřímo ovlivněno tím, co se stalo během přibližně poslední minuty strávené na tatínkově klíně, když se dívala na to obrovské kulaté mateřské znamínko na obloze skrz dva nebo tři kusy očazeného skla? Byla snad její současná situace následkem toho, co se stalo během zatmění slunce?

*Ach, to už je příliš, pomyslela si. Kdyby mě býval znásilnil, bylo by to jiné. Ale to, co se onoho dne stalo na terase, byla jen taková další nehoda, ani ne moc závažná, a vůbec, jestli chceš vědět, co to závažná nehoda je, Jessie, tak se podívej na tu situaci, ve které se právě nacházíš. Zrovna tak bych mohla odsuzovat paní Gilettovou za*

*to, že mě na té zahradní slavnosti pleskla jako čtyřletou přes ruku. Nebo samu sebe za myšlenky, které jsem měla ve chvíli, když jsem procházela rodidly. Nebo za hříchy z nějakého minulého života, za které jsem ještě neučinila pokání. Mimoto, co mi udělal na terase, není nic vedle toho, co mi pak provedl v ložnici.*

Ani o tom nemusela dál snít, leželo to přímo před ní, dokonale jasné a na dosah.

## 21

Když vzhledla a spatřila svého otce stát ve dveřích do pokoje, jejím prvním, instinktivním pohybem bylo, že zkřížila ruce přes prsa. Pak si všimla smutného, provinilého výrazu na jeho tváři a zase je spustila, ačkoliv cítila, jak jí začínají hořet tváře, a byla si vědoma toho, že se její obličej pokrývá nehezkými červenými skvrnami, což byla její verze panenského ruměnce. Nic tam sice k vidění nebylo (no, téměř nic), ale přesto se cítila víc než nahá a v takovém pekle rozpaků, že by téměř přísahala, že se jí škvaří kůže. Pomyslela si: *Co kdyby se ostatní vrátili dřív? Co kdyby ona teď právě vešla a uviděla mě bez halenky?*

Z rozpaků se stal stud, ze studu hrůza a ještě jednoho pocitu si byla vědoma, jak si natáhla halenku a začala si jí zapínat, ještě jednoho pocitu, který byl podkladem všem pocitům ostatním. Tím pocitem byla zlost, která se moc nelišila od toho záchvatu vzteku, který dostala o léta později, když zjistila, že Gerald ví, co ona chce říct, ale předstírá, že neví. Měla zlost, protože si nezasloužila cítit se zahanbeně nebo vyděšeně. Nakonec on byl ten dospělý, on to byl, kdo po sobě zanechal ten podivně páchnoucí flek na zadku jejích kalhotek, on by se měl cítit zahanbený, a přece tomu tak nebylo. Vůbec tomu tak nebylo.

Když měla halenku zapnutou a zastrčenou do šortek, zlost už téměř zmizela, zmizela nebo, což bylo to samé, zalezla zpět do své jeskyně.

Ovšem obraz její matky vracející se dříve domů jí stále v mysli přetrvával.

Nezáleželo na tom, že teď už byla zase celá oblečená. To, že se něco přihodilo, bylo vepsáno do jejích tváří, viselo to na nich, velké

jako život a dvakrát tak ošklivé. Viděla to na jeho obličejí a cítila to na svém.

„Jsi v pořádku, Jessie?“ zeptal se klidně. „Netočí se ti hlava nebo něco takového?“

„Ne.“ Pokusila se usmát, ale tentokrát se jí to nepodařilo. Ucítila, jak jí stéká slza po tváři, a rychle si jí setřela provinilým pohybem hřbetu ruky.

„Je mi to líto.“ Jeho hlas se třásl a vyděsil ji pohled na slzy v *jeho očích*, ach, bylo to čím dál tím horší. „Je mi to tak líto.“ Zprudka se otočil, vtrhl do koupelny, strhl z věšáku ručník a začal si s ním utírat obličej. Zatím Jessie rychle a usilovně přemýšlela.

„Tatínku?“

Podíval se na ni přes ručník. Slzy v jeho očích byly pryč. Kdyby je předtím neviděla, přísahala by, že tam nikdy nebyly.

Otázka se jí málem vzpříčila v hrdle, ale musela ji položit. *Musela*. „Musíme... musíme o tom říct mamince?“

S dlouhým povzdychnutím se rozechvěle nadechl. Čekala, srdce jí přitom bušilo až někde v krku, a když řekl „Myslím, že musíme, nemyslíš?“, zřítílo se náhle přímo k jejím nohám.

Přešla k němu přes pokoj, trochu při tom klopýtala, zdálo se jí, že v nohách ztratila veškerý cit, a objala ho. „Prosím tě, tatínku, nedělej to. *Prosím tě*, nedělej to. Prosím tě...“ Její hlas znejasněl, rozplynul se ve vzlycích. Přitiskla obličej k jeho nahé hrudi.

Po chvilce ji objal, tentokrát svým starým otcovským způsobem.

„Nedělám to rád,“ řekl, „protože to mezi námi dvěma v poslední době moc neklape, srdíčko moje. Konečně by mě moc překvapilo, kdyby sis toho sama nevšimla. Něco jako tohle, by to mohlo ještě o mnoho zhoršit. Nebyla ke mně příliš... no, láskyplná, poslední dobou, a kvůli tomu se to vlastně dneska stalo. Muž má prostě... určité potřeby. Jednou to všechno pochopíš.“

„Ale jestli na to přijde, řekne, že to byla *moje* vina!“

„Ach ne, to si nemyslím,“ řekl Tom, ale jeho tón byl překvapený, zvažující... a Jessie připadal tak strašlivý jako rozsudek smrti. „Nééé... jsem si jistý, no, docela jistý, že...“

Vzhledla k němu uplakanýma, zarudlýma očima. „*Prosím tě*, neříkej jí to, tatínku! Prosím tě, ne! Prosím tě, ne!“

Políbil ji na obočí. „Ale Jessie... já musím. My musíme.“  
„Proč? Proč, tatínku?“  
„Protože –“

## 22

Jessie se lehce pohnula. Řetízky zacinkaly a pouta zachrastila o sloupky v čele postele. Světlo teď přicházelo východními okny.

„Protože bys to neuměla udržet v tajnosti,“ řekla otupěle.  
„Protože, jestli to vyjde najevo, Jessie, tak by pro nás oba bylo lepší, kdyby se na to přišlo hned, než za týden nebo za měsíc nebo za rok. Nebo dokonce za *deset* let.“

Jak dobře ji zmanipuloval, nejdříve omluvy, pak slzy a nakonec zlatý hřeb večera: svůj problém přemění na *její* problém. *Sestřičko Liško, sestřičko Liško, dělej si se mnou, co chceš, jen mě neházej do toho trní!* Až mu nakonec odpřisáhla, že to bude navždy držet v tajnosti, že mučitelé ji to tajemství nevyrvou ani kleštěmi a žhavými uhlíky.

Vlastně se rozpomenula na to, jak mu něco podobného slibovala pod závojem horkých vyděšených slz. Nakonec ze zastavil, vrtěl hlavou a s přivřenými očima a sevřenými rty hleděl přes pokoj, viděla jeho obraz v zrcadle, a on téměř určitě věděl, že ho vidí.

„Nikdy nikomu nebudeš smět nic říct,“ řekl nakonec a Jessie si vzpomněla na omamující pocit úlevy, kterou při těch slovech pocítila. To, co říkal, bylo méně důležité než tón, kterým to vyslovil. Jessie už ten tón slyšela mnohokrát předtím a věděla, že její matka byla vždy vzteky bez sebe z toho, že ona, Jessie, dokáže, že s ní tak mluví častěji než s ní, samotnou Sally: *Rozmýšlím si to, říkal. Měním své rozhodnutí a dělám to proti svému svědomí, ale já si to rozmýšlím a přikláním se na tvou stranu.*

„Ne,“ přikývla. Její hlas kolísal a polykala slzy. „Já to, tatínku, nikdy neřeknu, nikdy.“

„Ne jenom tvé matce,“ řekl, „ale nikomu. *Nikdy.* To je velká odpovědnost pro tak malé děvče, Karkulko. Mohla by ses dostat do pokušení. Třeba až se budete s Carolinou Clineovou nebo s Tammy Houghovou po škole učit a jedna z nich vám řekne své tajemství, tak bys jim taky chtěla říct –“

„Jim? *Nikdy-Nikdy-Nikdy!*“

Musel vidět pravdu na její tváři: myšlenka na to, že by bud Caroline, nebo Tammy přišly na to, že na ni sáhl, ji naplňovala naprostým zděšením. Spokojený s výsledkem postupně ji dostřkával k tomu, co, jak jí teď již bylo jasné, tehdy bylo jeho největší starostí.

„Nebo tvé sestře.“ Oddálil ji od sebe a upřeně se jí zadíval do obličeje. „Mohl by přijít čas, kdy bys jí to moc ráda řekla, víš, –“ „Ne, tatínku, já bych nikdy –“

Lehce s ní zatřásl. „Bud zticha a nech mě domluvit, Karkulko. Vy dvě jste si blízké, to já vím, a také vím, že děvčata občas mají potřebu říkat si věci, které by obvykle neřekly. Kdyby se ti to stalo s Maddy, dokázala bys o tom mlčet?“

„Ano!“ Ze své zoufalé snahy ho přesvědčit se zase rozplakala. Samozřejmě že bylo pravděpodobné, že pokud by se vůbec našel někdo, komu by tak zoufalé tajemství sdělila, tak by to pravděpodobně byla její velká sestra..., až na jedno. Maddy a Sally sdílely obdobný důvěrný vztah jako Jessie a Tom, a kdyby Jessie někdy řekla své sestře o tom, co se stalo na terase, byla by velká šance, že by to jejich matka ještě před západem slunce věděla. S tímto vědomím si Jessie pomyslela, že snadno odolá pokušení říct to Maddy.

„Jsi si opravdu jistá?“ zeptal se jí pochybovačně.

„Ano! Opravdu!“

Začal znova jakoby s politováním vrtět hlavou, a to ji zase úplně vylekalo. „Já si jen myslím, Karkulko, že by mohlo být lepší jít s barvou ven. Vypít si to do dna, chci říct, že nás přece za to nemůže zabít –“

Ovšem, Jessie si dobře pamatovala na ten její vztek, když ji tatínek žádal, aby nemusela s nimi jít na výlet na Mount Washington..., a nebyl to jen vztek. Nerada na to myslela, ale za současných okolností si nemohla dovolit přepych zastírání skutečnosti. V hlase její matky byla žárlivost a také něco blízké nenávisti. Jak stála s otcem ve dveřích do pokoje a snažila se ho přesvědčit, na zlomek vteřiny spatřila vidinu oslepujícího jasu: oni dva, jako Hansel a Gretel, poutníci bez domova, jak putují tam a sem po Americe...

... a ovšem spí spolu. V noci spolu spí.

Poté se v slzách zhroutila, hystericky vzlykala, prosila ho, aby to neříkal, slibovala mu, že bude navždy hodná, když on nic neřekne. Nechal ji plakat až do okamžiku, který považoval za přesně vhodný, a pak jí vážně řekl: „Víš, máš na tak malé děvče velkou moc, Karkulko.“

Vzhledla k němu s mokkými tvářemi a očima plnými čerstvě nabyté naděje.

Pomalů přikývl a pak jí začal vysoušet slzy ručníkem, který předtím použil on sám. „Nikdy jsem ti nedokázal odříct něco, co sis skutečně přála, a tentokrát zase nemohu. Zkusíme to po tvém.“

Vrhla se mu do náruče a začala pokrývat jeho obličej polibky. Někde ve svém nitru se zalekla, že by to mohlo (*ho zase rozjet*) zase způsobit problémy, ale její vděčnost úplně přehlušila jakoukoliv opatrnost, a nakonec se nic nestalo.

„Děkuji ti! Děkuji ti, tatínku! Děkuji ti!“

Vzal ji za ramena a držel ji od sebe na vzdálenost napjaté paže a na rtech měl tentokrát úsměv. Ale v jeho obličejí bylo stále ještě vidět smutný výraz a teď, po téměř třiceti letech, si Jessie ani nemyslela, že ten výraz byl součástí hry. Jeho smutek byl opravdový a to, že provedl takovou hroznou věc, to ještě zhoršovalo.

„Myslím, že jsme tedy domluveni,“ řekl. „Já nic neřeknu, ty nic neřekneš. Správně?“

„Správně!“

„Nikomu jinému, dokonce ani mezi námi. Navždy a provždy, amen. Až vyjdeme z tohoto pokoje, bude to, jako by se to nikdy nestalo. Dobrá?“

Přikývla, ale současně se jí vrátila vzpomínka na ten pach, a věděla, že ještě musí položit alespoň jednu otázku, než se to nikdy nestane.

„A ještě něco bych ti chtěl ještě jednou říct. Musím ti říct, že je mi to moc líto, Jess. Udělal jsem ošklivou, hanebnou věc.“

Vzpomínala, že se díval stranou, když jí to říkal. Celou tu dobu, co ji záměrně vedl k hysterické provinilosti a strachu a pocitu neodvratného zatracení, celou tu dobu, kdy si tím, že hrozil říct vše, zajišťoval, že ona nikdy nic nepoví, se na ni zpřímá díval. Teprve

když jí říkal svou poslední omluvu, jeho pohled sklouzl ke kresbám na prostěradle, dělicím pokoj. Tato vzpomínka ji naplnila něčím, co bylo zároveň jako smutek i vztek.

*A jestli si pořád ještě myslíš, že tvůj staroušek tatíček byl rytířem bez bázně a hany, který trávil většinu času tím, že tě zaštiťoval před matkou-dračicí, dštící oheň a síru, tak si to myšlení raději laskavě zopakuj.*

„Drž hubu.“ Jessiiny pohyby pažemi nahoru a dolů se zrychlily. Řetízky cinkaly, pouta chrastila. „Drž hubu, jsi strašná.“

*Jessie, on to naplánoval. Cožpak to nechápeš? To nebylo jen nějaké chvilkové vzplanutí pohlavně vyhladovělého otce, on to naplánoval.*

„Ty lžeš,“ zavrčela Jessie. Pot jí ve velkých průzračných kapkách stékal po spáncích.

*Lžu? No, tak se zeptej sama sebe, čím to byl nápad, aby sis vzala ty letní šaty? Ty, které byly zároveň příliš krátké i příliš těsné? Kdo věděl, že budeš poslouchat a obdivovat, jak manévruje s tvou matkou? Kdo měl ruce na tvých prsou ten večer před tím a kdo měl toho dne na sobě jen sportovní šortky a nic jiného?*

Najednou si představila s ní v pokoji Bryanta Gumbela v dobře padnoucím obleku s vestičkou a zlatým náramkem od hodinek, jak stojí u postele, zatímco vedle něj stojí chlap s minikamerou a pomalu zabírá její téměř nahé tělo a pak zaostří na její zpocenou, flekatou tvář. Bryant Gumbel při živém přímém vysílání s Neuvěřitelnou Připoutanou Ženou, jak se naklání se svým mikrofonom kupředu, aby se jí zeptal, *Kdy jste si poprvé uvědomila, že by na vás váš otec mohl mít zálsusk, Jessie?*

Jessie přestala pumpovat rukama a zavřela oči. Na jejím obličejí se objevil uzavřený, zarytý výraz. *Už nikdy více, pomyslela si. Domnívám se, že s hlasy Ruth a Ženušky mohu žít, když už musím..., dokonce i s téměř slušnými ufouny, kteří si také občas musí přisadit..., ale odmítám dělat živé interview s Bryantem Gumbalem, oblečená jen do počuraných kalhotek. Dokonce i jen v mé představitivosti tohle odmítám.*

*Jen mi řekni jedno, Jessie,* řekl další hlas. Nebyl to žádný ufoun, byl to hlas Nory Callighanové. *Ještě jednu věc a pak to můžeme*

*považovat za uzavřený případ, alespoň prozatím a pravděpodobně navždy. Dobrá?*

Jessie byla zticha, ustaraná a očekávající.

*Když ses včera už konečně rozzuřila a konečně ho kopla, koho jsi vlastně kopala? Byl to Gerald?*

„Samozřejmě že to byl Ger-“ začala a pak se zarazila, když její mysl naplnil jediný, dokonale jasný obraz. Byl to tenký pramínek slin, který kanul z Geraldovy brady. Viděla, jak se protahuje, viděla, jak dopadá na její tělo těsně nad pupkem. Bylo to jen trochu slin, nic víc, nic moc, po všech těch letech a všech těch vášnivých polibcích s otevřenými ústy a dorážejícími jazyky. Ona a Gerald se takto notně vzájemně promazávali a jedinou cenou, kterou kdy za to zaplatili, bylo několik sdílených chřípek.

Nebylo to nic moc, až do včerejška, kdy jí odmítl pustit, když ona to nutně chtěla a vyžadovala. Nic moc, až do té chvíle, kdy ucítila ten nevýrazný, ponurý nerostný zápach, který si spojovala s vodou z pramene v Dark Score a s jezerem samým, za horkých letních dní..., dní, jako byl například 20. červenec 1963.

*Viděla slinu, myslela semeno.*

*Ne to není pravda*, pomyslela si, ale nepotřebovala tentokrát vyzývat Ruth, aby hrála ďáblova advokáta, protože věděla, že to je pravda. *Je to to zatracený semeno*, pomyslela si a vzápětí přestala myslet úplně, alespoň na chvíli. Místo myšlení se rozpráhla k automatickému obrannému kopnutí, míříc jednou nohou na jeho břicho a druhou do varlat. Žádná slina, ale semeno. Žádná nová zvrhlost v Geraldově hře, ale stará páchnoucí hrůza, která náhle vyplavala na povrch jako nějaká mořská nestvůra.

Jessie pohlédla na schouleně, zmrzačené tělo svého manžela. Na chvíli jí z očí vytryskly slzy, ale pak to přešlo. Napadlo ji, že Oddělení pro Přežití rozhodlo, že slzy jsou příliš velkým přepychem, který si nemůže dovolit, alespoň ne prozatím. Přesto jí to bylo líto, bylo jí líto, že Gerald umřel, ano ovšem, ale ještě víc líto jí bylo to, že je tady, v této situaci.

Její oči se přesunuly někam do vzduchu nad Geraldovou hlavou a Jessie se vmohla na ošuntělý, bolestný úsměv.

„Myslím, že to bylo vše, co jsem vám právě teď chtěla říct, Bryante. Pozdravuj ode mě Willarda a Katie a mimochodem, byl bys tak laskav a odemkl mi ta pouta, než odejdeš? Rozhodně bych to ocenila.“

Bryant neodpověděl. Jessie to ani moc nepřekvapilo.

## 23

*Pokud chceš přežít tuto životní zkušenost, Jessie, tak ti radím, aby ses přestala nimrat v minulosti a začala se zabývat budoucností... počínaje asi tak příštími deseti minutami. Nemyslím si, že umírat na této posteli žízni by bylo obzvlášť příjemné, co ty na to?*

Ne, příliš příjemné ne..., a pomyslela si, že žízeň není zdaleka to nejhorší. Již od chvíle, kdy se probudila, se v koutku její mysli vznášela vidina ukřižování, pohupovala se na hladině jako nějaký ohavný utopenec, který je natolik napitý vodou, že se nemůže celý vynořit. Jednou o této půvabné staré metodě mučení a popravy četla článek, určený studentům dějin, a byla překvapená, když se dozvěděla, že ten starý kousek s rezavými hřebíky, zatlučenými do rukou a nohou, byl jen pouhý začátek. Zrovna tak jako předplatné časopisů nebo kapesní kalkulačka, ukřižování je dárek, který vás nadlouho potěší.

Opravdové utrpení nastane s křečemi a stahy svalstva. Jessie si s nechtutí uvědomila, že bolesti, kterými až do teď trpěla, včetně paralyzujícího namoženého svalu, který ukončil její první záchvat paniky, nebyly nic proti tomu, co ji ještě čeká. Budou projíždět jejími pažemi, bránicí, břichem, čím dál bude den plynout, tím budou horší, častější a rozsáhlejší. Postupné ochrnutí se zmocní jejích údů i přes všechnu její snahu si udržet krev v oběhu, ale ochrnutí jí nepřinese úlevu, v té chvíli už bude téměř určitě trpět nesnesitelnými křečemi v hrudníku a v břiše. V jejích rukou a nohou nebyly vraženy rezavé hřebíky a ležela na posteli, místo aby visela na kříži u kraje silnice jako jeden z těch poražených gladiátorů ve *Spartakovi*, ale takové detaily jen mohou prodloužit její agonii.

*Tak co teď podnikneš, dokud ještě nemáš žádné velké bolesti a jsi schopná myslet?*

„Cokoliv, co se dá,“ zakrákala, „tak proč jen nezavřeš pusu a nenecháš mě o tom chvilku přemýšlet?“

*Prosím, posluž si.*

Měla by začít s tím nejočividnějším řešením a dostat se pryč odsud. A co *bylo* tím nejočividnějším řešením? Klíčky, samozřejmě. Stále ještě ležely na prádelníku, kde je zanechal. Dva úplně stejné klíčky. Gerald, který uměl být až roztomile otřepaný, se o nich vyjadřoval jako o Originálním a Záložním (Jessie jasně slyšela velká písmena v manželově hlasu).

Předpokládejme, jen teoreticky, že by nějak mohla posunout postel až k prádelníku. Byla by pak vůbec schopná se zmocnit jednoho z nich a použít ho? Jessie si chtě nechtě uvědomila, že to jsou dvě otázky, ne jedna. 1. kdyby se jí podařilo zvednout klíček zuby, co pak? Stále ještě nebude moci ho zasunout do zámku, po zkušenosti se sklenicí vody již tušila, že do určitých míst nedosáhne, ať se jak chce natahuje.

Dobrá, škrtneme klíčky. Sejdi o příčku níž na pomyslném žebříčku pravděpodobnosti. Co by to mohlo být?

Neúspěšně o tom přemýšlela skoro pět minut, otáčejíc tu otázku ve své mysli kolem dokola jako Rubikovu kostku a přitom usilovně pumpovala pažemi. A jak takto hloubala, zastavily se její oči na telefonu, ležícím na konferenčním stolku u východního okna. Předtím ho pustila z hlavy, jako předmět ležící v jiném vesmíru, ale možná to bylo příliš uspěchané. Nakonec ten stolek je blíže než prádelník a telefon je daleko větší než klíček od pout.

Kdyby mohla posunout postel až ke stolečku s telefonem, nešlo by pak zvednout sluchátko nohou? A kdyby se jí to podařilo, možná by pak mohla palcem u nohy zmáčknout klávesu, kterou se volá telefonistka, tu mezi klávesami s označením \* a #. Připadalo jí to jako scéna z nějakého bláznivého vaudevillu, ale –

*Zmáčknu klávesu, počkám, a pak začnu rvát jak o život.*

Ano, a o jednu a půl hodiny později tu bude popojíždět buď velká modrá sanitka z Norské nemocnice, nebo ta velká oranžová s nápisem Záchránná služba Castle County a doveze ji až do bezpečí. Byl to bláznivý nápad, ale to byl ten nápad s reklamním letáčkem a slámkou také. Bláznivý nebo nebláznivý, mohlo to vyjít a o to tady

přece šlo. Bylo v tom víc šancí na úspěch, než kdyby se nějak přesunula postel přes celý pokoj a pak se pokoušela najít způsob, jak jeden z klíčů dostat do jednoho ze zámků pout. Ten nápad měl však jeden velký háček, protože by nejdřív musela přijít na to, jak vůbec pohne postelí, protože to byl doslova těžký oříšek. Odhadovala, že s mahagonovým čelem a nohama musí vážit přinejmenším tři sta liber, a to mohl být ještě příliš příznivý odhad.

*Ale mohla by ses o to alespoň pokusit, děvče, a možná, že se nakonec dožiješ velkého překvapení, vždyť podlaha byla navoskovaná na Labor Day, vzpomeň si. Když ten toulavý pes s vystupujícími žebry dokázal utáhnout tvého manžela, možná že ty dokážeš pohnout postelí. Nic přece nemůžeš ztratit tím, že se o to pokusíš, ne?*

Zcela správně.

Jessie přesunula nohy na levou stranu postele a posunula zadek a ramena co nejvíce doprava. Když už byla dost daleko, otočila se na levý bok. Nohy jí přepadly přes pelest... a najednou se i její tělo začalo ne jen pohybovat, ale nezadržitelně, jako lavina, klouzat doleva. Strašlivá křeč jí projela levou polovinu těla, když se její tělo dostalo do polohy, na kterou nebylo zvyklé ani za normálních okolností. Případlo jí, jako by ji někdo švihnul rozpáleným pohrabáčem.

Krátký řetízek pouta na pravé ruce se napnul a na okamžik bylo utrpení levé strany přehlušeno čerstvou agonii tepající v jejím pravém rameni a paži. Cítila se, jako by se jí někdo pokoušel ukrotit ruku. *Ted' vím, jak se cítí drezírovaná kuřata*, pomyslela si.

Levá pata jí narazila na podlahu, zatímco pravá visela asi o tři palce nad ní. Její tělo bylo nepřirozeně zkroucené doleva, s levou rukou napjatou dozadu v jakoby náhle zkamenělém gestu. Napjatý řetízek se krutě třpytil v ranním slunci.

Jessie si byla najednou jistá, že v této pozici, s levou půlkou těla a pravou paží, křičícími o pomoc, určitě umře. Bude tady ležet, pomalu ochrnovat, jak její slábnoucí srdce už nebude moci pumpovat dostatek krve do všech konců jejího nataženého a zkrouceného těla. Přemohla ji opět panika a zavyla o pomoc, zapomínajíc, že v okolí není nikdo jiný než ucouraný toulavý pes s břichem nacpaným k

prasknutí právníkem. Nepříčetně se pokoušela zachytit se pravou rukou čela postele, ale sklouzla příliš daleko a tmavý mahagon byl vzdálený ještě jeden a půl palce od špičky jejích natažených prstů.

„*Pomoc! Prosím! Pomoc! Pomoc!*“

Žádná odpověď. Jediné zvuky, které bylo slyšet v této tiché, sluncem zalité ložnici, vycházely z ní: její chraplavý, vykřičený hlas, těžké dýchání, tlukoucí srdce. Nikdo jiný mimo ni tu není a pokud se nedostane zpátky na postel, tak zemře jako žena pověšená na řeznickém háku. Situace se nijak nezlepšovala, naopak: její zadek stále ještě klouzal k pelesti a táhl její pravou paži dozadu v úhlu, který byl čím dál tím ostřejší.

Aniž o tom přemýšlela nebo to plánovala (pokud ovšem někdy tělo zmučené bolestí nemyslí samo o sobě), Jessie se opřela bosou levou patou o podlahu a se vši silou se odrazila. Byl to jediný bod, o který se její bolestivě klouzající tělo mohlo odrazit, a vyšlo to. Dolní část jejího těla se vypnula do oblouku, řetízek mezi pouty na její pravé ruce se uvolnil a s panickým úsilím utopence, chytajícího se záchranného kruhu, se chytla sloupku v čele postele. Vzepřela se o něj a převrátila se zpátky, ignorujíc výkřiky svých zad a bicepsů. Když konečně dostala nohy nahoru, nepříčetně pádlovala od kraje postele, jako by skočila do bazénu a najednou si všimla, akorát včas, aby si zachránila prsty u nohou, že je plný nově narozených žraloků.

Nakonec se opět dostala do své předchozí, zhroucené polohy vsedě, opřená o příčky čela postele, rozpažené paže, zbytek jejího těla spočívající na potem promočeném polštáři v zmuchlaném bavlněném potahu. Hlava jí uvolněně spočívala na mahagonových laťkách, rychle dýchala a její nahá hrud se leskla potem, který si vlastně nemohla dovolit ztratit. Zavřela oči a slabě se zasmála.

*Řekni, že to bylo vzrušující, že ano, Jessie? Myslím, že od roku 1985, kdy ses v rámci hraní na vánočním večírku vyspala s Tommym Delguidacem, ti srdce tak rychle a prudce nebilo. Nic tím nemohu ztratit, to sis tehdy myslela, že? No, teď to víš.*

Ano. A také věděla ještě něco jiného.

*Ach? A co je to, panenko?*

„Vím, že ten posraný telefon je mimo můj dosah,“ řekla.

Ano, opravdu. Když se před chvilkou razantně odrazila levou patou, přesto, že do toho vložila veškerou energii, které byla schopná, postel se ani nepohnula. Teď, když o tom mohla v klidu přemýšlet, byla ráda, že se tak nestalo. Kdyby se posunula doprava, visela by ještě na ní stejně jako předtím. A i kdyby se jí podařilo dostrkat ji takto až ke stolku s telefonem, tak...

„Visela jsem na té zkurvené špatné straně,“ řekla, napůl se smějíc, napůl vzlykajíc. „Ježíši, ať mě někdo odstřelí.“

*To nevypadá dobře, řekl jí jeden z ufounských hlasů, jeden z těch, bez kterých by se rozhodně obešla. Vlastně to vypadá, že představení Jessie Burlingamové bylo právě odvoláno.*

„Zkus nějakou jinou možnost,“ řekla hrubě. „Tato se mi nelíbí.“

*Žádné jiné nejsou. Už na začátku jich moc nebylo a to už jsi je všechny probrala.*

Znova zavřela oči a podruhé od chvíle, kdy celý ten zlý sen začal, uviděla hřiště za starou falmouthskou základní školou na Central Avenue. Jenom tentokrát její mysl nenaplnil obraz dvou malých holčiček houpajících se na houpačce, ale místo toho spatřila malého chlapce, svého bratra Willa, jak dělá přemety na zábradlí.

Otevřela oči, přikřčila se a zvrátila hlavu, aby si mohla lépe prohlédnout čelo postele. Dělat přemety, to přece znamenalo, že visí na tyči, skrčí nohy a odrazí se nahoru. Skončí otočkou, při které dopadne zpátky na nohy. Will byl tak zběhlý v tomto čistém, úsporném pohybu, že to Jessie připadalo, že přemet dělají přímo jeho ruce.

*A co když to nedokážu? Udělat přemet přes tyhle zatracený prkna. Úplně se převrátit a...*

„A přistát na nohou,“ zašeptala.

Na chvilku se jí to zdálo nebezpečné, ale proveditelné. Musela by ovšem nejdříve odsunout postel od zdi, přemet se přece nedá dělat, pokud nemáte místo na přistání nohou, ale myslela si, že to dokáže. Jak jednou bude police dole (a to by mělo být snadné, shodit ji z podpěr, teď, když už je nezajištěná), švihne nohama a opře bosé nohy o zed' nad čelem postele. Nepodařilo se jí posunout postel stranou, ale takto se jen opře o zed a –

„Stejná hmotnost, desetkrát tak velká páka,“ zamumlala.  
„Moderní fyzika ve své plné kráse.“

Již sahala levou rukou po polici, aby ji nadzvedla a shodila z opěr ve tvaru L, když se ještě jednou pořádně podívala na ty zatracené Geraldovy policejní náramky s jejich sebevražedně krátkými řetízky. Kdyby je zacvaknut jen trochu výše, mezi první a druhou příčku, byla by to možná zkusila, výsledkem by pravděpodobně byl pár zlomených zápěstí, ale už se dostala za bod, kdy se jí pár zlomených zápěstí zdál jako zcela přijatelná cena za vysvobození... nakonec by se zahojila, ne? Ovšem místo mezi první a druhou příčkou byla pouta zaklapnuta mezi druhou a třetí, a to už bylo trochu moc dole. Jakýkoliv pokus o přemet by způsobil víc než jen zlomená zápěstí, skončilo by to tím, že by se jí nejen vykloubila ramena, ale úplně by se od sebe vyrvala svou dopadající vahou.

*A zkus pak někam dotlačit tu zasranou postel, když budeš mít pár zlomených zápěstí a dvě vykloubená ramena. Nezní to moc zábavně, co?*

„Ne,“ řekla ochraptěle. „Ani moc ne.“

*Tak uděláme radikální řez, Jess, jsi tady prostě uvězněná. Jestli se ti uleví nebo jestli ti to ještě chvilku pomůže zachovat trochu zdravého rozumu, Bůh ví, že jsem pro zdravý rozum. Tak mě můžeš nazývat hlasem zoufalství, ale to, čím skutečně jsem, je hlas pravdy a pravdou v této situaci je, že jsi tady uvězněná.*

Jessie prudce otočila hlavou na stranu, nechtěla poslouchat tento samozvaný hlas pravdy a zjistila, že jej nedokáže umlčet, stejně jako se jí to nedařilo s ostatními.

*To jsou pravá pouta, co máš na sobě, a ne nějaké upravené, vypolstrované náramky se skrytou pákou, kterou se odemknou, když se někdo nechá příliš unést a zajde příliš daleko. Jsi doopravdy zamknutá a začíná to jít příliš daleko a ty nejsi ani fakír z Tajemného Orientu, který by zkroutil své tělo jako preclík, ani kouzelník jako Harry Houdini nebo David Copperfield. Říkám ti to, jak to vidím, dobře? A jak to vidím, tak jsi v háji.*

Najednou si vzpomněla, co se stalo toho dne se zatměním poté, co její otec odešel z jejího pokoje, jak se vrhla na postel a plakala, až se jí zdálo, že se její srdce zlomí nebo rozpustí nebo prostě zastaví

nadobro. A nyní, když se její ústa roztřásla, vypadala pozoruhodně stejně jako tehdy: unavená, zmatená, vydešená a ztracená. To poslední nejvíce.

Jessie se rozplakala, ale po prvních slzách její oči už žádné další ze sebe nevydaly, vypadalo to, že tělo si zavedlo přísný přidělový systém. Přesto dál plakala, bez slz, se vzlyky drsnými jak skelný papír v jejím hrdle.

## 24

V New Yorku se stáli diváci pořadu *Dnešní den* rozloučili s obrazovkou a vykročili do nového dne. Na televizní síti NBC, která pokrývala jižní a západní části státu Maine, byl pořad nejprve vystřídán místním programem (silná, mateřsky vyhlížející žena v kanafasové zástěře ukazovala, jak se mají pomalu dusit fazole v hliněném hrnci), pak společenskou hrou, kde celebrity vyprávěly vtipy a účastníci ze sebe vydávali hlasité, orgasmické výkřiky pokaždé, když vyhráli auta a lodi a jasně červené vysavače Dirt Devil. V domě Burlingamových u malebného jezera Kashwakamak čerstvá vdova neklidně dřímala ve svých poutech a začala opět snít. Zdál se jí zlý sen, jeden z těch, které jsou tím živější a přesvědčivější, čím je spáčův spánek lehčí.

Jessie v něm opět ležela ve tmě a nějaký muž nebo něco, co vypadalo jako muž, zase stál v koutě na druhém konci pokoje. Ten muž nebyl jejím otcem, ten muž nebyl jejím manželem, ten muž byl neznámým, *tím* neznámým, který nás straší v našich nejhnusnějších, nejparanoidnějších a nejhlubších hrůzách. Nora Callighamová, se svými dobrými radami a milou, praktickou povahou, nikdy nevzala v úvahu tvář toho stvoření. Tento černý tvor se nedá zahnat ničím s příponou –ologie. Je to kosmický černý kůň.

*Ale ty mě znáš*, řekl ten neznámý s dlouhým bílým obličejem. Sklonil se a uchopil držadlo zavazadla. Jessie vůbec nepřekvapilo, že držadlo je z čelisti a kufřík je zhotoven z lidské kůže. Neznámý jej zvedl, rozeplnul přezky a otevřel víko. Opět spatřila kosti a šperky, opět hrábl rukou dovnitř a začal jí pomalu kolem dokola pohybovat a vyluzovat přitom to přízračné klapání a Pukání a drkání a chrastění.

*Ne, neznám, řekla. Nevím, kdo jste, neznám vás. Neznám vás. Neznám vás.*

*Jsem Smrt, samozřejmě, a budu zpátky dnešní noc. Té dnešní noci už nebudu jen tak stát v koutě, myslím, že dnešní noci na tebe skočím, tak... jako takhle!*

Skočil dopředu a upustil přitom kufřík (kosti a přívěsky a prsteny a náhrdelníky se rozsypaly někde v místech, kde ležel Gerald s nataženou zmrzačenou rukou, ukazující někam ke dveřím do chodby) a napřáhl na ni ruce. Viděla jeho prsty, zakončené tmavými, špinavými nehty; tak dlouhými, že vypadaly jako skutečné drápy, a pak se probrala a otrásla se, lapajíc po dechu, a řetízky pout cinkaly, jak se snažila chránit obličej rukama. Nezřetelným, monotónním hlasem stále šeptala slovo „Ne“.

*Byl to jen sen! Nech toho, Jessie, byl to jen sen!*

Pomalů spustila ruce a nechala je zase jednou bezvládně viset v poutech. Ovšem, byla to jen variace na téma snu, který se jí zdál minulou noc. Bylo to dost realistické, ach Ježíši ano, a jak. Poté, co se dostatečně rozběhl, tak byl i horší než ten sen o kroketu, nebo dokonce ten, ve kterém vzpomínala na nešťastný zážitek s otcem při zatmění slunce. Bylo zvláštní, že tohoto rána strávila tolik času tím, že přemýšlela o všech těch snech, a tak málo přemýšlením o tom nejhrůznějším ze všech. Ve skutečnosti vůbec na to stvoření s podivně dlouhýma rukama a morbidním kufříkem na suvenýry nepomyslela a dokud teď neusnula, nezdálo se jí o něm.

Vzpomněla si na útržek nějaké psychedelické písničky: „*Někteří lidé mi říkají vesmírný kovboj..., já..., někteří mi říkají gangster lásky...*“

Jessie ze zachvěla. Vesmírný kovboj. To sedělo. Outsider, někdo, kdo s ničím nemá nic společného, nevypočitatelný černý kuň.

„Neznámý,“ zašeptala Jessie a najednou si vzpomněla, jak se mu vždycky zvrásnily tváře, když se začínal šklebit. A najednou tento detail zapadl do skládačky a všechny ostatní se okolo něj začaly skládat též. Zlaté zuby, třpytící se někde vzadu v jeho šklebících se ústech. Našpulené, odulé pysky. Bledé čelo a nos jak ostří nože. A pak tam byl ten kufřík, takový, jaký byste očekávali, že se bude

otloukat o koleno obchodního cestujícího, který běží na svůj ranní vlak –

*Nech toho, Jessie, přestaň sama sobě nahánět hrůzu. Nemáš už takhle dost problémů, aby ses musela ještě trápit kvůli nějakému strašákovi?*

To určitě měla, ale zjistila, že jak začala myslet na ten sen, najednou se nemůže zastavit. Ještě horší na tom bylo, že čím víc na ten sen myslela, tím víc se stával reálným.

*Co když jsem byla vzhůru?* pomyslela si náhle, a jak jednou tu myšlenku vyslovila, zhrozila se, když zjistila, že část jejího já o tom byla vždy přesvědčena. Jenom to dosud čekalo v skrytu, aby se to zmocnilo i zbytku její osobnosti.

*Ne, ach ne, byl to jen sen, nic víc –*

*Ale co když ne? Co když to sen nebyl?*

*Smrt, přítakal neznámý s bílou tváří. Spatřila jsi Smrt. Dnes v noci budu zpátky, Jessie. A zítřejší noc budu mít tvé prsteny v mém kufříku spolu s ostatními z mých pokladů..., mých suvenýrů.*

Jessie si uvědomila, že se silně třese, jako by se třásla zimou. Její široce rozevřené oči bezmocně hleděly do prázdného kouta, kde  
(vesmírný kovboj gangster lásky)

stál v rohu, který teď byl zalitý jasným, ranním, slunečním světlem, ale který večer bude tmavý a plný stínů. Začala jí naskakovat husí kůže. Neodvratitelná pravda se znovu přihlásila: asi tady zemře.

*Nakonec tě stejně někdo najde, Jessie, ale může to trvat hezky dlouho. Nejdřív všechny napadne, že jste si spolu vyjetí na nějaký romantický výlet.*

*Proč ne? Cožpak jste s Geraldem nevypadali, jako byste prožívali druhé libánky? Jenom vy dva jste nakonec věděli, že Geraldovi se zaručeně nepostaví, pokud si tě nepřiváže pouty k posteli. Člověk by si řekl, že si s ním také někdo zahrál pár nějakých hrátek během zatmění slunce, že jo?*

*„Přestaň mluvit,“ zamumlala. „Všichni přestaňte.“*

*Ale dříve nebo později lidé znervózní a začnou vás hledat. Budou to pravděpodobně Geraldovi kolegové, kteří to skutečně uvedou do pohybu, nemyslíš? Chci říct, že pár těch ženskéch v*

*Portlandu, které nazýváš přítelkyně, sis nikdy nepřipustila k tělu a do svého života, že ne? Jsou to jenom známosti, dámy, se kterými si dáš čaj a půjčíte si navzájem módní katalogy. Žádná z nich nebude znepokojená, když jí týden nebo deset dní nepřijdeš na oči. Ale Gerald bude mít schůzky, a jestli se neukáže do pátečního poledne, tak si myslím, že některý z jeho kancelářských kámošů začne telefonovat a vyptávat se. Ano, tak to asi všechno začne, ale těla najde až hlídač, co myslíš? Vsadím se, že odvrátí obličej, zatímco tě bude přikrývat rezervní dekou ze skříně, Jessie. Nebude chtít vidět, jak tvoje prsty trčí z náramků, tuhé jako tužky a bílé jako svíčky. Nebude se chtít dívat na tvou ztuhlou pusu a rty pokryté zaschlou pěnou. Ze všeho nejméně se bude chtít podívat na výraz hrůzy ve tvých očích a jeho oči sklouznou stranou, až tě bude přikrývat.*

Jessie pohnula hlavou ze strany na stranu v pomalém, beznadějném gestu odporu.

*Bill zavolá policii a přijede vyšetřovací jednotka a okresní koroner. Všichni budou postávat okolo postele a kouřit doutníky (Doug Rowe ve svém příšerném Mém přišpláští bude venku se svým filmovým štábem), a až koroner odstraní pokrývku, pohnutím vydechnou. Ano, myslím, že i s těmi nejotrlejšími to zamává a někteří z nich možná budou i muset opustit pokoj. Jejich kámoši si pak z nich kvůli tomu budou dělat legraci. A ti, kteří zůstanou, pak pokývnu a budou pak jeden druhému říkat, jak ta ženská na posteli asi hrozně umírala. „Stačí se na ni podívat, aby to člověku bylo jasné,“ budou říkat. Ale nebudou o tom vědět ani polovinu celé hrůzy. Nebudou vědět, že tvé oči jsou tak vytřeštěné a ústa jsou zkřivená v němém výkřiku kvůli tomu, co jsi nakonec spatřila. Kvůli tomu, co jsi viděla vynořit se ze tmy. Tvůj otec byl tvým prvním milencem, Jessie, ale tvým posledním bude ten neznámý s dlouhou Mou tváří a cestovním kufříkem z lidské kůže.*

„Ach, prosím tě, nemohl bys přestat?“ zasténala Jessie. „Už žádné hlasy, prosím, už žádné hlasy.“

Ale tento hlas nepřestával, ani nedal najevo, že ji vnímá. Stále si vedl svou, našeptával přímo do její mysli odněkud z hloubky jejího mozku. Poslouchat ho bylo, jako by si přejížděla tvář kusem zabláceného hedvábí.

*Odvezou tě do Augusty a policejní lékař tě celou rozřízne, aby mohl provést inventuru tvých vnitřností. To je pravidlem v případech neočekávané nebo podezřelé smrti a ta tvoje je obojí. Mrkne se na to, co zbylo z tvého posledního jídla, sendviče se sýrem a salámem od Amata v Gorhamu, a vyždíbne kousek tvého mozku a bude ho prohlížet pod mikroskopem a nakonec prohlásí, že to byla smrt následkem nehody. „Ta dáma a pán hráli obvykle neškodnou hru,“ řekne, „jen ten pán měl tak špatný vkus, že dostal v kritickém okamžiku srdeční záchvat a žena zůstala... no, raději to nebudeme rozmazávat. Raději o tom nebudeme ani moc přemýšlet, víc než je nutné. Stačí říct, že ta dáma umírala těžce, stačí se na ni podívat, aby to bylo každému jasné.“ Tak to proběhne, Jessie. Možná si někdo všimne, že tvůj snubní prsten je pryč, ale dlouho ho hledat nebudou, pokud vůbec začnou. Lékař si ani nevšimne, že jedna z kostí, jedna nedůležitá kůstka, řekněme, že poslední článek prstu tvé pravé nohy, chybí. Ale my to budeme vědět, že ano, Jessie. Vlastně my to už víme teď. My budeme vědět, že si je to odneslo. Kosmický neznámý, vesmírný kovboj. My budeme vědět –*

Jessie ucukla hlavou dozadu a narazila jí do čela postele takovou silou, že se jí hejno velkých bílých rybek rozlétlo přes celé zorné pole. Bolelo to, hodně to bolelo, ale hlas v její mysli se zarazil jako rádio při výpadku proudu, a to stálo za všechnu tu bolest.

„Tak,“ řekla. „A jestli znova začneš, tak to udělám zase. Myslím to vážně. Už jsem unavená z poslouchání tako –“

Teď promluvil její vlastní hlas, klidně hovořil nahlas k prázdnému pokoji, až byl také vypnut jako rádio při výpadku proudu. Jak se bílé skvrny před očima začaly vytrácet, spatřila v ranním slunci nějaký třpytivý předmět, ležící asi osmnáct palců od Geraldovy natažené paže. Byl to malý bílý předmět s tenkým zlatým proužkem, stočeným uprostřed tak, že vypadal jako symbol jin-jangu. Nejdřív si Jessie myslela, že to je prsten, ale na to byl příliš malý. Nebyl to prsten, ale perlová náušnice. Spadla na zem, zatímco se její návštěvník prohrabával v obsahu svého kufříku a ukazoval jí ho.

„Ne,“ zašeptala. „Ne, to není možné.“

Ale bylo to *tam*, třpytilo se to v paprscích ranního slunce a bylo to stejně skutečné jako ten mrtvý muž, který téměř vypadal, jako by na to ukazoval prstem, byla to perlová náušnice, protknutá delikátním proužkem zlata.

*Je to jedna z mých náušnic! Vypadla mi z krabice na šperky, byla tady už od léta a já si jí všimla teprve teď!*

Až na to, že vlastnila jen jeden pár perlových náušnic a ty neměly žádné zlaté ozdoby a stejně byly v Portlandu.

Až na to, že tu byli lidé od Skipa a voskovali podlahy týden po Labor Day, a pokud by *tam* na podlaze byla nějaká náušnice, tak by ji určitě někdo z nich zvedl a dal ji buď na prádelník, nebo do své vlastní kapsy.

Až na to, že je v tom ještě něco jiného.

*Ne, není. Není a neopovažuj se říkat, že je.*

*Je to víc než jedna náušnice, co nejde do páru. I kdyby bylo, raději bych se na to nedívala.*

Až na to, že se *nemohla* na to nedívat. Její oči klouzaly okolo náušnice, jak se jim líbilo, a zastavily se na vnitřní straně dveří do vstupní haly. Byla tam malá skvrnka zaschlé krve, ale její pozornost připoutalo něco jiného. Krev patřila Geraldovi. Krev byla v pořádku. Trápil ji ten otisk boty vedle.

*Pokud tam je nějaká stopa, tak tam musela být už předtím.*

Jessie si vši silou přála, aby tomu mohla věřit, ale nešlo to. Včera tam nebyl jediný škrábanec, natož otisk boty. Ani ona, ani Gerald tu stopu, na kterou se teď dívala, nemohli zanechat. Byl to jasně ohraničený otisk zablácené boty, bláto zřejmě pocházelo ze zarostlé stezky, kroucí se asi míli podél břehu jezera a mířící pak zpět do lesů a na jih až do Mottonu.

Zdálo se, že někdo opravdu byl minulou noc v její ložnici.

Jak se jí tento fakt neodvratně uhnízdoval v mysli, začala ječet. Venku u zadních dveří toulavý pes na chvíli pozvedl svůj rozježený, odřený čenich. Nastražil zdravé ucho. Pak ztratil zájem a opět položil hlavu na pracky. Věděl, že ten zvuk nepředstavuje žádné nebezpečí, vždyť to byla jen panička. Mimo to, pach té tmavé věci, která v noci vešla dovnitř, na ní ulpěl. Byl to pach, který pes velice dobře znal. Byl to pach smrti.

Bývalý Princ zavřel oči a opět usnul.

## 25

Nakonec se jí podařilo opět nad sebou získat jakous takous kontrolu. Bylo dost absurdní že to dokázala díky předříkávání krátké mantry Nory Callighanové.

„Jedna je za chodidla,“ řekla a její suchý hlas se při tom lámal a kolísal v prázdné ložnici, „deset malých prstíčků, moje malá hezká prasátka, pěkně jedno v řadě za druhým. Dvě je za nohy, dlouhé a rozmilé, tři je za mé pohlaví, na kterém je všechno špatné.“

Zarytě dál pokračovala, se zavřenýma očima recitovala sloky, které si pamatovala, a přeskakovala ty, na které si již nevzpomínala. Celé to opakovala asi šestkrát. Uvědomovala si, že se její tep zklidňuje, a ta nejhorší hrůza z ní vyprchala, ale nijak si neuvědomovala, jakou radikální změnu provedla přinejmenším v jednom z Nořiných řinčivých veršů.

Po šestém opakování otevřela oči a rozhlédla se po pokoji jako někdo, kdo se právě probudil z krátkého, osvěžujícího spánku. Neodvážila se ovšem pohlédnout do kouta u prádelníku. Také se nechtěla znova podívat na tu náušnici nebo na otisk boty.

*Jessie?* Byl to velice měkký a nesmělý hlas. Jessie si pomyslela, že to je hlas Ženušky, zbavený své ječivé ohnivosti a horečnaté odmítavosti. *Jessie, mohu něco říct?*

„Ne,“ obratem odvětila chraplavým, zaprášeným hlasem. „Odpal. Chci to se všemi mrchami jako ty skoncovat.“

*Prosím, Jessie. Prosím tě, poslouvej mě.*

Zavřela oči a zjistila, že vlastně skutečně vidí tu část své osobnosti, kterou nazývá Ženuška Burlingamová. Ženuška pořád ještě byla uvězněná v kládě, ale teď pozdvihla hlavu, což s tou krutou dřevěnou kládou, tlačící ji do šíje, nemohlo být příliš snadné. Vlasy jí tentokrát nepadaly do tváře a Jessie byla překvapená, že nevidí Ženušku, ale mladé děvče.

*Jo, ale stejně jsem to já,* pomyslela si Jessie a málem se zasmála. Jestli toto nebyl učebnicový případ komiksové psychologie, tak už neví. Právě myslela na Noru a jedním z Nořiných oblíbených koníčků bylo, jak se lidé mají starat o „dítě uvnitř“ v každém z nás.

Nora tvrdila, že nejobvyklejší příčinou neštěstí je neschopnost vyživovat a rozvíjet toto dítě uvnitř nás.

Jessie na to slavnostně kývala, ale uvnitř si zachovala své přesvědčení, že to jsou jen vodnářsko-newageové filozofické slivky. Nakonec měla Noru ráda a ačkoliv se domnívala, že Nora to asi poněkud přehnala mezi hipíky na konci šedesátých a začátku sedmdesátých let, přesto teď jasně viděla to Nořino „dítě uvnitř“ a zdálo se jí to naprosto v pořádku. Jessie se domnívala, že celý ten koncept má určitou symbolickou hodnotu a za takových okolností byla kláda d'ábelsky případným symbolem, že ano? Osoba v kládě byla Očekávající Ženuška, Očekávající Ruth, Očekávající Jessie. Byla malou holčičkou, které její otec říkal Karkulka.

„Tak mluv,“ řekla Jessie. Měla stále ještě zavřené oči, ale kombinace stresu, hladu a žízně v ní vybudila téměř dokonale skutečnou vizi děvčátka v kládě. Teď viděla slova ZA POHLAVNÍ SVÁDĚNÍ, napsaná na listu pergamenu, přibitým nad dívčinou hlavou. Ta slova byla, samozřejmě, napsaná pepermintovou Mňam-Mňam rtěnkou.

Ale tím její představivost nebyla zdaleka vyčerpána. Kousek od Karkulky byla další kláda a v ní byla uvězněná další dívka. Tato byla tlustá a mohlo jí být asi sedmnáct. Kůži měla posetou pihami. Za vězeňkyněmi se objevila obecní louka a za chvíli Jessie uviděla i několik pasoucích se krav. Někde za nejbližším kopcem někdo vytrvale monotónně vyzváněl, jako by tak zvoník chtěl zvonit celý den... nebo alespoň dokud se krásy nevrátí domů.

*Začínáš cvokatět, Jess,* pomyslela si, ale ač to mohla být pravda, nebylo to podstatné. Možná že se jí to brzy bude zdát jako požehnání. Odsunula tuto myšlenku stranou a obrátila svou pozornost k dívce v kládě. Uvědomila si přitom, že se její předchozí podráždění změnilo v něhu a zlost. Tato verze Jessie Mahoutové byla starší než ta, kterou otec obtěžoval během zatmění, ale ne o tolik starší, dvanáct, možná navenek čtrnáct let. Ve svém věku se neměla na obecní pranýř vůbec dostat za žádný zločin a natož za pohlavní svádění, ne? Pohlavní svádění, probůh? Co je to za špatný žert? Jak mohou být lidé tak krutí? Tak záměrně slepí?

*Co mi chceš říct, Karkulko?*

*Jen to, že to je skutečné, řeklo děvče v kládě. Obličej měla bolestí pobledlý, ale její oči byly vážné, účastné a střízlivé. Je to skutečné, víš, že je, a dnes v noci se to vrátí. Myslím, že dnešní noc udělá víc, než že se jen bude dívat. Jessie, musíš se dostat z pout dříve, než slunce zapadne. Musíš už být z tohoto domu pryč, až se vrátí.*

Zase se jí chtělo brečet, ale žádné slzy nebyly, cítila jen suché, smírkové pálení v očích.

*Nejde to! křičela. Už jsem všechno zkusila! Nemohu se z toho dostat sama!*

*Zapomínáš na jednu věc, řeklo jí děvče v kládě. Nevím, jestli je to důležité nebo ne, ale mohlo by.*

*Co?*

Děvče zakroutilo rukama v otvorech klády a objevily se její čisté růžové dlaně. *Říkal, že existují dva druhy, pamatuješ? M-17 a F-23. Mám dojem, že sis na to včera málem vzpomněla. Chtěl F-23, ale moc se jich nevyrábí a jsou těžko k sehnání, tak se rozhodl pro dva páry M-17. Vzpomínáš si, ne? Řekl ti to všechno tehdy, když ta pouta přinesl domů.*

Otevřela oči a podívala se na pouto, které obepínalo její pravé zápěstí. Ano, určitě jí o tom říkal, vlastně tehdy jen blábolil, jako by jel na kokainu a začalo to už jeho pozdně dopoledním telefonátem z kanceláře. Chtěl vědět, jestli je dům prázdný, nikdy si nemohl zapamatovat, které dny má služka volno, a když ho ujistila, že dům prázdný je, požádal ji, aby vklouzla do něčeho pohodlného. „Do něčeho, co nebude moc vidět,“ řekl doslova. Pamatovala si, že tím byla znepokojená. Dokonce i po telefonu Gerald vypadal velmi rozrušený a podezírala ho, že má chlípné myšlenky. Jí to nevadilo, blížili se ke čtyřicítce, a pokud si Gerald chtěl trochu zaexperimentovat, ona tomu byla dostatečně nakloněná, aby souhlasila.

Přijel v rekordním čase (všetchna auta na třímílovém městském okruhu č. 295 musel nechat daleko za sebou, pomyslela si) a to nejlepší z toho dne, jak si na něj Jessie vzpomínala, bylo, když vtrhnul do ložnice se zčervenalými tvářemi a jiskřícíma očima. Když myslela na Geralda, první věcí, která ji napadla, nebyl sex (v

asociačním testu by ji asi jako první věc napadlo *bezpečí*), ale v ten den se tyto dvě věci nedaly vůbec zaměnit. Ten den měl na mysli jediné sex a Jessie věřila, že jeho obvykle slušně vychovaná právnická sbíječka vyrvé poklopec z jeho čist'ounekých proužkovaných kalhot, pokud si nepospíší se z nich rychle vysoukat.

Jakmile se dostal z kalhot i z trepek, trochu zpomalil a obřadně otevřel krabici od adidasek, kterou si nahoru s sebou přinesl. Vyndal z ní dva páry pout a držel je před ní, aby si je mohla prohlédnout. Žíla na jeho krku divoce tepala téměř nezřetelným pohybem, rychlým jako mávání křídel kolibříka. Na to si také pamatovala. Už tehdy muselo být jeho srdce příliš namáhané.

*Prokázal bys mi velkou službu, Geralde, kdyby sis občas odskočil k nějaké jiné.*

Pokusila se cítit zhrozeně při natolik nelaskavé myšlence na muže, se kterým sdílela tak dlouhý kus života, ale jediný pocit, na který se vzmožila, bylo téměř klinické zhnusení nad sebou samotnou. A když se její myšlenky vrátily k tomu, jak tehdy vypadal, ty zčervenale tváře s jiskřícíma očima, tak se její ruce zatnuly v tvrdé malé pěsti.

„Proč mě nenecháš na pokoji?“ zeptala se ho. „Proč jsi musel být takový hajzl? Takový neurvalec?“

*Nevadí. Nemysli na Geralda, myslí na pouta. Dva páry Kreigových bezpečnostních pout, velikost M-17. M znamená mužský, 17 je počet vrubů na nastavení západky zámku.*

V její hrudi a břichu náhle vykvetl pocit řezavého horka. *Necit' to, řekla sama sobě, a jestli to absolutně musíš cítit, tak předstírej, že je to jen pálení žáhy.*

To bylo ovšem nemožné. To, co cítila, byla naděje, a nedalo se to popřít. To jediné, co mohla udělat, bylo vyvážit to realitou, stále si připomínat předchozí neúspěšný pokus vyvléci se z pout. Ale přes všechnu svou snahu připomenout si bolest a neúspěch zjistila, že myslí na to, jak blízko, jak zatraceně blízko byla úniku. Možná stačilo jen čtvrt palce, aby se to povedlo, myslela si tehdy, a půl by stačilo určitě. Ty kostnaté výrůstky pod jejími palci byly překážkou, ano, to je pravda, ale ona snad tady na této posteli opravdu zemře

kvůli tomu, že nemohla překonat vzdálenost o nic širší než její horní ret? Určitě ne.

Jessie se vzchopila, aby tyto myšlenky odsunula stranou, a v duchu se vrátila ke dni, kdy Gerald přinesl pouta domů. K tomu, jak je s němým obdivem držel před sebou, jako klenotník předvádějící ten nejkrásnější diamantový náhrdelník, jaký se kdy octl v jeho rukou. Když se to tak vezme, zapůsobily na ni také. Pamatovala si, jaké byly lesklé a jak se od jejich modré oceli a vrubů na západkách zámku, které umožňovaly nastavení pout podle velikostí zápěstí, odráželo sluneční světlo, dopadající oknem.

Chtěla vědět, kde k nim přišel, byla to jen otázka prosté zvědavosti, nemyslela to jako obviňování, ale vše, co jí řekl, bylo, že mu je pomohl sehnat jeden pokoutní advokát u soudu. Spiklenecky na ni přitom mrknul, jako by těchto podezřelých chlapíků, brouzdajících po chodbách a předsíních soudní budovy v Cumberland County, byly celé tucty a on je všechny znal. Vlastně se toho odpoledne choval, jako by sehnal pár řízených balistických střel místo dvou párů policejních pout.

Ležela na posteli oblečená do bílé krajkové košilky a ladících hedvábných kalhotek, oblečení, které opravdu nebylo moc vidět, a dívala se na něj se směsicí pobavení, zvědavosti a vzrušení..., ale hlavní tehdy bylo pobavení, že ano? Ano. Vidět Geralda, který se vždy tolik snažil, aby za každých okolností vypadal nad věcí, jak pobíhá kolem pokoje jako hřebec před připuštěním, jí připadalo opravdu zábavné. Jeho vlnité vlasy trčely do všech stran, její mladší bratr tomu říkal „rozčepýřená kuřátka“, a měl ještě na sobě elegantní černé nylonové ponožky. Vzpomínala, jak se musela kousat do vnitřků tváří, a to pořádně, aby se nerozesmála.

Pán nad věcí toho odpoledne hovořil rychleji než vyvolávač cen při rozprodeji zbankrotovaného majetku. Pak se náhle zarazil uprostřed věty. Na jeho tváři se rozlil výraz komického překvapení.

„Geralde, co se děje?“ zeptala se.

„Právě jsem si uvědomil, že ani nevím, jestli vůbec o tom budeš chtít uvažovat,“ odpověděl. „Kecám tady a už jsem málem na krajíčku, však víš čeho, a ani jsem se tě nezeptal, jestli –

Usmála se na něj tehdy, částečně proto, že ji už šátky velmi znudily a nevěděla, jak mu to říct, ale také proto, že jí to dělalo dobře, vidět ho zase tak vzrušeného sexem. Dobrá, mohlo to připadat divné, že ho vzrušovala myšlenka na to, jak svou ženu uzamkne do pout předtím, než si s ní zahraje na hlubinné potápění s dlouhou bílou holí. No a co? Bylo to jen mezi nimi dvěma, ne, a byla to jen legrace, vlastně to nebylo o nic horší než lehké operní porno. Gilbert a Sullivan při sado-maso hrátkách nebo Já jsem jen jedna připoutaná dáámáá u královského náamořníctva.

Znala i daleko zvrácenější případy, třeba Frieda Soamesová, co bydlí naproti přes ulici, jednou Jessie svěřila (po dvou skleničkách před večerí a půl láhvi vína během ní), že její bývalý manžel měl rád, když mu pudrovala zadeček a dávala plínky.

Kousání se do tváře podruhé nepomohlo a vybuchla smíchy. Gerald se na ni díval, hlavu lehce nakloněnou doprava a levý koutek úst povytažený v slabém úsměvu. Za posledních sedmnáct let již ten výraz velmi dobře znala, znamenal, že byl připravený buď se rozzlobit, nebo se smát spolu s ní. Obvykle bylo nemožné říct, na kterou stranu se přikloní.

„Chceš se o to podělit?“ zeptal se.

Hned neodpověděla. Místo toho se přestala smát a upřeně se na něj zadívala pohledem, který byl hodný té nejchlípnější árijské valkýry, která kdy měla tu čest zdobit titulní stránku časopisu *Man's Adventure*. Když se jí zdálo, že její povýšený chlad dosáhl dostatečného stupně, zvedla ruce a řekla pět nečekaných slov, po kterých se, opojený vzrušením, vrhl na postel:

„Pojď ke mně, ty hajzlíku.“

Během okamžiku jí tápavě nasadil pouta na zápěstí a pak je připevnil ke sloupkům v čele postele. Čelo postele v ložnici v jejich portlandském domě nebylo z příček, proto kdyby se jeho srdeční záchvat *odehrál* tam, stačilo by jí jen vyvléci pouta ze sloupků. Přitom, jak se jí udýchaně a neobratně snažil připoutat, neustále mluvil a kolenem jí rozkošnický třel podbřišek. A tehdy jí také mezi řečí řekl o rozdílu mezi typy M a F a o tom, jak funguje jejich zámek. Řekl jí, že chtěl typ F, protože ženská pouta mají zámky s třiadvaceti vroubky místo sedmnácti u mužských modelů. Více vroubků

znamená, že ženská pouta se dají nastavit menší. Avšak byla těžko k sehnání, a tak když Geraldovi jeho přítel od soudu řekl, že mu může sehnat dva páry mužských policejních pout za rozumnou cenu, Gerald skočil po takové příležitosti.

„Některé ženy se z mužských pout snadno vyvlečou,“ řekl jí, „ale ty máš docela silné kosti. Mimoto nechtěl jsem dál čekat. Teď... ukaž, ať se podívám...“

Zaklapl náramek na její pravém zápěstí a začal jí jej, zprvu rychle a ke konci pomalu, utahovat a ptal se jí, jestli to nebolí, při každém cvaknutí dalšího vroubku. Když se dostal až za poslední vroubek a požádal ji, aby se pokusila z pouta dostat, už se jí to nepodařilo. Její zápěstí se téměř volně v poutě pohybovalo a Gerald jí později řekl, že ani to by se nemělo stát, ale když pouto narazilo na hřbet její ruky a na výběžek, ze kterého vyrůstá palec, jeho komický výraz úzkosti se rozplynul.

„Myslím, že ti akorát sednou,“ řekl. Velmi dobře se na to pamatovala a také si ještě jasněji pamatovala, co řekl pak: „Užijeme si s nimi spoustu legrace.“

Mající v paměti stále ještě živou vzpomínku na ten den, Jessie se ještě jednou pokoušela co nejvíce stlačit své ruce a vyškubnout je z náramků.

Bolest tentokrát udeřila ještě dřív a nevycházela z jejích rukou, ale z přetahených svalů ramen a paží. Jessie pevně zavřela oči, ještě silněji zatahla a snažila se umlčet bolest.

Nyní, když se přiblížila k hranici snesitelnosti a náramky pout se jí zaryly do živého masa na hřbetech jejích rukou, se její ruce připojily ke sboru utrpení a začaly křičet bolestí. Zadní vazivo, přemýšlela, s hlavou nakloněnou ke straně, se rty staženými do němého výkřiku bolesti. *Zadní vazivo, zadní vazivo, zkurvený zadní vazivo!*

Nic. Ani ťuk. A začala mít podezření, *silné* podezření, že jde o víc než jen o vazivo. Jsou tam přece *i kosti*, je tam pod palcem pár hnusných malých kůstek na vnější straně ruky, pár hnusných malých kůstek, které ji pravděpodobně zabijí.

S konečným výkřikem bolesti a zklamání Jessie zase uvolnila ruce. V ramenou a nadloktích jí škubalo vyčerpáním. Tak, takový je

konec nápadu o vyklouznutí z pout, protože je to typ M-17 místo F-23. Zklamání bylo téměř horší než fyzická bolest, páliło jak jeduplné kopřivy.

„*Kurva, do prdele!*“ zařvala do prázdného pokoje. „*Kurva, do prdele, kurva, do prdele, kurva a do prdele!*“

Někde u jezera se znova rozběhla motorová pila, její zvuk přicházel z větší dálky než včera, a to ji rozzuřilo ještě víc. Ten chlap ze včerejška, který se vrátí pro víc. Jen nějaký blbeček v červenočerně kostkované, flanelové košili od L. L. Beana, který si tam hraje na posraného Paula Bunyana, rozmachuje se s ječící pilou značky Stihl a sní o tom, jak na konci dne hupne se svou malou kočičkou do pelechu..., nebo možná sní o fotbale nebo jen o tom, jak do sebe lupne několik dobře vychlazených piv dole v přístavišti. Jessie před sebou viděla toho burana v kostkované flanelové košili stejně jasně, jako viděla to malé děvče v kládě, a kdyby myšlenky mohly zabíjet, buranova hlava by v té chvíli proletěla jeho velkým zadkem.

„*To není fěr!*“ zařvala. „*To není ani trochu f-*“

Jakási suchá křeč se zmocnila jejího hrdla, až vystrašeně ztichla. Cítila tvrdý výrůstek kosti, která jí bránila v úniku, ach Bože, je to tak, ale stejně už byla blízko úspěchu. To byl pravý důvod její zahořklosti, nebyla to ani bolest, ani ten neviditelný dřevorubec s mečící pilou. Byla blízko, ale ne dostatečně blízko. Mohla dál pokračovat a zatnout zuby a snášet dál bolest, ale nevěřila, že by jí to bylo k nějakému užitku. Ta poslední čtvrtka nebo půlka palce bude dál výsměšně mimo její dosah. Jediné, co mohla dokázat tím, že by se dál snažila protáhnout ruce pouty, bylo, že by jí otekla zápěstí, což by situaci jen zhoršilo, a ne naopak.

„A neříkej mi, že jsem hvězda, *neopovaž se,*“ řekla vyšeptalým, hádavým hlasem. „Nechci to slyšet.“

*Musíš se z nich nějak dostat,* zašeptal jí hlas mladého děvčete v odpověď. *Protože on, tedy to, se opravdu zase vrátí. Dnes v noci. Poté, co slunce zapadne.*

„Nevěřím tomu,“ zakrákala. „Nevěřím, že ten muž byl skutečný. Je mi buk, že je tam ta stopa a náušnice. Já tomu prostě nevěřím.“  
*Ale ano, věříš.*

*Ne, nevěřím!*

*Ale ano, věříš.*

Jessie nechala svou hlavu klesnout na rameno, vlasy jí visely skoro až k matraci, ústa se jí chvěla zoufalou hrůzou.

Ano, věřila.

## 26

Přes stále rostoucí žízeň a škubání v pažích začala opět dřímat. Věděla, že spánek je pro ni nebezpečný, protože její síla z ní ve spánku uniká, ale cožpak na tom ještě záleželo? Prozkoumala již všechny možnosti a stále ještě byla Spoutaným miláčkem Ameriky. Mimoto chtěla to sladké zemdlení, přímo po něm toužila, asi tak, jak závislý feťák touží po své droze. Pak těsně předtím, než se ponořila do spánku, jí napadl překvapivě jednoduchý nápad, který se v její mysli rozžářil jak světlice.

Krém na obličej. Kelímek s krémem na obličej na polici nad postelí.

*Nedělej si příliš velké naděje, Jessie, to by byla chyba. Pokud nespádl rovnou na podlahu, když jsi polici naklonila, tak asi zapadl na nějaké místo, kde se k němu určitě nedostaneš. Tak si nedělej příliš velké naděje.*

Faktem bylo, že si je příliš velké nedělala, protože pokud ten krém tam ještě byl na místě, na které mohla dosáhnout, bylo ho tak sotva dost, aby se s ním dala namazat a vyvléct jen jedna ruka. Možná obě, ale nemyslela si, že to bude potřeba. Kdyby se mohla dostat z jednoho pouta, mohla by vstát z postele, a když by mohla vstát z postele, tak by měla vyhráno.

*Je to jen takový ten malý plastický kelímek se vzorkem, jaké se rozesílají poštou, Jessie. Musel sklouznout na podlahu.*

Avšak nesklouzl. Když Jessie otočila hlavou tak daleko doleva, aniž by si vykroutila krk, viděla tmavě modrý oválek na nejzazším konci svého zorného pole.

*Ve skutečnosti to tam není, zašeptala nenávistně ta část jejího já, která si tak libovala v předpovídání všech možných katastrof. Ty si myslíš, že to tam je, to se dá snadno pochopit, ale ve skutečnosti to tam není. Je to jen halucinace, Jessie, vidíš jen to, co větší část tvé*

*mysli chce vidět, co ti přikáže, abys viděla. Já taková nejsem, já jsem realista.*

Podívala se znova a přes všechnu bolest se malinko natáhla doleva. Místo aby zmizel, modrý oválek se stal hned zřetelnějším. Byl to ten reklamní kelímek. Na Jessiině straně postele byla noční lampička, která, když Jessie poličku naklonila, nesklouzla na zem, protože byla připevněná k polici. Brožovaný výtisk Údolí koní, který ležel na polici od poloviny července, sklouzl až k podstavci lampy a kelímek nivey se zarazil o knihu. Jessie si uvědomovala, že její život bude možná zachráněn díky noční lampičce a tlupě fiktivních jeskynních pralidí se jmény jako Ayla a Oda a Uba a Thonolan. Bylo to víc než úžasné, bylo to přímo neskutečné.

*I kdyby tam byl, nikdy na něj nedosáhneš,* řekl jí hlas milující katastrofy, ale Jessie ho sotva slyšela. Ona si totiž myslela, že na kelímek dosáhne. Byla si tím téměř jistá.

Otočila levou rukou v poutě a s nekonečnou pozorností se pomalu natáhla k polici. Jen aby teď neudělala nějakou chybu, aby třeba neodstrčila kelímek nivey z dosahu nebo jej nepostrčila ke zdi. Pokud věděla, tak teď mezi polici a zdí mohla vzniknout mezera, kterou malý reklamní kelímek mohl lehce propadnout. A pokud by se to stalo, byla si docela jistá, že by ji to zlomilo. Ano. Poslouchala by, jak dopadá na podlahu mezi myší bobky a prachové chuchvalce, a pak by se její mysl jen tak... no, zlomila. Tak musí být opatrná. A jestli bude, tak by všechno mohlo dobře dopadnout. Protože...

*Protože možná existuje Bůh,* pomyslela si, *a On nechce, abych tu na té posteli zemřela jako zvíře chycené do pasti. Když o tom člověk přestane přemýšlet, tak to dává smysl. Sebrala jsem ten kelímek z police ve chvíli, kdy ten pes začal ohryzávat Geralda, a pak jsem viděla, že je příliš malý a lehký, než aby ublížil, i kdybych ho po psu hodila. Za těchto okolností, jak jsem byla rozčilená, zmatená a dočista vyděšená, by bylo naprosto normální, kdybych ho pustila a hledala dál, až ucítím něco těžšího. Místo toho jsem ho položila zpátky na polici. Proč bych měla já nebo kdokoliv jiný udělat tak nelogickou věc? Bůh, to je ono. To je jediná odpověď; na kterou jsem přišla, jediná, která sedí. Bůh ho pro mě uchránil, protože On věděl, že ho budu potřebovat.*

Sunula polehounku svou připoutanou ruku po dřevu a snažila se přeměnit své roztažené prsty v radarový talíř. Nic už nesmí sklouznout. Otázky Boha nebo osudu nebo Štěstěny nechala stranou, pochopila, že to téměř určitě bude její nejlepší příležitost a také poslední. A když se její prsty dotkly hladkého oblého povrchu kelímku, napadl ji útržek blues, krátká písnička, kterou pravděpodobně složil Woody Guthrie. Když ji poprvé slyšela zpívat Toma Rushe, byla ještě na vysoké:

*Jestli se chceš dostat do ráje*

*Řeknu ti, jak se na to jde*

*Namaž si nohy*

*Trochou skopového loje*

*Jen tak lehce vyklouzneš d'áblovi z pazour*

*A budeš plout k zemi zaslíbené*

*Dej si voraz*

*Pořádně se namaž.*

Prsty jí sklouzly okolo kelímku a ignorujíc tupý tah v ramenních svalech, pomalu a hladivě jimi pozorně pohybovala, až je zaklesla okolo kelímku a jemně ho k sobě přitáhla. Teď věděla, jak se cítí kasaři, když používají nitrák. *Dej si voraz*, pomyslela si, *pořádně se namaž*. Byla kdy v celých dějinách světa vyslovena pravdivější slova?

„To se tedy nedomnívám, má dvahá,“ zaráčkovala co nejsnobštěji hlasem Elizabeth Taylorové z *Kočky na rozpálené plechové střeše*. Neslyšela se přitom, dokonce si vůbec neuvědomovala, že mluví.

Už začala cítit, jak se na ni snáší požehnaný balzám úlevy, sladký jako první doušek čerstvé studené vody, kterou svlažila své rozbolavělé, vyprahlé hrdlo. Vyklouzne d'áblovi z pazourů a bude lehce plout do země zaslíbené, o tom nebylo sebemenších pochyb. Tak dlouho, pokud bude plout opatrně. Byla to zkouška, byla to zkouška ohněm a teď dostane zaslouženou odměnu. Byla blázen, pokud o tom kdy pochybovala.

*Myslím, že bys měla přestat takto uvažovat*, řekla ustaraným tónem Ženuška. *Budeš neopatrná a mám dojem, že jen málo neopatrným lidem se kdy podařilo vyklouznout d'áblovi z pazourů.*

Asi to byla pravda, ale neměla sebe méně v úmyslu být neopatrná. Posledních jedenadvacet hodin bylo hotové peklo a nikdo jiný nevěděl tak dobře, co to obnáší. Nikdo nemohl vědět, nikdy.

„Budu opatrná,“ vmlouvala se Jessie. „Promyslím si každý krok. Slibuji, že to udělám. A pak se... se...“

Se co?

No, pak se namaže, samozřejmě. Nejen potom, až se dostane z pout, ale již od teď. Jessie se najednou zaslechla, jak znova mluví k Bohu, a tentokrát se jí to dařilo plynulou řečí.

*Chci Ti udělat slib, řekla Bohu. Slibuji, že se vydám rovnou do té země zaslíbené. Začnu tím, že si udělám pořádný jarní úklid ve své hlavě a vyhodím z ní všechny rozbité krámy a hračky, ze kterých už jsem dávno vyrostla, všechny ty krámy, které, jinými slovy, jen zabírají místo a zvyšují nebezpečí požáru. Mohla bych zavolat Noře Callighanové a zeptat se jí, jestli by mi nechtěla pomoci. Myslím, že bych také měla zavolat Carol Symondsové..., vlastně teď už Carol Rittenhouseové. Pokud někdo z naší staré party ví, kde je Ruth Nearyová, tak to bude určitě Carol. Poslouchej mě, Pane, nevím, dostane-li se kdy někdo do země zaslíbené nebo ne, ale slibuji, že zůstanu namazaná a budu se snažit. Dobrá?*

A náhle jí bylo jasné (skoro jako souhlasná odpověď na její modlitbu), jak přesně na to. Nejtěžším oříškem bude odšroubování víčka kelímku; bude to vyžadovat trpělivost a velkou pečlivost, ale na své straně bude mít jeho neobvykle malou velikost. Bude muset kelímek sevřít v dlani levé ruky, uchopit víčko prsty a pomocí palce je odšroubovat. To půjde snadno, pokud víčko nebude utažené, ale byla si docela jistá, že si s tím poradí v každém případě.

*To máš teda pravdu, poradím si s tím, panenke, trpce si pomyslela Jessie.*

Nejnebezpečnější okamžik nastane, až se víčko začne otáčet. Pokud by se to stalo náhle a ona na to nebyla připravená, kelímek by se jí mohl vymrštit z ruky. Jessie se krátce krákoravě zasmála. „Smůla,“ řekla prázdnému pokoji. „Zasraná smůla, má drahá.“

Jessie držela kelímek a upřeně se na něj dívala. Přes průsvitný modrý plastik nebylo dobře vidět, ale zdálo se, že nádobka je alespoň z poloviny plná, možná i o trochu víc. Jak jednou bude víčko pryč,

postačí jen kelímek v ruce otočit dnem vzhůru a nechat vytéct jeho obsah do dlaně. Až se tak stane, zvedne ruku a bude ji držet tak, aby jí krém stékal na zápěstí. Většina se zachytí mezi kůží a poutem. Rozetře si ho otáčením ruky v poutě sem a tam. Ostatně už věděla, kde se nachází kritické místo: těsně pod palcem. A až bude co nejvíc namazaná, ještě jednou, naposledy silně a vytrvale zatáhne. Zablokuje všechnu bolest a bude dál táhnout, až jí ruka vyklouzne z náramku a ona bude konečně volná, velký všemohoucí Bože, konečně volná. Zvládne to. Věděla, že to zvládne.

„Ale opatrně,“ zamumlala, usadila si kelímek do dlaně a stejnoměrně rozestavila bříška prstů okolo víčka. A –

„Není *utáhnuté!*“ vykřikla chraptivým, třaslavým hlasem. „Ach ty můj medový koláčku, opravdu *není!*“

Stěží tomu mohla uvěřit a ten milovník katastrof někde hluboko v jejím vnitřku to prostě odmítal, ale byla to pravda. Cítila, jak se víčko trochu pohnulo ve svém závitě, když na něj konečky prstů jemně zatlačily.

*Opatrně, Jess, ach, buď hrozně opatrná. Zrovna tak, jak jsi to viděla.*

Ano. V duchu teď viděla něco jiného, viděla se, jak sedí u svého psacího stolu v Portlandu, má na sobě své nejlepší černé šaty, módně krátké, které si koupila vloni na jaře za odměnu, že dokázala držet dietu a zhubnout deset liber. Čerstvě umyté vlasy voní po bylinkovém šamponu, místo toho sladkokyselého zápachu, který se z nich line teď, a jsou sepnuté prostou zlatou sponou. Deska stolu se koupe v přátelském odpoledním slunci, dopadajícím klenutými okny. Vidí se, jak píše firmě Nivea-USA nebo kdo to vlastně je, kdo vyrábí krém na obličej té značky. *Drazí pánové, píše, musím vám prostě sdělit, jak mi váš výrobek opravdu zachránil život...*

Když zatlačila palcem na víčko, hladce, bez drhnutí se pootočilo. Vše se odehrávalo podle plánu. *Jako ve snu, pomyslela si. Děkuji Ti, Bože. Děkuji Ti. Děkuji Ti tak moc a moc a m-*

Koutkem oka zachytila náhlý pohyb a co ji první napadlo, nebylo, že ji konečně někdo našel a že je zachráněná, ale že se pro ni vrátil vesmírný kovboj, aby si ji vzal, než mu uteče. Jessie ze sebe vydala ostrý, poděšený výkřik. Spustila pohled z kelímku, na který se

předtím upřeně dívala. Její prsty se v nechtěné křeči strachu a překvapení kolem něj prudce sevřely.

Byl to pes. Pes, který se vrátil pro svou pozdně dopolední svačinku, stojí ve dveřích a obhlíží pokoj, než do něj vstoupí. Ve stejném okamžiku, kdy si to Jessie uvědomila, si též uvědomila, že ten malý modrý kelímek zmačkla příliš silně. Krém jí vytékal mezi prsty, jako by mačkala čerstvě oloupaný grapefruit.

„Ne!“

Chňapla po něm a málem se jí ho podařilo znova uchopit. Pak jí vyletěl z ruky, narazil do jejího boku a odrazil se od postele. Když kelímek dopadl na dřevěnou podlahu, ozvalo se tupé, přihlouplé ťuknutí. Před méně než třemi minutami by věřila tomu, že se z podobného zvuku zblázní. Nezbláznila se a objevila teď novější, hlubší hrůzu: přes všechno, co se jí dosud přihodilo, má ještě hodně daleko k šílenství. Tušila, že ať ji v budoucnosti čekají jaké chtějí další hrůzné věci, tato úniková cesta je jí uzavřená, bude se jim muset postavit se zdravým rozumem.

„Proč jsi musel přijít zrovna teď, ty hajzle?“ zeptala se bývalého Prince a něco v jejím řezavém, mrtvolném hlase způsobilo, že se zarazil a pohlédl na ni s takovou pozorností, jakou u něj žádný její výkřik nebo výhrůžka nedokázaly vyvolat. „Proč teď, pro spásu boží? Proč *ted*?“

Toulavý pes usoudil, že panička je asi stále ještě neškodná i přes ostří, které se jí ozývalo v hlase, ale přesto z ní raději nespustil pohled, když běžel ke své zásobárně masa. Bylo lepší dát si pozor. Už si vytrpěl své, než se naučil tuto jednoduchou poučku, příliš na to, aby lehce nebo brzy zase zapomněl, bylo prostě vždy lepší dát si pozor.

Vrhl na ni poslední pohled bystrých a zoufalých očí, než sklonil hlavu a chytil jednu z Geraldových rukou a utrl si z ní pořádnou porci. Dívat se na to bylo hrozné, ale pro Jessie to nebylo ještě to nejhorší. Nejhorší bylo mračno much, které se zvedlo ze své zásobárny a hnízdiště v jednom, když se pes zahryzl a trhnul. Jejich ospalé bzučení dokončilo rozpad té vitální části, snažící se o přežití, uvnitř jejího já, té části, která má něco společného s nadějí a srdcem.

Pes udělal několik delikátních krůčků dozadu jako tanečník ve filmovém muzikálu, zdravé ucho nastražené, z čelistí mu visel kus masa. Pak se otočil a rychle vyběhl z pokoje. Mouchy zahájily repatriační operaci, ještě než zmizel z dohledu. Jessie se hlavou opřela o mahagonové příčky a zavřela oči. Začala se znova modlit, ale tentokrát se nemodlila za vysvobození. Tentokrát se modlila, aby si ji Bůh vzal rychle a milosrdně k sobě, dříve než slunce zapadne a neznámý s bílou tváří se vrátí.

## 27

Příští čtyři hodiny byly ty nejhorší v životě Jessie Burlingamové. Svalové křeče se postupně stávaly častějšími a silnějšími, ale svalové bolesti nebyly tou nejhorší zkouškou v době mezi jedenáctou a třetí, nejhorší bylo, že se její nitro odmítalo vzdát svého morbidního lpění na střízlivém vědomí a ponořit se do temnoty. Četla Poeovo „Vypravěčské srdce“ na střední škole, ale až do dnešního dne nechápala tu skutečnou hrůzu počátečních řádků: *Nervózní! Pravda, býval jsem a dosud ještě jsem velmi nervózní, ale proč říkáš, že jsem šílený?*

Šílenství by bylo úlevou, ale šílenství nepřicházelo. Ani nemohla spát. Smrt by vyřešila oba problémy a stmívání se to pravděpodobně podaří též. Jediné, co mohla dělat, bylo ležet na posteli a dále existovat v šedivé realitě probíjené občasnými, křiklavými výbuchy bolesti doprovázející stahy ve svalech. Křeče byly důležité a také bylo důležité její příšerné, otravné, duševní zdraví, ale vedle toho se málo věcí zdálo podstatných, svět mimo tento pokoj pro ni přestal mít jakýkoliv skutečný význam. Vlastně se jí podařilo opravdu uvěřit, že svět mimo tento pokoj *neexistuje*, že všichni lidé, kteří ho kdysi naplňovali, se vrátili do jakési existenční „ústřední zprostředkovatelný práce“ a celá scéna byla rozebraná a sbalená jako kulisy jednoho z Ruthiných oblíbených společenských dramát.

Čas byl jako ledové moře, kterým si její vědomí muselo razit cestu jako těžký, neohrabaný ledoborec. Hlasy přicházely a odcházely jako přízraky. Většina z nich mluvila uvnitř její hlavy, ale v jedné chvíli na ni Nora Callighanová mluvila z koupelny a v jiném

okamžiku Jessie vedla rozhovor se svou matkou, která číhala v předsíni. Její matka jí přišla říct, že by se Jessie nikdy nedostala do takového maléru jako tento, kdyby po sobě lépe uklízela prádlo. „Kdybych dostala niklák za každé kalhotky, které jsem vylovila v nějakém rohu a obrátila je lícem vzhůru,“ řekla její matka, „tak bych si mohla koupit Clevelandské plynárny.“ To bylo oblíbené rčení její matky a Jessie si uvědomila, že se jí nikdo z nich nikdy nezeptal, proč by měla *chtít* Clevelandské plynárny.

Pokračovala dále v nepřesvědčivém cvičení, šlapala jako na kole a pumpovala rukama nahoru a dolů, jak jí to pouta dovolila. Již se dále nesnažila proto, aby udržovala své tělo připravené k útěku, až se jí naskytne ta pravá příležitost, neboť konečně pochopila, jak ve své hlavě, tak ve svém srdci, že se už žádná příležitost nenaskytne. Cvičila teď už jen proto, že pohybem se jí trochu zmírňovaly křeče.

Přes pohyb při cvičení cítila, jak se chlad vkrádá do jejích chodidel a rukou, usazuje se jí na kůži a jako ledový povlak a proniká dovnitř. Nemělo to nic společného s tím pocitem zmrtnění, jako když se dnes ráno probudila, bylo to spíše jako omrzliny, které utrpěla jako dospívající při jedné dlouhé odpolední běžkařské túře, kdy se jí na hřbetu jedné ruky a na tom místě na lýtku, které nebylo docela zakryto kalhotami, udělaly zlověstné šedé skvrny, mrtvá místa, která necítila ani horko sálající z krbu. Domnívala se, že tato necitlivost nakonec zvítězí nad křečemi a že až se smrt přiblíží, tak bude nakonec celkem milosrdná, jako usnutí ve sněhu, ale šlo to vše příliš pomalu.

Čas plynul, ale nebyl to ve skutečnosti čas, byl to jen neúnavný, neměnný proud informací, který procházel od jejích bdělých smyslů k její mrazivě střízlivé mysli. Byla tam jen ložnice, krajina venku (pár posledních kulis, které ještě čekaly, až je rekvizitář, který má na starosti toto malé ubohé představení, sbalí), bzučení much, které si Geralda přeměnily na inkubátor pro pozdní sezonu, a pomalý pohyb stínů po podlaze, jak se slunce sunulo po malebné podzimní obloze. Tu a tam křeč probodla jako sekáček na led jedno z jejích podpaždí nebo jí vrazila tlustý hřebík do pravého boku. A jak odpoledne nekonečně plynulo, chytily ji první křeče do břicha, ve kterém se prozatím uklidnilo hladové svírání žaludku, a do přetažené bránice.

Tyto poslední byly nejhorší ze všech, znehybňovaly svaly pokrývající její hrudník a uzamykaly její plíce. Pohlédla agonizujícíma očima, vylézajícíma z důlků, k odrazu slunce na vlnkách na stropě, paže a nohy se jí chvěly námahou, jak se snažila dál dýchat, dokud křeč nepřešla. Bylo jí, jako by byla až po krk pohřbená do studeného, mokrého cementu.

Hlad ji přešel, ale žízeň vytrvala, a jak den nekonečně pokračoval, došla k zjištění, že prostá žízeň (jen ta a nic jiného) by mohla dosáhnout toho, co stále rostoucí bolest a dokonce ani vidina vlastní nadcházející smrti nedokázaly: mohla by ji dovést k šílenství. Teď už to nebylo jen hrdlo a ústa, teď po vodě volala každá částička jejího těla. Dokonce i její oční bulvy měly žízeň a pohled na tančící vlnky na stropě nalevo od vikýře z ní vyloudil tiché zasténání.

V přítomnosti těchto velice skutečných nebezpečí, která se nad ní vznášela, se jí zdálo, že by z ní měl strach z vesmírného kovboje téměř nebo úplně vyprchat, ale jak se odpoledne chýlilo k večeru, zjistila, že ji cizinec s bílou tváří čím dál tím víc tíží v její mysli, než aby tomu bylo naopak. Stále před sebou viděla jeho postavu stojící hned za nevelkým kruhem světla, které ohraničovalo její omezené vědomí, a ačkoliv stěží viděla víc než jeho obrysy (byl hubený, až vyzáblý), zjistila, že vidí s čím dál tím větší zřetelností, jak slunce vezlo svou fúru hodin k západu, jak jsou jeho ústa zkroucena vpadlým úšklebkem, ostrým jak zahnutá čepel. V uších slyšela zaprášený šepot kůstek a šperků v staromódním kufříku, se kterými si jeho ruka pohrávala.

Přijde si to pro ni. Přijde, až bude tma. Mrtvý kovboj, outsider, přízrak lásky.

*Viděla jsi to, Jessie. Byla to Smrt a tys ji viděla, stejně jako ji často vídají lidé, kteří umírají na osamělých místech. Ovšem že ji vidí, je to vepsané v jejich zkroucených tvářích, můžete si to přeciť v jejich vytřeštěných očích. Byl to starý kovboj Smrtka a dnes večer, až slunce zapadne, přijde si zpátky pro tebe.*

Krátce po třetí se vítr, který byl po celý den klidný, začal zvedat. Zadní dveře začaly opět neúnavně bouchat do zárubně. Nedlouho poté motorová pila přestala hlučet a už jen slyšela, jak vlnky hnané větrem narážejí na skalnaté pobřeží. Potáplice se už neozvala, možná

se už rozhodla, že nastal čas k odletu na jih nebo se přestěhovat k jinému konci jezera, kde není slyšet ukřičenou dámu.

*Jsem tady jen já. Alespoň dokud se ten druhý sem nedostane.*

Již se ani nesnažila věřit tomu, že její temný návštěvník existuje jen v její představivosti, už to došlo příliš daleko, aby něčemu takovému mohla uvěřit.

Čerstvá křeč zaryla dlouhý, trpký tesák do jejího levého podpaždí, až stáhla popraskané rty do bolestné grimasy. Bylo to, jako by jí někdo proklál srdce grilovací vidličkou. Pak se svaly pod jejími prsy stáhly a uzlíček nervů v jejím solaru plexu se vzňal jako hranice ze suchého dřeva. Tato bolest byla zcela nová a byla strašná, víc než cokoliv, co dosud prožila. Prohnula ji dozadu jako čerstvě uříznutý proutek, trup se jí kroutil ze strany na stranu, kolena do sebe narážela. Rozcuchané vlasy jí létaly kolem obličeje. Zkusila křičet, ale nešlo to. Na chvíli si byla jistá, že to je konec, konec a tečka. Ještě jedna konečná křeč, silná jako šest dynamitových náloží v žulové skále, a můžeš jít, Jessie, pokladní je po tvé pravici.

Ale nakonec také přešla.

Pomalu, vyčerpaně relaxovala s hlavou pootočenou ke stropu. Alespoň prozatím jí tančící odrazy na stropě nevadily, soustředovala všechnu svou koncentraci na to zuřivé klubko nervů těsně pod a mezi svými řadry, čekala, jestli už bolest skutečně přešla nebo místo toho zase vzplane. Přešla..., ale neochotně, se slibem, že se zase brzy vrátí. Jessie zavřela oči a modlila se o spánek. Přivítala by dokonce i jen krátké vytržení z té zdlouhavé a únavné práce, kterou je umírání.

Spánek nepřicházel, ale Karkulka, to děvče v kládě, ano. Byla teď volná jako pták, sexuální svádění sem, sexuální svádění tam, kráčela bosa přes obecní louku nějakého toho Puritánova, kde bydlela, a šla nakrásně sama, nemusela ani jít s očima ostentativně sklopenýma k zemi, aby žádný okolo procházející chlapec nemohl zachytit její pohled a třeba na ni mrknout nebo se usmát. Tráva měla tmavou sametově zelenou barvu a daleko odsud, na vrcholku nedalekého kopce (*musí to být ta největší obecní louka na světě*, pomyslela si Jessie), se páslo stádo ovcí. Zvon, který už Jessie zaslechla předtím, ukrajoval svým zvoněním ze stmívajícího se dne.

Karkulka na sobě měla modrou flanelovou noční košili s velkým žlutým vykřičníkem na prsou, nedalo se říct, že to je puritánský model, ačkoliv byl dost cudný a zakrýval ji od krku až k patě. Jessie to oblečení dobře znala a měla radost, že ho zase vidí. Ve věku mezi deseti a dvanácti, než byla donucena ho konečně vyhodit, nosila tu směšnou věc s velkou oblibou.

Karkulčiny vlasy, které jí předtím, dokud měla krk zasazený v kládě, úplně zastíňovaly obličej, teď byly stažené dozadu sametovou čelenkou z nejtemnější půlnoční modře. Děvče vypadalo roztomile a hluboce šťastně, což Jessie vůbec nepřekvapilo. Děvčeti se nakonec podařilo dostat se ze svých pout, byla volná. Jessie vůči ní kvůli tomu nepociťovala žárlivost, ale moc si přála, téměř až měla potřebu jí říci, že musí udělat víc než jen užívat svoji svobodu, musí si jí vážit a ochraňovat ji a využívat ji.

*Asi jsem nakonec usnula. Musela jsem, protože toto musí být sen.*

Další křeč, tentokrát ne tak strašná jako ta, při které jí vzplanul solar plexus, jí zmrazila svaly v pravém stehně a celá noha se vymrštila do vzduchu. Otevřela oči a uviděla ložnici, ve které se stíny začaly protahovat pod šikmě dopadajícím světlem. Nebyla to ještě, jak říkají Francouzi, *l'heure blues*, ale již se rychle blížila. Slyšela bouchající dveře, cítila svůj pot a moč a svůj kyselý, vyčerpaný dech. Vše bylo přesně jako předtím. Čas se posunul, ale neposkočil dopředu, jak se často zdá, když se člověk probudí z neplánovaného zdřímnutí. Její paže byly o něco chladnější, pomyslela si, ale ne necitlivější než předtím. Nespala ani nesnila..., ale něco určitě dělala.

*Mohu to zkusit znovu,* pomyslela si a zavřela oči. Ve chvíli, kdy tak učinila, byla zpátky na nepravděpodobně velké obecní louce. Děvče s velkým žlutým vykřičníkem trčícím mezi jejími drobnými ňadry se na ni vážně a mile dívalo.

*Ještě jsi něco nezkusila, Jessie.*

*To není pravda,* řekla Kalkulace. *Už jsem zkusila všechno, věř mi. A víš co? Myslím, že kdybych ten zatracený kelímek s krémem na obličej neupustila na zem, když mě ten pes vyděsil, tak jsem se možná z toho levého náramku mohla vyvléci. Byla to smůla, že zrovna v té*

*chvíli přišel pes. Nebo špatná karma. V každém případě něco špatného.*

Děvče se přiblížilo, tráva šeptala pod jejíma bosýma nohama.

*Ne z levého náramku, Jessie. Musíš dostat ven pravou ruku. Je to sice sázka do loterie, ale je to možné: Ta pravá otázka teď je, jestli opravdu chceš žít.*

Samozřejmě že chci žít!

Ještě víc se přiblížila. Její oči barvy kouře, která se snažila být modrá, ale ne zcela se jí to dařilo, jako by teď hleděly skrz její kůži přímo do srdce.

*Chceš? Nejsem si jistá.*

*Co, zbláznila ses? Myslíš si, že chci tady zůstat připoutaná k posteli až –*

Jessiiny oči, stále i po těch letech se neúspěšně snažící být modré, se pomalu otevířely. Zároveň vyděšeně a slavnostně se rozhlížela po pokoji. Viděla svého manžela, jak leží v nemožně pokroucené poloze a prázdně zírá do stropu.

„Nechci tady zůstat připoutaná k posteli, až se setmí a strašidlo se vrátí,“ řekla prázdnému pokoji.

*Zavři oči, Jessie.*

Zavřela je. Karkulka tam stála v její staré noční košili, klidně na ni hleděla a Jessie teď spatřila i tu druhou dívku, tu tlustou s pihovitou pletí. Tlustá dívka neměla takové štěstí jako Karkulka, pro ni nebylo úniku, mimo smrt, která v určitých případech byla sama únikem, tato hypotéza teď Jessie připadala celkem přijatelná. Tlustá dívka se právě teď buď dusila, nebo měla nějaký záchvat. Její obličej měl purpurově černou barvu letních červánků. Jedno oko vylezlo z důlku, druhé bylo rozmáčknuté jako zralý hrozen. Její jazyk, krvavý v místech, kde ho opakovaně v posledním tažení kousala, byl polovypílený.

Jessie se otrásla a otočila se ke Karkulce.

*Nechci skončit jako ona. Ať jsem už jakákoliv, takhle nechci skončit. Jak ses ty dostala ven?*

*Vyklouzla, pohotově odvětila Karkulce. Vyklouzla jsem z d'áblovy pazoury a phula rovnou do země zaslíbené.*

Jessie sebou přes své vyčerpání trhla vzteky.

*Cožpak jsi nerozuměla jedinému slovu z toho, co jsem ti řekla? Já jsem ten prokletý kelímek nivey upustila! Ten pes vešel dovnitř a vylekal mě a já jsem ho pustila! Jak se mohu –*

*Také jsem si vzpomněla na zatmění. Karkulka mluvila příkře, jako někdo, kdo je netrpělivý kvůli nějaké složité, ale nesmyslné společenské ceremonii: ty se pokloň, já se ukloním, všichni sepneme ruce. Tak jsem se vlastně dostala ven. Vzpomněla jsem si na zatmění a na to, co se tehdy stalo na terase během něj. A ty si na to budeš muset také vzpomenout. Myslím, že je to pro tebe jediná možnost, jak se dostat na svobodu. Už dál nemůžeš utíkat, Jessie. Musíš se otočit a podívat se pravdě do tváře.*

Už zase? Jenom to? Jessie pocítila silnou vlnu vyčerpání a zklamání. Na chvíličku se jí téměř navrátila naděje, ale z tohoto pro ni nic nekouká. Vůbec nic.

*Nerozumíš tomu, řekla Karkulce. Už jsme po této cestě šly až na konec. Ano, domnívám se, že to, co mi tehdy udělal otec, má trochu něco společného s tím, co se mi děje teď; domnívám se, že je to přinejmenším možné, ale proč znova prožívat tu bolest, když je tu tolik jiné bolesti, kterou budu muset ještě prožít, než Boha konečně znávi mě mučit a rozhodne se, že zatáhne oponu?*

Žádná odpověď. Děvče v modré košilce, děvče, kterým kdysi byla ona sama, zmizelo. Teď už za Jessiiny zavřenými víčky byla jen temnota, taková temnota, jaká je na plátně v kině, když film skončí. Tak znova otevřela oči a dlouze se podívala po pokoji, ve kterém zemře. Dívala se od dveří do koupelny k zarámovanému batikovanému motýlovi, od prádelníku k tělu svého manžela, ležícímu pod svým jedovatým přehozem z ospalých podzimních much.

„Nech toho, Jessie. Vrať se k zatmění.“

Její oči se rozšířily. To opravdu *znělo* jako skutečný hlas, skutečný hlas, který nepřichází ani z koupelny, ani z předsíně, ani z vnitřku její hlavy, ale zdálo se, že přichází přímo ze vzduchu kolem.

„Karkulko?“ Její hlas teď už jen krákal. Pokusila se trochu vytáhnout do sedu, ale další divoká křeč napadla prostředek jejího těla a musela si zase lehnout a opřít se o čelo postele a počkat, až pomine. „Karkulko, jsi to ty? Jsi to ty, má drahá?“

Na chvíli si myslela, že něco slyší, že hlas něco řekl, ale nerozeznávala jednotlivá slova. A pak to úplně zmizelo.

*Vrať se k zatmění, Jessie.*

„Žádná odpověď“, zašeptala. „Nic než bolest a hloupost a...“ A co? Co ještě?

*Starý Adam.* Věta zcela přirozeně rostla v její mysli, vytržená z nějakého kázání, které musela slyšet jako znuděné dítě sedící mezi otcem a matkou, kopající nohama, aby mohla pozorovat hru světla dopadajícího barevnými chrámovými okny na její bílé boty z pravé kůže. Byla to jen pouhá věta, zachycená na mucholapce jejího podvědomí, která v ní utkvěla nastálo. Starý Adam, a možná, že se to stalo jednoduše tak, jak se to stalo. Otec, který si napolo vědomě zařídil, aby zůstal sám se svou hezkou, živou, mladou dcerou a kolem dokola si opakoval *Nic špatného v tom není, nic špatného, ani trochu*. Pak začalo zatmění a ona si sedla na jeho klín, oblečená v letních šatech, které byly jak příliš těsné, tak příliš krátké, šaty, o které ji sám požádal, aby si je oblékla, a co se stalo, stalo se. Prostě jen krátká, trochu oplzlá příhoda, za kterou se oba styděli a cítili se kvůli ní trapně. Prostě si stříkl, vlastně to stříkl na její spodní prádlo. Bylo to chování, které se rozhodně neslučuje se správným chováním tatínků a rozhodně něco takového neuvidí v seriálech pro děti jako Brady Bunch, ale...

*Postavme se tomu tváří v tvář, pomyslela si Jessie. Dostala jsem se z toho téměř bez škrábnutí, když pomyslím, co se mohlo stát..., co se děje každý den. Neděje se to ostatně vždy jen na takových místech, jako je Peyton Place nebo Tobacco Road. Můj otec nebyl prvním vysokoškolsky vzdělaným mužem z horní střední vrstvy, který to zkusil na svoji dceru, a ona nebyla první dceruškou, jež kdy našla mokrou skvrnu na svých spodních kalhotkách. To neznamená, že udělal správně nebo že je to něco omluvitelného, znamená to jen, že se to přihodilo a že to mohlo dopadnout mnohem hůře.*

Ano. A zdálo se jí, že by bylo mnohem lepší na to vše teď zapomenout, ať si už Karkulka o tom říká, co chce. Nechat to vše pohřbit ve všeobecné temnotě, která doprovází každé sluneční zatmění. Ještě měla na práci spoustu umírání v tomto smrdícím pokoji plném much.

Zavřela oči a její nos vzápětí naplnila vůně kolínské jejího otce. Cítila ji a také slabý pach nervózního potu. Ucítila tu tvrdou věc pod zadkem. Jeho krátké lapnutí po dechu, když se zavrtěla na jeho klíně, aby si udělala pohodlí. Cítila jeho ruku, lehce se dotýkající jejích prsou. Říkala si, je-li to vše tak v pořádku. Začal tak rychle dýchat. Marvin Gaye v rádiu: *„Příliš tě miluji, říkají mi někdy moji přátelé, ale já věřím..., já věřím..., že žena má být takto milována...“*

*Miluješ mě, Karkulko?*

*Ano, ovšem –*

*Tak se ničeho neboj. Já ti nikdy neublížím.* Ted' jeho ruka klouzala nahoru po její nahé noze, hrnula před sebou její šaty až do klína.

*Chci být...*

„Chci být na tebe jen hodný,“ zamumlala Jessie a trochu se posunula na posteli. Její obličej byl nazelenalý a ztrhaný. „To tehdy řekl. Dobrý Bože, on to opravdu řekl.“

*„A každý ví..., zvlášť vy, dívky..., že láska může být velmi smutná, a ta moje je dvojnásob...“*

*Já nevím, jestli se mi chce, tatínku..., bojím se, že si spálím oči.*

*Zbývá ti ještě dvacet vteřin. Přinejmenším. Tak se neboj. A nedívej se kolem.*

Pak tu byl ten zvuk natažené a puštěné gumy v pase, ne její, ale jeho, jak starého Adama vypustil na svobodu.

Jako navzdory její pokročilé dehydrataci jí skanula jediná slza z levého oka a koulela se pomalu po tváři. „Právě to dělám,“ řekla chraplavým, přidušeným hlasem. „Vzpomínám na to a doufám, že jsi teď šťastná.“

*Ano,* řekla Karkulka, a ačkoliv ji již Jessie neviděla, cítila na sobě její podivný, milý pohled. *Zašla jsi jen trochu moc daleko. Courni trochu. Jen o trochu.*

Jessie zalil ohromný pocit úlevy, když si uvědomila, že to, na co Karkulka chtěla, aby si vzpomněla, se nestalo během nebo po otcově pohlavním obtěžování, ale *předtím...*, i když ne moc dlouho předtím.

*Ale proč jsem tedy vším tím starým hnusem musela znova projít?*

Věděla, že odpověď je naprosto jasná. Ať chcete jednu sardinku nebo dvacet, vždy musíte otevřít celou krabičku a podívat se na

všechny, musíte čichat ten hrozný zápach rybího tuku. A mimoto, taková stará historka ji přece nemůže zabít. Pouta, která ji drží na posteli, by mohla, ale ne tyto staré vzpomínky, ať už jsou jakkoliv bolestné. Už bylo načase přestat se litovat a kňourat a dát se do práce. Už bylo načase najít to, co jí Karkulka řekla, aby našla.

*Vrat se zpátky těsně předtím, než se tě začal tak divně dotýkat, tak špatně dotýkat. Vrat se zpátky k tomu, proč jste vy dva tam vlastně byli. Vrat se k zatmění.*

Jessie zavřela ještě pevněji oči a vrátila se.

## 28

*Karkulko? Jsi v pořádku?*

*Ano ale je to trochu strašidelné že?*

Teď už se nemusí dívat do kukátka, aby poznala, že se něco děje: den se zešeřil, jako když mrak zastíní slunce. Ale nebyl to žádný mrak, dále se šeřilo a jediná mračna na obloze plula až daleko na východě.

*Ano, řekl. Pohlédla na něj a hluboce se jí ulevilo, že to myslí vážně. Chceš si mi sednout na klín, Jess?*

*Můžu?*

*To víš, že jo.*

Jak se den dál stmívá, sedá si mu na klín a raduje se z jeho blízkostí a z jeho sladké vůně, vůně tatínka. Nejvíce se jí líbí, že je to trochu děsivé, víc než by si mohla představit. Nejvíce ji děsí, jak stíny na terase blednou. Nikdy předtím neviděla, že by stíny takto mizely, a zcela určitě už to nikdy neuvidí. Jsem naprosto v pořádku, myslí si a přitulí se blíže, ráda (alespoň pokud trvá tento poněkud děsivý zážitek), že je tatínkova Karkulka místo staré prosté Jessie, příliš vyčouhlé, příliš neohrabané..., příliš skřípající.

*Mohu se už podívat kouřovým sklem?*

*Ještě ne. Jeho těžká a teplá ruka na její noze. Položí svou ruku na jeho, otočí se k němu a zazubí se.*

*Je to vzrušující, že?*

*Ano. Ano, to je, Karkulko. Docela víc, než jsem si myslel, že to bude.*

Znova se zavrtí, aby si našla způsob, jak se vyrovnat s tou tvrdou věcí, na které teď spočívá její zadek. On do sebe se zasyčením vtáhne vzduch.

*Tatínku? Jsem moc těžká? Bolí tě to?*

*Ne. Jsi v pořádku.*

*Mohu se už podívat kouřovým sklem?*

*Ještě ne, Karkulko. Ale brzy už budeš moci.*

Svět už vůbec nevypadá, jako když se slunce ponoří do mraků, nyní se zdá, že soumrak nastal v polovině odpoledne. Slyší starou uhoukanou sovu v lesích a při jejím houkání se zachvěje. Na WNCH už Debbie Reynoldsová utichá a diskžokej, který se pak ohlásí, bude brzy vystřídán Marvinem Gayem.

*Podívej se na jezero!* říká jí tatínek, a když to udělá, vidí podivné šero, které se snáší na jezerní svět, šero, ze kterého jsou všechny jasné barvy vyňaty, kde zůstaly jen vybledlé pastelové barvy. Zachvěje se a řekne mu, že je to strašidelné, on jí řekne, aby se tolik nebála a užila si to, radu, o které bude pozorně přemýšlet, kvůli její dvojsmyslnosti, možná příliš pozorně, o léta později. A teď...

*Tati? Tatínku! Je to pryč. Můžu se...*

*Ano. Ted' už můžeš. Ale až řeknu konec, tak toho budeš muset nechat. Bez odmlouvání, rozumíš?*

Dává jí tři kousky zakouřeného skla, položené na sobě, ale nejdřív jí dá izolační podložku. Dává jí ji, protože filtry udělal ze skla uříznutého z okna staré kůlny a není si příliš jistý svou šikovností při zacházení s diamantem na řezání skla. A jak se tak dívá na onu podložku v tomto příběhu, který je zároveň vzpomínkou i snem, její mysl se najednou skokem vrátí zpět, jako když akrobat udělá přemet, a slyší ho, jak říká: *Poslední věc, co bych potřeboval...*

## 29

„... by bylo, aby tvoje matka přišla domů a našla vzkaz, že...”

Jessiiny oči se při těchto slovech, určených prázdnému pokoji, prudce rozevřely a první věc, kterou spatřila, byla prázdná sklenice, stále ještě stojící na polici. Stojící nedaleko pouta, kterým měla

připoutané zápěstí ke sloupku v čele postele. Nebylo to levé zápěstí, ale pravé.

*... vzkaz, že jsem tě vzal na pohotovost v nemocnici Oxford Hills, aby se ti tam pokusili přišít pár uřezaných prstů.*

Nyní Jessie pochopila celý účel toho bolestivého vzpomínání, pochopila, co vlastně se jí Karkulka snaží říci. Odpověď neměla nic společného se starým Adamem nebo se slabým nerostným pachem mokré skvrny na jejích starých bavlněných kalhotkách. Mělo to co dělat s pŕtuctem kousků skla, opatrně vyřiznutých ze starého okna z kŕlny s drolicím se kytem. Ztratila kelímek s nivkou, ale zbýval ještě jeden prostředek k namazání, že ano? Jeden ze způsobů, jak vyplout k zemi zaslíbené. Byla to krev. Dokud se krev nesrazí, tak je skoro stejně kluzká jako olej.

*Bude to pekelně bolet, Jessie.*

Ano, samozřejmě že to bude pekelně bolet. Ale někde slyšela nebo četla, že v zápěstí je mnohem méně nervových zakončení než v jiných důležitých částech těla, proto bylo podřezávání zápěstí, zvláště ve vaně plné horké vody, oblíbenou metodou sebevraždy na všech originálních tógových mejdanech v císařském Římě. Mimoto už bylo napolo znecitlivělá.

„Musela jsem být napůl mrtvá, když jsem ho nechala, aby mě zamkl do táhlech věcíček,“ zakrákala.

*Jestli se řízneš příliš hluboko, vykrváčíš k smrti zrovna tak jako staří Římané.*

Ovšem, to by se mohlo stát. Ale neřízne-li se vůbec, bude tady ležet, dokud nezemře v křečích nebo na dehydrataci... nebo až se tady večer ukáže její přítel s kufrem kostí.

„Dobrá,“ řekla. Její srdce prudce bušilo a poprvé po několika hodinách byla zcela probuzená. Čas znovu odstartoval s drcnutím a trhnutím jako nákladní vlak, který sjíždí z výhybky na hlavní kolej. „Dobrá, to už mě přesvědčilo.“

*Poslouchej,* řekl naléhavě hlas a Jessie s úžasem zjistila, že je to hlas Roth a Ženušky. Alespoň prozatím spolu splynuly. *Pozorně poslouchej, Jess.*

„Já poslouchám,“ řekla prázdnému pokoji. Také se dívala. Dívala se na sklenici. Jednu ze soupravy dvanácti sklenic, které

sehnala ve výprodeji u Searse před třemi nebo čtyřmi roky. Polkla a ušklíbla se. Bylo to, jako by se pokoušela polknout flanelem pokrytý kámen, který jí uvízl v krku. „Velmi pozorně poslouchám, věř mi.“

*Dobře. Protože až začneš, tak už toho nebudeš moci nechat. Vše se to musí odehrát rychle, protože tvůj organismus je již dehydratovaný. Ale pamatuj: i kdyby se to nemělo povést –*

„- tak to stejně dopadne dobře,“ dokončila. A byla to pravda, ne? Situace se stala tak jednoduchou, že svým příšerným způsobem byla až elegantní. Samozřejmě že *nechtěla* vykrváčet k smrti, ostatně kdo by chtěl? Ale bylo by to lepší než stupňující se křeče a žížeň. Lepší než on. *Ta* halucinace. Ať už to bylo cokoliv.

Olízla si suché rty svým suchým jazykem a pochytila své roztěkané, zmatené myšlenky. Pokoušela se je utřídit, jak už to zkusila předtím, než se pokusila dostat ten kelímek s krémem na obličej, který teď neužitečně ležel na podlaze vedle postele. Zjistila, že se jí teď čím dál tím hůř přemýšlí. Stále slyšela útržky toho

*(namaž se)*

starého blues, stále čichala tu otcovu kolínskou, stále cítila tu tvrdou věc pod svým zadkem. A pak tu byl Gerald. Gerald, který vypadal, že na ni mluví, ležíc na svém místě na podlaze. *Ono se to vrátí, Jessie. Ničím ho nemůžeš zastavit. Dá ti to pořádnou lekci, má hrdá krásko.*

Vrhla na něj kradmý pohled a pak se spěšně podívala zpět na sklenici. Gerald vypadal, jako by se na ni zuřivě šklebil tou částí obličeje, kterou pes nechal nedotčenou. Znova se pokusila sebrat rozum dohromady a po chvíli úsilí se jí myšlenky začaly odvíjet.

Zabralo jí to deset minut, než si znova a znova zopakovala všechny kroky. Po pravdě řečeno, nebylo jich zase tak moc, její program byl sice sebevražedně riskantní, ale nekomplikovaný. Přesto si v duchu každý pohyb několikrát přehrávala a hledala sebemenší chybu, která by jí mohla stát tu poslední šanci v životě. Nemohla ji najít. Nakonec v tom byl jen jeden háček, muselo to být uděláno velmi rychle, dřív než se krev začne srážet. Mohlo to dopadnout jen dvěma způsoby: buď rychlý únik, nebo bezvědomí a smrt.

Zatímco slunce pokračovalo ve svém vytrvalém pochodu k západu, celé si to ještě jednou promítla, aniž se vyhybala

nepříjemným věcem, ale zkoumala je tak, jako by si prohlížela šátek, který upletla, nejsou-li na něm puštěná nebo vynechaná oka. Pes u zadních dveří se zvedl a opustil lesknoucí se klubko šlach, které ožvykával. Odkráčel směrem k lesu. Zachytil závan toho černého pachu a s plným břichem i závan byl pro něj příliš.

## 30

*Dvanáct-dvanáct-dvanáct*, blikal budík a ať už bylo kolik chtělo, bylo prostě načase.

*Ještě něco, předtím než začneš. Máš nervy napnuté jako struny, to je v pořádku, ale hlavně se soustřeď. Jestli začneš tím, že tu zatracenou sklenici pustíš, tak jsi opravdu v prdeli.*

„Jdi pryč, pse!“ vykřikla vysokým hlasem, netušíc, že pes se již před několika minutami vytratil do lesa za smyčkou příjezdové cesty. Ještě chvíli okolkovala, přemýšlela o tom, že by se mohla ještě pomodlit, ale nakonec rozhodla, že se už namodlila víc než dost. Teď bude záležet jen na jejích hlasech... a na ní samé.

Natáhla pravou ruku pro sklenici, pohybovala se nyní bez předchozí váhavé opatrnosti. Jedna její část, asi ta, kterou Ruth Nearyová tak obdivovala a měla ráda, pochopila, že pro tento konečný úkol se nehodí pečlivost a opatrnost, ale rozhodnost a síla.

*Teď musím být samurajka*, pomyslela si a usmála se.

Sevěla prsty okolo sklenice, kterou tehdy napoprvé musela tak horko těžko dobývat, chvíli se na ni zvědavě dívala, asi jako by se zahradník zadíval na nějaký neočekávaný rostlinný exemplář, který našel, jak mu roste mezi hráškem nebo fazolkou, a stiskla. Skoro úplně přivřela oči, aby je ochránila před létajícími střepy, a pak sklenicí udeřila o poličku, jako by rozklepávala skořápku vajíčka uvařeného na tvrdo. Zvuk rozbíjejícího se skla byl absurdně *normální*, byl to zvuk, který se nijak nelišil od zvuku stovek rozbitých skleniček, které za celá ta léta od doby, kdy v pěti letech vyrostla ze svého plastického hrníčku s kačerem Donaldem, jí buď vyklouzly z ruky při mytí nádobí, nebo je shodila nepozorným loktem či rukou na zem. Úplně stejný břinkot, vůbec žádný zvláštní náznak, který by dal najevo, že právě začala úkol, při kterém bude riskovat svůj život, aby si ho zachránila.

Ucítila bodnutí ojedinělého nahodilého střepu na čele, těsně nad obočím, ale to byl jediný, který ji zasáhl do obličeje. Další střep, podle zvuku velký, se odrazil od police a spadl na zem. Jessiiny rty byly sevřené v pevnou bílou čáru v očekávání toho, co určitě bude největší zdroj bolesti, alespoň pro začátek: její prsty. Pevně držely sklenici, když ji roztrhla. Ale necítila žádnou bolest, jen pocit slabého tlaku a ještě slabšího tepla. Ve srovnání s křečemi, které jí rozervávaly během posledních pár hodin, to nic nebylo.

*Ta sklenice se musí rozbít šťastným způsobem – a proč ne? Nenadešel již čas na trochu štěstí?*

Pak pozvedla ruku a uviděla, že se sklenice šťastným způsobem vůbec nerozbila. Temně červené pramínky krve vytékaly z bříšek jejího palce a druhých tří prstů, jen malíček zůstal netknutý. Dlouhé střepy skla byly zaryty do jejího palce, prostředníku a prsteníku jako postavené kuželky. Necitlivost, která se zatím vkradla do jejích končetin, a možná také ostré okraje střepů zabránily tomu, aby řezné rány příliš bolely, ale byly tam. Jak se na ně dívala, velké kapky krve začaly dopadat na růžový povrch matrace a barvily jej daleko víc do tmava.

Z dlouhých úzkých střepů, které trčely z jejích dvou prostředních prstů jako špendlíky z jehelníčku, se jí dělalo na zvracení, ačkoliv měla žaludek naprosto prázdný.

*To jseš teda pěkná samurajka*, posmíval se jí jeden z ufounských hlasů.

*Ale vždyť to jsou mé prsty!* křičela na něj. *Cožpak nevidíš? To jsou moje prsty!*

Cítila, jak se jí zmocňuje panika, ale zahнала ji zpět a soustředila všechnu svou pozornost na zbytek rozbité sklenice, který stále držela v ruce. Byl to zahnutý kus horního okraje, možná čtvrtina celého obvodu, a na jedné straně byly vylomeny dva hladké obloučky. Byly dokonalé a krutě se třpytily v odpoledním slunci. Šťastná rána... snad. Pokud jí vydrží kuráž. Ten zahnutý střep jí připadal jako nějaká fantastická pohádková zbraň, jako malinký kinžál skřítky, který se vrhá do bitvy zuřící pod kloboukem muchomůrky.

*Tvá mysl se ti toulá, drahá*, řekla Karkulka. *Můžeš si to dovolit?* Odpověď byla samozřejmě ne.

Jessie položila střep sklenice zpátky na polici tak, aby na něj lehce dosáhla. Ležel na svém oblém břišku a ostří kinžálu trčelo ven. Drobná jiskřička odraženého světla se rozžhaveně zatřpytila na jeho špičce. Pomyslela si, že to tak zatím stačí, pokud si dá pozor. Kdyby sebou moc cukala, mohla by střep shodit z police nebo mu ulomit špičku.

„Jen buď opatrná,“ řekla. „Nebudeš sebou muset cukat, pokud budeš opatrná, Jessie. Dělej jako –“

Ale zbytek té myšlenky

*(jako bys krájela hovězí pečení)*

se jí nezdál příliš přínosným, tak ji raději zarazila dřív, než se zcela vynořila. Zdvihla pravou ruku a natáhla ji, až se řetízek pouta téměř napjal a její zápěstí se dostalo přímo nad blyštící se hrot střepu. Zachtělo se jí smést z police všechny střepy, které ji pokrývaly, protože cítila, že jsou na ni nastražené jako minové pole, ale neodvážila se to udělat. Již ne, po té zkušenosti s kelímkem nivey. Kdyby nechtěně shodila svůj kinžalový střep z poličky nebo jej zlomila, musela by si pak mezi nimi najít vhodnou náhradu. Taková opatrnost se jí zdála téměř bláznivá, ale ani na okamžik se nepokoušela sama sebe přesvědčit, že je zbytečná. Dostane-li se z toho, bude stejně krvácet ještě mnohem víc než teď.

*Udělej to přesně tak, jak jsi to viděla, Jessie, prostě tak..., a nepodělej se.*

„Žádné podělávání se,“ souhlasila Jessie hrubým, vyprahlým hlasem. Roztáhla ruku a zatřepala zápěstím, doufajíc, že se zbaví střepů trčících z jejích prstů. Skoro se jí to podařilo, jen jeden střep v palci, hluboce zabořený do měkké tkáně pod nehtem, se nechtěl dát. Rozhodla se, že ho nechá, jak je, a pokročí se svou záležitostí.

*To, co chceš udělat, je naprosto šílené,* řekl jí nervózní hlas. Nebyl to žádný ufoun, byl to hlas, který Jessie velmi dobře znala. Byl to hlas její matky. *Pochop, že mě to moc nepřekvapuje, je to typická přehnaná reakce Jessie Mahoutové a kdo to viděl jednou, jako by to viděl tisíckrát. Rozmysli si to, Jessie, proč se řezat a možná vykrvácet k smrti? Někdo přijde a zachrání tě: vše ostatní je prostě nemyslitelné. Umřít na chatě? Umřít v poutech? Naprosto směšné, na*

*to ti dám své slovo. Tak se už přestaň vzpínat jak splašený kuň, Jessie, alespoň pro tentokrát. Neřezej se tím střepem. Nedělej to!*

Ano, to byla její matka, napodobení bylo tak dobré, že to až nahánělo hrůzu. Chtěla, abyste uvěřili, že nasloucháte lásce a zdravému rozumu, převlečeným za zlobu a vztek, a i když tato žena nebyla naprosto neschopná lásky, Jessie byla přesvědčená, že ta pravá Sally Mahoutová je ta žena, která jednoho dne vešla do jejího pokoje a hodila jí na hlavu pár lodiček na vysokém podpatku bez jediného slova vysvětlení, ani tehdy, ani později.

Mimoto vše, co ten hlas řekl, byla lež. *Vyděšená* lež.

„Ne,“ řekla. „Tvoje slovo na to *nechci*. Nikdo nepříjde..., možná kromě toho chlapa ze včerejška. Žádné podělávání se.“

A s těmito slovy Jessie spustila své pravé zápěstí na blyštivou skleněnou čepel.

## 31

Bylo důležité, aby viděla na to, co dělá, protože zprvu téměř vůbec nic necítila, a i kdyby si zápěstí rozřezala na krvácející pruhy, tak by necítila o moc víc než vzdálený pocit tlaku a tepla. Ulevilo se jí, když zjistila, že s viděním nebude žádný problém, rozbila sklenici na velmi příhodném místě (*Konečně trefa!* sarkasticky se zaradovala část jejího já) a měla téměř dokonalý výhled.

Ruka se napráhla a Jessie narazila vnitřní stranu svého zápěstí, tu stranu, kterou chiromanti nazývají náramky Štěstěny, na rozeklané ostří střepu. Fascinována pozorovala, jak ostrý hrot nejdříve udělal do kůže důlek a pak do ní pronikl. Zatlačila a její zápěstí dál jako by požíralo ostří. Důlek se naplnil krví a zmizel.

První Jessiinou reakcí bylo zklamání. Skleněná čepel nezpůsobila takový proud krve, v jaký doufala (a jakého se také napůl bála). Pak ostrý okraj přerízl modré svazky žil, které se táhly nejbližší pod povrchem kůže, a krev začala vytékat rychleji. Ještě zatím nevystříkovala, jak očekávala, ale vytékala stálým, rychlým proudem, jako když se téměř naplno otevře vodovodní kohoutek. Pak se přerízlo něco většího a proud zesílil. Tekl po polici a rozléval se na jejím předloktí. Teď už by bylo pozdě couvat, teď už v tom jede. Tak nebo onak, jede v tom naplno.

*Přestaň s tím, přece! křičel matčin hlas. Nedělej to ještě horší, už jsi to dostatečně zkazila! Tak přestaň!*

Byla to svůdná myšlenka, ale Jessie si pomyslela, že zdaleka ještě neudělala vše, co je třeba udělat. Sice neznala výraz „stáhnutí rukavice“, technické označení používané lékaři v souvislosti s těžkými popáleninami, ale nyní, když počala tu morbidní operaci, pochopila, že samotná krev by jí k tomu, aby vyklouzla na svobodu, nemusela stačit. Krev by nemusela stačit.

Pomalou a pozorně točila zápěstím a řezala si pevnou pokožku dole na ruce. Cítila teď podivné brnění v dlani, jako by se řízla do nějakého malého, ale vitálně důležitého svazku nervů, které již byly napolo umrtvené. Její prsteník a malíček najednou přepadly dopředu, jako podťaté. Ukazovák a prostředník, společně s palcem, sebou začaly divoce trhat dopředu a dozadu. Přitom, jak její tělo bylo zmrtvělé, Jessii tyto znaky utrpení, které si sama způsobovala, přišly nevyslovitelně příšerné. Ty dva zhroucené prsty, jako dvě malé mrtvolky, byly nějak horší než všechna krev, kterou dosud prolila.

Pak tato hrůza i rostoucí pocit tepla a tlaku v její zraněné ruce byly překonány čerstvou křečí, která se jí zahryzla do boku. Nemilosrdně v ní ryla, pokoušela se ji vytrhnout z její zkroucené polohy a Jessie s ní bojovala s děsivou zuřivostí. *Nemohla* se teď pohnout. Kdyby to udělala, určitě by pustila svůj řezný nástroj na zem. „Ne, to nemůžeš,“ mumlala skrz zaťaté zuby. „Ne, ty padouchu, táhni z Dodge City.“

Držela se křečovitě ve stejné pozici, snažíc se netlačit na křehké skleněné ostří víc, než bylo třeba, aby se nezlomilo a nemusela to dodělávat nějakým méně vhodným nástrojem. Ale pokud se křeč rozšíří z jejího boku na pravou paži, jak se o to zřejmě pokoušela –

„Ne,“ zasténala. „Jdi pryč, slyšíš? Táhni do *hajzlu*!“

Chvilku počkala, i když věděla, že si čekání nemůže dovolit, ale také věděla, že nemůže dělat nic jiného. Čekala a naslouchala, jak jí krev jejího života odkapává na podlahu ze spodku čela postele. Dívala se, jak krev v malých pramíncích stéká z police. V některých z nich se třpytily úlomky skla. Začala se cítit jako oběť v nějakém filmovém hororu.

*Už nemůžeš čekat, Jessie! zatukala na ni Ruth. Už ti nezbyvá čas!*

*Co mi už nezbyvá, je štěstí, a když se to tak vezme, tak jsem nikdy neměla opravdovou kliku, řekla Ruth.*

V tom okamžiku se jí buď zdálo, že křeč povoluje, nebo se jí podařilo si to sama sobě namluvit. Jessie otočila ruku v poutu, křičíc bolestí, když křeč znova zaútočila a zaryla jí své rozžhavené drápy do boku, aby v ní znova rozpoutala požár bolesti. Přesto dál otáčela rukou, až teď řezala do hřbetu ruky. Měkká, vnitřní část zápěstí teď byla otočená vzhůru a Jessie fascinovaně pozorovala, jak hluboký řez přes náramky Štěstěny otvírá svá černorudá ústa dokořán a vypadá, jako když se jí směje. Tlačila na sklo, zařezávající se do hřbetu její ruky, tak silně, jak se odvážila, stále ještě bojujíc s křečí v boku a spodku hrudníku, a nakonec šklubla rukou směrem k sobě, až vystříkla jemná sprška krve na její čelo, tváře a kořen jejího nosu. Úlomek skla, se kterým prováděla tuto primitivní chirurgickou operaci, se snesl k zemi a skřítkovská čepel se roztránila. Jessie po něm ani nevzdychla, svůj úkol splnil. Nyní musela podniknout ještě jeden krok, zkusit si ještě jednu věc: jestli si pouto na ní udrží své žárlivé sevření nebo jestli maso a krev, alespoň pro jednu, nebudou spolupracovat, aby se to povedlo.

Křeč v jejím boku ještě naposledy bodla a pak začala ustupovat. Jessie si jejího odchodu nevšimla o nic víc než ztráty svého primitivního skleněného skalpelu. Cítila sílu své koncentrace, její mysl jí přímo plápolala jako pochodeň namočená do sosnové smoly a všechna byla namířena na její pravou ruku. Zvedla ji a prohlédla si ji v zlatavém slunečním světle pozdního odpoledne. Prsty byly hustě pokryté zasychající krví. Její předloktí vypadalo jako postříkané jasně červenou latexovou barvou. Pouto jen lehce vystupovalo jako zakřivená forma z krvavé záplavy a Jessie věděla, že je to přesně tak, jak to má být. Nastavila ruku nahoru a pak zatáhla dolů, jako již dvakrát předtím. Pouto sklouzlo..., ještě trochu sklouzlo..., a pak se znova zarazilo. Opět bylo zastaveno tvrdým výrůstkem pod palcem.

„Ne!“ zavřeštěla a trhla ještě prudčeji. „*Odmítám takto zemřít! Slyšíš mě? ODMÍTÁM TAKTO ZEMŘÍT!*“

Náramek se zařízl do živého masa a na chvíli si Jessie byla nechutně jistá, že se už nepohne ani o milimetr, že příště, až se pohne, to bude tehdy, až je nějaký policajt smrdící doutníkovým kouřem odemkne a sundá je z její mrtvoly. Nemohla s tím pohnout, nic na světě by s tím nepohnulo, ani žádná nebeská královna nebo potentáti z pekel *by s tím nepohnuli*.

Pak na vnitřku zápěstí ucítila něco jako záblesk tepla a pouto sebou trochu trhlo. Zarazilo se a pak se znova pohnulo. Ten horký, elektrický výboj se přitom rozšířil a stalo se z něj hořící mračno, které nejprve obklopilo její zápěstí a pak se do něj zahryzlo jako armáda hladových červených mravenců.

Pouto se pohybovalo, protože kůže, na které spočívalo, se hýbala. Klouzalo stejně, jako klouže těžký předmět položený na rohožku, když se za tu rohožku táhne. Zubatý okrouhlý řez, který narýsovala okolo svého zápěstí, se rozšířil a svazky šlach se natáhly přes mezeru, jež vypadala jako červený náramek. Kůže na hřbetu její ruky se začala shrnovat před poutem a vypadala teď jako postelový přehoz, který shrnula do nohou postele při tom, jak šlapala.

*Loupu si ruku, pomyslela si. Ach, drahý Ježíši, loupu ji, jako by to byl pomeranč.*

„Pusy!“ zaječela na pouto, najednou naprosto nepřičetná. V té chvíli pro ni bylo živou bytostí, jakousi nenáviděnou přísátou bytostí s nespočetnými zuby, jako zakousnutý úhoř nebo vzteklá lasička. „*Ach, cožpak mě nikdy nepustíš?*“

Pouto sklouzlo daleko dál než při předchozích pokusech, ale stále drželo, tvrdošíjně odmítajíc překonat tu poslední čtvrtinu (nebo to už možná byla jen osmina) palce. Zarudlý, krví pomazaný, ocelový kruh teď spočíval na ruce, částečně zbavené kůže, překrýval lesklou změt' šlach švestkové barvy. Hřbet její ruky vypadal jako stehenní kost z pečeného krocana s odstraněnou křupavou kůžičkou. Stálým tlakem dolů se její zranění na vnitřku zápěstí rozšířilo na sraženou, krví pokrytou propast. Jessie zapřemítala o tom, že by si možná mohla ruku utrhnout, a tak se konečně osvobodit. Pouto, které se do této chvíle pomalu, ale přece pohybovalo, nebo se jí tak zdálo, se nyní zastavilo. A tentokrát nadobro.

*Ovšem že ano, Jessie! zakřičela Karkulka. Podívej se na to! Je celé zkroucené! Kdybys to mohla trochu narovnat –*

Jessie zatlačila rukou dopředu a natáhla řetízek přes zápěstí. Pak, dříve než její paže vůbec mohla jen pomyslet na novou křeč, zatáhla vši silou, které ještě byla schopna, směrem dolů. Rudá mlha bolesti pohltila její ruku, když se pouto zařizlo do živého masa okolo jejího zápěstí. Kůže mezi malíčkem a spodkem palce, kterou nařízla, teď volně visela dolů. Chvilku tato volná kůže pouto zadržovala, ale nakonec pod něj se slabým mlasknutím zajela. Byl tu ovšem ještě kostní výběžek pod palcem, který vše zastavil. Jessie zatáhla ještě silněji. Nic se nestalo.

*Tak a je to, pomyslela si. A je konec.*

Pak ve chvíli, když si chtěla jen trochu uvolnit rozbolavělou ruku, pouto sklouzlo přes poslední překážku, která je tak dlouho zadržovala. Stalo se to tak rychle, že Jessie zprvu ani nemohla pochopit, že k tomu *došlo*. Její ruka sice zrovna nevypadala jako něco, co normálně patří k lidskému tělu, ale *byla* to její ruka a byla volná.

*Volná.*

Jessiin pohled putoval od prázdného, zakrváceného pouta ke své pohmožděné ruce a její pohled se pomalu naplňoval pochopením. *Vypadá jako pták, který vletěl do nějakého stroje a na druhé straně ho to vyplivlo, myslela si, ale to pouto už na ní není. Opravdu tam není.*

„Nemohu tomu uvěřit,“ zakrákala. „Nemohu. Do prdele. Věřit tomu.“

*Nevadí, Jessie. Musíš si pospíšet.*

Nadskočila, jako kdyby se probudila ze spánku. Pospíšet si? Opravdu. Nevěděla, kolik krve ztratila, možná půl litru, to se jí zdálo jako rozumný odhad, soudila tak podle zvlhlé matrace a pramínek krve tekoucích po příchách, ale věděla, že jestli jí ztratila mnohem více, tak může omdlít a pak by cesta z bezvědomí k smrti byla pořádně krátká, jak přívoz přes malou říčku.

*To se nestane, pomyslela si. Byl to zase ten zatvrzelý hlas, ale tentokrát nepatřil nikomu jinému, ale jí, a z toho byla Jessie šťastná. Neprošla jsem celou touhle odpornou hrůzou proto, abych zemřela*

*na podlaze v bezvědomí. Neviděla jsem to ještě na papíře, ale jsem si jistá, že to nemám ve smlouvě.*

*Dobrá, ale tvé nohy –*

Taková připomínka bylo to poslední, co právě potřebovala. Nestála na nich více než čtyřadvacet hodin a přes všechno své úsilí, aby je udržela při sobě, mohlo být velkou chybou se na ně teď příliš spoléhat, alespoň zezáčátku. Mohla do nich dostat křeč, mohly se pod ní podlomit, mohlo se stát obojí. Ale kdo je varován... nebo jak se to říká. Samozřejmě že během svého života již dostala spoustu podobných rad (rad, které jsou nejčastěji připisovány té tajemné, všudepřítomné skupině lidí známých jako „oni“), ale nic z toho, co kdy viděla v televizních seriálech nebo četla v *Reader's Digestu*, ji nepřipravilo na to, co teď právě dokázala udělat. Bude muset být co nejvíc opatrná. Jessie však tušila, že to nebude moc snadné.

Obrátila se vlevo a její pravá ruka za ní visela jako kočičí ocas nebo zrezavělý výfuk od starého auťáku. Jediná část ruky, která byla při sobě, byl hřbet ruky s obnaženými živými šlachami. Byla to hrozná bolest a ten pocit, jako by se její pravá ruka chtěla rozvést se zbytkem jejího těla, byl ještě horší, ale to vše se ztrácelo v návalu naděje smíšené s triumfem. Pocítila téměř božskou radost z toho, že se mohla překulit přes postel, aniž by jí v tom bránilo pouto na zápěstí. Břichem jí projela další strašlivá křeč, ale nedbala na ni. Nazvala ten pocit radostí? Příliš slabé slovo. Byla to extáze. Plná, naprostá extá –

*Jessie! Pelest postele! Jessie, stůj!*

Nevypadalo to jako konec postele, vypadalo to jako konec světa na jedné z těch starých map z předkolumbovských dob. *A dále jsou jen příšery a nestvůry*, pomyslela si. *A to zapomeneme na zlomené levé zápěstí. Stůj, Jess!*

Ale její tělo ignorovalo rozkaz, kutálelo se dál, křeče nekřeče, a Jessie sotva stačila otočit ruku v levém poutě, než dopadla břichem na kraj postele a úplně z ní sklouzla. Chodidla dopadla s plesknutím na podlahu, ale její výkřik nebyl jen výkřikem bolesti. Nakonec její nohy byly už zase na zemi. *Opravdu byly na zemi.*

Svůj neohrabaný únik z postele zakončila s levou paží ztuhle nataženou ve směru sloupku v čele postele, ke kterému byla ještě

připoutaná, a pravačkou, uvězněnou mezi postelí a hrudníkem. Cítila, jak jí teplá krev uniká z ruky a stéká po hrudi.

Jessie otočila obličej na druhou stranu, ale vzápětí musela posečkat v této nové, agonizující poloze, když se silná, paralyzující křeč zmocnila celých jejích zad, od šíje až po spodek zad. Prostěradlo, ke kterému hrudník tlačil její rozřezanou ruku, začalo být zcela napité krví.

*Musím vstát*, pomyslela si. *Musím hned vstát nebo tady vykrvácím k smrti.*

Křeč v zádech přešla a konečně se cítila schopná postavit se na nohy. Její nohy nebyly tak slabé a vratké, jak se obávala, vlastně byly celé žhavé do toho, co je čekalo. Jessie se nadzvedla. Pouto, zaklapnuté okolo levého sloupku, sklouzlo nahoru, až kam mu dovolila další příčka, a Jessie se náhle ocitla v poloze, o které si již myslela, že jí nikdy opět nedosáhne, stála na obou nohou vedle postele, která jí byla vězením... a málem i rakví.

Pokusil se ji zaplavit pocit ohromné vděčnosti, ale ubránila se mu stejně, jako se bránila proti panice. Na vděk bude dost času později, ale teď si musí hlavně pamatovat, že stále ještě není volná od té ztracené postele a že čas k tomu, aby se *dostala* na svobodu, je jí přísně odměřený. Sice ještě necítila sebemenší příznaky slabosti nebo závratě, ale věděla, že to nic neznamená. Pokud přijde kolaps, bude to najednou, zhasněte světla.

A potom, bylo snad stání, jen to a nic jiného, tak úžasné? Tak nevyslovitelně krásné?

„Kdepak,“ zakrákala Jessie. „To si nemyslím.“

S pravou rukou položenou na hrudníku a zraněním na vnitřní straně zápěstí přitisknutým k horní části svého řadra se Jessie pootočila a opřela se zadkem o stěnu. Stála teď u levé strany postele, skoro jako voják v pohovu na přehlídce. Dlouze a zhluboka se nadýchla a požádala pravou paži a nebohou pravou ruku, staženou z kůže, aby se znovu pustily do práce.

Paže se pomalu zvedla, jako u špatně naolejované mechanické hračky, a ruka se položila na polici. Prsteník a prostředník se stále ještě odmítaly hýbat podle jejích pokynů, ale podařilo se jí palcem a dvěma zbývajícími prsty uchopit polici a shodit ji z podpěr. Přistála

na matraci, na které ona sama proležela tolik hodin, na matraci, na které ještě tušila prohlubeň svého zpoceného obrysu, jehož horní část byla potřísněná krví. Při pohledu na to se Jessie málem udělalo zle a cítila se zároveň vztekla i vyděšená. Při pohledu na to měla pocit, že blázní.

Přesunula pohled z matrace, na které teď ležela police, na svou třesoucí se pravou ruku. Zvedla ji k ústům a zuby se pokusila vytáhnout úlomek skla zpod nehtu na palci. Střípek sklouzl a pak se jí hluboce zaryl do růžového masa dásně mezi řezákem a špičákem. Následovalo rychlé a pronikavé bodnutí a Jessie ucítila, jak jí v ústech prýští krev, cítila její sladkoslanou chuť a konzistenci třesňového sirupu proti kašli, který musela jako dítě polykat, když měla chřipku. Nevěnovala tomuto novému poranění pozornost, vždyť během posledních minut prožila horší věci, jen znova skousla a povytáhla střípek z palce. Když byl venku, vyplivla ho společně s plivancem teplé krve na postel.

„Dobrá,“ zamumlala a zkusila se potácivě vsunout mezi zeď a čelo postele.

Postel se odsunula ode zdi daleko snadněji, než se vůbec odvážíla doufat, ale vlastně si vždy byla jistá, že jí skutečně *pohne*, pokud bude mít o co se opřít. Teď měla a začala nenáviděnou postel sunout po navoskované podlaze. Jedna noha stále uhýbala doprava, protože Jessie mohla tlačit jen z levé strany, ale Jessie se s tímto problémem lehce vyrovnala. Vlastně jej zařadila do svého plánu. *Když štěstí změni svého koně*, myslela si, *změní ho úplně. Sice sis pořezala horní dásně, Jess, ale nešlápla jsi na jediný střep. Tak koukej dál tlačit tu postel, miláčku, a počítej si svá zra-*

Její noha na něco narazila. Podívala se dolů a viděla, že kopla do Geraldova oblého ramena. Krev kapala na jeho hrudník a obličej. Kapka spadla do jeho zírajícího modrého oka. Necítila vůči němu žádnou lítost, necítila vůči němu žádnou nenávisť, necítila vůči němu žádnou lásku. Cítila jen jakousi hrůzu a hnus nad sebou samou, z toho, že všechny ty pocity, které ji po léta zaměstnávaly, ty takzvané civilizované pocity, které jsou potravou každého televizního seriálu, talk-show a pořadů, do kterých volají diváci, se ukázaly tak plytké a mělké ve srovnání s pudem sebezáchovy, který, jak se ukázalo

(alespoň v jejím případě), vše ostatní převálcuje jak buldozer. Ale bylo to prostě tak a měla pocit, že kdyby se Arsenio nebo Oprah kdy dostali do podobné situace, zachovali by se podobně jako ona.

„Jdi mi z cesty, Geralde,“ řekla a kopla do něj (přitom hned v zárodku potlačila pocit úžasného zadostiučinění). Gerald se odmítal pohnout. Jako by ho chemické přeměny, které doprovázely jeho rozklad, přikovaly k zemi. Mouchy se jen s bzukotem vznesly nad jeho nafouklým břichem a to bylo vše.

„Seru na tebe,“ řekla Jessie. Pokračovala dál v tlačení postele. Podařilo se jí Geralda překročit pravou nohou, ale levá došlápla přímo doprostřed jeho břicha. Náhlý tlak způsobil příšerný bzučivý zvuk v jeho hrdle a jeho otevřená ústa vydechla krátký, ale smrdutý závan. „Omluv se, Geralde,“ zamumlala a zanechala ho bez dalšího pohledu. Hleděla teď na prádelník, prádelník, na kterém ležely klíčky.

Když Geralda opustila, pokrývka z vyrušených much se na něm znova usadila a pokračovala ve své práci. Bylo tolik práce, která měla být ještě vykonána, a přitom zbývalo jen tak málo času.

## 32

Její největší obavou bylo, aby se noha postele někde nezachytla, například o dveře do koupelny nebo ve vzdáleném rohu pokoje, a ona nemusela couvat a popojíždět jako ženská, která se snaží zaparkovat svůj velký bourák na příliš malém parkovacím místě. Jak se ukázalo, tak ten doleva vyklenutý oblouk, který postel opisovala při svém pomalém pohybu, byl téměř dokonalý. Jen musela asi uprostřed dráhy trochu posunout svůj roh postele doleva, aby si byla jistá, že se druhým koncem vyhne prádelníku. Zrovna při tom, když se sklopenou hlavou, vystrčeným zadkem a oběma pažemi obtočenými okolo sloupku tlačila postel, dostavil se první záchvat lehkomyšlnosti..., zrovna když spočívala celou svou váhou na sloupku a vypadala jako unavený opilec, který předstírá, že ještě stojí, jen díky tomu, že dělá, jako by tancoval ploužák se svou přítelkyní. Pomyslela si, že by se tomu mělo spíše říkat *temnomyslnost*. Převažujícím pocitem byl pocit ztráty, nejen myšlenek nebo vůle, ale též smyslových vjemů. Na jeden zmatený

okamžik si pomyslela, že ji čas vymrštil a vrhl ji na místo, které nebylo ani Dark Score nebo Kashwakamak, ale nějaké dočista jiné místo, místo, které se spíš nacházelo někde u moře než u vnitrozemního jezera. Už nebyl cítit pach ústřic a mědáků, ale mořské soli. Byl zase ten den zatmění, to jediné bylo stejné. Utekla do ostružinového křoví před jiným mužem, před nějakým jiným tatínkem, který jí chtěl udělat mnohem víc než si jen stříknout na její kalhotky. A teď byl na dně studny.

*Déja vu* ji oblávalo jako nějaký podivný vodní proud.

*Ach Ježíši, co je to?* pomyslela si, ale nedostala žádnou odpověď, jen zase ten záhadný obraz, na který nepomyslela od toho dne, kdy se vrátila do pokoje, rozděleného prostěradly, aby se převlékla v den zatmění: vyzáblá žena v domácích šatech, tmavé vlasy sepjaté do drdůlku, zmuchlaný bílý hadr vedle ní.

Hů, pomyslela si Jessie, zachytila se za sloupek svou odranou, pořezanou pravou rukou a zoufale se snažila, aby se jí nepodlomily nohy. *Drž se Jessie, jen se drž. Vykašli se na tu ženu, vykašli se na pachy, vykašli se na temnotu. Drž se a temnota přejde.*

Udělala tak a stalo se tak. Nejdříve zmizel obraz té hubené ženy, klečící vedle svých kalhotek a dívající se dolů dírou mezi starými prkny, a pak se začala rozplývat i temnota. V ložnici se opět vyjasnilo, postupně až k předchozímu odpolednímu odstínu. Viděla chuchvalce prachu, jak tancují ve světle dopadajícím okny od jezera, viděla i svůj vlastní vytáhlý stín, táhnoucí se přes podlahu. V kolenou se lomil a zbytek jejího stínu jako by lezl po zdi. Temnota zmizela, jen jí zanechala zvonění v uších. Když pohlédla na své nohy, viděla, že jsou také pokryté krví. Krev byla i na podlaze, kráčela v ní.

*Už jsi na konci s časem, Jessie.*

Věděla to.

Jessie opět naklonila hrudník ke sloupku. Tentokrát bylo trochu těžší dostat postel do pohybu, ale nakonec se jí to povedlo. O dvě minuty později stála u prádelníku, na který tak dlouho a beznadějně zírala z druhého konce pokoje. Slabý, suchý úsměv jí nadzvedával koutky úst. *Jsem jako ta žena, která celý život snila o černých pískách v Koně, a když na nich konečně stála, tak tomu nemohla*

*uvěřit, myslela si. Vypadá to jako nějaký další sen, jen možná trochu reálnější než ty ostatní, protože tě v něm svrbí nos.*

Nos ji nesvrběl, ale dívala se dolů na zmuchlanou Geraldovo kravatu, ještě s uvázaným uzlem. To poslední byl jeden z těch detailů, které se i v těch nejskutečnějších snech jen málokdy vyskytují. Vedle červené vázanky byly dva malé, dózické klíčky, viditelně stejné. Klíčky od pout.

Jessie pozvedla pravou ruku a kriticky se na ni zahleděla. Prostředník a prsteník stále bezvládně visely. Krátce zapřemýšlela o tom, jaké poškození nervů si asi způsobila na ruce, ale pak tuto myšlenku odsunula stranou. Bude se o to starat později, zrovna tak jako o spoustu dalších věcí, na které dočasně zapomněla během tohoto terénního závodu, ale právě teď bylo poškození nervů na ruce asi tak důležité jako cena podsvinčat v Omaze. Důležité bylo, že palec a první dva prsty na té ruce reagují. Trochu se třásly, jako by tím chtěly vyjádřit svůj šok nad ztrátou svých celoživotních sousedů, ale stále reagovaly.

Jessie sklonila hlavu a promluvila k nim.

„Budete s tím muset přestat. Za chvíli se můžete třást jak chcete, ale teď mi musíte pomoci. *Musíte.*“ Ano. Protože pomyšlení na to, že by mohla klíčky upustit nebo je shodit z prádelníku poté, co se již dostala tak daleko..., bylo prostě nemyslitelné. Upřeně zírala na své prsty. Nepřestaly se úplně třást, ne docela, ale jak se na ně dívala, jejich záškuby se uklidnily v sotva pozorovatelné chvění.

„Dobrá,“ řekla měkce. „Nevím, jestli to takto stačí nebo ne, ale budeme na to muset přijít sami.“

Alespoň oba klíčky byly identické, což jí dávalo dvě šance. Nepřipadalo jí divné, že je Gerald přinesl oba, protože byl vždy velmi metodický. V umění plánovat nepředvídané, jak často říkal, spočívá rozdíl mezi tím být dobrý nebo skvělý. Jediná nepředvídaná věc, kterou si nenaplánoval, byl ten srdeční záchvat a kopanec, který ho vyprovokoval. Výsledkem samozřejmě bylo, že teď nebyl ani dobrý, ani skvělý, pouze mrtvý.

„Pší žrádlo,“ zamumlala opět Jessie, aniž si uvědomovala, že mluví nahlas. „Gerald byl zvyklý vždy vyhrávat, ale teď je z něj jen psí žrádlo. Je to tak, Ruth? Je to tak, Karkulko?“

Uchopila jeden z malých ocelových klíčků do kluzké pravé ruky (jak se dotýkala kovu, vrátil se jí zase ten vtíravý pocit, že je to jen sen), zvedla jej, podívala se na něj, pak se podívala na náramek, který obepínal její levé zápěstí. Zámek byl ze strany a měl tvar malého kroužku a Jessie připadal jako takový ten zvonek u vchodu pro dodavatele v boháčské vile. Aby se otevřel, tak se prostě musel klíček vstrčit do kroužku, a když bylo slyšet cvaknutí, tak jím otočit.

Přiblížila klíček k zámku, ale než jej mohla vstrčit dovnitř, další vlna té podivné temnomyslnosti zalila její vědomí. Zakymácela se a zjistila, že již zase myslí na Karla Wallendu. Ruka se jí začala opět třást.

„Nech toho!“ zařvala vztekle a zoufale vrazila klíček do zámku. „Nech to –“

Klíček však díрку minul, smekl se po tvrdé oceli a začal jí klouzat ze zkrvavělých prstů. Ještě asi vteřinu v nich zůstal, ale pak z nich vystřelil, dalo by se říct, že se namazal, a spadl na zem. Teď už jí zbýval jen jeden klíček, a pokud by ho ztratila –

*Neztratíš ho, řekla Karkulka. Přisahám, že ho neztratíš. Jen se do toho pusť dřív, než ztratíš odvahu.*

Znova ohnula pravou ruku a pozdvihla prsty k obličejí. Zblízka se na ně podívala. Opět sebou škubaly, což se jí vůbec nelíbilo, ale nemohla již dále čekat. Měla strach, že by upadla do bezvědomí, kdyby ještě dál otálela.

Natáhla chvějící se ruku a při svém prvním pokusu se ho zmocnit málem shodila zbývající klíček přes okraj prádelníku. Bylo to tou necitlivostí, tou ztracenou necitlivostí, která nechtěla prsty opustit. Zhluboka se nadýchla, uchopila ho a sevřela ruku do pěsti, i přes všechnu bolest a čerstvý proud krve, které to způsobilo, a pak vypustila z plic vzduch dlouhým, hvízdavým výdechem. Cítila se trochu lépe. Tentokrát tiskla ukazováček k hlavici klíčku a sunula jej ke kraji prádelníku, místo aby se pokusila ho hned zvednout. Zastavila se teprve, když již přesahoval přes okraj.

*Jestli ho pustíš, Jessie! zasténala Ženuška. Jestli ho taky pustíš!*

„Sklapni, Ženuško,“ řekla Jessie a podepřela klíček palcem. A pak, snažíc se vůbec nemyslet na to, co by se s ní stalo, kdyby se to nepodařilo, zvedla klíček a přiblížila jej k poutu. Prožila několika

ošklivých vteřin, když se nemohla trefit klíčkem do zámku, a pak několik ještě horších, když se zámek najednou zdvojnásobil, a pak zčtyřnásobil. Jessie pevně sevřela víčka, znova se zhluboka nadechla a pak je doširoka otevřela. Již zase viděla jen jeden zámek a rychle do něj vsunula klíček, dřív než ji oči mohly zase zradit.

„Dobrá,“ oddechovala. „Podívejme se na to.“

Zatlačila ve směru hodinových ručiček. Nic se nestalo. Hrdlo se jí sevřelo v panické hrůze a najednou si vzpomněla na starou rezavou dodávku Billa Dunna, se kterou jezdil obhlížet svůj rajon, a na srandovní nálepku na zadním nárazníku: DOLEVA UVOLNIT, DOPRAVA UTÁHNOUT, bylo na ní napsáno. Nad písmeny byl namalovaný velký šroub.

„Doleva uvolnit,“ zamumlala Jessie a zkusila klíčkem otočit proti směru hodinových ručiček. Nejdřív nechápala, že se náramek otevřel, protože si myslela, že hlasité cvaknutí způsobil klíček lámající se v zámku. Z pořezaných úst jí vyšel ječivý výkřik a sprška krve, která pokropila horní desku prádelníku. Několik kapek dopadlo na Geraldovo kravatu, červená na červenou. Pak uviděla, že zámek je otevřený a uvědomila si, že se jí to podařilo, že se jí to opravdu podařilo.

Jessie Burlingamová vytáhla levou ruku, trochu nateklou okolo zápěstí, ale jinak nezraněnou, z otevřeného pouta, které stejně jako jeho kolega zůstalo viset z čela postele. Potom, s výrazem hlubokého, divícího se úžasu pomalu pozvedla obě ruce k obličejí. Podívala se z levé na pravou a pak zase na levou. Ani si neuvědomovala, že pravačka je pokrytá krví, krev jí v tuto chvíli, alespoň prozatím, nezajímala. V tomto okamžiku si jen chtěla být absolutně jistá, že je opravdu volná.

Půl minuty se dívala z jedné ruky na druhou a oči jí jezdily, jako by sledovala pingpongový zápas. Pak se zhluboka nadechla, zvrátila hlavu a vydala ze sebe další vysoký pronikavý výkřik. Znova pocítila, jak se jí snaží zmocnit velká, hladivá a zlomyslná vlna temnoty, ale nebrala na ni zřetel a křičela dál. Zdálo se jí, že nemá na vybranou, musela buď křičet, nebo zemřít. Nepochybně se v tom výkřiku ozýval ostrý hrot šílenství, ale stále to ještě byl triumfální a

vítězný výkřik. Dvě stě yardů dále, v lesíku u nájezdu na silnici, bývalý Princ pozdvihl hlavu a nepokojně se podíval k domu.

Zdálo se jí, že nedokáže odtrhnout zrak od svých rukou, že nedokáže přestat křičet. Nikdy předtím nepocítila nic, co by se vzdáleně podobalo tomu, co cítila teď, a nějaká vzdálená část jejího já si pomyslela: *Kdyby byl sex alespoň z poloviny tak skvělý jako tohle, lidi by to dělali na každém rohu, prostě by si nemohli pomoci.*

Pak jí došel dech a zapotácela se. Pokusila se zachytit čela postele, ale minula je, ztratila rovnováhu a spadla na podlahu. Jak padala, Jessie si uvědomovala, že téměř čeká, že jí řetízky pout zabrání dopadnout na zem. Pěkná legrace, když se to tak vezme.

Při dopadu se uhodila do otevřené rány na vnitřní straně zápěstí. V pravé ruce jí vzplanula bolest jako rozsvícený vánoční stromeček a tentokrát, když vykřikla, tak to bylo *jen* bolestí. Rychle ji překonala, když cítila, že se jí pomalu vytrácí vědomí. Otevřela oči a zírala do manželovy zkroucené tváře. Gerald se na ni díval s výrazem nekonečného, skelného překvapení. *Tohle se mi přece nemohlo stát, vždyť já jsem zavedený právník, s cedulkou na dveřích.* Pak moucha, která si myla přední nožičky na jeho horním rtu, zmizela v jedné z jeho nosních dírek a Jessie tak rychle odvrátila hlavu, že se praštila do prkna podlahy, až jí před očima naskočily hvězdičky. Když znova otevřela oči, dívala se nahoru na čelo postele, postříkané cákanci krve. Bylo možné, že u něj jen před pár vteřinami ještě stála? Byla si jistá, že ano, ale těžko tomu věřila, protože z jejího pohledu postel vypadala vysoká asi tak jako mrakodrap Chrysleru.

*Hni sebou, Jess! To byla Karkulka, zase jednou ječela tím svým naléhavým, protivným hlasem. Na takovou sladkou tvářičku uměla být Karkulka pěkná mrcha, když si něco umínila.*

„Žádná mrcha,“ řekla se zavřenýma očima. Slabý, zasněný úsměv pozvedl koutky jejích úst. „Skřípající kolo.“

*Tak se koukej pohnout!*

*Nemohu. Musím si nejprve trochu odpočinout.*

*Jestli se teď hned nepohneš, tak budeš moci odpočívát navěky!*

*Tak pohni tou svou tlustou prdelí!*

To k ní proniklo. „Žádnou tlustou prdel nemám, slečno Prořízlá hubo,“ ješitně zamumlala a pokusila se dostat na nohy. Stačily dva

pokusy (ten druhý byl přerušen další paralyzující křečí v bránici), aby se přesvědčila, že vstát není, alespoň momentálně, tím nejlepším nápadem. Kdyby tak učinila, přineslo by jí to víc problémů, než by to vyřešilo, protože se potřebovala dostat do koupelny a opačný konec postele teď zahrazoval dveře do koupelny.

Jessie si vlezla pod postel a pohybovala se klouzavým, elegantním pohybem, jako by plavala prsa, a vyhnala při tom několik prachových chuchvalců. Odpluly dál jako šedivé, odkvetlé pampelišky. Z nějakého důvodu jí ty chuchvalce znova připomněly tu ženu z její vidiny, tu ženu, klečící v ostružinovém houští se zmuchlanými bílými kalhotkami vedle sebe. Vklouzla do přitmě koupelny a nový pach jí naplnil chřípí: tmavý, mechový pach vody. Vody kapající z kohoutků nad vanou, vody kapající ze sprchové hlavice, vody kapající z kohoutků nad umyvadlem. Dokonce cítila ten zvláštní, už už plesnivějící pach vlhkého ručníku v koši za dveřmi. Voda, všude voda, každá kapka k pití. Hrdlo se jí vyprahle sevřelo a uvědomila si, že se skutečně *dotýká* vody; malé kaluže, jež vytekla z unikajícího potrubí pod umyvadlem, které instalatér nikdy nedokázal spravit, přestože ho o to mnohokrát žádala. Lapajíc po dechu se Jessie dovlekla nad kaluž, spustila hlavu a začala olizovat linoleum. Chuť vody byla nepopsatelná, hedvábný pocit na jejích rtech a jazyku předčil všechny erotické sny.

Jediný problém bylo, že jí nebylo dost. Ta kouzelná vlhkost, ta kouzelná *zelená* vůně byla všude kolem ní, ale loužička pod umyvadlem už byla pryč, a místo aby uhasila její žízeň, tak ji jen probudila. Ta vůně, vůně stinných pramenů a starých skrytých studen dokázala to, co dokonce ani Karkulčin hlas nedokázal: postavila Jessie zpět na nohy.

Vzepřela se o okraj umyvadla. Zachytila pohled na osmisetletou starou ženu, která se na ni dívala ze zrcadla, a pak otočila kohoutkem se studenou vodou. Čerstvá voda, všechna voda světa, se vyhnula z kohoutku. Pokusila se znova o svůj triumfální výkřik, ale tentokrát ze sebe vydala jen chraplavý šepot. Naklonila se nad umyvadlo, zavírajíc a otvírajíc při tom pusou jako ryba na suchu, a nasála z plných plic ten mechový, studniční parfém. Byl také cítit ten nevýrazný, nerostný zápach, který ji pronásledoval celá léta od té

doby, co ji otec obtěžoval během zatmění, ale teď jí už nevadil, teď už to nebyl zápach strachu a hanby, ale života. Jessie jej vdechla, pak ho zase radostně vykašlala, jak strčila otevřená ústa do proudu vody, stříkajícího z kohoutku. Pila tak dlouho, dokud ji silná, ale bezbolestná křeč nepřinutila vše vyzvrátit. Voda z ní vyšla ještě studená po krátkém pobytu v jejím žaludku a postříkala zrcadlo růžovými kapičkami. Pak se několikrát znova nadechla a zkusila to znova.

Po druhém pokusu již voda zůstala v žaludku.

### 33

Voda ji krásně přivedla k sobě, a když nakonec zavřela kohoutek a podívala se na sebe znova do zrcadla, cítila se jako rozumná napodobenina lidské bytosti, slabá, raněná, potácející se..., ale živá a při vědomí. Pomyslela si, že už nikdy nezažije nic tak hluboce uspokojujícího jako ty první doušky studené vody z tryskajícího kohoutku, a z jejích dosavadních zážitků se tomu mohl vyrovnat jen její první orgasmus. V obou případech byla na krátký okamžik zcela ovládnutá buňkami a tkáněmi svého fyzického těla, vědomé myšlenky (ale ne vědomí samo) byly smeteny pryč a výsledkem byla extáze. *Nikdy na to nezapomenu*, pomyslela si, vědouc, že to už zapomněla, zrovna tak, jako zapomněla to úchvatné medové bodnutí svého prvního orgasmu hned poté, co se její nervy uklidnily. Bylo to, jako by tělo opovrhlo pamětí... nebo za ni odmítlo odpovědnost.

*To nevádí* Jessie, musíš si pospíšet!

*Nemůžeš na mě přestat štěkat?* odpověděla. Ze zraněného zápěstí jí sice už krev neprýštila, ale stále vytékala a postel, kterou viděla v odrazu zrcadla v koupelně, vypadala hrozně: matrace napitá krví a čelo postele plné krvavých stříkanců. Četla, že člověk může ztratit hodně krve, a přesto dál fungovat, ale když se začne hroutit, tak se to stane najednou. A ona to už asi přeháněla.

Otevřela lékárníčku, podívala se na krabici s obvazy a chraplavě se zasmála. Pak se její oči zastavily na krabičce vložek značky Always, diskrétně zastrčených za vyrovnanými parfěmy a kolínskými a vodami po holení. Převrhla dvě nebo tři lahvičky, jak

vytahovala krabičku ven, a vzduch se naplnil směsí vůní. Strhla papírový obal z jedné vložky a ovinula si ji okolo zápěstí jako bílý, tlustý náramek. Takřka okamžitě na něm vykvetly vlčí máky krve.

*Kdo by si býval pomyslel, že právnickova žena má v sobě tolik krve?* zapřemítala a vydala ze sebe další chraplavé zakrákání. Na horní polici lékárníčky ležela cívka leukoplasti. Sebrala ji levou rukou. Pravá ruka byla sotva schopná něčeho jiného než krvácení a svíjení se bolestí. Ale přesto ji hluboce milovala a nakonec, proč ne? Vždyť když ji potřebovala, tak uchopila zbývající klíček, strčila jej do zámku a otočila. Ne, proti pí Pravačce nic neměla.

*To jsi přece byla ty, Jessie,* řekla Karkulka. *Chci říct..., že jsme všechny sebou. Ty to přece víš, že ano?*

Ano. Velice dobře to věděla.

Sundala víčko z cívky leukoplasti a neohrabaně ji držela v pravé ruce, zatímco levým palcem se snažila nadzvednout přilepený konec. Když se jí to podařilo, uchopila cívku do levé ruky, přitiskla konec pásky na improvizovaný obvaz a několikrát ji ovinula okolo pravého zápěstí, aby již prosakující vložku co nejtěsněji připevnila k ráně. Odtrhla pásku zuby, chvíli váhala a pak přidala dvě vrstvy těsně pod pravý loket. Jessie neměla určitou představu o tom, jak takový roubík bude působit, ale říkala si, že v žádném případě nemůže uškodit.

Podruhé utrhla konec pásky, a když házela poloprázdnou cívku leukoplasti na pultík, všimla si na prostřední polici lékárníčky zelené lahvičky excedrinu. Zaplat' Pánbůh, víčko nemělo bezpečnostní systém proti dětem. Sundala jej levou rukou a zuby odstranila klobouček z bílého plastiku: Aspirínové tabletky měly výrazně nakyslou octovou vůni.

*Nemyslím si, že to je dobrý nápad,* řekla nervózně Ženuška Burlingamová. *Po aspirínu řídne krev a pomaleji se sráží.*

To byla pravděpodobně pravda, ale odkryté nervy na zápěstí teď vřeštěly jako požární sirény, a pokud něco neudělá, aby je trochu zklidnila, tak se brzy bude svíjet na podlaze a zírat na tanec odrazů vlnek na stropě. Vyklepala si dva excedriny do pusy, zaváhala a vyklepala dva další. Znova otevřela kohoutek, polkla prášky, pak provinile pohlédla na improvizovaný obvaz. Červená stále

prosakovala mezi vrstvami papíru, brzy bude moci vložku sundat a vyždímat z ní krev, jako by to byla horká červená voda. Příšerná představa... a jak ji jednou měla v hlavě zafixovanou, nemohla se jí zbavit.

*Jestli to ještě zhoršíš – spustila naříkavě Ženuška.*

*Ach, dej mi pokoj, hbitě, ale ne nelaskavě ji okřikl Ruthin hlas. Přece teď nevykrvácím k smrti kvůli čtyřem aspirinům poté, co jsem si málem skalpovala ruku, abych se vůbec dostala z postele. To by bylo absurdní!*

Ano, opravdu. Vše se teď zdálo absurdní a přízračné. Až na to, že ta slova to správně nevystihovala. Správné slovo bylo...

*„Hyperreálné,“ řekla slabým, přemýšlivým hlasem.*

Ano, to je ono. Určitě ono. Jessie se otočila ke dveřím do koupelny a poplašeně se zarazila. Ta část její hlavy, která měla pod kontrolou rovnováhu, jí hlásila, že se stále ještě točí. Na chvíli si představila tucty Jessií, jak v překrývající se řadě vykreslují oblouk její otočky, jako jednotlivá políčka filmu. Její znepokojení se prohloubilo, když pozorovala, jak zlatá mřížka ze slunečního světla dopadajícího západním oknem .mění svou podstatu a vypadá, jako by byla složená z kousků hadí kůže. Chuchvalce prachu povalující se po ní se staly sprškami dýmavého prachu. Slyšela rychlé tepání svého srdce, cítila směs vůně krve a pramenité vody. Bylo to cítit jako staré měděné potrubí.

*Začínám být zralá na to, abych se složila.*

*Ne, Jessie, nejsi. Nemůžeš si dovolit se složit.*

To byla asi pravda, ale byla si ztraceně dobře jistá, že se to stejně stane. Nic proti tomu nemohla dělat.

*Ale, ano, můžeš. A ty víš co.*

Pohlédla dolů na svou ruku, napolo staženou z kůže, a pozvedla ji. Vlastně nemusela udělat víc než jen uvolnit svaly na pravé ruce. Zemská přitažlivost se postará o zbytek. Pokud ji ani strašlivá bolest v ruce polosvlečené z kůže z toho nevytáhne, tak už ji asi nic nezachrání. Po dlouhou chvíli držela ruku u zakrváceného hrudníku a snažila se v sobě najít dostatečnou kuráž, aby to dokázala. Nakonec ji zase spustila dolů. Nemohla to udělat, prostě nemohla. Bylo by to příliš. Příliš mnoho bolesti.

*Tak se pohni dřív, než se složíš.*

*To také nemohu,* odpověděla. Cítila se víc než unavená, bylo jí, jako by právě sama vykourila celého jointa z absolutně špičkové kambodžské trávy. Chtělo se jí jen tak stát a pozorovat chuchvalce démantového prachu, jak pomalu krouží ve slunečních paprscích dopadajících západním oknem. A možná se ještě jednou napít té tmavě zelené vody mechové chuti.

„Ach Bože,“ řekla vyděšeným hlasem, přicházejícím z dálky.  
„Bože, Božínku.“

*Musíš se dostat ven z koupelny, Jessie, prostě musíš. To je teď tvá jediná starost. Myslím, že tentokrát bys raději měla přelézt přes postel, nejsem si jistá, že by se ti zase podařilo podlézt.*

*Ale... ale na posteli jsou střepy skla. Co když se pořežu?* To Ruth Nearyovou přivedlo do ráže.

*Už jsi přišla o skoro všechnu kůži na pravé ruce, myslíš si, že pár říznutí navíc to může ještě nějak ovlivnit? Ježíši Kriste, panenko, co když zemřeš tady v koupelně se zápěstím zabaleným v plínce na píču linku a s přiblblým úsměvem na tváři? Jak se ti líbí takové co když? Hejbni sebou, ty krávo!*

Dva opatrné kroky ji dovedly zpět ke dveřím do koupelny. Jessie tu chvíli stála, kývala se ze strany na stranu a mrkala, oslněná slunečním světlem, jako by strávila celé odpoledne v kině. Dalším krokem se ocitla na posteli. Když se její stehna dotkla zakrvácené matrace, opatrně zdvihla koleno, chytila se jednoho ze sloupků v nohách postele, aby si udržela rovnováhu, a vlezla na postel. Na pocit strachu a hnusu, který se jí v té chvíli zmocnil, nebyla vůbec připravená. Nemohla si představit, že by kdy znova spala v této posteli, asi jako si nemohla představit spát ve své vlastní rakvi. Jen z toho, že na ní klečela, jí bylo do řvu.

*Nemusíš s ní navazovat hluboký a smysluplný vztah, Jessie, jen přes ten zkurvenej krám přelez.*

Nějak se jí podařilo přelézt v nohách postele a tím se vyhnout polici a střepům z rozbité sklenice. Pokaždé, když její oči zachytily pohledem jedno z visících pout, buď to rozevřené, nebo to druhé, uzavřený ocelový kruh pokrytý krví, její krví, slabě zasténala

odporem a hrůzou. Pouta jí nepřipadala jako neživé předměty. Vypadala jako živá. A stále ještě hladová.

Natáhla se k druhé straně postele, chytla se sloupku svou zdravou levou rukou, otočila se na kolenou, opatrně, jako těžký rekonvalescent, pak si lehla na břicho a spustila nohy na podlahu. Pak zažila ošklivou chvilku, když ji napadlo, že už nebude mít sílu na to, aby vstala, a že tu bude ležet, dokud neomdlí a nesveze se na podlahu. Nakonec se zhluboka nadechla a odrazila se levou rukou. O okamžik později již byla na nohou. Potácení se teď ještě zhoršilo, vypadala jako opilý námořník v neděli ráno po celovíkendovém flámu, ale zaplat'pánbůh stála na nohou. Další vlna trdomyslnosti se jí přehnala hlavou jako pirátský trojstěžník s velkými černými plachtami. Nebo jako zatmění.

Nevidoucí, houpajíc se dopředu, dozadu, přála si: *Prosím tě, Bože, ať neomdlím. Prosím tě, Bože, ano? Prosím.*

Nakonec se denní světlo začalo navracet do jejího temného dne. Když se Jessii zdálo, že už je takové světlo, jaké by správně mělo být, s levou rukou pár coulů od těla, aby udržela rovnováhu, pomalu přešla pokoj až ke stolku s telefonem. Zvedla sluchátko, které vážilo asi jako svazek Oxfordského slovníku, a pozvedla je k uchu. Nic se z něj neozývalo, linka byla hluchá. Ani ji to moc nepřekvapilo, jen to vyvolalo otázku: odpojil Gerald telefon ze zásuvky, jak to někdy dělal, nebo její noční návštěvník přerízl vedení někde venku?

„To nebyl Gerald,“ zakrákala. „Byla bych ho viděla.“

Pak si uvědomila, že tomu tak nutně být nemuselo, protože hned jak přijeli, namířila do koupelny. Mohl to tehdy udělat. Sklonila se, uchopila plochý bílý kabel vycházející ze zadní strany aparátu a spojující jej se zásuvkou na liště za židlí a prudce trhla. Zdálo se jí, že ucítila malý záškub a pak nic. Ale i ten mohl být jen plodem její představivosti, dokonale věděla, že se na své smysly už nemůže spolehnout. Kolíček zástrčky mohl být jen prostě zaklíněný za židlí, ale –

*Ne, řekla Ženuška. Nejde to, protože je pořád ještě zastrčený v zásuvce, Gerald telefon neodpojil. Důvod, proč telefon nefunguje, je ten, že ta věc, která tu s tebou byla včera v noci, přerázla drát.*

*Neposlouchej ji, má silácké řeči, ale bojí se i vlastního stínu,* řekla Ruth. *Můžu se prakticky zaručit za to, že zástrčka se zachytila za jednu ze zadních nohou židle. Mimoto je to celkem lehké se o tom přesvědčit, ne?*

Samozřejmě že bylo. Bylo jen potřeba odstrčit židli a podívat se za ní. A jestli zástrčka byla venku, tak ji znova zapojit.

*A co když to vše uděláš, a telefon přesto nebude fungovat?* zeptala se Ženuška. *To bude něco jiného, co?*

Ruth: *Přestaň přešlapovat na místě, potřebuješ pomoc a potřebuješ ji rychle.*

Byla to pravda, ale představa, že by židli odtáhla, ji naplnila těžkou trudemyslností. Asi by to dokázala, židle byla sice velká, ale nemohla vážit ani pětinu toho, co vážila postel, kterou *dokázala* přetáhnout přes celý pokoj, v tomto případě však těžké byly *myšlenky*. A to, že by odtáhla židli, by byl jen začátek. Jak by ji jednou odstrčila, tak by si musela... vlézt za ní do tmavého zaprášeného kouta a hledat zásuvku...

*Ježíši, panenko!* vykřikla Ruth. Znělo to poplašeně. *Ty nemáš na vybranou! Myslela jsem, že jsme se konečně dohodli na tom, že potřebuješ pomoc a že ji potřebuješ rych-*

Jessie najednou přibouchla dveře za Ruthiným hlase, vlastně jimi pořádně práskla. Místo aby odstavila židli, nahnula se nad ni, sebrala kalhotovou sukni a opatrně si ji natáhla na nohy. Hned se na ní rozpily kapky krve z promáčeného obvazu na zápěstí, ale ani si toho nevšimla. Bylo jí zatěžko ignorovat bzučení zlostných, překvapených hlasů a jen se divila, kdo vlastně všechny ty divné lidi do její hlavy vůbec pustil. Bylo to, jako byste se jednoho rána probudili a zjistili, že se váš dům přes noc proměnil v ubytovnu. Všechny hlasy vyjadřovaly zhrozenou nevěřičnost nad tím, co se právě chystala udělat, ale Jessie si náhle uvědomila, že je jí to ukradené. Je to její život. *Její.*

Sebrala blůzu a vstrčila do ní hlavu. Ve své zmatené a zmořené mysli ten fakt, že předchozí den byl tak horký, aby si oblékla jen tento lehký živůtek bez rukávů, představoval důkaz o existenci Boha. Nevěřila tomu, že by se jí podařilo vsoukat zraněnou ruku do dlouhého rukávu.

*Na tom nezáleží, pomyslela si, tohle je samo o sobě bláznivé a nepotřebuji žádné uvědomělé hlasy, aby mi to ještě nadhazovaly. Chci odtud odjet autem, alespoň se o to pokusit, místo abych jen odsunula židli a zapojila zástrčku zpátky. Bude to asi tou ztrátou krve, stala jsem se z toho dočasně šílená. To je ate cákly nápad. Kristepane, ta židle nemůže vážit ani padesát liber... a je to v suchu!*

Ano, až na to, že to nebylo tou židlí, ani to nebylo tou myšlenkou, že by jí tady hoši od záchranné služby našli společně s nahým a ohryzaným tělem jejího manžela. Jessie měla zcela přesnou představu o tom, proč chce odjet mercedesem, i kdyby telefon perfektně fungoval a ona již přivolala policii, záhranku i dechovku deeringské střední školy. Protože telefon není vlastně důležitý, není vůbec důležitý. Důležité je... no...

*Důležité je, aby ses odsud, kurva, co nejrychleji dostala,* pomyslela si a najednou se zachvěla. Její nahé paže se pokryly husí kůží. *Protože ta věc se vrátí.*

Houbeles. Nebylo to kvůli Geraldovi nebo kvůli židli nebo kvůli tomu, co by si mohli myslet hoši od záchranné služby, až by se sem dostali a viděli tady tu situaci. Nebylo to dokonce ani kvůli telefonu. Bylo to kvůli vesmírnému kovbojovi, jejímu starému příteli, panu Smrtákovi. To *kvůli němu* se oblékala a cákala kolem sebe krev, místo aby se pokusila navázat spojení s okolním světem. Neznámý byl někde blízko, cítila to. Čekal jen na tmu a tma teď byla již blízko. Kdyby omdlela ve chvíli, kdy by se snažila odsunout židli od zdi nebo zatímco by se vesele plazila v prachu a pavučinách za ní, mohlo by se stát, že by tu byla úplně sama, až dorazí ta věc s kufříkem plným kostí. Nebo ještě hůř, mohla by být stále naživu.

Mimoto návštěvník *přeřízl* vedení. Nemohla to nijak vědět..., ale její srdce vědělo své. I kdyby prošla celým tím cirkusem s odsouváním židle a zastrkováním zástrčky, aparát by stejně byl dál hluchý, stejně jako ten v kuchyni a ten ve vstupní hale.

*A co je na tom tak zvláštního?* řekla svým hlasům. *Chci jen dojet až k hlavní silnici, to je vše. Ve srovnání s provedením chirurgického zákroku s rozbitou sklenicí nebo s odtáhnutím manželské postele přes celý pokoj, zatímco jsem při tom ztratila půl litru krve, to bude vyslovená hračka. Mercedes je dobré auto a od přístupové cesty je to*

*pořád rovně. Pojedu pomalu, rychlostí deset milí za hodinu, k silnici č. 117, a pokud budu příliš slabá na to, abych dojela až do Dakinova obchodu, tak jak jednou budu na dálnici, postavím se napříč vozovkou, zapnu výstražná světla a lehnu si na klakson, dokud někoho neuvidím. Není žádný důvod pro to, aby to nevyšlo, když silnice je rovná a je vidět na jeden a půl mile široko daleko. Nejtěžší bude otevřít zámky. Jak se mi to jednou podaří, tak se budu moci zamknout. To se dovnitř nebude moci dostat.*

To, Ruth se pokusila být jízlivá, ale Jessie si pomyslela, že to spíš zní vyděšeně, ano, dokonce i ona.

*To je v pořádku, odvětila. To ty jsi mně vždy říkala, abych občas mozek odložila stranou a následovala hlas svého srdce, pamatuješ? Vsaď se, že to tak bylo. A víš ty, co mi teď říká moje srdce, Ruth? Říká mi, že ten mercedes je ta jediná šance, jakou mám. A jestli se tomu chceš smát, tak si klidně posluž..., ale já jsem rozhodnutá.*

Ruth zřejmě do smíchu nebylo. Ruth byla zticha.

*Gerald mi podal klíčky od auta hned poté, co z něj vystoupil, aby měl volné ruce a mohl si vzít svůj kufrík ze zadního sedadla. Udělal to, že? Prosím tě, Bože, dej, ať mě má paměť neklame.*

Jessie strčila ruku do levé kapsy sukně a nahnátla jen pár papírových kapesníků. Hmátla pravou rukou, opatrně ji zvenku přitiskla ke kapse a s úlevou si vydechla, jakmile ucítila povědomý tvar klíče od auta s velkým přívěskem, který jí Gerald dal k posledním narozeninám. Na přívěsku bylo napsáno: JSI SEXY KUS. Jessie došla k rozhodnutí, že se ještě nikdy necítila tak málo sexy a tak hodně jako kus něčeho, ale to bylo v pořádku, dalo se s tím žít. Klíč měla v kapse, to bylo důležité. Ten klíč byl její jízdenkou pryč z tohoto strašlivého místa.

Její tenisky stály vedle sebe pod stolkem s telefonem, ale Jessie se rozhodla, že je už dostatečně oblečená. Drobnými vratkými krůčky vyrazila směrem ke dveřím do chodby. Při chůzi si říkala, že dřív než vyjde z domu, musí zkusit telefon ve vstupní hale, nemůže to přece nikomu ublížit.

Obešla sotva čelo postele, když světlo se začalo pomalu vytrácet. Vypadalo to, jako by ty silné jasné sluneční paprsky, které dopadaly západními okny, byly připojeny na stmívací obvod a někdo

právě otočil reostatem. Jak se paprsky vytrácely, zmizel také dýmavý prach, který v jejich světle tančil.

*Ach ne, ne, teď ne, prosila. Prosím, to si musíš jen dělat legraci.* Ale světlo bledlo dál a Jessie si najednou uvědomila, že už se zase potácí, horní část jejího těla ve vzduchu opisovala čím dál tím větší kruhy. Hmátla po sloupku v čele postele, ale místo toho zjistila, že svírá zakrvácené pouto, ze kterého před chvílí unikla.

*20. července 1963, pomyslela si nesouvisle. 5:39 odpoledne. Úplné zatmění. Najdu svědka?*

Směs pachů potu, semena a kolínské jejího otce jí naplnila nos. Chtěla ji ignorovat, ale byla najednou příliš slabá. Ještě se jí podařily dva klopýtané kroky, ale pak klesla na zakrvácenou matraci. Oči měla otevřené a chvílemi i mrkaly, ale jinak ležela naprosto bezvládná a nehybná, jako mrtvola utopence, vyvržená na opuštěnou pláž.

## 34

Když začala přicházet k sobě, první věc, která jí napadla, bylo, že ta tma znamená, že je mrtvá.

Druhá myšlenka byla, že kdyby byla mrtvá, pravá ruka by ji nebolela, jako by prošla napalмовým útokem a vzápětí byla rozřezaná břitvou. Třetí myšlenkou byl nejasný pocit, že jestli je tma a má otevřené oči, což tak vypadalo, tak slunce prostě zapadlo. To ji vytrhlo z její letargie, která nebyla skutečným bezvědomím, ale hlubokou pošokovou únavou. Nejdříve si nemohla vzpomenout, proč ji myšlenka na západ slunce tak děsí, ale pak

*(vesmírný kovboj – milostná stvůra)*

se jí to vše vybavilo tak prudce, jako by dostala ránu elektrickým proudem. Úzké, mrtvolně bílé tváře, vysoké čelo, uhrančivé oči.

Zatímco ležela v polovědomí na posteli, vítr se zase zvedl a zadní dveře opět začaly bouchat. Chvilí bylo slyšet jen dveře a vítr a pak se ozvalo dlouhé, kolísající zavytí. Jessie si pomyslela, že to je ten nejstrašnější zvuk, jaký kdy slyšela, zvuk, jaký by mohla vydávat oběť pohřbená zaživa, kterou sice právě vytáhli z rakve živou, ale šílenou.

Zvuk se rozplynul do neklidné noci (a *byla* to noc, nedalo se o tom pochybovat), ale za okamžik se ozval znova: nelidský falzet, plný idiotské hrůzy. Přeběhlo to přes ni, jako by to bylo živé, až se v posteli celá bezmocně roztrásla a pozvedla ruce k uším. Zakryla si je, ale nemohla zabránit tomu, aby to strašné vytí neslyšela, když se ozvalo potřetí.

„Ach ne,“ sténala. Nikdy jí nebylo tak zima, tak zima, tak zima. „Ach ne..., nedělej to.“

Vytí se vytratilo do větrné noci a umlklo. Jessie měla chvilku na to, aby popadla dech a uvědomila si, že to byl jen pes, no, možná *ten* pes, který si z jejího manžela udělal svůj osobní gáblíček u McDonalda. Pak se vytí opět *ozvalo* a už se nedalo věřit tomu, že by takový zvuk mohla ze sebe vydávat nějaká živá bytost, určitě to musel být vlkodlak nebo upír kvílející s kůlem v srdci. Jessie najednou pochopila, proč to zvíře ze sebe vydává takový zvuk.

*Ono* se to vrátilo, přesně tak, jak se bála. Ten pes to věděl, nějak to vycítil.

Po celém těle se trásla. Očima horečnatě pozorovala kout, ve kterém se jí zdálo, že její návštěvník minulou noc stál, ten kout, ve kterém po sobě zanechal perlu a otisk nohy. Byla příliš velká tma na to, aby tam bylo něco z toho vidět (pokud předpokládáme, že to tam bylo), ale na chvilku se Jessii zazdalo, že vidí tu postavu, a cítila, jak jí hrdlem stoupá výkřik. Pevně zavřela oči, znova je otevřela a neviděla nic jiného než stíny stromů, venku za západním oknem, zmítající se ve větru. Ještě dále tímto směrem, za propletenými tvary borovic, viděla blednoucí zlatý pruh na obzoru.

*Může být tak sedm hodin, ale pokud ještě vidím svůj poslední západ slunce, tak je možná ještě mň. Což znamená, že jsem byla mimo jen asi hodinu, hodinu a půl. Možná ještě není příliš pozdě, abych se odsud dostala. Možná –*

Tentokrát se zdálo, že pes skutečně *křičí*. Jessie z toho měla chuť zakřičet v odpověď. Chytila se sloupku v nohách postele, protože cítila, že se zase začíná potácet, a najednou si uvědomila, že si vůbec nevzpomíná, jak se dostala z postele. Tak moc ji ten pes vyděsil.

*Získej zas nad sebou vládu, děvče. Zhluboka se nadechni a ovládni se.*

Nadechla se zhluboka a zjistila, že ten pach, který při tom nasála, zná. Připomínal jí ten slabý nerostný zápach, který ji celá ta léta pronásledoval, ten pach, který pro ni znamenal sex, vodu a otce, ale nebyl *úplně* stejný. Nějaký jiný pach se ještě do něj mísil, starý česnek..., shnilá cibule..., špína..., nemyté nohy, možná. Ten zápach srazil Jessii zpátky do studny let a naplnil ji tou bezmocnou, nevyslovitelnou hrůzou, kterou zažívají děti, když cítí blízkost nějaké amorfnní, bezejmenné stvůry, nějakého To, které trpělivě čeká pod postelí, až vystrčí nohu... nebo možná svěsí ruku...

Ozval se další poryv větru. Dveře bouchly. A někde ještě blíž prkno zapraskalo tak, jak prkna praskají, když se někdo po nich nepozorovaně krade.

*Vrátilo se to, zašeptala její mysl. Byly to všechny hlasy dohromady, zapletené do sebe jako do copánku. To je to, co ten pes cítil, to je to, co ty cítíš, a Jessie, to je to, pod čím zapraskalo prkno. Ta věc, co tu byla minulou noc, se pro tebe vrátila.*

„Ach Bože, prosím, ne,“ zasténala. „Ach Bože, ne. Ach Bože, ne. Ach, drahý Bože, nedej, aby to byla pravda.“

Pokusila se pohnout, ale její nohy byly přimrzlé k podlaze a její levá ruka přibitá k čelu postele. Strach ji paralyzoval stejně, jako reflektory přijíždějícího auta paralyzují jelena nebo králíka uprostřed silnice. Bude tady prostě stát, sténat a snažit se modlit a čekat, až to k ní přijde, *pro ni si* přijde ten vesmírný kovboj, milostná stvůra, obchodní cestující se smrtí s kufříkem naplněným kostmi a prsteny místo čistícími prostředky Amway nebo kartáči od Fullera.

Venku se zase rozlehlo psí kvílivé vyťí a rozlehlo se také v její hlavě, až si pomyslela, že se z toho určitě zblázní.

*Já sním, pomyslela si. Proto si nemohu vzpomenout, jak jsem vstala, sny jsou přece jako výtahy z knih v Reader's Digestu a člověk si nikdy nepamatuje nepodstatné věci, jako tuto. Omdlela jsem, ano, to se skutečně stalo, ale místo toho, abych se ocitla v komatu, upadla jsem do obyčejného spánku. Asi to znamená, že se mi krvácení zastavilo, protože si nemyslím, že lidé, kteří krvácejí k smrti, mají*

*ještě zlé sny, když se blíží ke konci. Prostě spím, to je vše. Spím a zdá se mi pradědeček všech nočních můr.*

Byl to úžasně uklidňující nápad, ale jedna věc s ním nebyla v pořádku: nebyla to pravda. Ty tančící stíny stromů na zdi za prádelníkem byly skutečné. Zrovna tak skutečný byl ten podivný pach, pronikající celým domem. Byla vzhůru a musela se odsud dostat.

*Nemohu se pohnout!* zakvílela.

*Ale můžeš, řekla jí mrzutě Ruth. Přece ses nedostala z těch zkurvenejch náramků proto, abys zemřela strachy, panenko. Koukni sebou hýbnout, hned teď, nemusím ti snad říkat, jak na to, ne?*

„Ne,“ zašeptala Jessie a lehce poklepala čelo postele hřbetem pravé ruky. Výsledek se dostavil okamžitě v podobě výbuchu strašné bolesti. Panika z ní okamžitě spadla, a když pes ze sebe vydal další mrazivé zavytí, Jessie je sotva slyšela, jen její ruka jí byla již daleko blíže a také hlasitě vyla.

*A víš co teď; panenko, víš to?*

Ano, nadešel čas, aby se stala hokejistou a puk odsud vystřelila ven. Vynořila se jí v mysli myšlenka na Geraldovo pušku, ale rychle ji zamítla. Vůbec netušila, kde je nebo jestli tady opravdu je.

Jessie pomalu a opatrně přešla pokoj na chvějících se nohou, opět s nataženou levou rukou, aby vyrovnávala rovnováhu. Chodba za dveřmi do ložnice byla plná pohybujících se stínů, dveře do ložnice pro hosty napravo byly otevřené stejně jako dveře malého pokoje nalevo, který Gerald používal jako studovnu. Dále vlevo byl klenutý výklenek, který ústil do kuchyně a obýváku. Napravo byly nezajištěné zadní dveře..., mercedes... a možná svoboda.

*Padesát kroků, pomyslela si. Nemůže to být víc, spíš to bude ještě méně. Tak jdeme na to, dobrá?*

Ale nejprve to prostě nešlo. Někomu, kdo neprošel tím, čím ona procházela během posledních asi osmadvaceti hodin, by se zdálo nepochybně podivné, že pro ni ložnice představuje určité morbidní bezpečí. Ale chodba..., cokoliv se tam mohlo skrývat. *Cokoliv.* Pak bylo slyšet něco, jako dopad hozeného kamínku na západní zeď domku, zrovna pod oknem. Jessie zavyla hrůzou, než si uvědomila, že to byla jen větvička starého rozložitého smrku venku na terase.

*Drž se, řekla prkenně Karkulka. Drž se a dostaň se odsud.*

Klopýtala dál, levou ruku napřaženou, a potichu si počítala kroky. Při dvanácti přešla kolem ložnice pro hosty. Při patnácti došla ke Geraldově studovně a v té chvíli zaslechla tichý, nezvučný hvízdavý zvuk, jako pára unikající z hodně starého radiátoru. Nejdříve si Jessie ten zvuk nedala dohromady se studovnou, protože se domnívala, že ho dělá ona sama. Pak, když zrovna zvedala pravou nohu k šestnáctému kroku, zvuk zesílil. Tentokrát to bylo slyšet mnohem jasněji a Jessie si uvědomila, že to ona *nedělá*, protože má zatajený dech.

Pomalu, velice pomalu otočila hlavu ke studovně, kde se již její manžel nikdy nebude sklánět nad právníckými spisy a kouřit jednu malborku za druhou a prozpěvovat si potichu staré Beach Boys. Dům okolo ní sténal jako starý koráb plující po mírně rozbouřeném moři a praskal ve spárech, jak s ním studený vítr otrásal. Teď již slyšela klepání a bouchání dveří, ale tyto zvuky byly z jiného světa, kde manželky nejsou připoutávány k posteli a manželé je neodmítají poslouchat a kde nestraší noční stvůry. Slyšela, jak svaly a šlachy její šíje skřípají, jako stará péra v posteli, když otočila hlavou. Oči jí plály v očních důlcích jako žhavé uhlíky.

*Nechci se dívat!* křičelo její vědomí. *Nechci se dívat, nechci vidět!*

Ale nemohla si pomoci, aby se nedívala. Jako by jí nějaká mocná, neviditelná ruka otočila hlavu, zatímco vítr běsnil a zadní dveře bouchaly a okenice klepaly a pes ještě jednou vyslal své zoufalé, do morku kostí mrazící vytí vzhůru k černé říjnové obloze. Hlava se otáčela, až hleděla do pracovny svého mrtvého manžela a ano, tam byl, vysoká postava, stojící vedle Geraldovy židle před zatahovacími skleněnými dveřmi. Jeho úzká bílá tvář visela ve tmě jako vytáhlá lebka. Temný, hranatý stín jeho kufříku na suvenýry mu ležel mezi nohama.

Nadechla se, aby mohla vykřiknout, ale zvuk, který z ní vyšel, spíš připomínal zvuk rozbité píšťaly na čajové konvici: „*Hůůhhh-áááhhhhhhh.*“

Jen to a nic víc.

Někde v tom jiném světě jí proudil pramínek teplé moči po nohou, ten den zlomila všechny rekordy a měla již podruhé mokré kalhotky. V tom jiném světě se ozval poryv větru a dům se zachvěl v základech. Stříbrný smrk opět zaťukal svými větvemi na západní zeď. Geraldova studovna byla lagunou tančících stínů a zase jednou jí bylo zatěžko říct, co přesně vidí..., nebo vidí-li vůbec něco.

Pes znova vydal své naléhavé, hrůzyplné kvílení a Jessie si pomyslela: *Ach, vidíš to, ovšem. Možná to ty nevidíš tak dobře, jako to ten pes tam venku cítí, ale vidíš to.*

Jako by chtěl rozptýlit možné pochyby o své podstatě, její návštěvník vystrčil hlavu dopředu v parodii vyzvídavého gesta a umožnil tak Jessie jasný, ale milosrdně krátký pohled na svou tvář. Jeho obličej vypadal jako obličej jakéhosi mimozemského tvora, který se bezúspěšně snaží napodobit lidské rysy. Také byl příliš úzký, užší než jakákoliv lidská tvář, kterou kdy Jessie v životě <sup>viděla</sup>. Nos vypadal, jako by nebyl širší než nůž na máslo. Vysoké čelo bylo vyboulené jako nějaká groteskní zahradní hlína. Oči té věci byly jen černé kruhy pod tenkými obrácenými věčky obočí, jeho bezkrevné, masité rty vypadaly, jako by se neustále špulily a stahovaly.

*Ne, nestahují se*, pomyslela si s náhlou jasnozřivostí, která zazářila jako rozsvícená žárovka, jak se to už v takových chvílích absolutní hrůzy někdy stává. *Nestahují se*, usmívají. *Ono se to na mě pokouší usmát.*

Pak se to sehnulo, aby to uchopilo svůj kufřík, a jeho úzká, nesouvislá tvář se opět milosrdně ztratila z dohledu. Jessie se pokusila ustoupit dozadu, pokusila se opět vykřiknout, ale podařilo se jí vydat jen další šeptavý sykot. I vítr sténající v okapech byl hlasitější.

Její návštěvník se opět narovnal, držel kufřík jednou rukou a druhou jej rozepínal. Jessie si uvědomila dvě věci, ne protože chtěla, ale protože její schopnost vybírat si, co by chtěla cítit, byla úplně podlomená. První se týkala toho pachu, kterého si již dříve povšimla. Nebyl to ani česnek, ani cibule, ani pot, ani špína. Bylo to rozkládající se maso. Ta druhá věc se týkala paží té příšery. Teď, když byla blíž a lépe viděla (přála si, aby tomu tak nebylo, ale skutečnost byla jiná), zapůsobily na ni ještě víc, byly znetvořené,

vytáhlé a kroutily se ve větrem roztancovaných stínech jako chapadla. Nastavily jí kufřík, jako by od ní chtěly souhlas, a teď Jessie viděla, že to není kufřík obchodního cestujícího, ale proutěný košík vypadající jako nadměrný rybářský košík.

*Už jsem takový košík někdy viděla, pomyslela si. Nevím, jestli to bylo v nějakém starém televizním pořadu nebo v opravdovém životě, ale viděla jsem ho. Když jsem byla malá holka. Vytáhli ho z dlouhého černého auta se dveřmi vzadu.*

Měkký a ponurý ufounský hlas v ní najednou promluvil. *Kdysi dávno, Jessie, když ještě prezident Kennedy byl naživu a všechny malé holčičky byly Karkulkami a plastické pytle ještě nikdo nevymyslel, řekněme v době Zatmění, takové proutěné krabice byly velice obvyklé. Byly ve všech velikostech, od extra velké pro muže až po šestiměsíční potrat. Tvůj přítel si schovává své suvenýry ve staromódní bedýnce z pitevny, Jessie.*

Když si toto uvědomila, pochopila také ještě něco jiného. Bylo to tak jasné, když se nad tím člověk zamyslel. Její návštěvník tak hrozně smrděl, protože byl mrtvý. Ta věc v Geraldově studovně nebyl její otec, ale chodící mrtvola.

*Ne... ne, to nemůže být –*

Ale byl to. Cítila přesně stejný zápach z Geralda, ani ne před třemi hodinami. Cítila to v Geraldovi, jak mu probublává masem, jako nějaká exotická choroba, kterou se mohou nakazit jen mrtvolky.

Nyní její návštěvník znova otvíral krabici a nastavil jí ji a opět zahlédla záblesky zlata a diamantů mezi hromádkami kostí. Ještě jednou se dívala, jak úzká ruka mrtvolky sáhla dovnitř a začala se prohrabovat v obsahu proutěné krabice na těla, krabice, ve které snad někdy spočívala těla novorozenat či hodně malých dětí. Ještě jednou uslyšela ponuré chrastění kostí, znějící jako hra na kastaněty zabalené do špinavého hadru.

Jessie hypnotizovaně zírala a byla hrůzou téměř v extázi. Její zdravý rozum se vzdával, cítila, jak ji opouští, téměř ho *slyšela* a nebylo nic na této zelené boží zemi, co by proti tomu mohla udělat.

*Ale je! Můžeš utéct! Musíš utéct a musíš to udělat teď hned!*

Byla to Karkulka a hrozně ječela..., ale byla někde hodně daleko, ztracená v nějaké kamenné průrvě v Jessiině hlavě.

Zjišťovala, že takových průrev je tam *hodně* a také hodně tmavých, kroutících se kaňonů a jeskyň, kam nikdy slunce nezasvítí, míst, kde zatmění nikdy nekončí. Bylo to zajímavé. Bylo zajímavé zjistit, že lidská mysl není ničím jiným než hřbitovem rozkládajícím se nad černým dutým místem s nestvůrnými plazy, jako ten, který se plazí po dně. Zajímavé.

Venku pes opět zavyl a Jessii se konečně vrátil hlas. Zavyla společně s ním, byl to psí zvuk, ze kterého většina jejího zdravého rozumu zmizela. Dokázala si představit samu sebe, jak ze sebe vydává podobné zvuky v nějakém blázinci. Až do konce života. Zjistila, že si to dovede docela lehce představit.

*Jessie, ne! Drž se! Drž se svého vědomí a utíkej! Utíkej pryč!*

Její návštěvník se na ni zubil, rty shrnuté z dásní opět odhalovaly ty záblesky zlata vzadu v jeho ústech, záblesky, které jí připomněly Geralda. Zlaté zuby. Měl zlaté zuby a to znamenalo, že je –

*To znamená, že je skutečný, ano, ale to už jsme si přece stanovili, že ano? Jediná otázka, která nám zbývá, je to, co teď uděláš. Máš nějaký nápad, Jessie? Jestli ano, tak ho honem rychle vyplivni, protože máme zatraceně málo času.*

Zjevení udělalo krok kupředu, stále držíc otevřený kufřík, jako by očekávalo, že bude obdivovat jeho obsah. Drželo v ruce náhrdelník, jak viděla, zvláštní druh náhrdelníku. Silný nepříjemný zápach ještě víc zesílil. Zrovna tak zesílil ten pocit zlomyslnosti. Jessie se pokusila také ustoupit dozadu, aby vyrovnala vzdálenost mezi nimi a zjistila, že nemůže pohnout nohama. Jako by byly přilepené k podlaze.

*Chce tě to zabít, panenko,* řekla Ruth a Jessie pochopila, že je to pravda. *A necháš ho? V* Ruthině hlase se teď neozýval ani hněv ani sarkasmus, jen zvědavost. *A necháš ho, po tom všem, co se ti stalo?*

Pes vyl. Ruka prohrabovala. Kostí šeptaly. Diamanty a rubíny se blýskaly slabým temným svitem.

Stěží si vědoma toho, co dělá nebo proč to dělá, Jessie uchopila své vlastní prsteny na prsteníčku levé ruky divoce se třesoucím palcem a ukazováčkem pravačky. Když stiskla, bolest ve hřbetě ruky byla slabá a vzdálená. Nosila prsteny téměř nepřetržitě po celé ty dny

a roky manželství a naposledy, když si je chtěla sundat, musela si prst potříst mýdlem. Ne tentokrát. Tentokrát lehce sklouzly.

Natahovala svou zakrvácenou pravačku k stvoření, které teď přešlo až ke knihovně u dveří. Prsteny jí ležely na dlani a tvořily mystickou osmu pod improvizovaným obvazem z vložky. Stvoření se zastavilo. Úsměv na jeho masitých, znetvořených rtech se změnil ve výraz, který mohl vyjadřovat zlost nebo jen zmatek.

„Tady,“ drsně a přerývaně zavrčela Jessie. „Tady, vezmi si je. Vezmi si je a nech mě na pokoji.“

Dřív než se stvoření mohlo pohnout, hodila prsteny do otevřeného kufříku, jako by házela peníze do košíčku výběrčího označeného PŘESNÝ OBNOS, u vjezdu na newhampshirskou dálnici. Byli teď od sebe vzdáleni méně než pět stop, rozevřený kufřík byl dost velký a oba prsteny spadly do něj. Zřetelně slyšela dvojité cvaknutí, jak její snubní a zasnubní prstýnek dopadly na kosti cizích lidí.

Rty té kreatury se opět vyhnuly a odhalily její zuby a ještě jednou ze sebe vydala to sykané, mrazivé hvízdání. Udělalo to další krok směrem k ní a něco, co dosud leželo omráčené a nevěřící na podlaze její duše, se probudilo.

„Ne!“ vykřikla. Otočila se a klopýtala chodbou, zatímco vítr běsnil a dveře bouchaly a okenice klepaly a pes vyl a *bylo to těsně za ní*, bylo, slyšela ten sykaný zvuk a v kterémkoliv okamžiku mohla po ní sáhnout ta úzká, bílá ruka, vznášející se na konci fantaskní paže, dlouhé jako chapadlo, a ona ucítí ty hnijící bílé prsty na svém hrdle –

Pak už byla u zadních dveří, otevřela je a vypadla z nich na zápraží, zakopla přitom o svou pravou nohu a jak padala dolů, ještě si stačila připomenout, že se musí otočit, aby dopadla na levou stranu. Podařilo se jí to, ale přesto dopadla tak tvrdě, až se jí před očima zajiskřilo. Překulila se na záda, zvedla hlavu, pozorovala dveře a čekala, že se v nich objeví úzká bílá tvář vesmírného kovboje. Neobjevila se a ani už nebylo slyšet ten hvízdáný zvuk. Ne že by to moc znamenalo, mohl se kdykoliv objevit v dohledu, chytit ji a rozrvat jí hrdlo.

Jessie se dostala opět na nohy, podařil se jí jeden krok a pak ji nohy, třesoucí se z kombinace šoku a ztráty krve, zradily a shodily ji

znova na trámký podpírající drátěný přístřešek na odpadky. Zasténala a vzhledla k obloze, po které, od západu k východu, letěly šílenou rychlostí mraky prosvícené dorůstajícím měsícem. Po jejím obličejí přejížděly stíny jako fantastická tetování. Pak opět zavyl pes, znělo to teď, když byla venku, ještě daleko blíže, a to jí dodalo ten poslední ždibíček odvahy, který potřebovala. Natáhla ruku k šikmému víku přístřešku na odpadky, nahmatala kliku, vzepřela se o ni a vytáhla se opět na nohy. Vestoje se přesto dál držela kliky, dokud se svět nepřestal potácet. Pak se pustila a pomalu, s oběma pažemi rozpráženými, aby udržela rovnováhu, šla k mercedesu.

*Jak ten dům vypadá v měsíčním světle jako lidská lebka!* žasla při svém prvním ohromeném ohlédnutí zpět. *Opravdu jako lebka! Dveře jsou ústa, okna jako oči, stíny stromů jsou vlasy...*

Pak ji napadla další myšlenka a muselo to být něco legračního, protože do větrné noci se ozval její smích.

*A mozek, nezapomeň na mozek. Geraldův mozek, samozřejmě. Ten je teď hnijícím mozkiem celého domu.*

Když došla k autu, zasmála se znova a pes jí zavyl na odpověď. *Můj pes má blechy a hryže si slechy*, pomyslela si. Kolena se pod ní podlomila, rychle se tedy chytla kliky, aby neupadla na příjezdovou cestu, a celou dobu se přitom nepřítomně smála. To, *proč* se smála, unikalo jejímu chápání. Mohla by to pochopit, pokud by se probudila ta část jejího vědomí, která se v sebeobraně uzavřela do sebe, ale k tomu nedojde, dokud se odsud nedostane. Pokud se dostane.

„Řekla bych, že bych mohla také potřebovat transfuzi,“ řekla a to v ní vyvolalo další výbuch smíchu. Za nepřestávajícího smíchu neohrabaně zašátrala levou rukou v pravé kapse. Snažila se nahmatat klíč, když si uvědomila, že cítí opět ten zápach a že to stvoření s proutěným kufříkem stojí přímo za ní.

Jessie otočila hlavu, smích jí stále vězel v hrdle a úsměv jí roztahoval koutky rtů a na okamžik *viděla* ty úzké tváře a uhrančivé, bezedné oči. Ale viděla je jen kvůli

*(zatmění)*

tomu, že byla vyděšená, ne proto, že by tam *skutečně* něco bylo, zápraží bylo prázdné a dveře zely temnotou.

*Ale měla by sis raději pospíšet, řekla Ženuška Burlingamová. Ano, raději buď jako hokejista a vystřel odsud, dokud ještě můžeš, co myslíš?*

„Udělám to jako Angličan a zmizím po anglicku,“ souhlasila Jessie a ještě se zasmála, když vytahovala klíč z kapsy. Málem jí vyklouzl z ruky, ale zachytila jej za velký přívěsek. „Jsi sexy kus,“ řekla Jessie a radostně se smála, když dveře bouchly a milostný přízrak vesmírného kovboje vyběhl z domu ve špinavě bílém oblaku kostní moučky, ale ve chvíli, když se otočila (málem přitom upustila klíček i přes ten velký přívěsek), tak tam nic nebylo. Dveře zabouchl jen vítr, jen ten a nic jiného.

Otevřela dveře na straně řidiče, vklouzla za volant mercedesu a podařilo se jí dostat dovnitř i nohy. Zabouchla dveře a hned zamáčkla hlavní zámek, který uzamykal všechny ostatní dveře (včetně kufru, samozřejmě, není nad německou důkladnost) a zmocnil se jí pocit nevyslovitelné úlevy. Úlevy a ještě něčeho jiného. To něco jiného mohl být zdravý rozum a pomyslela si, že ještě nikdy v životě nepocítila nic takového jako tento sladký, dokonalý návrat..., ovšem až na ten první doušek vody z kohoutku. Jessie si říkala, že ten doušek prostě bude nepřekonatelným šampionem všech dob.

*Jak jsem byla blízko k tomu, abych tady zešilela? Jak blízko?*

*To je něco, co raději s určitostí nechtěj ani vědět, panenko,* vážně jí odpověděla Ruth Nearyová.

Ne, možná ne. Jessie strčila klíč do zapalování a otočila jím. Nic se nestalo.

Smích jí zemřel na rtech, ale stále ještě necítila paniku, cítila se přičetná a relativně nedotčená. Mysli, *Jessie*. Udělala to a odpověď přišla téměř vzápětí. Mercedes již přicházel do let (nebyla si jistá, zda se o něm opravdu dá říct něco tak vulgárního jako „starý“) a převodovka poslední dobou, přes všechnu německou důkladnost, občas měla malé mouchy. Jednou z nich bylo, že auto nechtělo nastartovat, pokud řidič pořádně nezalomcoval řadicí pákou mezi sedadly. Otočit klíčkem v zapalování a zároveň přitom lomcovat řadicí pákou byla operace, při které se musely použít obě ruce a v pravačce jí již pořádně škubalo. Při myšlence, že by měla trást řadicí

pákou, se celá schoulila, a nejen kvůli bolesti. Byla si docela jistá, že by se jí ten hluboký řez na zápěstí znova otevřel.

„Prosím, Bože, potřebuji tady trochu píchnout,“ zašeptala Jessie a znova otočila klíčem v zapalování. Stále nic. Ani cvaknutí. A jako protivný zlodějíček se jí teď do hlavy vkradla nová myšlenka: to, že nemůže nastartovat auto, nemá nic společného s tou malou poruchou v převodovce. Byl to další výsledek návštěvníkova snažení. Přerízl telefonní vedení a zdvihl kapotu u mercedesu, aby mohl vytrhnout kabely z rozdělovače a odhodit je do lesa.

Dveře bouchly. Nervózně pohlédla jejich směrem a byla si docela jistá, že na chvíli zahlédla jeho bílý, šklebící se obličej v temných dveřích. Za okamžik nebo dva to vyjde ven. Sebere kámen a rozbije okénko u auta, pak vezme velký střep bezpečnostního skla a –

Jessie přehmátla levou rukou a co nejsilněji (i když se nezdálo, že by to s ní vůbec pohnulo) zatřásla pákou řazení rychlosti. Pak neohrabaně prostrčila pravou rukou volantem, uchopila klíč v zapalování a znova jím otočila.

Zase nic. Až na tichý, kuckavý smích přišery, která se na ni dívala. I když jen ve své mysli, slyšela to zcela zřetelně.

„*Prosím, Bože, nemohla bych aspoň jednou mít pořádnou kliku?*“ zařvala. Páka řazení se v její dlani lehce zavrtěla, a když Jessie tentokrát otočila klíčem, motor se probudil k životu, *Ja, mein Führer!* Zavzlykala úlevou a rozsvítila světla. Z příjezdové cesty na ni hleděl pár svítících, oranžovožlutých očí. Zaječela a cítila, jak jí srdce vyletělo až do hrdla a tam se ji pokouší zadusit. Byl to pes, ten toulavý pes, který byl svým způsobem Geraldův poslední klient.

Bývalý Princ ztuhle stál, momentálně oslněn svitem reflektorů. Kdyby v té chvíli Jessie zařadila rychlost, pravděpodobně by se rozjela a přejela ho. Tato myšlenka jí projela myslí zcela neosobně. Její nenávist a strach ze psa již byly pryč. Viděla, jak je vyzáblý a jak je jeho kožich posetý lopuchovými kuličkami, příliš řídký kožich, který mu nenabídne dostatečnou ochranu před nadcházející zimou. Bylo to vidět v tom, jak se se svěšeným ocasem nahrbeně plížil ze světla.

*Nemyslela bych si, že je to možné, myslela si, ale myslím, že jsem právě padla na něco ještě zuboženějšího, než jsem já.*

Udeřila do klaksonu mercedesu dlaní levé ruky. Ozval se krátký zvuk, spíše škytnutí než zahoukání, ale dostačující k tomu, aby pes uskočil. Otočil se a zmizel v lese, aniž se jednou ohlédl zpátky.

*Následuj jeho příkladu, Jess. Dostaň se odsud, dokud můžeš.*

Dobrý nápad. Vlastně to byl *jediný* nápad. Znova přehmátla levou rukou, tentokrát aby uvedla řadící páku automatické převodovky do polohy jízdy. Rychlost se zařadila s obvyklým trhnutím a vůz se pomalu rozjel po dlážděné cestě. Větre m rozhýbané stromy se na obou stranách cesty kroutily jako stínoví tanečníci a z nočního nebe sesílaly k zemi první várku suchých podzimních listů. *Dělám to*, Jessie si s údivem pomyslela. *Já jsem to opravdu dokázala, já ten puk odsud vystřelila.*

Jela vzhůru po příjezdové cestě k bezejmenné spojce, která vedla k Bay Lane, po které se dostane k silnici č. 117, a tím i k civilizaci. Jak sledovala ve zpětném zrcátku zmenšující se obraz domu (vypadal teď víc než kdy jindy jako velká bílá lebka v měsíčním svitu větrné říjnové noci), myslela si: *Proč mě nechává jen tak odjet? A existuje vůbec? Je skutečný?*

Část jejího já, ta strachem šílená část, která ve skutečnosti ještě neunikla z pout v manželské ložnici domu v horní zátoce jezera Kashwakamak, ji ujistila, že ne, že to stvoření s proutěným kufříkem si s ní jen hraje, jako kočka se zraněnou myší. Dřív než se dostane na konec příjezdové cesty, vyběhne za ní na svých groteskních nohách a dohoní ji, natáhne své groteskní paže a chytí se zadního nárazníku, aby auto zastavil. Německá důkladnost byla prima, ale pokud člověk měl co dělat s něčím, co se vrátila z hrobu... no...

Ale dům se dál zmenšoval ve zpětném zrcátku a nic ze zadních dveří nevyšlo. Jessie, která řídila levou rukou, dojela na konec příjezdové cesty, zahrnula doprava a sledovala svými reflektory vyjeté koleje směrem k Bay Lane. Vždy začátkem srpna se sešli dobrovolníci z řad letňáků a za vydatné pomoci piva a drbů vyřezali nízká houští u cesty a zkrátili větvičky, které přesahovaly do cesty na Bay Lane, ale teď již bylo po sezoně a cesta byla daleko užší, než by

se Jessie líbilo. Pokaždé se trochu nahrbila, když větvička narazila do střechy nebo do karoserie auta.

Již *unikala*. Jeden po druhém se objevovaly body v krajině, které za ta léta již znala nazpaměť, a mizely za ní: velká skála s rozeklaným vrcholem, přerostlá brána s přibitým vybledlým štítem, vykořeněný smrk, ležící mezi menšími smrky jako opilec, kterého jeho menší, odolnější přátelé nesou domů. Opilý smrk byl vzdálený jen tři desetiny míle od Bay Lane a k silnici to od něj bylo jen dvě míle.

„Zvládnou to, pokud budu klidná,“ řekla a pravým palcem velmi opatrně zapnula rádio. Auto ze čtyř stran zaplavil Bach, vyzrálý, majestátní a nadevše *racionální*. Čím dál, tím líp. „Dej si voraz,“ opakovala si již trochu nahlas. „Pořádně se namaž.“ Dokonce i poslední strašný zážitek, toulavý pes se žhnoucímá oranžovými očima, začínal blednout v její mysli, ačkoliv cítila, že se začíná třást. „Žádný problém, jen si dej voraz.“

To teď právě dělala, dobře, možná byla v klidu příliš. Ručička tachometru se sotva dotýkala značky 10 milů za hodinu. Sedět bezpečně uzamknutá ve známém prostředí svého vlastního vozu jí úžasně pomáhalo dostat se do normálního stavu, zjistila, že již nenadskakuje při úderech větvíček do karoserie, ale bylo by mylné se domnívat, že má vyhráno. Pokud někdo *byl* opravdu v domě, tak mohl (*to mohlo*, naléhal jakýsi hlas hluboko uvnitř, ten největší ufoun ze všech ufounů) *vyjít* z domu druhými dveřmi. A mohl ji právě teď sledovat. A pokud se tu bude plazit rychlostí deseti mil za hodinu, tak dostatečně odhodlaný pronásledovatel ji dokáže dohnat.

Jessie mrkla do zpětného zrcátka, aby se ujistila, že tato myšlenka je jen paranoidním nápadem, vyvolaným šokem a vyčerpáním, a srdce se jí v hrudi zastavilo. Levá ruka spadla z volantů a uložila se v jejím klíně na bezvládné pravače. To by jí mělo vlastně hrozně zabolet, ale nic necítila, absolutně nic.

Neznámý seděl na zadním sedadle, své hrůzostrašně dlouhé ruce přitisknuté k uším jako ta čínská opice, která neslyší nic zlého. Jeho černé oči na ni zíraly vznešeně prázdným pohledem.

*Vidiš... my vidíme... MY vidíme... jen stíny!* křičela Karkulka, ale ten křik byl více než vzdálený, zdálo se jí, že se ozývá z druhého konce vesmíru.

A nebyla to pravda. To, co spatřila ve zpětném zrcátku, bylo víc než jen stíny. Ta věc sedící na zadním sedadle byla *pokrytá* stíny, ale nebyla z nich *stvořená*. Viděla jeho tvář: vystouplé obočí, kulaté, černé oči, nos jako čepel, odulé, znetvořené rty.

„Jessie!“ zašeptal vesmírný kovboj v extázi. „Noro! Ruth! Móóje malé! Můj medový koláčku, má Karkulko!“

Její oči přikované k zrcátku spatřily, jak se její pasažér pomalu naklání dopředu, viděly, jak se jeho oteklé čelo sklání k jejímu pravému uchu, jako by jí ta kreatura chtěla říct nějaké tajemství. Viděla masité rty, jak se vyhrnují z jeho vyčnělých, bezbarvých zubů a stahují se v grimasu neživého úsměvu. V této chvíli se mysl Jessie Burlingamové začala konečně hroutit.

*Ne!* křičel její vlastní hlas tak tence jako hlas vokalisty na staré poškrábané desce na 78 obrátek. *Ne, prosím, ne! To není fér!*

„Jessie!“ Jeho smrdutý dech ostře zavanul, syrový a studený jak vzduch v márnici. „Noro! Karkulko! Ženuško! Mami!“

Její vytřeštěné oči zaznamenaly, že jeho bílá tvář je napolo skrytá v jejích vlasech a jeho šklebící se ústa se málem dotýkají jejího ucha, jak jí šeptá stále kolem dokola své sladké tajemství: „*Jessie! Noro! Ženuško! Karkulko! Jessie! Jessie! Jessie!*“

Před očima se jí udělalo bílo a následovala velká černá díra. Jak se do ní Jessie nořila, měla poslední souvislou myšlenku: *Neměla jsem se dívat, nakonec mi to přece jen spálilo oči.*

Pak se zhroutila dopředu na volant. Když mercedes narazil do jedné z borovic, které lemovaly tento úsek cesty, záchranný pás se zablokoval a strhl ji zpátky na sedadlo. Kdyby to byl mercedes posledního modelu, náraz by zřejmě spustil i airbag, ale tento model jím prostě vybaven nebyl. Stará dobrá německá důkladnost se zase osvědčila, protože motor nezhasl. Nárazník a maska byly zohýbané a ozdobné kolo na kapotě zůstalo nakřivo, ale motor si dál pro sebe spokojeně předl.

Asi po pěti minutách mikročip ve vnitřku ovládací desky zaznamenal, že je motor již dostatečně horký a spustil odvětrávání.

Větráky pod ovládací deskou začaly potichu bzučet. Jessie se svezla na stranu na postranní okénko dveří řidiče, o které zůstala opřená s přitisknutou tváří a vypadala jako unavené dítě, které už konečně šlo spát v babiččině domě za kopcem. Ve zpětném zrcátku nad ní se odrazilo prázdné zadní sedadlo a prázdná cesta, zalitá měsíčním svitem.

## 35

Celé to ponuré ráno sněžilo, ale to právě bylo vhodné počasí na psaní dopisů a tak když se paprsek slunce přehoupl přes klávesnici MacIntoshe, Jessie překvapeně vzhlédla, vyrušená ze svých myšlenek. To, co viděla oknem, ji více než potěšilo, přímo ji to naplnilo pocitem, jaký již dlouho neměla a neočekávala, že brzy či vůbec kdy zase mít bude. Byl to pocit radosti, hluboké, úplné a naprosto nevysvětlitelné radosti.

Sníh ještě nepřestal padat, ne úplně, ale jasné únorové sluníčko prorazilo mraky nad hlavou a způsobilo, že jak šest palců sněhu na zemi, tak sníh, který se dosud vznášel ve vzduchu, dostaly zářivě démantovou bílou barvu. Oknem se nabízel panoramatický pohled na portlandskou východní promenádu, byl to pohled, který Jessii uklidňoval a fascinoval za každého počasí či ročního období, ale ještě nikdy neviděla nic podobného tomu, co teď: kombinace sněhu a slunce proměnila šed' nad Casco Bay v pohádkovou šperkovnici protínajících se duh.

*Kdyby v takovém tom kulatém skleněném těžítku, se kterým když člověk zatřepe, tak způsobí blizzard, žili lidé, viděli by takové počasí pořád,* pomyslela si a zasmála se. Ten zvuk zněl jejím uším stejně pohádkově zvláštně, jako se jejímu srdci zdál ten pocit radosti a chvilku jí to trvalo, než přišla na to, proč: od minulého října se ještě vůbec nezasmála. Mluvila o těch hodinách, těch posledních, které kdy strávila u jezera Kashwakamak (či jiného jezera, když už jsme u toho), jako o „svých těžkých časech“. Cítila, že tento výraz říká vše, co je potřeba, a ani trochu navíc. A tak chtěla, aby tomu bylo.

*Vůbec ses od té doby nezasmála? Ani ň? Nic? Jseš si jistá?*

Ne *absolutně* jistá, to ne. Možná se mohla smát ve snech, Bůh ví, že v některých se už dost nakřičela, ale v poslední době se to

zklidnilo. Pamatovala si na tu poslední příležitost velice jasně: jak sahala levou rukou přes celé tělo do pravé kapsy kalhotové sukně, aby si vyndala klíč, a říkala větrné temnotě, že to udělá jako Angličan a zmizí po anglicku. To, pokud si vzpomíná, bylo naposledy, kdy se smála.

„Jen to a nic víc,“ zamumlala Jessie. Vyndala krabičku cigaret z kapsy u košile a jednu si zapálila. Bože, jak ta věta přivolala všechno zpátky, jediná jiná věc, která měla tu moc to dokázat tak rychle a úplně, byla ta strašná písnička od Marvinu Gaye. Slyšela ji jednou v rádiu, když se vracela z jednoho z těch zdánlivě nekončících lékařských vyšetření, kterými se zabavovala celou zimu, a najednou Marvin kvílející „Každý ví... zvláště vy děvčata...“ tím svým měkkým, vlezlým hlasem. Vypnula hned rádio, ale byla tak rozrušená, že se příliš třásla, aby mohla dál řídit. Zaparkovala a počkala, až to největší chvění přejde. Stalo se tak, ale ty noci, kdy se nebudila s tím, že by si mumlala tu větu z „Havrana“ kolem dokola do svého potem provlhlého polštáře, se slyšela prozpěvovat „Svědka, svědka“. Pokud se Jessie týkalo, tak to bylo šest v prvním případě a půl miliónu v druhém.

Zhluboka zatáhla z cigarety, vyfoukla tři dokonalé kroužky a pozorovala je, jak pomalu stoupají nad bzučícím počítačem.

Když byli lidé dostatečně hloupí či netaktní, aby se jí zeptali na to, co tehdy prožila (a zjistila, že zná mnohem víc hloupých, netaktních lidí, než by si kdy byla představovala), odpovídala jim, že si z toho, co se stalo, moc nepamatuje. Po prvních dvou či třech policejních výsleších začala tvrdit totéž i policii, a až na jednoho člověka i všem Geraldovým kolegům. Tou jedinou výjimkou byl Brandon Milheron. Jemu řekla pravdu jednak proto, že potřebovala jeho pomoc, a také proto, že Brandon byl jediný člověk, který projevil alespoň to minimální pochopení pro to, čím prošla..., čím dosud procházela. Neztrácel čas litováním, a to pro ni byla úžasná úleva. Jessie také přišla na to, že po dokonané tragédii se soucit jeví jako laciná záležitost a že všechn soucit světa je tak platný jako loňský sníh.

V každém případě, policisté i novináři spolkli i s navijákem její verzi toho, co se přihodilo, včetně ztráty paměti. Nakonec lidem,

kteří projdou závažným tělesným a duševním traumatem, se často zablokuje vzpomínka na to, co se jim stalo, policisté to věděli dokonce ještě lépe než právníci a Jessie to věděla ještě lépe než kdokoliv z nich. Od minulého října se toho hodně naučila o tělesných a duševních traumatech. Knihy a různé články jí pomohly v tom smyslu, že se naučila si vymýšlet věrohodné výmluvy, když nechtěla mluvit o tom, o čem se jí mluvit nechtělo, ale jinak jí moc nepomohly. Možná to bylo prostě tím, že se zatím ještě nedostala k těm správným příběhům, těm, které by pojednávaly o připoutaných ženách, jež se dívají, jak se jejich manželé proměňují v psí žrádlo značky Pedigree Pal.

Jessie se opět přistihla, jak se směje, tentokrát zplna hrdla. Bylo *to* tak legrační? Zřejmě ano, ale také to byla jedna z těch věcí, které by člověk nikdy nemohl nikomu vyprávět. Třeba jak tatínka tak vzrušilo sluneční zatmění, až jí z toho postříkal spodní kalhotky. Nebo jak, no a to je opravdu fór, jak si skutečně myslela, že by z toho mohla být těhotná.

V každém případě z většiny podobných příběhů vyplývalo, že lidská mysl často reaguje na extrémní trauma podobně jako mořská sépie na nebezpečí tím, že vypustí oblak temného inkoustu, který vše zahalí. Prostě člověk ví, že se něco přihodilo a že to nebyla zrovna procházka růžovým sadem, ale to je vše. Vše ostatní je pryč, schováno v černém oblaku. Mnoho z těch lidí, o kterých tyto příběhy byly napsány, to řeklo, lidé, kteří byli znásilněni, lidé, kteří přežili automobilové nehody, lidé, kteří se při požáru doplazili do skříně, kde přežili, dokonce i jedna parašutistka, které se neotevřel padák a kterou našli, sice těžce zraněnou, ale zázrakem naživu, protože dopadla do měkkého močálu.

*Jaké to bylo, když jste padala?* zeptali se té parašutistky. *Na co jste myslela, když jste si uvědomila, že se váš padák neotevřel a ani neotevře?* A parašutistka odpověděla, *nepamatuji si na to. Pamatuji si, jak mě startér poplácal po rameni, a myslím, že si vzpomínám, jak jsem vyskočila, ale dál si už jen pamatuji, jak ležím na nosítkách a ptám se jednoho z mužů, kteří mě strkali do sanitky, jak zle jsem na tom. Vše mezi tím je v mlze. Domnívám se, že jsem se asi modlila, ale ani na to si s jistotou nevzpomínám.*

*Anebo si to vše velmi dobře pamatuješ, má drahá parašutistko, myslela si Jessie, a lhala jsi o tom, zrovna tak jako já. Možná ze stejných důvodů. Pokud vím, tak každý z těch zpropadených lidiček ve všech těch zpropadených knihách lhal, jako když tiskne.*

Možná je to tak. M už lhali nebo ne, prostě bylo pravdou, že ona si *pamatovala* ty hodiny, během kterých byla připoutaná k posteli, od cvaknutí klíčku v druhém zámku až po konečný mrazivý okamžik, když se podívala do zpětného zrcátka a spatřila tu věc z domu, která se stala tou věcí na zadním sedadle. Vzpomínala na ty okamžiky ve dne a znova je prožívala v noci v hrozných nočních mûrách, ve kterých sklenice klouže po nakloněné polici mimo ni a rozbíjí se na podlaze, kde toulavý pes pohrdá švédským stolem na podlaze ve prospěch teplého jídla na posteli, kde se jí hrůzný noční návštěvník v koutě ptá hlasem jejího otce *Miluješ mě, Karkulko?* a z konce jeho ztopořeného údu se vyroní místo semene červi.

Ale *vzpomínat* na něco a *prožívat* to znova ještě člověka nenutí k tomu, aby o tom vyprávěl, ani když vám při vzpomínání vyvstává pot a při nočních mûrách vyrážíte výkřiky. Od října zhubla deset liber (dobře, ve skutečnosti to bylo víc než sedmnáct), začala znova kouřit (krabičku a půl denně a navíc ještě obrovského jointa před spaním), její opálení bylo fuč a vlasy jí najednou zešedivěly, nejen na spáncích, ale na celé hlavě. To poslední se dalo napravit, koneckonců nedělala to tak během posledních pěti let? ale nebyla ani schopná v sobě najít dostatek energie k tomu, aby vytočila číslo kadeřnictví „Oh Pretty Woman“ ve Westbrooku a objednala se. Mimoto pro koho se měla dělat krásnou? Měla snad v plánu jít na lov do několika nočních podniků a vyzkoušet si pár místních talentů?

*Dobrý nápad, pomyslela si. Nějaký chlápek se mě zeptá, jestli mi může zaplatit skleničku, já řeknu, že ano, a pak, zatímco budeme čekat, až nám číšník přinese nápoje, řeknu mu jen tak mezi řečí, že se mi zdál sen, jak můj otec ejakuluje červy místo semene. S takovouto zajímavou konverzací jsem si jistá, že mě hned pozve k sobě do bytu. A ani nebude chtít vidět lékařské potvrzení o tom, že jsem HIV negativní.*

V polovině listopadu, poté, co začala věřit, že policie ji už skutečně nechá na pokoji a že sexuální podtext příběhu se neocitne

na stránkách novin (trvalo jí to dlouho, než tomu uvěřila, protože ze všeho nejvíc se bála publicity), se rozhodla znova zkusit psychoterapii s Norou Callighanouou. Možná že si nechtěla tu hnijící věc v sobě nechat usadit, aby jí otravovala život svými jedovatými výpary během příštích třiceti nebo čtyřiceti let. Jak rozdílný by byl její život, kdyby tehdy dokázala říci Noře o tom, co se přihodilo toho dne zatmění? Co se toho týče, co by bylo jinak, kdyby tehdy ta dívka nevešla do kuchyně, jak se to stalo té noci na faře v Neuworthu. Možná nic..., možná vše.

Možná *zatraceně* vše.

Tak vytočila číslo společnosti terapeutů Nové dnešky, nové zítřky, ke které Nora patřila, a šokem oněměla, když jí sekretářka řekla, že Nora před rokem zemřela na leukémii, nějakou podivnou, plíživou formu této choroby, která se úspěšně skrývala v temných uličkách jejího lymfatického systému, a projevila se teprve, když už se s tím nedalo nic dělat. Chtěla by se snad Jessie setkat s Laurel Stevensonovou? zeptala se sekretářka, ale Jessie si pamatovala na Laurel, vysokou, tmavovlasou krásku na vysokých podpatcích, která vypadala, že se dokáže ukojit, jen když má chlapa pod sebou. A tak skončil pokus o terapii.

Během těch tří měsíců od chvíle, kdy se dozvěděla o Nořině smrti, měla dny dobré (kdy se jen bála) a dny špatné (kdy byla příliš vyděšená na to, aby jen vyšla z tohoto pokoje, natož z domu), ale jen Brandon uslyšel něco, co se alespoň blížilo k úplnému příběhu o těžkých chvílích Jessie Mahoutové u jezera..., a Brandon těm nejšílenějším částem příběhu nevěřil. Cítil s ní, to ano, ale nevěřil. Alespoň ne ze začátku.

„Žádná perlová náušnice,“ hlásil den poté, co mu poprvé vyprávěla o neznámém s dlouhým bílým obličejem. „Ani žádná zablácená stopa. Alespoň ne v písemných hlášeních.“

Jessie pokrčila rameny a nic neřekla. *Mohla* říct spoustu věcí, ale zdálo se jí bezpečnější to neudělat. Během těch týdnů, které následovaly po jejím úniku, moc potřebovala přítele a Brandon v tomto směru skvěle vyhovoval. Nechtěla, aby se od ní odtáhl nebo ji úplně opustil kvůli jejím bláznivým řečem.

Bylo v tom ještě něco jiného, něco daleko jednoduššího a přímočařejšího: možná že měl Brandon pravdu. Možná že celý její návštěvník byl koneckonců jen nádechem měsíčního světla.

Pomaloučku polehoučku se jí dařilo samu sebe přesvědčit, alespoň během bdění, že je tomu tak. Její vesmírný kovboj byl jen jakýmsi Rorschachovým testem, který ovšem nebyl z papíru a inkoustu, ale z větrem pohupujících se stínů a její představivosti. Vůbec se na svou představivost nezlobila, naopak. Kdyby jí nebylo, nikdy by nepřišla na to, jak dostat tu sklenici..., a i kdyby ji uchopila, nikdy by ji nenapadlo, aby použila letáček z časopisu na zhotovení slámky. Ne, domnívala se, že její představivost si vydobyla právo na pár halucinací, ale bylo pro ni velmi důležité, aby si mohla myslet, že tam tu noc byla sama. Věřila, že pokud se má z toho dostat, tak nejprve musí dokázat oddělit skutečnost od fantazírování. Řekla něco v tom smyslu Brandonovi. Usmál se, objal ji, políbil ji na spánek a řekl jí, že se to s ní po všech stránkách zlepšilo.

Minulý pátek její oči zabloudily na velký článek na stránce okresních zpráv *Press-Heraldu*. Všechny její domněnky se tehdy začaly měnit a změnily se úplně, když příběh Raymonda Andrewa Jouberta začal svůj nezadržitelný pochod ze sloupku mezi společenským kalendářem a černou kronikou až k palcovým titulům na první straně. Pak, včera..., sedm dní poté, co se Joubertovo jméno poprvé objevilo v okresních zprávách...

Ozvalo se zaklepání na dveře a jako obvykle první věc, kterou Jessie udělala, bylo, že se instinktivně schoulila strachy. Trvalo to jen okamžik a zmizelo to téměř dřív, než si to stačila uvědomit. Téměř..., ale ne docela.

„Meggie? Jsi to ty?“

„Nikdo jiný, madam.“

„Pojďte dál.“

Megan Landisová, hospodyně, kterou si Jessie v prosinci najala (když jí doporučeným dopisem přišel první tučný šek od pojišťovny), vešla dovnitř se sklenicí mléka na podnose. Malá pilulka, růžová a šedá, ležela vedle sklenice. Jessie začalo nesnesitelně svrbět pravé zápěstí při pohledu na sklenici. Nestávalo se jí to pokaždé, ale nebylo

to ani poprvé, co něco podobného pocítila. Alespoň už nepocítovala škubání a ten zvláštní pocit, jako by z ní stahovali kůži, jako dřív. Před Vánocemi si již Jessie opravdu nějakou dobu myslela, že bude až nadosmrti muset pít z plastických kelímků.

„Tak co dělá dneska vaše tlapka?“ zeptala se Meggie, jako by zachytila Jessiino svrbění nějakým telepatickým čidlem. Jessie si ani nemyslela, že by to mohl být směšný nápad. Meggiiny otázky a intuice, která je vyvolávala, se jí zdály trochu děsivé, ale nikdy ne směšné.

Dotyčná ruka, ležící teď ve slunečním paprsku, který ji předtím vyrušil z psaní na počítači, byla navlečená do černé rukavice, podšité jakýmsi superhladkým polymerem kosmické éry. Jessie předpokládala, že tento vynález byl vyvinut pro použití v jedné z těch dnešních špinavých válek pro ošetření spálenin. Ne že by ji na to konto odmítala nosit a ne že by byla nevděčná. Byla skutečně velmi vděčná. Po třetí transplantaci kůže se člověk naučí, že být vděčný je v životě jednou z mála spolehlivých obran proti šílenství.

„Docela dobře, Meggie.“

Meggie pozvedla obočí přesně do výšky výrazu, který říkal: nemohu tomu věřit. „Opravdu? Pokud jste na té klávesnici psala celé ty tři hodiny, co jste tady, tak se vsadím, že zpívá Ave Maria.“

„Jsem už tady opravdu –?“ Podívala se na hodinky a zjistila, že opravdu je. Podívala se na číslice pod horním okrajem obrazovky a viděla, že je na páté straně dokumentu, který otevřela hned po snídani. Nyní již byl téměř čas oběda a nejpřekvapivější bylo, že se nezatoulala zase tak daleko od pravdy, jak naznačovalo Meggiino zdvižené obočí: její ruka na tom opravdu nebyla tak špatně. Kdyby musela, tak mohla s práškem ještě klidně hodinku počkat.

Přesto si jej vzala a zapila ho mlékem. Když ho doptjela, její oči zabloudily zpět na obrazovku a četly napsaný text:

Nikdo mě tu noc nenašel. Probudila jsem se sama za rozbřesku následujícího dne. Motor již konečně zhasl, ale auto bylo ještě teplé. Slyšela jsem, jak v lese zpívají ptáci a skrze stromy jsem viděla jezero, ploché jako zrcadlo, se stuhami páry, stoupajícími nad hladinou. Vypadalo to velice krásně, ale zároveň jsem ten pohled

nenáviděla, jako jej dosud nenávidím, když na něj jen pomyslím. Chápeš to, Ruth? Ať se propadnu, jestli tomu sama rozumím.

Ruka mě pekelně bolela, dočasná úleva, kterou mi poskytl aspirín, byla už dávno pryč, ale přes bolest jsem se cítila neuvěřitelně klidná a v pohodě. Ale rušilo to něco. Něco, na co jsem zapomněla. Nejdřív jsem si nemohla vzpomenout, co by to mohlo být. Myslím, že můj mozek *nechtěl*, abych si vzpomněla. Pak najednou se mi to vrátilo. Seděl na zadním sedadle a nakláněl se ke mně, aby mi šeptal jména všech mých hlasů do ucha.

Podívala jsem se do zrcátka a viděla, že zadní sedadlo je prázdné. To mě trochu uklidnilo, ale pak jsem

Tady text končil a kurzor nedočkavě blikal na konci nedokončené věty. Zdálo se, jako by ji volal, vyzýval, aby pokračovala, a najednou si Jessie vzpomněla na báseň z úžasné knížečky od Kennetha Patchena. Knížka se jmenovala *Ale i tak* a v básni se říkalo: „Jen pojď, mé dítě, bez obav, což si myslíš, že kdybychom ti chtěli ublížit, tak bychom se skrývali tady u cesty, v nejtemnější části lesa?“

*Dobrá otázka*, pomyslela si Jessie a oči jí sklouzly z obrazovky, aby se zastavily na obličejí Meggie Landisové. Jessie měla velmi ráda tuto energickou Irku, měla ji ráda a za hodně jí *vděčila*, ale kdyby svou milou hospodyňku nachytala, jak se dívá na slova na obrazovce počítače, Meggie by letěla dolů po Forest Avenue s odstupným v kapse dřív, než byste řekli *Drahá Ruth, musíš být velmi překvapená, že ti píšu po všech těch letech*.

Ale Megan se na obrazovku nedívala, dívala se na panoramatický výhled na východní promenádu a na Casco Bay v pozadí. Slunce stále ještě svítilo a sníh padal dál, i když teď již pomalu přestával.

„Čert bije svou ženu,“ poznamenala Meggie.

„Prosím?“ zeptala se s úsměvem Jessie.

„To říkala moje matka, když slunce vysvitlo dřív, než přestal padat sníh.“ Když Meggie natahovala ruku pro prázdnou sklenici, vypadala trochu v rozpacích. „Nejsem si jistá s tím, co to může znamenat.“

Jessie přikývla. Rozpačitá tvář Meggie Landisové prozrazovala navíc jakýsi neklid. Nejprve Jessie nemohla přijít na to, co jej způsobilo, ale pak jí to došlo. Bylo to tak zřejmé, že ji to hned nenapadlo. Bylo to tím úsměvem. Meggie nebyla zvyklá vidět, jak se Jessie usmívá. Jessie se chtělo ji ujistit, že vše je v pořádku, že ten úsměv neznamená, že vyskočí ze židle a pokusí se ji zardousit.

Místo toho jí řekla: „Moje matka měla ve zvyku říkat Slunce každý den nesvíti na stejný psí zadek. Také jsem nikdy nevěděla, co to znamená.“

Hospodyně se teď podívala směrem k počítači, ale byl to jen prostý nesouhlasný pohled, který říkal: *Je na čase, abyste tu hračku odložila, slečinko.* „Po tom prášku budete ospalá, pokud do sebe něco nehodíte. Mám pro vás přichystaný sendvič a na kamnech se hřeje polévka.“

Polévka a sendvič, jídlo, které dostávali jako děti poté, co prosáňkovali celé dopoledne, když škola ten den odpadla kvůli špatnému počasí, jídlo, které se jedlo ještě s tvářemi rozpálenými mrazem, hořícími jako táborové ohně. Znělo to naprosto úžasně, ale...

„Nebudu jíst, Meg.“

Meggie svráštěle obočí a stáhla koutky úst dolů. Jessie tento výraz na Meggie často vídávala, když u ní Meggie začala pracovat, třeba když cítila, že potřebuje ještě jeden prášek proti bolesti navíc nebo se rozpláče. Megan se však nikdy nenechala dojmout jejím pláčem. Jessie si říkala, že vlastně z tohoto důvodu malou Irku najala, protože si od prvního okamžiku byla jistá, že to není žádná plačtivá citlivka. Vlastně dokázala být tvrdá jako křemen, když to bylo zapotřebí..., ale tentokrát se rozhodla Meggie neustoupit.

„Potřebujete se najíst, Jess. Jste hubená jako strašák v poli.“ Teď její přísný pohled přitáhl překypující popelník. „A s tímhle svinstvem byste taky měla přestat.“

*Naučím tě, jak s tím přestat, má hrdá krásko,* řekl v její mysli Gerald a Jessie se zachvěla.

„Jessie? Jste v pořádku? Je tu průvan?“

„Ne. Přes můj hrob přešla husa, to je vše.“ Slabě se usmála. „Dneska jsme samé staré přísloví, co?“

„Neustále vás varovali, že se nemáte přetahovat –“

Jessie vztáhla ruku v černé rukavici a smířlivě se dotkla Meggiiny levé ruky. „Má ruka se hodně zlepšila, že ano?“

„Pokud jste s ní psala na tom stroji třeba jen část z těch tří hodin a neječela na mě, že chcete prášek, hned ve chvíli, když jsem sem strčila hlavu, tak bych řekla, že se vám lepší daleko rychleji než dr. Magliore očekával. Ale stejně –“

„Ale stejně se lepší a to je dobře..., že ano?“

„Samozřejmě že je to dobře.“ Hospodyně se podívala na Jessii, jako by si myslela, že je šílená.

„No, teď se snažím, aby se i zbytek mého já cítil dobře. Prvním krokem je napsání dopisu jedné staré přítelkyni. Minulý říjen, když jsem prodělávala ty mé těžké časy, jsem si slíbila, že to udělám, pokud se z toho maléru dostanu. Ale pořád jsem to odkládala. Teď jsem se do toho pustila a neodvažuji se přestat. Mohla bych k tomu ztratit odvahu.“ „Ale ten prášek –“

„Myslím, že mám akorát dost času na to, abych to dopsala a strčila to vytištěné do obálky dřív, než se mi bude chtít příliš spát. Pak si dám dlouhého šlofíka a až se probudím, tak bych si dala časnou večeři.“ Znova se nejistě dotkla Meggiiny levé ruky, což působilo jak dojemně, tak neohrabaně. „Pořádnou večeři.“

Meggie se dál mračila. „Není dobré vynechávat jídla, Jessie, a vy to víte.“

Jessie velmi jemně řekla: „Některé věci jsou důležitější než jídlo. A vy to víte zrovna tak dobře jako já, že ano?“

Meggie znova pohlédla směrem k obrazovce počítače, povzdychla si a přikývla. Když promluvila, bylo to tónem člověka, který se podřizuje nějaké společenské konvenci, ale není o ní vnitřně přesvědčený. „Asi ano. A i kdyby ne, tak vy jste tady paní.“

Jessie přikývla a poprvé si uvědomila, že tomu tak opravdu je, že to jenom nepředstírají, aby zachovaly dekorum. „Asi jsem, alespoň v tomto ohledu.“

Meggiino obočí se zase vyšplhalo na půl žerdi. „A co kdybych ten sendvič sem přinesla a nechala ho tady na rohu vašeho stolu?“

Jessie se zazubila. „Beru!“

Tentokrát se na ni Meggie na oplátku usmála. Když se o tři minuty později vrátila, Jessie, jejíž plet' dostala nezdravý zelený nádech od odraženého světla, již opět seděla před zářící obrazovkou a byla úplně ponořená do toho, co pomalu vytūkávala na klávesnici. Malá Irka se ani nesnažila být potichu, byl to ten druh ženy, která by nebyla schopná se plížit po špičkách, ani kdyby na tom závisel její vlastní život, ale Jessie ji stejně neslyšela. Z horní zásuvky psacího stolu vytáhla svazek novinových výstřižků a místo psaní v nich začala listovat. Na většině z nich byly fotografie, fotografie muže s podivným, úzkým obličejem s vybouleným čelem a ustupující bradou. Jeho hluboce zapadlé, tmavé, kulaté a dokonale prázdné oči Jessii připomínaly jednak Dondiho, postavičku z kreslených seriálů, a zároveň Charlese Mansona. Odulé rty, silné jako plátky pomeranče, se špulily pod čepelí jeho nosu.

Meggie chvíli stála vedle Jessie a čekala, až si jí všimne, pak si hlasitě odkašlala a opustila pokoj. Asi o tři čtvrtě hodiny později Jessie pohlédla vlevo a spatřila zapečený sýrový sendvič. Byl teď už studený, roztavený sýr na něm ztuhl, ale stejně jej zhltila pěti rychlými sousty. Pak se opět otočila k počítači. Kurzor se znovu roztančil a vedl ji stále hlouběji do lesa.

## 36

To mě trochu uklidnilo, ale pak jsem si pomyslela, „Mohl by být schoulený na podlážce, takže v zrcátku není vidět.“ Tak se mi přesto, že jsem byla neuvěřitelně slabá, podařilo se otočit. I ten nejslabší náraz působil takovou bolest, jako by se mě někdo dotýkal rozžhaveným pohrabáčem. Nikdo tam samozřejmě nebyl a snažila jsem si namluvit, že když jsem ho viděla naposledy, tak to skutečně byl jen stín..., stíny a má přetažená mysl, pracující přesčas.

Pořád jsem tomu nemohla docela uvěřit, Ruth, dokonce ani ne se sluncem vycházejícím nade mnou, volná a bez pout, vysvobozená z domu a zamčená uvnitř svého vozu. Napadlo mě, že není-li na zadním sedadle, tak je v kufru, a není-li v kufru, tak se určitě choulí za zadním nárazníkem. Jinými slovy, měla jsem utkvělou představu, že je stále se mnou a že se mnou byl pořád. A toto chci, abys buď ty nebo někdo jiný pochopila, to je to, co chci skutečně říct. *Je tady se*

*mnou pořád.* Dokonce *pokaždé*, když se má racionální mysl rozhodla, že je pravděpodobně tvořen jen stíny a měsíčním světlem, on byl se mnou. Možná bych spíše měla říci, že *to* bylo se mnou. Víš, můj návštěvník je „mužem s bílým obličejem“, když slunce vyjde, ale stane se „věcí s bílým obličejem“, když slunce zapadne. Ať už on nebo to, v obou případech má racionální mysl byla případně schopná se na něj vykašlat, ale nezdálo se mi to příliš snadné. Protože *pokaždé*, když v noci v domě zapraskalo prkno, tak jsem věděla, že se to vrátilo, *pokaždé*, když se nějaký zvláštní stín roztancoval po zdi, věděla jsem, že se to vrátilo, *pokaždé*, když slyším neznámý krok jdoucí po pěšině, vím, že se to vrátilo, vrátilo se to, aby to dokončilo svou práci. Bylo to v mercedesu toho rána, když jsem se probudila, a je to tady v mém domě na východní promenádě téměř každou noc, možná se to skrývá za závěsy nebo stojí ve skříni se svým proutěným kufříkem u nohou. Skutečným strašidlům člověk nemůže proklát srdce dřevěným kulem, moje drahá Ruth, a jsem z toho tak *unavená*.

Jessie přestala psát, aby vyklepala překypující popelník, a zapálila si novou cigaretu. Dělal to pomalu a s rozmyslem. Ruce se jí již začaly trochu třást a nechtěla se popálit. Když cigareta chytla, zhluboka do sebe vtáhla kouř, vydechla ho, odložila cigaretu do popelníku a vrátila se k počítači.

Nevím, co bych dělala, kdyby byla baterie od auta vybitá, asi bych seděla a čekala třeba celý den, až někdo pojede kolem, ale baterie byla v pořádku a motor naskočil při prvním pokusu. Vycouvala jsem od stromu, do kterého jsem předtím narazila, a podařilo se mi vůz správně nasměrovat. Stále se mi chtělo pohlédnout do zpětného zrcátka, ale bála jsem se to udělat. Bála jsem se, že bych ho mohla spatřit. Ne proto, že by tam byl, rozuměj, já jsem věděla, že tam není, ale proto, že moje mysl by ho tam mohla vytvořit.

Nakonec, hned jak jsem se dostala na Bay Lane, *podívala* jsem se. Nemohla jsem si pomoci. Samozřejmě, v zrcátku nebylo vidět nic než zadní sedadlo, a to mi poněkud ulehčilo zbytek cesty. Najela jsem na silnici č. 117 a zamířila jsem rovnou k Dakinově obchodu, to je jedno z míst, kde se stále poflakuje plno místních lidí, zvlášť když

nemají peníze, aby si vyjeli do Rangeley nebo do nějakého baru v Mottonu. Většinou sedí u snacku, jedí koblihy a vykládají si lži o tom, jak si v sobotu večer užívali. Zastavila jsem za benzínovou pumpou a jen jsem tam asi tak pět minut seděla a dívala se, jak dřevorubci a hlídači a chlapi z elektrárny vcházejí a vycházejí. Nemohla jsem uvěřit, že jsou skuteční, to je fór, co? Pořád jsem si myslela, že jsou to přízraky a že až si mé oči zvyknou na denní světlo, uvidím skrz ně. Měla jsem už zase žízeň a pokaždé, když někdo vyšel s jedním z těch polystyrénových kelímků s kávou, se má žízeň ještě zhoršovala, ale pořád jsem se ještě nemohla rozhodnout k tomu, abych z auta vylezla... a vmísila se mezi přízraky, dalo by se říct.

Asi by k tomu nakonec došlo, ale dřív než jsem v sobě mohla najít dostatek odvahy k tomu, abych udělala víc, než jen vytáhla západku zámku od dveří, přijel Jimmy Eggart a zaparkoval vedle mě. Jimmy je účetní na penzi z Bostonu, který od roku 1987 nebo 1988, kdy zemřela jeho žena, žije celý rok u jezera. Vystoupil ze svého bronca a podíval se na mě, poznal mě a začal se usmívat. Pak se na jeho obličeji nejdřív objevil výraz účasti a posléze hrůzy. Přišel k mercedesu a sklonil se, aby se podíval okýnkem, a byl tak překvapený, že se mu až vyhladily vrásky na obličeji. Na to si pamatuji velice dobře, jak díky překvapení Jimmy Egghart vypadal hrozně mladě.

Viděla jsem, jak jeho ústa vyslovují: „Jessie, jste v pořádku?“ Chtěla jsem otevřít dveře, ale najednou jsem se k tomu nemohla rozhodnout. Dostala jsem bláznivý nápad. Že ta věc, kterou nazývám vesmírným kovbojem, se mohla dostat také do Jimmyho domu, jenže Jimmy neměl takové štěstí jako já. Zabilo ho to a odřízlo to jeho tvář a pak si ji nasadilo jako masku o Halloweenu. *Věděla* jsem, že to je bláznivý nápad, ale to mi moc nepomáhalo, protože jsem si to nedokázala přestat myslet. A taky mi nešlo otevřít to zkurvený auto.

Nevím, jak zle jsem toho rána vypadala, a ani to *nechci* vědět, ale muselo to být hodně zlé, protože za chvíličku už Jimmy Egghart nevypadal překvapeně. Vypadal dost vyděšeně na to, aby utekl, a nemocně, aby se pozvracel. Neudělal ani jedno ani druhé. Bůh mu

zaplat'. Co udělal, bylo, že otevřel dveře od auta a zeptal se mě, co se stalo, jestli jsem měla nehodu nebo jestli mě někdo napadl.

Stačil mi jeden pohled, abych pochopila, proč se tak vyptává. V jedné chvíli se mé zranění na zápěstí muselo zase otevřít, protože vložka, kterou jsem si okolo něj přilepila, byla úplně napitá krví. Přední díl mé halenky byl také úplně prosáknutý, jako bych měla ty nejhorší měsíčky na světě. Seděla jsem v krvi, krev byla i na volantu, krev byla na palubní desce, krev byla na řadicí páce..., dokonce i na předním skle byly stříkance krve. Většinou už byla krev zaschlá a měla tu hnusnou hnědou barvu, mně vždy připomínala kakao, ale místy byla ještě červená a vlhká. Dokud něco takového neuvidíš, Ruth, nemůžeš mít žádnou představu o tom, kolik krve vlastně člověk má. Není divu, že se Jimmy vyděsil.

Pokusila jsem se vylézt, myslím, že jsem mu chtěla ukázat, že to zvládnu sama, abych ho trochu uklidnila, ale narazila jsem pravou rukou do volantu a všechno kolem mě zbělalo a zešedlo. Úplně jsem neomdlela, ale bylo to, jako by byl přerušen poslední svazek drátů mezi mou hlavou a tělem. Cítila jsem, jak padám dopředu a vzpomínám si, že jsem si říkala, že mé dobrodružství skončí tím, že si vyrazím zuby na asfaltu... poté, co jsem vloni zaplatila celé jmění za nasazení korunek na horní zuby. Pak mě Jimmy chytil... rovnou za kozy, abych byla přesná. Slyšela jsem, jak stařeckým hlasem, ze kterého se mi chtělo smát..., jen jsem byla příliš unavená na to, abych se smála, volá směrem k obchodu: „Hej! Hej! Potřebuji tady pomoc!“ Položila jsem si hlavu na jeho košili a lapala po dechu. Cítila jsem, jak mi rychle bije srdce, ale zdálo se, že sotva bije, jako by nemělo do *čeho* bít. Začalo se mi trochu rozjasňovat a viděla jsem, jak se asi půltuctu mužů vyběhlo podívat, co se děje. Lonnie Dakin byl mezi nimi. Jedl právě koláček a měl na sobě růžové tričko s nápisem U NÁS NENÍ ŽÁDNÝ MÍSTNÍ OPILEC, MY SE TADY VŠICHNI STŘÍDÁME. Je srandovní, na co všechno si člověk pamatuje, když si myslí, že nadešla jeho poslední hodinka, že?

„Kdo ti to udělal, Jessie?“ zeptal se Jimmy. Pokusila jsem se mu odpovědět, ale nemohla jsem vyslovit jediné slovo. Což je vlastně asi velmi dobře, když vezmu v úvahu to, co jsem se snažila říct. Myslím, že to bylo „můj otec“.

Jessie zadýmala z cigarety a podívala se na horní část novinové fotografie. Úzký, nestvůrný obličej Raymonda Andrewa Jouberta se na ni uhrančivě díval... zrovna tak, jak se na ni díval té první noci z kouta ložnice a pak té druhé noci ze studovny jejího nedávno zesnulého manžela. Strávila asi pět minut tímto tichým rozjímáním. Pak, s výrazem člověka, který se právě probudil z krátkého zdřímnutí, si Jessie zapálila novou cigaretu a vrátila se k psaní dopisu. Podle blikajících číslic teď byla již na sedmé straně. Protáhla se, poslechla si, jak jí loupe v páteři, a pak se opět začala dotýkat kláves. Kurzor dál pokračoval ve svém tanci.

Za dalších dvacet minut, dvacet minut, během kterých jsem pochopila, jak příjemní a účastní a zábavně neohrabaní mohou být muži (Lonnie Dakin se mě zeptal, jestli bych nechtěla algenu), jsem už byla v sanitce záchranné služby, která mířila do severocumberlandské nemocnice s puštěnou sirénou a blikajícími světly. O hodinu později jsem již ležela v nemocniční posteli, dívala se, jak do mé paže proudí trubičkou krev, a poslouchala, jak nějaký přiblblý country zpěvák zpívá o tom, jaký je jeho život od té doby, co ho opustila jeho holka a rozbil se mu pick-up.

Tímto končí první část mého příběhu, Ruth, můžeš tomu říkat Dobrodružství malé Nell na ledě, aneb Jak jsem unikla z pout a dostala se do bezpečí. Následují ještě dvě další části, které bych pojmenovala Časy poté a Nesnáz. Přeskočím Časy poté, jednak proto, že ty mohou být zajímavé jen tehdy, pokud děláš v oboru transplantací kůže a výzkumu bolesti, a také proto, že bych se chtěla dostat k Nesnázi dřív, než budu příliš unavená a připitomělá z počítače, abych ti to dokázala vysvětlit tak, jak ti to vysvětlit potřebuji. Takovým způsobem, jaký si ty zasluluješ. To mě prostě tak napadlo a je to prostě jen taková holoprdelná pravda, jak jsme vždycky říkaly. Nakonec nebýt Nesnáze, tak bych ti asi nikdy nenapsala.

Než se k tomu dostanu, chtěla bych ti říct něco víc o Brandonovi Milheronovi, který je pro mě symbolem Časů poté. Během první poloviny mé rekonvalescence, která byla opravdu zlá, se mě Brandon ujal a víceméně mě adoptoval. Ráda bych ho nazvala příjemným mužem, protože byl se mnou během toho nejpekelnějšího období v

mém životě, ale příjemnost není tím jeho nejvýznačnějším rysem, Brandonovo kouzlo spočívá v tom, že dokáže vidět do věcí, a to velmi jasně, a udržet vše na uzdě. Ani to ho dostatečně nevystihuje, dalo by se o něm toho říct víc a lépe, ale vzhledem k pokročilé hodině to bude muset stačit. Dalo by se říct, že na člověka, v jehož pracovní náplni je ochraňovat zájmy konzervativní právnické firmy ve světle potenciálně ošklivé situace, ve které je zapletený jeden z partnerů firmy, Brandon si dal spoustu práce s držením za ruku a povzbuzováním. Také mi nikdy nevynadal, protože jsem mu slzami promáčela klopky jeho drahých obleků s vestou. Kdyby to bylo jenom to, už bych o něm dál nepsala, ale je v tom ještě něco jiného. To, co pro mě udělal včera. Věř mi, děvče, už se k tomu dostáváme.

Brandon a Gerald spolu pracovali během posledních čtrnácti měsíců Geraldova života na případě žaloby proti jedné z největších supermarketových společností v kraji. Podařilo se jim vyhrát to, co měli vyhrát, a což je ještě důležitější, vytvořili si mezi sebou dobrý vztah. Myslím, že až ti staří kořeni, co firmu vedou, dají odstranit Geraldovo jméno z hlavičky na dopisních papírech, Brandonovo ho nahradí. Byla to opravdu vhodná osoba na tuto práci, kterou sám Brandon, během jejich prvního setkání v nemocnici, označil za kontrolu škod.

Má v sobě určitou laskavost, to ano, a byl na mě vždy hodný, ale ovšem, měl svůj vlastní úkol. Věř mi, že jsem z *něho* velmi překvapená, drahoušku, koneckonců byla jsem vdaná za právníka skoro dvacet let a vím, jak zuřivě si tito lidé rozškatulkovávají různé aspekty svých životů a osobností. Soudím, že jim to umožňuje přežít, aniž se příliš často hroutí, ale také to některé z nich dělá naprosto nesnesitelnými.

Brandon nikdy nebyl nesnesitelný, ale byl to člověk s posláním: udržet pod pokličkou cokoli, co by mohlo firmě udělat špatnou reklamu, ať už by se to týkalo Geralda nebo mě. Je to ten druh práce, kde se člověk může úplně znemožnit díky prosté smůle, ale Brandon to bral sportovně..., a k jeho dobru je třeba připsat, že se mi nikdy nepokoušel tvrdit, že to dělá kvůli Geraldově památce. Vzal tu práci, protože věděl, že to je ten druh úkolů, které, jak říkal Gerald, dělají kariéru, které mohou člověka vynést o stupínek výš, když se podaří.

Brandonovi se to daří a mám z toho radost. Jednal se mnou s velkou laskavostí a soucitem, to by mi mělo stačit k tomu, abych kvůli němu byla šťastná, ale mám ještě dva jiné důvody. Nikdy nebyl hysterický, když jsem mu řekla, že volal nebo přišel někdo od novin, a nikdy se netvářil, jako by to pro něj byla jen práce, jen to a nic jiného. Chceš vědět, co si opravdu myslím, Ruth? I když jsem o sedm let starší než člověk, o kterém ti vyprávím, a stále ještě vypadám zmačkaně a sešivaně a zmrzačeně, myslím, že se Brandon mohl do mě trochu zamilovat..., do mě nebo do hrdinské malé Nell, kterou si představuje, když se na mě dívá. Nemyslím, že je v tom vůbec nějaký sex (alespoň ne, dokud s mými sto osmi librami vypadám jako oškubané kuře visící na háku u řezníka), a to mi vyhovuje, pokud se již nikdy s žádným chlapem nevyspím, tak budu jen ráda. Ale stejně bych lhala, kdybych předstírala, že mi ten jeho pohled neudělal radost, ten, kterým říkal, že jsem součástí jeho života, já Jessie Angela Mahout Burlingamová, na rozdíl od toho nehybného předmětu, na který jeho šéfové myslí jako na Tu nešťastnou Burlingamovic záležitost. Nevím, jsem-li v Brandonově životě důležitější než jeho firma nebo méně důležitá nebo možná stejně, ale je mi to jedno, stačí mi vědět, že jsem v něm a to je něco víc než jen

Jessie se zarazila, poklepávala ukazováčkem na přední zuby a pozorně přemýšlela. Pořádně zatáhla ze zapálené cigarety a pokračovala. jen vedlejší účinek milosrdenství.

Brandon byl se mnou během všech policejních výslechů a nahrával si je na diktafon. Na začátku každého výslechu všem přítomným včetně stenografů a zdravotních sester zdvořile, ale neúnavně vysvětloval, že každý, kdo vynese případné senzační detaily o tomto případě, bude vystaven veškerým represáliím, které si nesmírně úzkoprsá a velká právní firma z Nové Anglie dokáže vymyslet. Brandon je musel stejně dobře přesvědčit jako mě, protože nikdo z těch, kdo byli v obraze, nic neřekl novinářům.

Nejhorší výslechy proběhly v době, kdy jsem tři dny ležela na intenzivní péči v severocumberlandské nemocnici a plastikovými trubičkami nasávala krev, vodu a elektrolyty. Policejní záznamy z těchto sezení byly tak podivné, že by se hodily do senzačních zpráv o tom, jak pes pokousal člověka, které se občas objeví v tisku..., a v

této verzi se navíc jedná o ženu. Chceš vědět, co přijde do knihy rekordů? Dobře, tak tady to máš:

Rozhodli jsme se vyjet si na jeden den na naši chatu v západní části státu Maine. Po pohlavním styku, kdy jsme střídavě souložili a kočkovali se, jsme se společně osprchovali. Gerald odešel ze sprchy, zatímco jsem si myla vlasy. Stěžoval si, že se cítí nafouknutý, asi po sendvičích, které jsme jedli cestou z Portlandu, a ptal se mě, jestli tu máme nějaké prášky na trávení. Řekla jsem, že nevím, ale jestli ano, pak by měly být na prádelníku nebo na polici nad postelí. O tři nebo čtyři minuty později, když jsem si splachovala vlasy, jsem slyšela Geralda vykřiknout. Tento výkřik patrně signalizoval začátek silného infarktu. Výkřik byl následován silnou ranou, jak tělo spadlo na podlahu. Vyskočila jsem ze sprchy, a když jsem utíkala do ložnice, podjely mi nohy. Jak jsem padala, narazila jsem hlavou do boku prádelníku a upadla jsem do bezvědomí.

Podle této verze, která byla plodem pana Milherona a pí Burlingamové a byla nadšeně přijata policií, bych mohla ještě dodat, že jsem se několikrát částečně probrala, ale pokaždé jsem znova omdlela. Když jsem se probrala naposledy, pes již byl znuděný Geraldem a vrhl se na mě. Vylezla jsem na postel (podle našeho příběhu jsme ji našli tam, kde byla, asi posunutá řemeslníky, kteří voskovali podlahu a my jsme byli již tak nažhavení, že jsme se neobtěžovali posouváním postele na místo) a zahнала psa na ústup tím, že jsem po něm hodila sklenici s vodou a popelník univerzitního bratrstva. Pak jsem opět omdlela a strávila několik hodin v bezvědomí a krvácela na postel. Později jsem se znova vzbudila, dověkla se do auta a nakonec dojela do bezpečí... po jednom posledním omdlení. To když jsem najela do toho stromu u cesty.

Jen jednou jsem se zeptala Brandona, jak mohla policie naletět na takovou snůšku nesmyslů. Řekl, „Teď je to v kompetenci policie státu Maine, Jessie, a my, čímž měl na mysli firmu, u nich máme spoustu přátel. Snažím se vždy využívat všech kontaktů, ale v tomto případě jsem se ani nemusel moc snažit. Policajti jsou také lidské bytosti, víš? Tito hoši si udělali velice dobrou představu o tom, co se opravdu přihodilo, ve chvíli, kdy uviděli ta pouta visící v čele postele. Není to poprvé, co vidí pouta poté, co někdo vyplivnut duši,

věř mi. Ani jeden z těch poldů, ať už místní nebo státní, nechtěl, aby se o vás a vašem manželovi vyprávěly sprosté vtipy následkem něčeho, co skutečně nebylo ničím jiným než groteskní nehodou.“

Nejdříve jsem ani Brandonovi nic neřekla o muži, kterého jsem asi viděla, nebo o blátivé šlápotě nebo o perlové náušnici nebo o něčem jiném. Čekala jsem, víš, čekala jsem snad na nějaký náznak, na nějaké znamení osudu.

Jessie se podívala na poslední slova, zavrtěla hlavou a psala dál.

Ne, to jsou kecy. Čekala jsem, že nějaký polda vkráčí dovnitř s malým plastickým sáčkem na doličné předměty a požádá mě, abych identifikovala prsteny, které jsou uvnitř, žádnou perlovou náušnici. „Jsme si docela jisti, že jsou vaše,“ řekne, „protože jsou na nich vyryty vaše iniciály a iniciály vašeho manžela a také z toho důvodu, že jsme je našli na podlaze v pracovně vašeho manžela.“

Stále jsem na to čekala, protože kdyby mi ukázali ty prsteny, byla bych si jistá, že Půlnoční návštěvník malé Nell byl jen výtvozem Nellinčiny představivosti. Čekala jsem a čekala a nic se nedělo. Nakonec, těsně před mou první operací ruky, jsem Brandonovi řekla, že mám dojem, že jsem v domě nemusela být samotná, alespoň ne celou tu dobu. Řekla jsem mu, že je to možná jen má představivost, to byla také jedna možnost, ale že se mi to tehdy zdálo velice skutečné. Neřekla jsem mu nic o svých chybějících prstenech, ale hodně jsem mluvila o šlápotě a o perlové náušnici. O té náušnici, myslím, že se musím přiznat, že jsem *blábolila*, a myslím, že vím proč: vlastně jsem za ní schovávala všechno to, o čem jsem se ani Brandonovi neodvážila říci. Chápeš to? A celou tu dobu, co jsem mu to vyprávěla, tak jsem říkala věci jako: „Pak jsem si *myslela*, že vidím,“ a „Cítila jsem se *skoro jistá*, že.“ Musela jsem mu to říct, musela jsem to někomu říct, protože mě strach rozežíral zevnitř jako kyselina, ale snažila jsem se mu všemi možnými způsoby dokázat, že si nepletu subjektivní pocity s objektivní realitou. A nade všechno jsem se snažila zabránit, aby viděl, jak jsem *stále ještě* z toho vyděšená. Protože jsem nechtěla, aby si myslel, že jsem blázen. Nevadilo by mi, kdyby si myslel, že jsem trochu hysterická, byla jsem připravená zaplatit takovouto cenu za to, abych se nemusela vyrovnávat s dalším ošklivým tajemstvím, jako to o tom, co mi

udělal otec toho dne zatmění, ale zoufale jsem chtěla zabránit tomu, aby si myslel, že jsem bláznivá. Nechtěla jsem, aby o takové možnosti vůbec *uvažoval*.

Brandon mě vzal za ruku, poplácal mě po ní a řekl mi, že takové myšlenky za daných okolností chápe. A pak dodal, že je důležité si pamatovat, že to nebylo o nic víc skutečné než sprcha, kterou jsme si s Geraldem dali po našem volném zápase v posteli. Policisté prohledali celý dům, a kdyby tam byl ještě někdo jiný, tak by téměř určitě našli nějaké důkazy o jeho přítomnosti. A vzhledem k tomu, že v byl domě nedlouho předtím proveden velký úklid, znělo to víc než pravděpodobně.

„Možná že nějaký důkaz o něm *našli*,“ řekla jsem. „Možná že si nějaký polda tu náušnici strčil do vlastní kapsy.“

„Na světě je plno chmatavých policajtů, to je jisté,“ řekl, „ale těžko bych uvěřil, že i ten nejstupidnější polda by riskoval svou kariéru kvůli náušnici, co nejde do páru. To bych spíš věřil tomu, že se ten chlap, o kterém si myslíš, že byl v domě, vrátil a sebral ji.“

„Ano!“ řekla jsem. „To je možné, ne?“

Začal vrtět hlavou, ale pak jen pokrčil rameny. „Všechno je možné, včetně chamtivosti a lidské chyby ze strany vyšetřujících detektivů, ale...“ Odmlčel se, vzal mě za levou ruku a podíval se na mě tím jeho strýčkovským pohledem. „Velká část vaší logiky spočívá v jistotě, že detektivové se domem jen tak prošli a řekli, že je v pořádku. Tak to ale nebylo. Kdyby tam byla nějaká třetí osoba, je jisté, že by policie o tom našla důkazy. A kdyby našli důkazy o přítomnosti třetí osoby, věděl bych to.“

„Proč?“ zeptala jsem se.

„Protože něco takového by vás dostalo do velice špatné situace, kdy policie přestane být hodná a začne vám číst Mirandovo ustanovení o právech zatčených.“

„Nechápu, o čem to mluvíte,“ řekla jsem, ale již mi to začínalo docházet, ano Ruth, opravdu. Gerald byl něco jako pojistkový maniak a byla jsem již informována agenty tří různých pojišťoven o tom, že během svého oficiálního smutku a ještě mnoho let potom budu žít velmi komfortní život.

„John Harrelson v Augustě provedl velmi důkladnou pitvu vašeho manžela,“ řekl Brandon. „Podle jeho zprávy Gerald zemřel na to, čemu lékaři říkají čistý srdeční záchvat, což znamená, že nenastaly žádné komplikace dané otravou jídlem nebo vypětím či velkou tělesnou námahou.“ Bylo jasné, že chce dál pokračovat, v takové chvíli jsem na něj myslela jako na Brandona-učitele, ale uviděl na mé tváři něco, co ho zarazilo. „Jessie? Co se děje?“

„Nic,“ řekla jsem.

„Ale ano, něco vám je, vypadáte strašně. Máte křeč?“

Když se mi ho konečně podařilo přesvědčit, že jsem v pořádku, tak už jsem v pořádku téměř skutečně byla. Víím, že ty víš, o čem jsem přemýšlela, protože jsem ti o tom psala již výše v tomto dopise: ten dvojitý kopanec, co jsem dala Geraldovi, když nechtěl udělat, co jsem po něm žádala, a pustit mě. Jeden do břicha a jedno mlaskavé políbení do rodinných šperků. Myslela jsem na to, jaké jsem měla štěstí, když jsem řekla, že milování bylo drsné, vysvětlovalo to modřiny. Myslím, že byly jen lehké, protože srdeční záchvat přišel hned po kopancích a to muselo zastavit tvoření modřin skoro dřív, než vůbec začalo.

To nás ovšem přivádí k další otázce, způsobila jsem mu srdeční záchvat tím, že jsem ho kopla? Žádná z knih z oblasti medicíny, do kterých jsem se dívala, tuto otázku nezodpovídá naprosto jasně, ale budme realisti: asi jsem mu k tomu dopomohla. Ale odmítám nést plnou odpovědnost. Měl přes váhu, příliš pil a kouřil jako fabrika. Srdeční záchvat byl již na cestě, kdyby se to nestalo toho dne, stalo by se to příští týden nebo příští měsíc. Ale čert nikdy nespí, Ruth. Já tomu věřím. A jestli ty tomu nevěříš, tak tě srdečně vyzývám k tomu, aby sis to zmačkala do kuličky a strčila někam, kde slunce nesvítí. Dospěla jsem k přesvědčení, že jsem si už vybojovala právo na to, abych si myslela přesně to, co si chci myslet, alespoň co se tohoto týče. *Zvláště* co se tohoto týče.

„Jestli jsem vypadala, jako bych spolkla kliku od dveří,“ řekla jsem Brandonovi, „tak je to kvůli tomu, že se pokouším si zvyknout na pomyšlení, že by si někdo mohl myslet, že jsem Geralda zabila kvůli jeho životní pojistce.“

Ještě jednou zavrtěl hlavou a díval se na mě vážným pohledem. „Oni si to vůbec nemyslí. Harrelson říká, že Gerald měl srdeční záchvat, který mohl být urychlený pohlavním vzrušením, a policie s tím souhlasí, protože John Harrelson je jedním z nejlepších ve svém oboru. Při nejhorším by tu mohlo být pár cyniků, kteří by si mohli myslet, že sis hrála na Salomé a přivedla ho k tomu naschvál.“

„Myslíte si to vy?“ zeptala jsem se.

Myslela jsem si, že bych ho mohla takovou přímočarostí šokovat, a část mého já byla zvědavá na to, jak takový šokovaný Brandon Milheron asi vypadá, ale přepočítala jsem se. Jen se usmál. „Jestli si myslím, že máte dostatečnou představivost na to, abyste využila příležitosti k přehřátí Geraldova termostatu, ale ne dostatečnou na to, abyste nevěděla, že sama můžete nakonec zemřít v poutech? Ne. Jestli vám to, Jessie, pomůže, věřte mi, že si myslím, že se to stalo přesně tak, jak jste mi řekla. Mohu být upřímný?“

„Jiného bych vás ani nechtěla,“ řekla jsem mu.

„Dobře, pracoval jsem s Geraldem a dobře jsem s ním vycházel, ale spousta lidí ve firmě na tom s ním tak nebyla. Všechno pořád potřeboval mít pod kontrolou, byl na to úplný maniak. Vůbec mě nepřekvapuje, že se v jeho mozku vylíhnul ten nápad přivazovat si k posteli ženu, se kterou se chce milovat.“

Rychle jsem se na něj podívala, když to říkal. Byla noc, jediné rozsvícené světlo svítilo nad mojí postelí a on seděl ve stínu opěradla, ale jsem si dočista jistá, že se Brandon Milheron, mladý, úspěšný právnický žralok našeho města, začervenal.

„Jestli jsem vás urazil, tak je mi to moc líto,“ řekl a zaznělo to neočekávaně neohrabaně.

Málem jsem se rozesmála. Bylo by to ode mě velmi nelaskavé, ale v té chvíli mluvil jako osmnáctiletý maturant. „Neurazil jste mě, Brandone,“ řekla jsem.

„Dobře. To pokud jde o mě. Ale je to práce policie, alespoň prověřit možnost nečisté hry, posoudit hypotézu, že byste mohla zajít o krok dále než jen doufat, že se vašemu manželovi přihodí to, čemu se v odborných kruzích říká ztopořená korunárka.“

„Neměla jsem ani nejmenší ponětí o tom, že má problémy se srdcem!“ řekla jsem. „Zdá se, že ani pojišťovny to nevěděly. Přece kdyby to věděly, tak by s ním neuzavřely ty pojistky, ne?“

„Pojišťovny pojistí každého, kdo je ochoten zaplatit dostatečné pojistné,“ řekl, „a Geraldovi pojišťováci ho neviděli, jak kouří jednu za druhou a prolévá se kořalkou. Vy ano. Nemá cenu protestovat, ale musela jste si být vědoma, že vypadal jak chodící infarkt, který jen hledá místo, kde to spustí. Policajti to také vědí. Tak by si mohli říct: Řekněme, že si pozvala do domu na jezeře přítele a neřekla o tom manželovi. A co když tento přítel na něj prostě v pravém okamžiku vybaflnul ze skříně, v okamžiku, kdy se to hodilo jí, ale už vůbec ne jejímu staroušovi? Kdyby policajti měli nějaký důkaz o tom, že se něco podobného mohlo stát, byla byste v pěkném průseru, Jessie. Protože za určitých okolností by obyčejné bafnutí mohlo být považované za vraždu prvního stupně. To, že jste strávila dva dny v poutech a musela jste si napůl stáhnout kůži, abyste se z nich dostala, silně hovoří proti myšlence, že byste mohla mít komplice, ale na druhé straně již jen ty náramky samy o sobě, v určitém typu policejního mozku... no, řekněme, že tuto myšlenku na komplice přímo vyvolávají.“

Fascinovaně jsem na něj zírala. Připadala jsem si, jako bych právě zjistila, že jsem tančila čtverylku na okraji propasti. Seděla jsem tam a pozorovala hru stínů na Brandonově obličejí za kruhem světla vrhaného noční lampičkou. Do té doby mi myslí párkrát proběhla myšlenka, že by si policie mohla myslet, že jsem Geralda zavraždila, ale myslela jsem to spíš jako nějaký hodně morbidní žert. Díky Bohu, Ruth, že jsem o tom nikdy s policií nežertovala.

Brandon řekl: „Chápete, proč bude moudřejší se policii o nějakém vetřelci v domě nezmiňovat?“

„Ano,“ řekla jsem. „Bude lepší netahat čerta ani nic jiného za ocas, že ano?“

Hned jak jsem to řekla, vybavil se mi obraz toho prokletého psa, jak táhne Geralda za nadloktí po podlaze, viděla jsem ten kus kůže, visící přes jeho čumák. Mimochodem, podařilo se jim to ubohé, zatracené stvoření před pár dny vystopovat, udělalo si pelech pod Laglanovic hausbótem, na pobřeží, asi půldruhé míle na sever. Našli

tam pořádný kus Geralda, takže se do domu ještě musel několikrát vrátit poté, co jsem ho vyděsila světly a klaksonem mercedesu. Zastřelili ho. Měl na obojku bronzový přívěsek, ne ten s registračním číslem, podle kterého by se dal zjistit majitel, aby dostal co proto, ale jen takový, na kterém bylo jméno Princ. Umíš si to představit, Princ? Když konstábl Teagarden přišel a řekl mi, že ho zabili, byla jsem ráda. Neměla jsem mu za zlé to, co udělal, nebyl na tom o moc líp než já v té chvíli, Ruth, ale byla jsem ráda a ještě ráda jsem.

To bylo trochu od věci, ale vraťme se k tomu, co jsem ti říkala o mém rozhovoru s Brandonem poté, když jsem mu řekla, že v domě mohl být někdo neznámý. Nadšeně souhlasil s tím, že by se neměl tahat čert za ocas. Zdálo se mi, že to tak přežiji, byla to už tak dost velká úleva, že jsem o tom mohla vyprávět alespoň jednomu člověku, ale stále jsem to nemohla nechat jen tak plavat.

„Důkazem je ten telefon,“ řekla jsem mu. „Když jsem se dostala z pout a zkusila ho, byl hluchý jak poleno. Hned jak mi to došlo, tak jsem si byla jistá, že tam byl nějaký chlápek a nějakým způsobem přerušil telefonní drát vedoucí od cesty. To je, co mě dostalo z domu až do mercedesu. Nevíte, co to je se bát, Brandone, dokud se jednoho dne neocitnete sám uprostřed lesů s nezvaným domácím hostem.“

Usmál se, ale obávám se, že jeho úsměv již tentokrát nebyl tak sebejistý. Byl to ten druh úsměvu, jakým se muži usmívají, když si myslí, jak jsou ženy hloupé, a že by na to měl být zákon, aby nemohly vycházet samy bez doprovodu. „Došla jste k závěru, že telefonní vedení je přerušuté poté, co jste zvedla telefon, ten v ložnici, a zjistila, že je hluchý. Je to tak?“

Nestalo se to přesně tak a nebylo to přesně to, co jsem si tehdy myslela, ale přikývla jsem. Zčásti proto, že se mi to zdálo snazší, ale především proto, že nemá cenu diskutovat s mužem, který má podobný výraz na tváři. Je to takový ten výraz, kterým říkají, „Ženský! Žít se s nima nedá, odstřelit se taky nedá!“ Pokud ses, Ruth, úplně nezměnila, tak určitě víš, o čem to mluvím, a jsem si jistá, že mě pochopíš, když ti řeknu, že jsem v té chvíli opravdu toužila po tom, aby celý ten rozhovor rychle skončil.

„Byl vytažený ze zásuvky, to je všechno,“ řekl Brandon. V té chvíli vypadal jako pan Rogers, když dětem vysvětloval, že někdy se

jim ovšem může zdát, že pod postelí je strašidlo, ale že tam ve skutečnosti není. „Gerald vytáhl zástrčku ze zdi. Pravděpodobně nechtěl, aby ho během jeho volného odpoledne, když pomineme jeho malou hru s pouty, volali z kanceláře. Také vytáhl ze zásuvky ten telefon ve vstupní hale, ale ten v kuchyni byl zapojený a normálně fungoval. To vše mám z policejních hlášení.“

Začalo se rozednívat, a v tom, Ruth, jsem najednou pochopila, že všichni ti muži, kteří vyšetřovali, co se tehdy u jezera přihodilo, si udělali určitou představu o tom, jak jsem se se situací vypořádala a proč jsem dělala to, co jsem dělala. Většina z nich byla na mé straně a to určitě situaci nesmírně ulehčilo, ale štvalo mě a také mě to zároveň trochu děsilo, když jsem zjistila, že většinu svých závěrů učinili ne na základě toho, co jsem jim řekla, nebo na základě důkazů, ale prostě jen vycházeli z faktu, že jsem jen ženská a ženský se chovají určitými předpověditelnými způsoby.

Z tohoto pohledu není žádný rozdíl mezi Brandonem Milheronem v jeho nažehleném obleku s vestičkou a starým konstáblem Teagerdenem v ošoupaných džínách s červenými požárníckými kšandami. Muži si stále o nás myslí to, co si vždy o nás mysleli. Mnozí z nich se naučili říkat ta správná slova ve správných chvílích, ale jak říkala moje matka: „Dokonce i kanibal se může naučit recitovat apoštolské krédo.“

A víš co? Brandon Milheron mě *obdivuje*, obdivuje mě za to, jak jsem si poradila poté, co Gerald padl mrtvý k zemi. Ano, opravdu mě obdivuje. Občas to vídám na jeho tváři, a jestli se tady dnes večer zastaví jako obvykle, jsem si jistá, že to na ní zase uvidím. Brandon si myslí, že jsem odvedla zatraceně dobrou práci, zatraceně *kurážnou* práci... na ženskou. Vlastně si myslím, že v době, kdy jsme měli náš první rozhovor o mém hypotetickém návštěvníkovi, svým způsobem se rozhodl, že jsem se chovala tak, jak by se zachoval on v podobné situaci..., pokud by ovšem k tomu ještě musel bojovat s vysokou horečkou. Napadlo mě, že většina mužů takto uvažuje o tom, jak ženy myslí: jako právníci s malárií. To by určitě dokázalo zčásti vysvětlit jejich chování, že?

Hovořím o blahosklonnosti muže vůči ženě, ale zároveň mluvím o něčem daleko důležitějším a také daleko strašnějším. Nerozuměl

tomu, chápeš, a to nemá nic společného s rozdíly mezi pohlavími, lidský rod je takto proklet a je to nejjistější důkaz o tom, že každý z nás je na světě úplně sám. V tom domě se staly strašlivé věci, Ruth, až donedávna jsem jen nevěděla, *do jaké míry* byly strašlivé, a *on to nepochopil*. Vyprávěla jsem mu, co jsem všechno dělala, abych se nenechala pohltit tou hrůzou zaživa, a on jen přikyvoval, usmíval se na mě a sympatizoval se mnou. Nakonec si myslím, že mi to trochu udělalo i dobře, ale nikdy se nedostal k pravdě ani na doslech..., k tomu, jak ta hrůza rostla a rostla, až přerostla v ten velký, černý, strašidelný dům v mé hlavě. Ještě v ní je, stojí tam s dveřmi dokořán a zve mě, abych se do něj kdykoliv vrátila, a já se tam nikdy *vracet* nechci, ale někdy se přistihnu, jak tam jdu, a ve chvíli, kdy vkročím dovnitř, dveře se za mnou zabouchnou a samy zamknou.

No, nevadí. Asi by se mi mělo ulevit, když teď vím, že má intuice ohledně toho, co se stalo s telefonním vedením, byla špatná, ale nepomohlo to. Protože část mého já byla přesvědčená a stále ještě přesvědčená je, že telefon v ložnici by nefungoval, ani kdybych *vlezla* za židli a zapojila ho, že telefon v kuchyni možná fungoval později, ale bylo z pekla jasné, že nefungoval tehdy, že jsem se prostě z toho domu musela dostat mercedesem, nebo zemřít rukou té nestvůry.

Brandon se naklonil kupředu, až se dostal do plného světla lampičky, a řekl: „V domě žádný muž nebyl, Jessie, a to nejlepší, co s tím můžeš udělat, je na to zapomenout.“

Téměř jsem mu tehdy řekla o chybějících prstýncích, ale byla jsem unavená a měla jsem bolesti, tak jsem mu nakonec nic nepověděla. Poté co odešel, jsem ještě dlouho byla vzhůru a ani prášek mi tu noc nepomohl usnout. Myslela jsem na blížící se transplantaci kůže, ale ne zas tolik, jak by sis mohla myslet. Hlavně jsem myslela na své prsteny, na otisk boty, který nikdo kromě mě neviděl, a na to, jestli by se *to* mohlo vrátit, aby uvedlo věci do pořádku. A než jsem se na to konečně vykašlala, rozhodla jsem se, že tam nikdy žádný otisk ani perlová náušnice nebyly. Že nějaký polda si všiml mých prstýnků na podlaze vedle knihovny a prostě je sebral. *Asi teď budou za výlohou nějaké zástavárny v Lewistonu*, pomyslela jsem si. Asi by mě takový nápad měl rozzlobit, ale nestalo se tak.

Cítila jsem se z toho stejně, jako když jsem se to ráno probudila za volantem mercedesu s neuvěřitelným pocitem klidu a pohody. Žádný neznámý, žádný neznámý, nikde žádný neznámý. Jen polda s dlouhými prsty, který se rychle ohlédne přes rameno, aby si byl jistý, že vzduch je čistý, a pak šup do kapsy. A co se týče prstenů samotných, vůbec mně na nich nezáleželo a ani dosud nezáleží. V těchto posledních měsících jsem začala čím dál tím víc věřit tomu, že jediným důvodem pro to, aby ti muž navlékl na prst kroužek, je, že mu zákony již nedovolují, aby ti ho mohl provléci nosem. Ale nevádí, z rána se stalo odpoledne a odpoledne se již chýlí k večeru a není teď čas na babské kecy. Teď je načase, abych hovořila o Raymondovi Andrewu Joubertovi.

Jessie se opřela o opěradlo židle a zapálila si další cigaretu. Nepřítomně si uvědomovala, že ji špička jazyka pálí z přemíry tabáku a že ji bolí hlava a že její záda protestují proti maratonskému sezení před počítačem. *Silně* protestují. Dům byl smrtelně tichý tichem, které mohlo jen znamenat, že sporá malá Megan Landisová vyrazila buď do supermarketu, nebo do čistírny. Jessii překvapilo, že Megan odešla, aniž se alespoň ještě jednou pokusila ji vyhnat od obrazovky počítače. Pak si řekla, že hospodyně pochopila, že by to byla marná námaha. *Ať to raději ze sebe dostane, ať je to co je to*, pomyslela si asi Meggie. Nakonec to pro ni bylo jen zaměstnání. Při té poslední myšlence Jessii trochu bodlo u srdce.

Nahoře zapraskalo prkno. Jessiina cigareta se zastavila pár centimetrů od jejích rtů. *Je zpátky!* zaječela Ženuška. *Ach, Jessie, je zpátky!*

Až na to, že nebyl. Její oči zabloudily na úzkou tvář, hledící na ni z novinových výstřižků, a pomyslela si: *Já přesně vím, kde jsi, ty čubčí synu. Že ano?*

Věděla, ale část její mysli dál naléhala, že je to stejně on, ne on, to, vesmírný kovboj, milostný přízrak, připravený se vrátit zase zpět. Jen to čekalo, až bude dům prázdný, a kdyby zvedla sluchátko telefonu na kraji stolu, zjistila by, že je hluché jako hlušina a že všechny telefony v domě u jezera byly té noci stejně hluché.

*Tvůj přítel Brandon se může smát, jak chce, ale my známe pravdu, že ano, Jessie?*

Najednou vymrštila svou zdravou ruku, chňapla sluchátko a přiložila si ho k uchu. Slyšela uklidňující tůň oznamovacího tónu. Položila je zpátky. V koutcích úst jí pohrával zvláštní, potemnělý úsměv.

*Ano, vím přesně, kde jsi, ty zkurvysynu. Ať si o tom Ženuška a ty ostatní dámy v mé hlavě myslí, co chtějí, Karkulka a já víme, že teď máš na sobě oranžový overal a sedíš v cele okresního vězení, v té na vzdáleném konci starého křídla, jak říkal Brandon, aby se k tobě nemohli dostat ostatní vězni a vyřídit tě dřív, než tě stát postaví před porotu tobě rovných..., pokud věc jako ty vůbec má sobě rovné. Možná že od tebe ještě úplně osvobozené nejsme, ale budeme. Slibuji ti, že budeme.*

Její oči opět zabloudily na obrazovku a ačkoliv ji ospalost, způsobená práškem a sendvičem, už dávno přešla, cítila teď až do morku kostí únavu a naprostý nedostatek víry v to, že se jí podaří dokončit, co začala.

*A teď je načase, abych hovořila o Raymondovi Andrew Joubertovi, napsala, ale bylo? Mohla? Byla tak unavená. Samozřejmě že byla, vždyť postrkávala ten prokletý kurzor přes obrazovku sem a tam skoro celý den. Říká se tomu chodit se džbánem pro vodu, a když s ním chodíte dost dlouho, tak se ucho utrhne. Možná by udělala líp, kdyby šla nahoru a chvilku si zdřímla. Raději později než nikdy a tak dále. Mohla to uložit do paměti, zítra ráno si to zase vyvolat a vrátit se k psaní –*

Karkulčin hlas ji zarazil. Tento hlas se v poslední době ozýval jen občas a Jessie mu velmi pozorně naslouchala, když tak učinil.

*Jestli se rozhodneš se teď zastavit, Jessie, tak se ani s ukládáním neobtěžuj. Prostě to vymaž. Obě víme, že nikdy nebudeš mít tu odvahu se Joubertovi znova postavit, určitě ne tím způsobem, kterým to člověk musí udělat, když o něčem píše. Někdy je to pořádně těžké o něčem psát, že ano? Vytáhnout tu věc ze zadní komůrky své mysli a postavit ji přímo před sebe na obrazovku.*

„Ano,“ zašeptala. „Pořádně těžké. Možná i víc než to.“

Potáhla z cigarety a pak ji napolo vykouřenou típla. Naposledy prolistovala výstřižky z novin a zadívala se z okna na svah východní promenády. Sníh už dávno přestal padat a slunce jasně zářilo, ačkoliv

to už dlouho nebude trvat; únorové dny v Maine jsou nevďěčně krátké.

„Co říkáš, Karkulko?“ Jessie se zeptala prázdného pokoje. Ráčkovala povýšeným hlasem Elizabeth Taylorové, který měla tak v oblibě v dětských letech, hlasem, který její matku přímo přiváděl k šílenství. „Máme, má drahá, dál pokračovat?“

Žádná odpověď nepřišla, ale Jessie žádnou nepotřebovala. Naklonila se opět dopředu a znova uvedla kurzor do pohybu. Dlouho se pak nezastavila, dokonce ani na to, aby si zapálila cigaretu.

### 37

A teď je načase, abych hovořila o Raymondovi Andrew Joubertovi. Nebude to lehké, ale pokusím se o to co nejlépe. Tak si nalej další šálek kávy, moje milá, a jestli máš při ruce láhev brandy, tak si z ní trochu přihni. Nyní přichází část třetí.

Na stole vedle mě jsou novinové výstřižky, ale články a zprávy neříkají vše, co já vím, natož vše, co *je* k vědění, pochybuji, že vůbec někdo má ponětí o všem, co Joubert provedl (včetně Jouberta samotného, mám dojem), a to je asi požehnání. To, čeho se noviny jen zlehka dotkly, i to, o čem psaly naplno, je jak vystřižené z té nejhorší noční můry a ani já bych o tom všem vědět *nechtěla*. Většinu z toho, co se nedostalo do novin, jsem se dozvěděla minulý týden během zdvořilostní návštěvy podivně tichého, podivně kajícího Brandona Milherona. Požádala jsem ho, aby ke mně zašel, jakmile souvislosti mezi Joubertovým a mým vlastním příběhem budou příliš zřetelné na to, aby je mohl dál ignorovat.

„Vy si myslíte, že to byl on, že?“ zeptal se. „Ten chlap, který byl s vámi v domě?“

„Brandone,“ řekla jsem, „já vím, že to byl on.“

Povzdychl si, asi minutu pozoroval své ruce a pak ke mně opět vzhledl; byli jsme tady v tomto pokoji, bylo devět hodin ráno a jeho tvář mi neskrývaly žádné stíny. „Dlužím vám omluvu,“ řekl. „Tehdy jsem vám nevěřil –“

„Já vím,“ řekla jsem tak laskavě, jak jsem jen byla schopná.

„– ale teď vám věřím. Můj Bože. Kolik z toho všeho chcete vědět, Jessie?“

Zhluboka jsem se nadechla a řekla. „Vše, co se vám podaří zjistit.“

Chtěl vědět, proč. „Chci říct, že klidně můžete prohlásit, že mi do toho nic není a že mám vypadnout, asi bych se tomu musel podřídít, ale vy po mně chcete, abych znova otevřel případ, který naše firma považuje za již uzavřený. Jestli někdo, kdo ví, že jsem se o vás celý podzim staral, si všimne, jak čenichám nyní v zimě okolo Jouberta, není nemožné, že by –“

„Že byste se mohl dostat do průšvihů,“ řekla jsem. To bylo něco, co jsem neuvážila.

„Ano,“ řekl, „ale to mě nijak zvlášť netrápí, jsem už dost velký na to, abych se o sebe dokázal sám postarat..., alespoň si to myslím. Mám daleko větší starost o vás, Jess. Mohla byste se opět dostat na titulní stránky novin, po vši té práci, kterou jsme si dali, abychom vás odtamtud co nejrychleji a bezbolestně stáhli. Ani to však není má nejhorší obava, je to na míle vzdálené tomu nejhoršímu. Tento případ je ten nejošklivější případ, který kdy byl na severu Nové Anglie souzen od druhé světové války. Chci tím říct, že je to tak morbidní, přímo radioaktivní záležitost, že byste se neměla vrhat do spadové zóny bez nějakého pořádného důvodu.“

Vstala jsem, šla k němu a vzala ho levačkou za ruku. „Ani za milion let bych vám nemohla vysvětlit, proč,“ řekla jsem mu, „ale mohu vám říct, co to způsobí, alespoň pro začátek?“

Jemně sevřel moji ruku a přikývl.

„Jedná se o tři věci,“ řekla jsem. „Za prvé potřebuji vědět, že je skutečný. Za druhé potřebuji vědět, že to, co udělal, je skutečné. Za třetí potřebuji vědět, že se již nikdy opět neprobudím s ním v mé ložnici.“

Tím se mi to vše připomnělo a, Ruth, dala jsem se do pláče. V těch slzách nebyla žádná vypočítavost, prostě mi jen tak vyhrkly. Nemohla jsem s tím nic dělat, abych je zastavila.

„Prosím, pomozte mi, Brandone,“ řekla jsem. „Pokaždé, když zhasnu světlo, stojí tam ve tmě, na druhém konci pokoje, a já se bojím, že pokud se na něj zblízka nepodívám, tak tomu tak bude navždy. Nikoho jiného se na to nemohu zeptat a potřebuji znát odpovědi. Prosím, pomozte mi.“

Pustil moji ruku, odněkud zevnitř svého křiklavě čistého advokátského obleku, který měl dnes na sobě, vytáhl kapesník a otřel mi jím obličej. Udělal to tak laskavě a jemně, jako to dělávala má matka, když jsem s brekem přiběhla do kuchyně, protože jsem si seděla kůži na koleně. To bylo ovšem předtím, než jsem se stala skřipajícím kolem naší rodiny.

„Dobrá,“ řekl nakonec. „Zjistím všechno, co se zjistit dá, a řeknu vám to... až do té doby, kdy mi řeknete dost. Ale myslím, že byste si měla raději pořádně přitáhnout váš bezpečnostní pás.“

Našel toho celkem dost a já se teď o to s tebou podělím, Ruth, ale varuji tě: s tím bezpečnostním pásem měl pravdu. Pokud se rozhodneš některé z následujících stránek přeskočit, pochopím to. Přála bych si, abych sama byla mohla přeskočit jejich napsání, ale asi to je také součást terapie. Ta závěrečná část, doufám.

Tato část příběhu, který, myslím, bych mohla nazvat Brandonovo vyprávění, začíná v roce 1984 nebo 1985. Tehdy se začaly vyskytovat případy hanobení hrobů v Jezerním okrsku v západní části státu Maine. Podobné případy byly hlášeny v půltuctu městeček poblíž hranice státu i na newhampshirské straně. Převrácení náhrobků, sprejová graffiti a kradení památečních vlajek bývá celkem běžné a na Dušičky se vždycky objeví pár rozplácých dýní na místním hřbitově, ale tyto zločiny zašly mnohem dál než nějaký vandalismus nebo drobná zlodějna. *Znesvěcení*, to bylo slovo, kterého použil Brandon, když mi koncem minulého týdne přinesl první zprávy, a toto slovo se začalo objevovat ve většině policejních hlášení od roku 1988.

Zločiny samy o sobě se těm, kdo je objevili a vyšetřovali, zdály abnormální, ale *modus operandi* nenesl známky šíleného ducha, zločiny byly dobře připravené a úzce zaměřené. Někdo, možná dvě nebo tři osoby, ale s větší pravděpodobností jen jedna, se oloupával do hrobek a mauzoleí na hřbitovech malých městeček s obratností zkušeného domovního zloděje. Na svou práci byl zřejmě vybavený elektrickou vrtačkou, velkými štípacími kleštěmi, velkou pilou na železo a pravděpodobně i navijákem s kladkou; Brandon říká, že hodně terénních vozů je jím dnes vybaveno.

Vloupání byla vždy zaměřená na hrobky a mauzolea, nikdy ne na jednotlivé hroby, a téměř ke všem došlo v zimě, když se jen těžko dají kopat hroby a těla musí být skladována do doby, než přejdou silné mrazy. Jakmile se pachatel dostal dovnitř, použil kleště a vrtačku na otevření rakví. Systematicky mrtvoly obíral o všechny šperky, které měly na sobě při pohřbu, a kleštičkami jim trhal zlaté zuby a plomby.

Tyto činy jsou sice opovrženíhodné, ale alespoň pochopitelné. Ovšem zlodějnou to jen začínalo. Vylupoval oči, utrhl uši, prořezával mrtvá hrdla. V únoru roku 1989 byly na chiltonském hřbitově nalezeny dvě mrtvoly bez nosů, zřejmě je odsekl dlátem a kladivem. Detektiv, který tento případ vyšetřoval, řekl Brandonovi: „Muselo to být lehké, byla tam taková zima, že mrtvoly byly vlastně zmražené a nosy se lámaly jako rampouchy. Ale ta pravá otázka je, co asi udělá chlap se dvěma zmraženými nosy, když už je jednou má? Pověsí si je jako přívěsek ke klíčům? Anebo je posype strouhaným sýrem a dá je zapéct do mikrovlnky? Co asi?”

Téměř všechny zhanobené mrtvoly byly nalezeny bez chodidel a rukou, některým chyběly i paže a celé nohy a v některých případech si pachatel odnesl i hlavy a pohlavní orgány. Podle ohledávače mrtvol zřejmě na hrubou práci používal sekyru a řeznický nůž a své dílo pak završil za pomoci celé sady skalpelů. Šlo mu to dobře. „Talentovaný amatér,“ řekl jeden z šerifových pomocníků chamberlainského okresu Brandonovi. „Nesvěřil bych se mu s operací žlučníku, ale na odstranění mateřského znaménka na paži by stačil.“

V několika případech těla i lebky otevřel a naplnil je zvířecími výkaly. Ovšem nejčastěji se policie setkávala s případy pohlavního hanobení mrtvol. Ohledně kradení zlatých zubů, šperků a údů neměl žádné vyhraněné preference, ale když přišlo na pohlavní ústrojí, dával jasně přednost pánům.

To bylo pro mě nesmírně velké štěstí.

Hodně jsem se toho dozvěděla o práci místního policejního oddělení během měsíce, který následoval po mém útěku z domu u jezera, ale nebylo to téměř nic ve srovnání s tím, co jsem se dozvěděla během posledního týdne. Nejvíc mě překvapilo, jak

diskrétní a taktní dokážou být policisté na malém městě. Asi když každého ve svém rajonu znáte křestním jménem a s mnoha z nich jste příbuzensky spříznění, stane se diskrétnost vaší druhou přirozeností, jako třeba dýchání.

Sám způsob, jakým se konalo vyšetřování mého případu, byl příkladem této zvláštní, promyšlené diskrétnosti, způsob, kterým vedli vyšetřování Joubertova případu, byl příkladem dalším. Připomeň si, že vyšetřování trvalo sedm let a bylo v něm zapojeno spousta lidí, dvě oddělení státní policie, čtyři okresní šerifové, třicet šerifových pomocníků a bůhvíkolik místních policistů a strážníků. Bylo to napsáno přímo v jejich spisech a kolem roku 1989 pro něj dokonce našli i přezdívku Rudolf, jako Rudolf Valentine. U okresního soudu se mluvilo o Rudolfovi, na semináři o potírání zločinnosti v Augustě, Derry a Watervillu se porovnávaly zápisky o Rudolfovi, diskutovalo se o něm během přestávek na kafe. „A tak jsme si ho vzali do rodiny,“ řekl jeden z policistů Brandonovi, ten samý, který mu řekl o těch nosech. „To si pište, že jo. Takoví jako my si vždycky takové týpky, jako je Rudolf, berou do rodiny. O posledních detailech se povídá při barbecue na dvorku za barákem, pokecá se o tom s kámošem z jiného oddělení, zatímco se koukáte, jak si vaše děti hrají s míčem. Protože nikdy nevíte, kdy padnete na nějakou novou souvislost a vyhrajete jackpot.“

Jedno je na celém příběhu úžasné (a asi teď už tušíš co..., pokud zrovna nejsi na záchodě a nekrmiš rybičky): za celé ty roky, co všichni ti poldové věděli, že mají tu čest se skutečnou živoucí stvůrou, která jim řadí v západní části státu, *se ten příběh nikdy nedostal na stránky novin, dokud Jouberta nechytili!* Zdá se mi to poněkud divné a trochu znepokojující, ale z širšího pohledu je to skvělé. V mnoha velkých městech boj se zločinem není tak úspěšný, ale tady ve východním Overshoe, ať dělají cokoliv, zdá se, že to dělají dobře.

Samozřejmě že můžeš namítnout, že by se na tom dalo ještě ledacos zlepšit, když jim to trvalo celých sedm let, než Jouberta chytily, ale Brandon mi to v rychlosti vysvětlil. Vysvětlil mi, že pachatel operoval výhradně v malých městech s malým rozpočtem, který místní policajty nutil k tomu, aby se zajímali jen o

nejzávažnější a nejurgentnější problémy..., to jest spíš o zločiny proti živým než o zločiny proti mrtvým. Poldové tvrdí, že v západní polovině státu působí nejméně dvě organizace zlodějů aut a čtyři automobilové dílny, kde auta rozebírají na součástky, a to jsou jen ty, o kterých vědí. Pak tu jsou vrahové, násilníci, kteří bijí své ženy, zloději, neukáznění řidiči a opilci. A nad tím vším je starý dobrý kšeft s drogami. Drogy se kupují, prodávají, pěstují a lidé se kvůli nim perou a jeden druhého zabíjejí. Podle Brandona šéf policie v Norwaysi už ani neužívá slovo *kokain*, ale říká tomu Napudrovaný svinstvo a ve svých písemných hlášeních to nazývá Napudrované s' o. Pochopila jsem, co tím myslel. Když jste poldou na malém městě a snažíte se ohlídat své stádečko z čtyři roky starého Plymouthu, který vypadá, že se rozpadne pokaždé, když překročíte sedmdesát milů za hodinu, tak si rychle vytyčíte své priority a nějaký chlápek, který si hraje s mrtvolami, určitě nebude na předním místě.

Pozorně jsem všemu naslouchala, ale ne se vším jsem souhlasila. „Většinou to může být pravda, ale něco se mi přece nezdá,“ řekla jsem. „Chci říct, že to, co Joubert dělal... no, bylo to přece jen trochu víc než si jen hraní s mrtvolami, ne? Nebo se mýlím?“

„Vůbec se nemýlíte,“ řekl.

Ani jeden z nás prostě nechtěl přímo říct, že po sedm let tato zrůdná duše poletovala z městečka na městečko a užívala si s mrtvolami, aniž tomu kdo udělal přítrž, což podle mého názoru by bylo přece jen trochu důležitější než chytat dospívající dívky za krádež kosmetiky v místním dragstoru nebo zjišťovat, kdo si pěstuje trávu v parčíku za baptistickým kostelem.

Ale důležité bylo, že na něj nezapomněli a dále si porovnávali své zápisky. Poldové byli z mnoha důvodů celí nesví ze zločince jako Rudolf, ale tím hlavním důvodem bylo, že chlápek dostatečně cáklý na to, aby mrtvým dělal to, co jim dělal, se mohl zcvoknout ještě víc a začít to zkoušet na těch, kteří jsou ještě naživu..., i když člověk už moc dlouho naživu zůstat nemohl poté, co se Rudolf rozhodl rozetnout vám hlavu svou oblíbenou sekyrou. Policii také vrtalo hlavou, kam se poděly chybějící údy, k čemu je potřeboval? Brandon tvrdí, že v úřadu šerifa oxfordského okresu krátce kolovala

neoficiální zpráva, ve které stálo, že „možná je miláček všech žen Rudolf opravdu Hannibalem Kanibalem“. Následně byla zničena, ne proto, že by ji někdo považoval za nevkusný žert, ale proto, že se šerif bál, aby se o tom nedozvěděl tisk.

Kdykoliv si to místní policie mohla dovolit, postavila na hřbitov hlídky. Hřbitovů je v západním Maine hodně a myslím, že v době, kdy byl případ konečně rozřešen, se to už pro spoustu těch chlápků stalo něčím jako koníčkem. Prostě na to měli takovou teorii, že když se dostatečně dlouho hází kostkami, tak dřív nebo později padne vaše číslo. A to se, v podstatě, nakonec stalo.

Začátkem minulého týdne, vlastně teď tomu bude deset dní, Norris Ridgeway, šerif castleského okresu, a jeden z jeho pomocníků parkovali v opuštěné stodole poblíž homelandského hřbitova. Ten se nachází při okresce, na kterou ústí zadním východem. Byly dvě hodiny ráno a už se chystali, že to tu noc zabálí, a ve chvíli, když se k tomu chystali, šerifův pomocník John LaPointe zaslechl motor auta. Dodávku spatřili teprve tehdy, když se zastavila u zadního vchodu, protože tu noc sněžilo a ten chlápek neměl rozsvícená světla. Pomocník LaPointe ho chtěl sebrat hned, jak ho viděl vylézat z auta a heverem roztahovat tepanou mříž hřbitovních vrat, ale šerif ho zarazil. „Ridgewick sice vypadá jak neohrabaný kačer,“ řekl Brandon, „ale zná cenu dobrého zatčení. Nikdy neztratí ze zřetele pomyslení na soudní síň pod tlakem. Řekl mi to Alan Pangborn, chlápek, který to místo měl před ním, a to znamená, že to je ten nejlepší zdroj informací.“

Když o deset minut později dodávka projela bránou, Ridgewick a LaPointe ji potichu následovali také se zhasnutými světly. Sledovali stopy kol, až jim začalo být jasné, kam ten chlápek míří. Do městské hrobky pod kopcem. Oba dva mysleli na Rudolfa, ale ani jeden to neřekl nahlas. LaPointe řekl, že by to bylo jako uřknout střelce, aby netrefil.

Ridgewick svému pomocníkovi řekl, aby zastavil na druhé straně kopce, než kde se nacházela hrobka, že chce tomu chlápku nechat dostatečně dlouhý provaz, aby se na něj mohl pověsit sám. Jak se ukázalo, Rudolf toho provedl dost na to, aby provaz stačil až na Měsíc. Když Ridgewick a LaPointe vtrhli dovnitř s odjištěnými

zbraněmi a rozsvícenými svítilnami, nachytali Raymonda Andrewa Jouberta rozkročeného v otevřené rakvi. V jedné ruce měl sekuru a v druhé svého ptáka a LaPointe řekl, že vypadal, jako by se chystal poradit si s oběma.

Myslím, že Joubert je oba dva pekelně vyděsil, když ho poprvé spatřili ve světle, a ani trochu mě to nepřekvapuje, i když si mohu dovolit říct, že si dokážu představit lépe než kdo jiný, jaké to asi muselo být, střetnout se s podobnou stvůrou ve hřbitovní hrobce ve dvě hodiny ráno. Mimochodem Joubert trpí hormonální poruchou podvěsku mozkového, při které se postupně protahují ruce, nohy a obličej. Proto i jeho čelo je tak vystouplé a rty tak odulé. Také má abnormálně dlouhé paže, které mu visí až ke kolenům.

Asi před rokem byl v Castle Rocku velký požár, při kterém shořelo skoro celé centrum, a tak od té doby šerif musí vozit těžší provinilce do vězení až do Chamberlainu nebo Norwaye, ale ani šerifovi Ridgewickovi, ani jeho pomocníkovi LaPointeovi se nechtělo jet tak daleko po zasněžených silnicích ve tři hodiny ráno, vzali ho tedy do skladiště, které jim provizorně sloužilo jako policejní stanice.

„Tvrdili, že to bylo kvůli zasněženým silnicím a pozdní hodině,“ řekl Brandon, „ale mám dojem, že to nebylo celé. Myslím, že šerif Ridgewick prostě nechtěl své panenské jablíčko nikomu předat, dokud si z něj sám pořádně neukousne. V každém případě s Joubertem nebyly žádné problémy, seděl na zadním sedadle, švitořil jako pěnkava a vypadal, jako kdyby vyskočil přímo z *Příběhů ze záhrobí*, a oba přísahají, že to je čistá pravda, zpíval si starou písničku od Turtles Happy Together.“

Ridgewick rádiem sehnal několik pomocníků, kteří na něj počkali. Předtím než s LaPointem odjeli, ujistil se, že Joubert je spolehlivě pod zámkem a že pomocníci jsou náležitě ozbrojeni a mají dostatek čerstvého kafe. Jeli zpátky do Homelandu pro dodávku. Ridgewick si navlékl rukavice, posadil se na jeden z těch plastických pytlů, do kterých poldové strkají mrtvoly, a dovezl auto do města. Řídil se všemi okénky stáhnutými dolů a prohlásil, že v dodávce to smrdělo jako v řeznickém krámu po šestidenním výpadku proudu.

Poprvé se Ridgewick podíval do zadní části dodávky, když dojel do městských garáží osvětlených zářivkami. V přihrádkách podél stěn dodávky bylo několik rozkládajících se údů. Byl tam také proutěný kufřík, mnohem menší než ten, který jsem viděla já, a bedýnka s lupičským náradím. Když Ridgewick otevřel proutěný kufřík, našel tam šest penisů, navlečených na hrubém provázku. Prohlásil, že hned věděl, že to má být náhrdelník. Později Joubert připustil, že jej často nosil, když se vydával na své hřbitovní výpravy, a prohlásil, že věří, že kdyby ho měl na svém posledním výletu, tak by nikdy nebyl chycen. „Nosil mi štěstí,“ řekl, a vzhledem k tomu, jak dlouho trvalo, než ho dopadli, Ruth, myslím, že se dá říct, že trefil do černého.

Ovšem ze všeho nejhorší byl sendvič, který ležel na sedadle vedle řidiče. Ta věc, která vykukovala mezi dvěma plátky toastového chleba, byl jasně lidský jazyk. Byl potřen takovou tou světle žlutou hořčicí, co tak chutná dětem.

„Ridgewickovi se podařilo vylézt z auta, než se pozvracel,“ řekl Brandon. „To bylo dobře, protože hoši od státní policie by mu natrhli v zadku novou díru, kdyby se jim poblil na důkazní materiál. Na druhé straně, kdyby se *nepozvracel*, tak bych požádal o jeho odvolání z psychologických důvodů.“

Krátce po východu slunce převezli Jouberta do Chamberlainu. Zatímco Ridgewick byl otočený na předním sedadle a Joubertovi četl zatýkáci formulí skrz bezpečnostní mřížku (dělal to teprve podruhé nebo potřetí v životě), Joubert jej přerušil a řekl, že „asi udělal něco špatného mamce-tatkově a že je mu to hrozně líto“. V té době už podle dokumentů nalezených v Joubertově náprsní tašce věděli, že žije v Mottonu, farmářském městečku na druhé straně řeky, a jakmile byl Joubert bezpečně pod zámkem ve svém novém příbytku, Ridgewick informoval detektivy jak z Chamberlainu, tak z Mottonu o tom, co jim Joubert pověděl.

Cestou zpátky do Castle Rocku se LaPointe Ridgewicka zeptal, co si myslí, že najdou poldové, kteří se vydali udělat domovní prohlídku do Joubertovi domu. Ridgewick řekl: „To já nevím, ale doufám, že je napadlo vzít si s sebou plynové masky.“

Zpráva o tom, co tam našli, a závěry, které z nálezů učinili, byly postupně vytištěné v novinách během několika dalších dní, ale státní policie a prokuratura státu Maine měly docela jasnou představu o tom, co se dělo ve farmářském domku na Kingston Road, již když slunce zapadalo za prvním Joubertovým dnem za mřížemi. Dvojice, kterou Joubert nazýval svými mamkou-taťkou, ve skutečnosti jeho nevlastní matka se svým manželem, byla již mrtvá. Byli již mrtví několik měsíců, ačkoliv Joubert dál mluvil tak, jako by se jim to „něco špatného“ přihodilo jen před několika dny či hodinami. Oba je skalpoval a „taťku“ z velké části snědl.

Po celém domě byly poházené kusy těl, některé se rozkládaly a i přes chladné počasí jimi hýbali červi, ostatní byly pečlivě vypreparované a zachovalé. Především mužské pohlavní orgány. Na polici vedle schodů do sklepa policie našla asi padesát zavařovaček obsahujících oči, rty, prsty a varlata. Joubert si rád doma zavařoval. Dům byl plný, skutečně plný kradených věcí, pocházejících většinou z letních táborů a chat. Joubert tomu říká „moje věci“, domácí spotřebiče, nástroje, zahradnické nářadí a taková zásoba dámského spodního prádla, se kterým by si klidně mohl otevřít módní butik stylu Victoria's Secret. Zřejmě je rád nosil.

Policie se stále snaží přijít na to, které části těl pocházejí z Joubertových hřbitovních expedic a které jsou výsledkem jeho dalších aktivit. Věří, že zabil asi tak dvanáct osob během posledních pěti let, stopaře, kteří si zastavili jeho dodávku. Brandon říká, že jich nakonec může být i víc, ale práce soudních lékařů je velmi pomalá. Sám Joubert nijak nepomůže k rozřešení této záhady, ne proto, že by nechtěl mluvit, ale proto, že mluví příliš. Podle Brandona se již přiznal k více než třem stům zločinům včetně vraždy George Bushe. Zdá se, že věří, že Bush je ve skutečnosti Dana Carvey, ten chlápek, co hraje Kostelní dámu v *Saturday Night Live*.

Od svých patnácti let, kdy byl zatčen za nezákonný pohlavní styk se svým bratrancem, prošel různými psychiatrickými léčebnami. Dotyčnému bratranci byly tehdy dva roky. Samozřejmě že byl sám obětí pohlavního zneužívání ze strany svého otce, svého otčima a i své nevlastní matky. Jak se to říká? Rodina, která si hraje pohromadě, drží pohromadě?

Poslali ho do Gage Pointu, něco mezi léčebnou na odvykací kúry a blázincem pro dospívající v hancockém okrese, s obviněním z pohlavního zneužití s přitěžujícími okolnostmi a po čtyřech letech ho propustili jako vyléčeného. Bylo mu tehdy devatenáct. Bylo to v roce 1973. Druhou polovinu roku 1975 a většinu roku 1976 strávil v blázinci v Augustě. Byl to následek Joubertových srandiček se zvířaty. Víím, Ruth, že bych asi neměla o těchto věcech žertovat, budeš si myslet, že jsem hrozná, ale po pravdě řečeno nevím, co jiného dělat. Někdy mám pocit, že jestli si z toho nebudu dělat legraci, tak se rozpláču a už se nikdy nebudu moci zastavit. Strkal kočky do popelnic a pak je dělbuchama trhal na kousky, to dělal..., a tu a tam, když si chtěl vyhodit z kopýtka, přibodl pár pejsků ke stromům.

V devěťasedmdesátém ho poslali do Juniper Hillu za znásilnění šestiletého slepého chlapce. Tentokrát to mělo být nadobro, ale když se jedná o politiku a státní instituce, tak myslím, že je správné říct, že nic není nadobro. Z Juniper Hillu byl propuštěn v roce 1984 a opět prohlášen za „vyléčeného“. Brandon i já si myslíme, že toto druhé vyléčení mělo víc společného s úsporami na zdravotnictví ve státním rozpočtu než s nějakým zázrakem moderní vědy či psychiatrie. V každém případě se Joubert vrátil do Mottonu a žil tam se svou nevlastní matkou a jejím manželem a stát na něj zapomněl... až na to, že mu vydal řidičský průkaz. Prošel řidičskou zkouškou a dostal naprosto legálně řidičák, svým způsobem mi tento fakt připadá naprosto ohromující, a někdy koncem roku 1984 nebo začátkem roku 1985 začal obrážet místní hřbitovy.

Byl to pilný chlapec, v zimě měl své hrobky a mauzolea, na podzim a na jaře vylupoval letní tábory a chaty v celém západním Maine, kde bral vše, co upoutalo jeho pozornost, „moje věci“, jak tomu říkal, vždyť už víš. Zřejmě měl velkou zálibu v zarámovaných fotografiích. Na půdě domu v Kingston Road jich našli čtyři kufry. Brandon říká, že je stále ještě počítají, ale že celkový počet asi bude přes sedm set.

Je nemožné říct, do jaké míry „mamka-taťka“ věděli o tom, co se dělo, než s nimi také Joubert skoncoval. Asi toho museli vědět dost, neboť Joubert se ani sebeméně nesnažil skrývat, co dělá. A co

se týče sousedů, jejich mottem bylo: „Platili své účty a starali se jen o sebe. Nic jsme s nimi neměli společného.“ Je v tom až morbidní dokonalost, jak bys asi řekla ty, ne? Novoanglická gotika z pohledu Věstníku patologické psychiatrie.

Ve sklepe našli ještě jeden větší proutěný kufřík, Brandonovi se podařilo sehnat kopie policejních fotografií, dokumentujících tento nález, ale ze začátku se mu nechtělo mi je ukázat. No... řekněme, že v tomto bodě trochu zklamal. Ale bylo to jen jednou, kdy se poddal tomu pokušení, kterému se všichni muži zdají být vystaveni, víš, tomu, jak to hrával John Wayne. „Pojďte, slečinko, hezky přejedeni okolo těch mrtvejch Indiánů a pak se vydáme do pouště. Řeknu vám, až budem v bezpečí.“

„Jsem ochoten připustit, že Joubert s vámi pravděpodobně byl v domě,“ řekl. „Musel bych být opravdu jako pštros, co strká hlavu do písku, abych to alespoň nepřipustil, všechno dokonale sedí. Ale odpovězte mi na toto: co s tím budete dělat, Jessie? Jaké možné dobro vám to může přinést?“

Nevěděla jsem, jak na to odpovědět, Ruth, ale jedno jsem věděla: nic z toho, co jsem mohla udělat, to nemohlo zhoršit víc, než to bylo. Tak jsem naléhala, až si Brandon uvědomil, že slečinka se do dostavníku nevrátí, dokud se na ty mrtvé Indiány alespoň nepodívá. Tak mi ukázal ty fotky. Ta, na kterou jsem se dívala nejdéle, měla v rohu malé označení, na kterém stálo PŘEDMĚT DOLIČNÝ č. 217. Dívat se na ni bylo jako se dívat na videokazetu, na které je nahraná vaše nejhorší noční můra. Na obrázku byl vidět otevřený čtvercový proutěný košík, nasměrovaný tak, aby fotograf dostal do záběru i jeho obsah, který se skládal z hromádek kostí smíchaných s nestejnorodou sbírkou šperků, některých falešných, některých cenných, některé byly ukradené v chatách a některé nepochybně stáhnuté z chladných rukou nebožtíků v městské márnici.

Dívala jsem se na tu fotografii, tak jasnou a jaksí strohou, jak policejní dokumentace bývá, a najednou jsem byla zpátky v domě u jezera, stalo se to náhle, bez přechodu. Nebylo to žádné vzpomínání, chápeš? Jsem tam, připoutaná a bezmocná, pozoruji hru stínů na jeho šklebícím se obličejí, slyším se, jak mu říkám, že se ho bojím. A pak se sklání pro svůj kufřík, jeho horečnaté oči mě při tom nespouštějí z

pohledu a vidím ho, vidím *to*, jak natahuje svou zkroucenou, znetvořenou ruku, vidím, jak ta ruka začne promíchávat kosti a šperky a slyším ten zvuk, zvuk špinavých kastanět.

A víš, co mě nejvíc pronásleduje? Že jsem si myslela, že je to můj otec, můj *tatínek*, který vstal z mrtvých, aby konečně udělal to, po čem už dávno toužil. „Dobře, tak dělej,“ řekla jsem mu. „Tak si posluž, jen mi slib, že mě pak odemkneš. Jen mi to slib.“

Myslím, že bych mu řekla to samé, i kdybych věděla, kdo to ve skutečnosti je, Ruth, Myslím? Já *vím*, že bych řekla to samé. Rozumíš? Nechala bych ho, aby svého ptáka, toho, kterého strkal do rozkládajících se hrdel mrtvých mužů, strčil do mě, jen kdyby mi slíbil, že nechcípnu v křečích jako prašivej pes. Jen kdyby mi slíbil, ŽE MĚ PUSTÍ.

Jessie se na chvílku zarazila, dýchala tak ztěžka a rychle, že málem omdlela. Pohlédla na slova na obrazovce, to neuvěřitelné, nevyslovitelné vyznání na obrazovce, a najednou pocítila silné nutkání je vymazat. Ne proto, že by se tolik styděla, že si je Ruth přečte, trochu ano, ale to nebylo to hlavní. Nechtěla, aby s nimi musela *mít* něco společného, a obávala se, že pokud je nevymaže, tak právě to se stane. Slova mají svůj způsob, kterým si vytvářejí své vlastní nutnosti.

*Ne, pokud se ti nevymknou z rukou*, pomyslela si Jessie a natáhla černě oděný ukazováček pravé ruky. Dotkla se klávesy DELETE, zmáčkla ji a pak zase stáhla ruku. *Byla to pravda, ne?*

„Ano,“ řekla stejným mumlavým hlasem, kterým tak často mluvila během svého zajetí, ale teď alespoň nemluvila k Ženušce nebo pomyslné Ruth, ale dokázala se dostat zpátky sama k sobě, aniž to musela brát velkou oklikou přes hory a doly. To byl možná svým způsobem pokrok. „Ano, je to pravda.“

A nic než pravda, k tomu jí dopomáhej Bůh. Nezmáčkne DELETE, aby smazala pravdu, bez ohledu na to, jak někteří lidé včetně jí samé pravdu shledávají ošklivou. Nechá to tam. Možná že se nakonec rozhodne dopis neposlat (nebyla si jistá, je-li to férové, poslat ho a tak na ženu, kterou neviděla tolik let, uvalit břemeno takové dávky bolesti a šílenství), ale nevymaže to. Což znamená, že

bude nejlepší to teď rychle dokončit, dřív než ji opustí poslední zbytek odvahy a dojdou jí poslední síly.

Jessie se naklonila dopředu a začala opět psát.

Brandon řekl: „Jednu věc si budete muset zapamatovat a smířit se s ní, Jessie, neexistuje žádný konkrétní důkaz. Ano, vím, že vaše prsteny zmizely, ale v tom jste mohla mít předtím pravdu, že je nějaký chmatácký polda mohl sebrat.“

„A co předmět doličný č. 217?“ zeptala jsem se. „Proutěný kufřík?“

Pokrčil rameny a já jsem v té chvíli měla takový ten jasný záblesk pochopení, který básníci nazývají osvícení. Chytil se možnosti, že to s tím proutěným kufříkem by mohla být jen shoda okolností. To nebylo lehké, ale bylo to jednodušší než se smířit s tím ostatním, hlavně s faktem, že taková nestvůra jako Joubert se mohla dostat do života člověka, kterého znal a měl rád. To, co jsem toho dne viděla v obličeji Brandona Milherona, bylo naprosto jednoduché: bude ignorovat celou haldu nepřímých důkazů a soustředí se jen na chybějící přímý důkaz. Upne se na myšlenku, že to vše je jen výplodem mé představivosti, která se chytila Joubertova případu, aby si našla vysvětlení pro velice živé halucinace, které jsem prožívala, když jsem byla připoutaná k posteli.

A toto prozření bylo hned následováno druhým, ještě jasnějším: že já bych to mohla také dokázat. Dokázat věřit, že jsem se spletla..., ale kdyby se mi to podařilo, můj život by byl zničený. Hlasy by se začaly vracet, nejen tvůj nebo Karkulčín nebo Nory Callighanové, ale hlas mé matky a mé sestry a mého bratra a dětí, se kterými jsem kamarádila na střední škole, a lidí, se kterými jsem jen seděla deset minut v čekárně u doktora a Bůh ví, kolika ještě dalších. Myslím, že ve velké většině by to byly ty děsivé ufounské hlasy.

To bych nesnesla, Ruth, protože za ty dva měsíce od mých těžkých časů v domě u jezera jsem se rozpomněla na mnoho věcí, které jsem v sobě spoustu let potlačovala. Myslím, že nejvíc těch vzpomínek se mi vybavilo mezi první a druhou operací ruky, když jsem byla skoro celou dobu „pod vlivem medikace“ (to je technický nemocniční výraz pro „tuhý jako kámen“). Mé vzpomínky byly tyto: během těch dvou let mezi dnem zatmění a oslavou narozenin mého

bratra Willa, tou, na které mě štípl do zadku během kroketové hry, *jsem ty hlasy slyšela skoro pořád*. Možná, že Willovo štípnutí zapůsobilo jako nějaká drsná, nechtěná terapie. Domnívám se, že to je možné, cožpak se neříká, že naši předkové objevili pečení masa poté, co ochutnali, co po sobě zanechal lesní požár? A pokud toho dne došlo k nějakému zázračnému uzdravení, tak si myslím, že to nebylo štípnutím, ale tím, jak jsem se rozpráhla a dala Willovi pěstí do pusy za to, co mi udělal..., ale stejně na tom nezáleží. Důležité je, že po tom, co se přihodilo na terase, jsem strávila dva roky, během nichž jsem se o svou hlavu dělila s šeptajícím sborem několika tuctů hlasů, které soudily každé mé slovo nebo čin. Některé byly laskavé a byly mi oporou, ale víc hlasů patřilo lidem, kteří se báli, lidem, kteří si mysleli, že Jessie je jen bezcenná budižkničemu, která si zasloužila všechno zlé, co se jí přihodilo, a která bude muset zaplatit dvojnásobek za každou dobrou věc, jež se jí dostane. Ruth, dva roky jsem poslouchala ty hlasy, a když přestaly, zapomněla jsem na ně. Ne jen tak pozvolna, ale úplně a hned.

Jak se něco takového mohlo přihodit? Nevím a ve skutečnosti mě to ani nezajímá. Asi by mě to zajímalo, kdyby se mi tím přitížilo, ale tak se nestalo, naopak, ohromně se mi ulevilo. Ty dva roky mezi zatměním a oslavou narozenin jsem prožila, jako kdyby se v mé hlavě nepřetržitě hrála fuga, ve které se mé vědomí tříštilo do blábolících fragmentů, a to pravé osvícení bylo následující: poslechnu-li milého, laskavého Brandona Milherona, skončím přesně tam, kde jsem začala, vyrazím rovnou po Magorské ulici na Schizofrenický bulvár. A tentokrát tu nebude žádný bratříček, aby mi naordinoval drsnou léčbu šokem, tentokrát si s tím budu muset poradit sama, zrovna tak, jak jsem se sama musela dostat z těch zpropadených Geraldových pout.

Brandon se na mě díval a snažil se odhadnout úspěch toho, co mi řekl. Nějak se mu to nedařilo, protože to ještě jednou zopakoval, tentokrát lehce odlišně. „Musíte mít na paměti, že ať už to vypadá jak chce, můžete se mýlit. A myslím, že se budete muset smířit s tím, že to nikdy nebudete vědět jistě.“

„Ne, to ne.“

Nadzdvihl obočí.

„Je tady ještě jedna skvělá příležitost, jak na to přijít najisto. A vy mi s tím pomůžete, Brandone.“

Začal se zase usmívat tím nepřiliš příjemným úsměvem, vsadím se, že si ani není vědom, že ho má v repertoáru, tím úsměvem, který říká, že se s nima nedá žít, ale odstřelit se taky nedaj. „Ach, ano? A jak to provedu?“

„Vezmete mě podívat se na Jouberta,“ řekla jsem.

„Ach ne,“ řekl. „To je něco, co rozhodně neudělám, *nemohu* udělat, Jessie.“

Ušetřím tě následující hodinové konverzace, která zdegenerovala až k tak intelektuálně hlubokým prohlášením, jako „Vy jste blázen, Jess“ nebo „Přestaňte mi řídit můj vlastní život, Brandone,“. Myslela jsem, že ho budu muset postrašit hrozbou, že se obrátím na tisk, to byla jediná věc, o které jsem si byla jistá, že by zlomila jeho odpor, ale nakonec jsem nemusela. Jediné, co bylo potřeba, bylo se rozplakat. Na jedné straně se cítím neuvěřitelně hanebně, když o tom teď tak píšu, ale na druhé straně vůbec ne. Na druhé straně to vidím jako další věc, která není v pořádku mezi děvčaty a chlapci v této zvláštní čtverylce. On totiž až do té chvíle, než jsem se rozbrečela, nevěřil, že to myslím vážně.

Tak abychom ten dlouhý příběh trochu zkrátily, šel k telefonu, asi čtyřikrát nebo pětikrát někam krátce zavolal a pak se vrátil s tím, že druhý den bude Joubert obžalován před okresním soudem z druhotných obvinění, většinou krádeží. Řekl, že jestli to myslím skutečně vážně, a pokud si vezmu klobouk se závojem, že mohu jít s ním. Okamžitě jsem souhlasila, a ačkoliv se Brandon tvářil, jako by si byl vědom, že se dopouští jednoho z největších omylů ve svém životě, dodržel slovo.

Jessie se opět zastavila, a když začala znova psát, psala pomalu, dívala se skrz obrazovku do včerejška, kdy dnešních šest palců sněhu bylo jen bílou hrozbou na obloze. Daleko vepředu viděla modré záblesky majáků na silnici a cítila, jak Brandonův modrý beamer zpomaluje.

Přijeli jsme na jednání pozdě, protože na silnici 1-295, což je městský okruh, se převrátil nákladák. Brandon to sice neřekl, ale vím, že doufal, že se tam dostaneme příliš pozdě, že Jouberta

mezitím už odvedou do jeho cely na konci křídla se zpřísněnou ostrahou, ale strážný u vchodu do soudní budovy prohlásil, že jednání je stále ještě v běhu, i když již brzy bude končit. Jak mi Brandon otvíral dveře, nahnul se k mému uchu a zašeptal: „Spust’te si závoj, Jessie, a nechte ho dole.“ Spustila jsem jej a Brandon mi dal ruku kolem pasu a vedl mě dovnitř. Soudní síň...

Jessie přestala psát a široce otevřenýma, šedýma a prázdnýma očima hleděla z okna do stmívajícího se odpoledne.

Vzpomínala.

## 38

Soudní síň je osvětlena takovými skleněnými koulemi, které si Jessie vždy spojovala s levnými obchůdky svého mládí, a je ospalá, jako bývá koncem zimního dne třída na základní škole. Když kráčí uličkou, je si vědoma dvou pocitů, Brandonovy ruky položené na jejím pase a pavučinového lechtání závoje na svých tvářích. Kombinace těchto dvou pocitů ji uvádí do zvláště svatební nálady.

Dva právníci stojí před soudcovskou lavicí. Soudce se naklání kupředu, hledí dolů na jejich zvrácené obličej, všichni tři jsou zabráněni do nějaké šeptavé technické konverzace. Jessie připadají jako životně velké vtělení Bozovy skici z nějakého románu od Charlese Dickense. Vlevo, u americké vlajky, stojí soudní zřízenec. Blízko něj čeká soudní stenografka, až skončí technická diskuse soudu, která se jí zřejmě netýká. A u dlouhého stolu, na vzdáleném konci zábradlí, které odděluje prostor pro diváky od prostoru pro bojovníky, sedí vyzáblá, nemožně vysoká postava, oblečená do jasně oranžového vězeňského overalu. Vedle něj sedí muž v obleku, asi další advokát. Muž v oranžovém overalu se hrbí nad žlutým blokem a vypadá, že něco píše.

Na milion milí daleko Jessie cítí, jak ruka Brandona Milherona naléhavě tlačí na její pas. „To už je dostatečně blízko,“ šeptá jí.

Odtahuje se od něj. Mýlí se, *není* to dostatečně blízko. Brandon nemá sebemenší ponětí o tom, co si ona myslí nebo cítí, ale to nevadí, ona to ví. Prozatím se ze všech jejích hlasů stal jeden jediný, těší se nečekané jednohlasnosti a ví moc dobře, že: jestli se teď nedostane blíže k němu, pokud se k němu nedostane tak blízko, jak

je jen možné, tak on už nikdy od ní nebude dost daleko. Vždy zůstane nablízku nebo jen venku za oknem nebo se bude o půlnoci schovávat pod postelí a bude se šklebit s tou příšernou smrtelně bledou a zvrásnělou grimasou, tou, při které jsou vidět záblesky zlata hluboko v jeho ústech.

Jde uličkou až k zábradlí a průsvitná látka závoje se dotýká jejích tváří jako lehké, účastné prsty. Slyší Brandona, jak nešťastně mumlá, ale ten zvuk přichází nejméně ze vzdálenosti deseti světelných let. Poblíž (ale stále na jiném kontinentu) jeden z právníků stojících před soudcovou lavicí mumlá: „...máme dojem, že obžaloba byla v tomto bodě neúprosná, Vaše Ctihodnosti, a kdybyste se laskavě podíval na naše citace, především na případ *Castonguay versus Hollis*...“

Dostane se ještě blíže a nyní se na ni dívá soudní zřízenec, nejprve podezřívavě, ale pak se uvolní, když Jessie zvedne závoj a usměje se na něj. S pohledem stále upřeným na Jessie zřízenec trhne palcem směrem k Joubertovi a potřese hlavou, což ona ve stavu zvýšené vnímavosti a citlivosti, ve kterém se právě nachází, pochopí stejně lehce, jako by četla palcový titulek bulvárního plátku: *Zůstaňte daleko od tygra, madam. Nedostaňte se na dosah jeho drápů*. Pak se ještě víc uklidní, když vidí, že ji Brandon dohnal, jako dokonalý rytíř, pokud kdy takový kdy existoval, ale zcela jasně neslyší Brandonovo tiché vrčení: „Spusťte si ten zatracený závoj, Jessie, nebo to udělám sám!“

Nejen že neudělá to, oč ji požádal, dokonce ani nepohlédne jeho směrem. Ví, že jeho hrozby jsou plané, neboť se neodváží udělat jí scénu na této posvátné půdě, ale že naopak udělá vše, aby se do nějaké scény nechal zatáhnout. Na tom ale teď nezáleží. Má Brandona ráda, upřímně má, ale doba, kdy určité věci dělala jen proto, že jí o to nějaký muž řekl, je nenávratně pryč. Jen tak nějak na okraji si uvědomuje, že Brandon na ni syčí, že soudce se stále ještě radí s obhájcem a okresním prokurátorem, že soudní zřízenec s ospalým a vzdáleným výrazem opět upadl do svého polokomatu. Na Jessiině obličejí ztuhl příjemný úsměv, kterým odzbrojila soudního zřízence, ale srdce jí prudce bije v hrudi. Dostala se teď na dva kroky od zábradlí, dva *krátké* kroky, a vidí, že se mýlila ohledně toho, co

Joubert dělá. Vůbec nepíše. Kreslí si. Na jeho kresbě je muž se ztopořeným pyjem velikostí baseballové pátky. Muž na obrázku má skloněnou hlavu a provádí si felaci. Obrázek vidí velmi dobře, ale zatím zahlédla jen úzký, bledý proužek umělcovy tváře, zpola zakryté umaštěnými vlasy.

„Jessie, to nemůžete –“ říká jí Brandon a chytá ji za ruku.

Bez ohlednutí se mu vytrhne, všechna její pozornost je teď soustředěna na Jouberta. „Hej!“ hlasitě na něj zašeptá. „Hej, vy tam!“

Nic, alespoň prozatím ne. Projede jí pocit neskutečnosti. Je možné, že toto dělá? Je to opravdu možné? A když už jsme u toho, *dělá* to vůbec? Zdá se, že si jí nikdo nevšiml, vůbec nikdo.

„Hej! Ty hajzle!“ Ted' už je to hlasitější, hněvivé, ale stále ještě je to šepot, i když již těsně na hranici šepotu. „*Pssst! Pssst!* Hej, mluvím na tebe!“

Nyní soudce zamračeně vzhledne, takže se zdá, že k *někomu* konečně pronikla. Brandonovi unikne zoufalé zasténání a chytne ji za rameno. Kdyby ji chtěl odvést zpátky uličkou, vytrhla by se mu, i kdyby si při tom měla roztrhnout živůtek, a Brandon to ví, proto ji jen donutí k tomu, aby si sedla do prázdné lavice za stolem obhajoby (všechny lavice jsou prázdné, protože stání je prakticky jen technické) a v tomto okamžiku se Raymond Andrew Joubert konečně otočí.

Jeho groteskní obličej s oteklými, odulými rty, nosem jak ostří nože a vybouleným čelem, je naprosto prázdný a neživý..., ale je to jeho obličej, najednou si je tím jistá a nenaplní ji hrůza, ale spíš silná úleva.

Pak se najednou Joubertův obličej rozzáří. Na úzkých tvářích mu vyrazí ruměnc a v krvi podlitých očích se zajiskří tak, jak už to jednou viděla. Zírají na ni teď stejně, jako na ni zíraly v domě na jezeře Kashwakamak, se stejnou uhrančivostí nevyhléditelného šilence, a ona strne, hypnotizovaná známkami poznání, které čte v jeho očích.

„Pane Milherone?“ zeptá se ostře soudcův hlas, přicházející z jiného vesmíru. „Pane Milherone, můžete mi říct, co tady děláte a kdo je ta žena?“

Raymond Andrew Joubert je pryč, místo něj je tu vesmírný kovboj, milostná stvůra. Jeho odulé rty se ještě jednou vyhrnou a odhalí zuby, zašlé, nehezké, ale naprosto použitelné zuby divokého zvířete. Zlato za nimi svítí jako oči dravce v temné jeskyni. A pomalu, ach tak pomalu ta noční mūra ožívá a začíná se hýbat, ta noční mūra pomalu začíná zvedat své zrudně dlouhé oranžové paže.

„Pane Milherone, chci, abyste spolu s vaším nepozvaným hostem ke mně okamžitě přistoupil, a to okamžitě!“

Soudní zřízenec, vyplašený prásknutím biče v soudcově hlase, se rychle probere z podřimování. Stenografka se rozhlíží. Jessie má dojem, že ji Brandon bere za ruku, aby splnil soudcův příkaz, ale není si tím jistá, ale to stejně vůbec nevadí, protože se nemůže pohnout, cítí se, jako by byla až do pasu zabořená do sudu s cementem. Samozřejmě že je již opět zatmění, úplné, konečné zatmění. Po všech těch letech hvězdy zase svítí ve dne. Svítí v její hlavě.

Sedí tam a dívá se, jak šklebící se stvoření v oranžovém overalu zvedá své nestvůrné ruce a přitom z ní nespouští svůj kalný, krví podlitý pohled. Zvedne ruce do úrovně hlavy, na vzdálenost asi jedné stopy od bledých uší. Napodobení je úžasně pravdivé, téměř vidí sloupky čela postele, jak oranžový overal ty ruce s dlouhými prsty roztahuje ještě dál..., a pak s nimi třese sem a tam, jako by byly v poutech, která vidí jen on a ta žena ve vyhrnutém závoji. Hlas, který vyjde z těch šklebících se úst, je v bizarním kontrastu k jeho vzhledu, je to pisklavý, kňouravý hlásek duševně nenormálního dítěte.

„Nemyslím, že vůbec *někdo* jste!“ vypískne Raymond Andrew Joubert tím dětským, kolísajícím hláskem, který projede těžkým, přehráтым ovzduším soudní síně jako ocelová čepel. „Myslím, že jste jen měsíční světlo! Jen měsíční světlo!“

A pak se začne smát. Třese svýma odpornýma rukama sem a tam, jak mu to jen dovolí řetězy, které vidí jen oni dva, a směje se..., směje se... a směje se.

## 39

Jessie sáhla po cigaretách, ale podařilo se jí je jen shodit na zem. Vrátila se zpět ke klávesnici a obrazovce, aniž se pokusila je sebrat.

Ruth, myslela jsem, že začínám šilet, chci říct, že jsem to opravdu cítila. Ale pak jsem v mém vnitřku uslyšela hlas. Byla to myslím Karkulka, ta Karkulka, která mi poradila, jak se dostat z pout, a pak mě nutila se hýbat, když se Ženuška do toho snažila plést, Ženuška se svou toužebně falešnou logikou. Karkulka, Bůh jí požehnej.

„Nedopřej mu takové potěšení, Jessie!“ řekla. „A nenech Brandona, aby tě odsud odtáhl, dokud to nedokončíš!“

Pořádne se snažil. Oběma rukama se mě snažil za ramena odtáhnout, jako při přetahování lanem, a soudce klepal kladívkem a soudní zřízenec běhal kolem a já věděla, že už mi zbývá jen vteřina na to, abych udělala něco důležitého, co všechno změni, co ukáže, že žádné zatmění netrvá navěky, tak jsem...

Tak se nahnula dopředu a plivla mu do tváře.

## 40

Najednou se opřela o opěradlo židle, položila si ruce přes oči a začala plakat. Plakala téměř deset minut silnými, hlasitými vzlyky, rozléhajícími se prázdným domem, a pak začala opět psát. Často se přerušovala, a otírala si rukou slzící oči, aby viděla na psaní. Po chvíli se jí podařilo slzy zvládnout.

... tak jsem se nahnula dopředu a plivla mu do tváře, jenže to nebylo jen obyčejné plivnutí, byl to pořádný plivanec. Nemyslím, že si toho vůbec všiml, ale to je jen dobře. Neudělala jsem to jemu, že?

Budu za to potěšení muset zaplatit pokutu a Brandon říká, že bude asi pěkně mastná, ale sám Brandon se z toho dostal jen s pokáráním, a to je pro mě důležitější než všechny pokuty, které bych měla kdy platit, protože jsem mu víceméně zkroutila ruku za zády a pak ho dostrkala na stání.

A myslím, že to je všechno. Konečně. Myslím, Ruth, že to stejně nakonec pošlu a příští týdný se budu nedočkově trást na tvoji odpověď. Tehdy před lety jsem se k tobě nezachovala dobře, a i když to nebyla tak úplně má chyba, přesto bych ti ráda řekla, jak je mi to líto, vždyť teprve nedávno jsem si uvědomila, jak často a jak silně na nás jiní lidé působí, dokonce i tehdy, když jsme si jisti, že vše ovládáme a ve všem se na sebe můžeme spolehnout. A ještě něco

bych ti chtěla říct, něco, čemu již opravdu začínám věřit: budu v pořádku. Ne dnes, ne zítra a ani ne příští týden, ale někdy. Natolik v pořádku, nakolik my smrtelníci máme nárok. Je dobré to vědět, vědět, že přežití je stále ještě možné a že to někdy člověku dělá i dobře. Někdy to je opravdu jako vítězství.

Miluji tě, drahá Ruth. Ty a tvůj způsob mluvy jste se pořádně zasloužily o zachránění mého života v loňském říjnu, i když jsi o tom nevěděla.

Tvoje stará přítelkyně,

Jessie

P...: Prosím, napiš mi. Nebo ještě lépe, zavolej... prosím?

J.

O deset minut později položila zalepenou velkou obálku s vytisknutým dopisem (byl příliš obsažný na to, aby se vešel do obyčejné obálky) na stůl ve vstupní hale. Získala Ruthinu adresu od Carol Rittenhouseové, *jakousi* adresu, a napsala ji na obálku pečlivými, nesouměrnými písmeny neobratnou levou rukou. Vedle položila vzkaz, pečlivě napsaný stejně nesouměrnými písmeny.

*Meggie: dej to prosím na poštu. Kdybych na tebe volala, ať to neděláš, prosím tě, přikývni..., a pak to stejně pošli.*

Šla k oknu obývacího pokoje a chvíli tam stála a dívala se na zátoku, než půjde nahoru. Začalo se stmívat. Poprvé po dlouhé době ji toto prosté konstatování nenaplnilo hrůzou.

„Ach, kašlu na to,“ řekla prázdnému domu. „Ať přijde noc.“ Pak se otočila a pomalu vyšla schody do prvního poschodí.

Když se Megan Landisová o hodinu později vrátila z pochůzek a našla dopis na stole ve vstupní hale, Jessie hluboce spala, přikrytá dvěma dekami, v horním pokoji pro hosty..., kterému teď říkala můj pokoj. Poprvé po celých měsících neměla nepříjemné sny a koutky jejích úst se usmívaly lehkým kočičím úsměvem. Když studený únorový vítr zadul do okapů a zasténal v komíně, zavrtala se ještě hlouběji pod deky..., ale ten lehký, moudrý úsměv jí ze rtů nezmizel.

16. listopadu 1991

*Bangor, Maine*

**Stephen King**  
**Geraldova hra**

Z anglického originálu Gerald's Game,  
vydaného nakladatelstvím Signet v New Jersey v roce 1992,  
přeložila Buška Bryndová  
Obálku navrhla Jana Šťastná

Vydalo nakladatelství Euromedia Group k. s. – Knižní klub ve  
spolupráci s nakladatelstvím Beta Dobrovský jako svou 1526.  
publikaci v Praze roku 2001

Odpovědná redaktorka Alena Peisertová

Technický redaktor David Dvořák

Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.

Sazbu zhotovil SF SOFT, Praha.

Počet stran 288

2. vydání